

Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi

Contents

Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi	3
1. Chương 1: Bị Người Ta Bỏ Thuộc	3
2. Chương 2: Không Nên Tới Gần Đàn Ông	5
3. Chương 3: Cô, Đừng Có Mơ Tưởng Mà Chạy Trốn	6
4. Chương 4: Trấn Tĩnh	7
5. Chương 5: Chú A, Chú Đừng Sợ	9
6. Chương 6: Đạo Cao Một Thước	10
7. Chương 7: Một Người Giàu Có Khác	11
8. Chương 8: Người Cũ	12
9. Chương 9: Không Thể Tin Được	13
10. Chương 10: Một Thanh Thần, Em Thật Ngu Ngốc	15
11. Chương 11: Biệt Thự Thần Bí	15
12. Chương 12: Cuộc Chiến Với Người Đàn Ông Anh Tuấn Mà Lạnh Lùng	17
13. Chương 13: Cậu Chủ	18
14. Chương 14: Cô Đèn Nổi Sao	19
15. Chương 15: Mùi Vị Quen Thuộc	20
16. Chương 16: Người Giải Cứu	22
17. Chương 17: Cô Sợ Tôi Sao?	23
18. Chương 18: Ngoan Một Chút	24
19. Chương 19: Liều Mạng	25
20. Chương 20: Anh Ấy Tổ Tình	26
21. Chương 21: Chạy Trốn Hết	28
22. Chương 22: Không Muốn Cho Anh Ấy Biết	29
23. Chương 23: Cô Ra Giá Đi	30
24. Chương 24: Ảnh Chụp	31
25. Chương 25: Người Đàn Ông Phúc Hắc	32
26. Chương 26: Chuyện Tình Trong Mưa	34
27. Chương 27: Cầu Hôn	35
28. Chương 28: Chủ Nợ Tìm Tới Cửa	36
29. Chương 29: Sự Lật Lọng Phản Bội Đã Nói	38
30. Chương 30: Không Có Tư Cách	39
31. Chương 31: Kinh Ngạc	40
32. Chương 32: Tiệc Khiêu Vũ Của Bạn Anh	41
33. Chương 33: Tức Giận	43
34. Chương 34: Quá Quan Tâm Đối Với Cô	44
35. Chương 35: Uất Ức	45
36. Chương 36: Mạc Lãnh Tiêu, Tôi Ghét Anh	46
37. Chương 37: La HétỒn Āo	47
38. Chương 38: Cô Không Nên Chọc Giận Tôi	49
39. Chương 39: Dạy Dỗ	50
40. Chương 40: Màu Trắng Của Tuyết, Màu Đỏ Của Máu	51

41. Chương 41: Cám Ôn Anh	52
42. Chương 42: Sẽ Trả Lại Cho Anh	53
43. Chương 43: Tự Cầu Nhiều Phúc	55
44. Chương 44: Quà Tặng	56
45. Chương 45: Có Chút Già Rồi	57
46. Chương 46: Chúc Anh Sinh Nhật Vui Vẻ	58
47. Chương 47: Cực Kỳ Tức Giận	60
48. Chương 48: Là Là	61
49. Chương 49: Tính Khí Yếu Ốt	62
50. Chương 50: Ý Định	63
51. Chương 51: Để Mặc Cho	64
52. Chương 52: Lý Do Đủ Chưa?	66
53. Chương 53: Người Kia	67
54. Chương 54: Đối Với Cô, Có Tham Muốn Chiếm Lấy	68
55. Chương 55: Lời Khuyên Của Lâm Sách	69
56. Chương 56: Nhớ Nhung Người Nào	70
57. Chương 57: Lần Hẹn Hò Đầu Tiên	72
58. Chương 58: Lạnh	73
59. Chương 59: Có Thích Một Chút Hay Không?	74
60. Chương 60: Đi Công Tác	75
61. Chương 61: Thật Xin Lỗi	77
62. Chương 62: Điều Có Tâm Sự Riêng	78
63. Chương 63: Một Đêm Ôm Nhau Ngủ Gọn	80
64. Chương 64: Không Nên Có Tình Cảm	81
65. Chương 65: Cảm Động	82
66. Chương 66: Bất Cốc Dịu Dàng Nhất	84
67. Chương 67: Bàn Tay Gây Tội Ác Phía Sau	85
68. Chương 68: Trời Đông Giá Rét	86
69. Chương 69: Say	87
70. Chương 70: Trả Thủ Thoải Mái	88
71. Chương 71: Hoảng Loạn	90
72. Chương 72: Tụ Hạp	91
73. Chương 73: Thở Lộ Chối Mất	92
74. Chương 74: Chỉ Muốn Dừng Cảm Một Lần (1)	94
75. Chương 75: Chỉ Muốn Dừng Cảm Một Lần (2)	100
76. Chương 76: Trận Đánh Cuộc Nực Cười	106
77. Chương 77: Ban Đầu Không Phải Như Vậy	111
78. Chương 78: Không Muốn Chọc Giận Anh Nữa	115
79. Chương 79: Cam Tâm Tình Nguyên	120
80. Chương 80: Rời Khỏi Cô	124
81. Chương 81: Trời Băng Đất Tuyết Với Anh	127
82. Chương 82: Muốn Cô Có Được Không?	131
83. Chương 83: Dịu Dàng Trong Mắt Kia, Đã Thương Cô	133
84. Chương 84: Tin Vui Hay Tin Dữ	136
85. Chương 85: Phá Bỏ Đứa Bé	138
86. Chương 86: Là Cô Ấy Sao?	141
87. Chương 87: Làm Sao Không Quan Trọng	142
88. Chương 88: Cùng Anh Về Nhà.	145
89. Chương 89: Sự Dịu Dàng Làm Cô Bất An.	147
90. Chương 90: Tổn Thương Ấm Ấp.	149
91. Chương 91: Luôn Xúc Phạm Tàn Nhẫn	152
92. Chương 92: Đau Đớn Trong Dự Đoán.	154
93. Chương 93: Thẻ Xác Và Tinh Thần Điều Một Mỗi.	156
94. Chương 94: Không Còn Đứa Bé.	159

95. Chương 95: Chương 95	162
96. Chương 96: Chương 96	166
97. Chương 97: Chương 97	169
98. Chương 98: Chương 98	171
99. Chương 99: Chương 99	174
100. Chương 100: Lãnh Là Tâm Của Cô	176

Hợp Đồng Phúc Hắc: Cô Bé Chỉ Cho Yêu Tôi

Giới thiệu

Anh là chủ tịch tập đoàn Liệp Báo. Tương truyền, gia tài của anh bạc vạn, tài sản có thể nhiều hơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-phuc-hac-co-be-chi-cho-yeu-toi>

1. Chương 1: Bị Người Ta Bỏ Thuốc

Buổi tối, tại khách sạn thế kỷ Lane.

Đứng bên ngoài phòng dành cho tổng thống, trong đầu Thanh Thần đã sớm choáng váng, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào số phòng trước cửa, khước miệng khẽ giương lên: “2308”

Bàn tay nhỏ bé cầm nắm cửa, nhẹ nhàng vặn 1 cái, cửa phòng cứ như vậy mở ra.

Căn phòng mờ tối, không có một tia ánh sáng.

Thanh Thần vươn hai cánh tay về phía trước, lục lọi đi vào trong phòng, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu trong căn phòng tối đen như mực.

“Ai?”

Đột nhiên, trong phòng đang yên tĩnh bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên, giọng nói này cứ như một bình rượu ngon hiệu Trần Nương, lười biếng mà mê người, làm cho người ta ngà ngà say.

Bước chân đang đi tới phía trước nhất thời dừng lại, Thanh Thần trợn to hai mắt, nhìn về nơi phát ra âm thanh- cách cô một cái giường không quá xa.

Gian phòng rất tối, tối đến mức Thanh Thần căn bản không nhìn thấy diện mạo của người đàn ông trên giường.

Đặt ngón trỏ trên môi, đôi mắt to linh động của Thanh Thần sáng lên. Ah? Thật sự là kì quái, rõ ràng đã trải qua nửa tiếng đồng hồ rồi, người này sao còn chưa ngủ à?

Chẳng lẽ.....

Không, không thể nào... kế hoạch của chị kín đáo như vậy, làm sao có thể bị người ngu ngốc nhất trái đất này nhìn ra được chứ?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Nhất định là chưa tới thời gian mà thôi, nếu không, cô cũng không thể nào thuận lợi đi vào phòng tổng thống này a.

Lấy tay gõ đầu 1 cái, Thanh Thần cảm giác được bản thân như uống rượu say, cả người mơ mơ màng màng, không có khả năng suy nghĩ bình thường.

Nhéo vào cánh tay của mình một cái thật mạnh, Thanh Thần đau đến phát run, ở trong lòng an ủi với chính mình: Thanh Thần, nhiệm vụ hôm nay rất quan trọng. Lúc này mày ngàn lần cũng đừng làm nó thất bại.

Nghĩ như vậy, Thanh Thần tràn đầy quyết tâm, lá gan cũng to lên.

Vội vàng lấy tay mở túi xách..... Hừ, không phải còn chưa ngủ sao? Không sao! Bồn tiểu thư đây đã sớm có chuẩn bị!

“Cô là ai?”

Không có bất kỳ câu trả lời nào, đôi mắt đen của người đàn ông trên giường trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái đứng ở bên giường, vốn là giọng nói mê người, lúc này lại cực kỳ giống băng lạnh vùng bắc cực.

Thanh Thần cau mày một cái, túi xách đã sớm bị ném một bên, không chút suy nghĩ, liền đánh về phía chiếc giường lớn

※

“Cút ngay!”

Trong bóng tối, ngồi nhìn cô gái đang ở phía trên người mình mà làm loạn không ngừng, đôi mắt mê hoặc của người đàn ông dần dần hiện lên từng cơn lạnh lẽo, thanh âm lạnh lùng đủ làm ọi sinh vật đều chết rét.

Thái độ hung ác của anh ta làm cho Thanh Thần bất mãn, hơi cúi người, hai tay nâng khuôn mặt mà cô không nhìn rõ lắm lên xem: “Này! Có biết hay không, anh.....Rất không lễ phép.....hơn nữa.....Anh,rất,hôi!”

Mùi hương nhàn nhạt của con gái mang theo mùi rượu nhẹ nhẹ, thân thể người đàn ông đang nóng rực đến khó nhịn chột cứng đờ: “Bỏ thuốc tôi, là cô?”

Tất cả nghi ngờ, hiện tại đã hoàn toàn rõ ràng, thân thể của anh càng lúc càng khó chịu, là bởi vì... anh bị người ta bỏ thuốc!

Shit!

Anh thế nhưng bị người khác - một cô gái đùa giỡn trong lòng bàn tay? Còn bị cô ta áp chế phía dưới thân thể...Dùng đây trời lại!

Cô căn bản không có trả lời vấn đề của anh, bản thân Thanh Thần càng vội vàng - ý thức chiến đấu, buộc chặt phía dưới người anh ta lại.

Ai, vấn đề ngu ngốc như vậy anh ta còn phải hỏi sao! Cô - Thanh Thần cũng không phải người ngu! Không bỏ thuốc, cô chỉ là một cô gái nhỏ, làm sao có thể đối phó với con người to lớn như anh được chứ?

Chỉ là cô không nghĩ ra..... bị bỏ thuốc là trên người anh, vậy tại sao đầu óc của cô cũng vừa choáng vừa mơ hồ, thân thể còn có chút ngày càng nóng lên.

Chẳng lẽ thuốc trên thân người đàn ông này quá mạnh, chính mình cũng bị anh lây nhiễm sao?

Như thế xem ra, cô phải thừa lúc anh không cách nào nhúc nhích được, trăm trận trăm thắng, đem anh áp chế tại đây, tránh hậu hoạn về sau!.

Chương mở đầu mong mọi người ủng hộ.

2. Chương 2: Không Nên Tới Gần Đàn Ông

Tay chấp trước ngực, Thanh Thần liền nhìn phía dưới của anh ta mà thương lượng: rất nhanh sẽ được giải phóng thôi, anh phải ngoan ngoãn nghe lời! không được giãy giụa, không được phản kháng! Không nghe lời, tôi liền.....”

Thanh Thần cố ý làm mặt cười xấu xa, muốn nói lại thôi, giọng nói mặc dù trời cho hồn nhiên, lại làm cho người đàn ông trong mắt bị khiêu khích đến phát điên.

Bàn tay nhỏ lấy một sợi dây, vòng qua trên thân thể người đàn ông thật nhanh.

Hơi lạnh ở ngón tay như có như không lướt qua da thịt nóng bỏng của người đàn ông làm cho phía dưới cơ thể của anh đang căng thẳng lại thêm nóng lên.

Trước nay chưa từng có khát vọng mãnh liệt, làm cho anh đè nén sắp chết mất! từng tế bào trên người đều kêu gào: Anh cần một người phụ nữ! Ngay bây giờ!

Nhìn cô gái đang dùng sợi dây quấn loạn trên người mình, trong mắt anh một lúc nóng một lúc lạnh. Anh chưa từng khẩn cấp muốn bóp chết một người như vậy.

Nếu không phải hai tay hai chân không còn một chút sức lực nào nên chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trên giường để cô muốn làm gì thì làm, anh nhất định tự tay cắt đứt cổ cô, để bình ổn lửa giận đang dâng lên trong lòng anh.

※

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bị Thanh Thần hành hạ một phen, rốt cuộc, tay của người đàn ông cũng có thể nắm lại nhẹ nhàng, thân thể anh giống như hơi sức cũng từ từ bình phục.

Nhưng lửa nóng trong cơ thể anh nhanh chóng không thể kiềm chế, làm cho anh không thể đè nén bản thân nằm tại chỗ nữa.

“Này.....”

Hồi lâu, Thanh Thần ngồi trên người anh mà làm việc: “Anh..... có thể không cần nóng như vậy! tôi cũng sắp bị anh nướng chín rồi”

Thanh Thần liếm liếm cánh môi của cô, thở không ngừng!

Ông trời, nếu thuốc ngủ không kịp phát tác, cô nhất định sẽ bị hấn liên lụy mà nóng chết đây!

Giọng nói của cô, động tác khẽ liếm cánh môi của cô, giống như lửa đang cháy bị đổ thêm dầu, khiến thân dưới của anh hoàn toàn mất khống chế.

Duỗi bàn tay, anh bỗng chốc bắt được cô, đè cô dưới thân thể, vị trí hai người trong nháy mắt đã thay đổi.

“A.....” biến hóa đột ngột làm Thanh Thần hô lên, còn chưa kịp phản ứng, đôi môi anh đào hé mở liền bị người đàn ông phong bế kỹ càng.

“Ong!” đầu Thanh Thần trống rỗng, chỉ có thể trợn to hai mắt mong lung, khiếp sợ nhìn người đàn ông đã đè cô ở phía dưới.

Anh ta....anh ta....mới vừa rồi không phải còn bị cô đè ở phía dưới sao?

Là lúc nào, anh khôi phục sức lực? Thoát khỏi sợi dây đang trói trên người anh, đè cô xuống phía dưới thân thể, xong rồi....xong rồi....xong rồi....lại còn hôn cô!

ôi, Chúa ơi

Thanh Thần sống 17 năm qua, chưa từng có hôn qua người đàn ông nào!

Ngay cả anh Phong mà cô thương yêu nhất, cũng không có đối xử với cô như vậy!

Được rồi, mặc dù cô biết mình sắc đẹp trời sinh, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở. nhưng, dù vậy, cũng không thể đại biểu là cô có thể bị người ta tùy tiện hôn tới hôn lui a.....

Huống chi, nụ hôn đầu của cô, lại cho tên ngu ngốc nhất trái đất! lưu manh! Tên phá hoại!

Lỗ mũi đau xót, Thanh Thần càng nghĩ càng cảm thấy uất ức!

Thua thiệt, thua thiệt. Thua thiệt rất lớn!

Tên lưu manh này tới bây giờ còn chưa ngủ, rốt cuộc anh ta uống loại thuốc ngủ gì? Tuyệt đối là thuốc hết hạn!

Cô hiện tại không chỉ bị anh cưỡng hôn, đầu óc ngày càng chìm xuống, thân thể cũng ngày càng nóng lên, giống như không thể hô hấp được nữa.....

Xong rồi, xong rồi. cô, không phải là sắp chết chứ?

Trong lòng vô số ý nghĩ xẹt qua, Thanh Thần thật muốn mau chóng thoát khỏi tình cảnh khó khăn này, bỏ trốn mất dạng.

Vào giờ phút này, Thanh Thần cười cùn hiểu được đạo lý – không nên tới gần đàn ông, đặc biệt là người đàn ông uống phải thuốc ngủ quá hạn!

3. Chương 3: Cô, Đừng Có Mơ Tưởng Mà Chạy Trốn

Đôi tay nhỏ bé vô lực mà đánh, Thanh Thần ra sức đánh anh một trận, cố gắng đẩy người đàn ông đang đè trên người cô ra, nhưng mà một chút sức lực cũng không thể dùng được.

“Ừm. Không cần.” Người đàn ông hôn vừa thô lỗ vừa bá đạo, khiến Thanh Thần căn bản không cách nào chống đỡ, chỉ có thể ngượng ngùng kêu khê những câu vô nghĩa.

Mà người đàn ông trên người cô, hoàn toàn không để ý tới sự phản đối của cô, tùy ý mút đôi môi cô thật mạnh, bàn tay lại không chút e dè thăm dò vào bên trong áo quần của cô, rất dễ dàng mà mở nút áo cô, cực kì gấp gáp muốn đoạt lấy sự ngọt ngào của cô, giải tỏa sức nóng của ngọn lửa trong anh.

Giờ phút này, anh không muốn biết cô là ai, cũng không muốn biết mục đích cô bỏ thuốc anh là gì.

Giờ phút này, anh chỉ biết – tối nay, cô đường mơ tưởng mà chạy trốn.

Bắt đầu trò chơi mặc dù là cô, nhưng bây giờ cô đã không phải là người kết thúc, nếu đã đốt lửa, dĩ nhiên cô sẽ phải dập tắt lửa!

Trong bóng tối, ánh mắt người đàn ông trầm xuống, miệng nhếch nhếch một cách lạnh lùng, hai tay của anh rất có sức mà nắm chặt eo cô, thân thể to lớn hạ xuống một cái.....

“Không. A.”

Thanh Thần kêu lên rất khổ sở, vừa rồi khi đi vào rõ ràng có trở ngại làm người đàn ông nhất thời ngơ ngẩn cả người!

Anh không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên anh biết vật cản trở kia là cái gì, cũng thật rõ ràng cô thật được làm từ băng thanh, được tạo ra từ ngọc khiết!

Cô gái này....., cô, rốt cuộc.....

Đi vào phòng đàn ông xa lạ, đây là hành động rất to gan của người con gái, làm sao thân thể còn có thể trong sạch chứ?

Anh khổ sở dừng lại nhিপ nhàng, chân mày nhíu chặt, thốt ra tiếng nói khác biệt hoàn toàn với nhiệt độ thân thể anh: “Cô, rốt cuộc là ai?”

Nằm ở dưới người anh, Thanh Thần từ lâu đã bị đau đớn tới tê liệt làm cho đầu óc mơ hồ, thân thể cũng bắt đầu run rẩy không ngừng.

Cô, thật rất muốn khóc, lại không khóc nổi.....

Tại sao? Tại sao mọi việc lại diễn ra như thế này!

Cô chỉ muốn giúp chị mình, nhưng, cô chưa từng nghĩ tới, cô giúp chị mình, lại bị người ta cưỡng hôn, xong rồi..... còn đánh mất sự trong sạch của mình!

Cô hối hận, thật hối hận. cô không nên làm liều như vậy, không nên không để ý tới hậu quả.

Hiện giờ, hiện giờ, cô phải làm sao..... cô phải làm sao đây?

Ồ....đều tại người đàn ông này, đều tại anh.... cô hận anh! Hận chết anh!

Hối hận vô cùng khiến khóe mắt Thanh Thần ứa nước mắt, cuối cùng theo tóc mai mà chảy xuống.....

Trong bóng tối lộ ra ánh mắt trong suốt, làm hô hấp người đàn ông cứng lại, phiền não trong lòng anh, lúc này càng hỗn loạn hơn....

Bàn tay, ôm hông của cô gái dưới thân, anh bỏ qua phiền não, dong ruỗi thật nhanh, điên cuồng chiếm lấy người con gái tốt đẹp trong ngực anh.

Hơi nóng tràn ngập bốn phía, trong phòng không ngừng truyền đến tiếng gầm nhẹ của người đàn ông, kèm theo tiếng khóc mỏng manh của người con gái, trong không khí có sự nồng nàn, ngập tràn kiều diễm.

—— mèo —— tiểu —— mèo —— —— phân —— cách —— tuyến ——

Ánh trăng, xuyên qua lớp màn cửa sổ bị gió đêm cuốn lên, reo rất ánh sáng hào hoa vào trong căn phòng tổng thống, làm cho gian phòng như được bao phủ bởi một lớp vàng mỏng, cực kì mỹ lệ.

Tác dụng của thuốc dần mất đi, người đàn ông nhú nhú mảy, vừa định cử động thân thể, lại bởi vì trong ngực truyền tới sự mềm mại như mèo con đang ngủ làm động tác của anh dừng lại.

Cúi đầu, nhìn thân thể mềm mại, trắng nõn trong ngực mình, ánh mắt đen vốn lạnh lùng của anh, trong nháy mắt tăng bằng lạnh lẽo mất đi, dâng lên tia sáng trong suốt.

Ánh mắt lạnh lẽo, dừng lại từng mảng tóc dài đen nhánh trước mắt, tối hôm qua xảy ra chuyện gì, anh, nhớ rất rõ ràng!

Nhìn người con gái trong ngực hồi lâu, đôi môi mỏng của người đàn ông cuối cùng giật giật giương lên, dung mạo anh tuấn, cùng nụ cười lạnh lùng mà sắc bén.

4. Chương 4: Trấn Tĩnh

Khi màn đêm buông xuống lần nữa, ánh trăng nhu hòa rơi vào người tham ngủ trên giường, đem chiếc giường màu trắng nhuộm thành mặt biển vàng.

Rốt cuộc, lông mi như hai cánh bướm đang bay bổng giật giật, Thanh Thần lười biếng quơ cánh tay ra khỏi chăn, đau nhức trên người truyền đến làm cho cô không nhận được mà nhếch nhếch miệng: “Thật là đau...”

A, thật là kỳ lạ, rõ ràng cô vừa mới ngủ dậy, tại sao lại có cảm giác mệt như vậy chứ? Hơn nữa, từ đầu tới chân giống như bị xe tải cán qua, đau muốn chết đi! Liên....ngay cả nơi đó, cũng rất đau.....

Đau đớn rất rõ ràng khiến Thanh Thần vừa từ trong giấc mộng tỉnh táo thêm vài phần, đôi mắt to xinh đẹp nhìn kĩ căn phòng còn mờ tối....

Tối như vậy, làm gì không chịu bật đèn chứ? Bốn phía lại yên lặng như vậy, tuyệt đối không giống ngôi nhà vẫn luôn ồn ào, ấm ỉ bình thường của cô.

Đôi tay nhỏ bé, sờ soạn bên cạnh nửa ngày, Thanh Thần nhận không được đặt tay lên môi, chỗ này... cảm giác thế này....có điều gì không đúng?

Cô, là từ trên giường mà tỉnh lại, không sai....nhưng, nhưng...dù vậy đầu óc cô vẫn cảm giác được cái giường này thực rất thoải mái.

Nhưng là!

Giường của cô, rõ ràng là chiếc giường đơn ột người nằm không rộng lắm, mà chiếc giường này vừa cho hai người, vừa hào hoa lại rộng rãi như vậy!

Mặc dù nơi đây rất tối, nhưng cô vẫn có thể mượn ánh trăng sáng nhàn nhạt mà nhận định rằng: ga trải của chiếc giường này là màu trắng tinh khiết, không hề khoa trương....Mà chiếc giường đơn của cô, là màu hồng ấm áp lại đáng yêu!

Nơi này ga giường không những có màu trắng...Hơn nữa, ở giữa giường còn có.....Còn có.....

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, cả người Thanh Thần như bị sét đánh, hoàn toàn bối rối, mắt chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm vào vết máu màu đỏ chói mắt trên giường!

Thời gian trước khi ngủ, tựa như cuốn phim bị cắt đi, trong đầu Thanh Thần thoáng nhớ lại....

Cô nhớ, tối hôm qua, cô dựa theo kế hoạch, tới khách sạn.....

Sau đó, đầu óc cô rất mơ hồ, thần thể còn rất nóng, đầu óc không thể hoạt động linh hoạt được....cô đi vào một căn phòng mờ tối.....

Trong phòng, có người đàn ông ngu ngốc vẫn còn chưa ngủ.

Sau đó, vì sợ rủi ro bất ngờ, cô lúc đầu đã chuẩn bị một sợi dây, định trói chặt người đàn ông lại.

Sau đó một chút, người đàn ông kia không biết làm sao mà thoát khỏi dây trói của cô, đặt cô ở phía dưới, xong rồi.....xong rồi.....

Sau đó một chút, một chút nữa, người đàn ông kia chẳng những hôn cô, sờ soạng người cô, xong rồi.....Còn muốn cô, đem cô ăn sạch sẽ!

Không đúng, anh ta không chỉ đem cô ăn sạch sẽ, mà còn không biết ăn bao nhiêu lần, cho tới lúc cô hôn mê bất tỉnh.

Từng màn, từng màn ký ức mang theo hình ảnh triền miên làm cho khuôn mặt cô lúc đỏ lúc trắng.

Hàm răng, cắn chặt môi hồng, đôi tay nhỏ bé nắm chặt chần trước ngực, Thanh Thần gấp gáp thở thật sâu, cố gắng bình phục cảm giác kích động muốn phát điên lên.

Nhưng, mặc cho cô làm thế nào ình trấn định lại, cuối cùng cũng không nhịn được mà phát ra một tiếng hét chói tai kinh động trời đất: “A.....”

Tiếng hét này mang theo sức lực phá thủng đám mây, không ngừng lắng vẳng trong căn phòng. Nếu không phải hiệu quả cách âm của phòng này tốt nhất, sợ rằng phía ngoài hành lang bây giờ đã chật kín người đến xem.

“Hét xong chưa?”

Tiếng hét kéo dài suốt 2 phút, không có ý định muốn dừng lại chút nào thì ở một góc mờ tối trên ghế salon, đột nhiên giọng một người đàn ông lạnh lẽo như ma quỷ vang tới.

“.....”

Tiếng hét chói tai, bỗng chốc dừng lại!

Cái miệng xinh đẹp, mở thật to, trong tình cảnh đang bối rối của Thanh Thần chợt vang lên giọng nói này, khiến cô nhất thời im bật!

5. Chương 5: Chú A, Chú Đùng Sợ

Hít mũi một cái, Thanh Thần đề phòng nhìn theo hướng truyền tới giọng nói đó, đôi tay nắm chặt chiếc chăn trước ngực, trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi: “Anh.....là người hay là ma?”

Có lẽ mới từ trong mộng tỉnh lại, có lẽ mới biết mùi đời chưa kịp thích ứng, dù sao lúc này Thanh Thần đã quên nguyên nhân cô hét ầm ĩ, sợ tới tóc dựng đứng lên.

Trong bóng tối khoe miệng người đàn ông khê nhúc nhích, là người hay ma? A, muốn cùng hấn, chơi trò mất trí nhớ sao?

“Xem ra biểu hiện của tôi cô vẫn chưa hài lòng lắm....Nếu không, không nhanh như vậy liền quên mất người đàn ông đầu tiên của chính mình”. Giọng nói nhỏ của người đàn ông vang lên, trong giọng nói ngoài sự lạnh lẽo quen thuộc, còn có sự châm chọc rất sâu.

“.....”, lời nói thẳng thừng như vậy, làm sắc mặt Thanh Thần một mảnh trắng bệch, cánh môi vì hơi lạnh mà run run.

Anh, anh.... anh ta chính là người đã ăn cô sạch sẽ, kẻ ăn chơi mất tính người ngu ngốc nhất trái đất, tên phá hoại sao? Ách....giọng nói của anh, sao lại dễ nghe như vậy?

Nghĩ tới điều này, khiến Thanh Thần cả người run lên!

Thanh Thần đáng chết, đầu của cô bị nước vào rồi sao? Tên khốn kiếp này còn dám xuất hiện trước mặt cô? Còn dám cười nhạo cô? Cô còn để ý tới giọng nói anh dễ nghe! Cô là nên trở về đi bác sĩ một chút thì hơn!

Sét đánh chết tên đàn ông này đi, muốn chọc tức cô đúng không? Rất tốt!

Hôm nay Mộ đại tiểu thư sẽ dạy cho anh cái gì gọi là “Tự tạo nghiệt chướng thì không thể sống!”

Khoe miệng dửng cằm giương lên, dáng vẻ run sợ của Thanh Thần liền thay đổi, kéo quần áo rơi trên sàn nhà tới trên giường, đáp lại một cách đầy khiêu khích: “Tôi mất trí nhớ cũng đúng....chắc, nhưng điều này cũng không thể hoàn toàn trách tôi, nói thật, kĩ thuật của anh.... Xác thực chỉ tạm được mà thôi!”

Cố gắng che giấu tâm trạng đang hốt hoảng của chính mình, Thanh Thần vừa mặc quần áo vào, vừa tiếp tục hù dọa anh: “Chỉ là...Anh yên tâm, bốn tiểu thư sẽ không đối xử tệ với anh!”

Nhịn đau nhảy xuống giường, Thanh Thần lấy ra mấy tờ tiền lẻ trong túi xách, ném ở đầu giường: “Khụ, đây là phí phục vụ của anh, bốn tiểu thư phải về nhà, bái bai!”

Nhìn người phụ nữ đang đi tới cánh cửa, thân thể người đàn ông liền căng thẳng, hô hấp cũng biến thành có chút khàn đục.

Tạm được? Sẽ không xử tệ với anh? Tiền phục vụ?

Đáng chết! Người phụ nữ này cho rằng anh là trai bao sao? Lại còn muốn dùng tiền đuổi anh?

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ vào đôi chân thon dài, người đàn ông không hề biến sắc mà đổi đề tài: “Cô, bao nhiêu?”

Hình dáng cô, thân thể, giọng nói cũng còn quá trẻ, nhưng cử chỉ của cô lại không giống một đứa bé.

Vấn đề không có chút quan hệ nào, khiến Thanh Thần nhú nhú mày, ánh mắt linh động xoay chuyển: “17”

“Còn vị thành niên?” Giọng nói lạnh lẽo cất cao, đáp án của cô, xác thực làm người đàn ông có chút kinh ngạc.

Trùng trùng hai mắt, đầu Thanh Thần lắc như gà con mổ thóc: “Đúng vậy a....Vị thành niên nha...Chỉ là....”

Dừng lại nửa giây, bộ dáng Thanh Thần hiên ngang, anh dừng thở dài nói: “Chú a, Chú đừng sợ! vừa rồi không phải tôi đã chịu trách nhiệm với chú rồi sao? Hiện tại hai chúng ta đã thanh toán sòng phẳng rồi mà...”

Thấy anh không trả lời câu hỏi của mình, Thanh Thần quyết định lấy lại quyền chủ động: “Chú a, tôi biết rõ...tới tuổi này còn ra ngoài làm việc, thật không dễ dàng, mà trong ví tiền của tôi chỉ còn dư lại có nhiều đó thôi...chẳng qua tôi chúc chú làm ăn thịnh vượng, một mối trên giường đấy!”

6. Chương 6: Đạo Cao Một Thước

Lời nói của Mộ Thanh Thần làm cho sắc mặt người đàn ông vốn đã xanh mét giờ càng khó coi hơn, giờ phút này anh đang cố gắng kiềm chế toàn bộ lửa giận đang bốc phát.

Mở ngăn kéo bên ghế sofa lấy ra một xấp tiền mặt thật dày có giá trị, cánh tay dài của người đàn ông giương lên, dung mạo tuấn mỹ lấy tiền ném ra ngoài cửa cho Thanh Thần: “Cút ra ngoài”

Nếu không phải suy nghĩ đây là lần đầu tiên của cô, mà anh cũng thật sự hưởng thụ thân thể cô, chỉ bằng cô đủ mọi kẻ sách muốn tới gần anh, cũng đủ để cô sẽ chết một cách rất khó coi.

Tiền bay lả tả rồi rơi xuống mặt đất, Thanh Thần bị chuyện xảy ra trước mắt mà giật mình, ánh mắt lóe lên, đôi môi hồng mở chữ “O”thật to.

“Cút” thấy cô còn đứng tại chỗ, sự nhẫn nại của người đàn ông đã tới cực hạn.

Tiếng quát lạnh lùng khiến tinh thần của Thanh Thần liền hồi tỉnh, một lần nữa cơn tức giận lại bị người đàn ông này khơi lên.

Đây rốt cuộc là chuyện gì? Tên khốn kiếp này tại sao dám đối với cô quát to như vậy?

“Tổng Vũ Phàm! Con người anh thật khốn kiếp, không cần phải lên mặt như vậy đâu!”

Tên ngu ngốc đáng chết, chiếm hết tiện nghi của cô, còn dám dùng tiền nhục nhã cô!

Vừa mới bắt đầu cô không muốn vạch trần thân phận thật sự của anh, thứ nhất là muốn giữ lại tự ái của chính mình, thứ hai cũng là không muốn cho anh biết Thư Thư có liên quan tới chuyện này.

Nhưng tên Tổng Vũ Phàm xác thực là khinh người quá đáng, dù sao tiệc đính hôn cũng sớm kết thúc rồi, nhiệm vụ hoàn thành, anh lại không biết xấu hổ, cô sẽ chiều theo ý nguyện của anh!

Lời Thanh Thần nói ra từng chữ bay vào lỗ tai người đàn ông không sót, lông mi dài giật giật: Tổng Vũ Phàm?

“Sao không nói lời nào? Câm à?” nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích, sức nhìn của anh rất tốt làm cho cơn giận của cô càng gia tăng.

“Tổng Vũ Phàm, anh cho rằng không nói chuyện thì tôi không biết anh là ai sao?” Thanh Thần hé mắt: “Oai phong lúc vừa rồi đâu hết rồi?”

“Tổng Vũ Phàm?” Người đàn ông lặp lại cái tên này với giọng trầm thấp.

Tròng mắt đen của người đàn ông thoáng qua một tia ánh sáng cùng lạnh lẽo, đôi môi mỏng nhưng lạnh lùng mở ra, tình huống như vậy, có phải quá mức rồi hay không?

Sống ba mươi năm, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào không biết được thân phận của anh, không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh mà ban đêm đã leo lên giường anh.

Nhận làm người? Lúc mở đầu là không hề để ý sao?

Thanh Thần hai tay ôm ngực, hừ lạnh một tiếng: “Anh cho rằng không thừa nhận có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra sao?”

“Tôi cho anh biết...Mộ Hân Đồng là người anh không thể cưới, nếu không muốn để người khác thấy rõ diện mạo của mình, anh tốt nhất là cùng Mộ Hân Đồng hủy bỏ hôn ước! Không làm vậy... Tôi bây giờ liền cho anh bị tất cả mọi người đều biết đường đường là đại thiếu gia tập đoàn Tổng thi, người thanh niên anh tuấn,

danh tiếng lừng lẫy như thế lại trong đêm đính hôn của chính mình bỏ mặc vợ chưa cưới, đi cường bức một cô gái còn vị thành niên!”

Thái độ trầm mặc nghe cô rống giận xong, gương mặt vốn lạnh lùng của người đàn ông lại hiện lên một nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy, chuyện này anh vốn nghi ngờ, bây giờ tựa như dần dần hiểu rõ.

Nếu như lời cô nói là thật, hơn nữa theo tin tức anh nhận được, vậy anh chỉ có thể hiểu: Cô gái này, nhận lầm người, cũng lên sai giường rồi.

Đôi mắt đen, lạnh lùng mà nhìn chằm chằm cô gái đứng cạnh cửa, người đàn ông ưu nhã dựa vào ghế sofa: ”Nếu cô tình nguyện cho người khác thấy tình huống bây giờ của cô, tôi tự nhiên cũng không để ý...Hơn nữa, nếu cô muốn ở trước mặt mọi người biểu diễn một màn đặc biệt xinh đẹp, tôi cũng sẽ vui lòng mà theo cùng...”

Lời nói tà ác như ma quỷ, làm cho Thanh Thần mới vừa rồi còn tràn đầy dũng cảm trong nháy mắt liền biến mất.

“Còn có...” Thấy sự trấn tĩnh nguy trang của cô mất đi, trong mắt của người đàn ông hiện lên ý cười : ”Cưng à, tôi, không phải Tổng Vũ Phàm”.

7. Chương 7: Một Người Giàu Có Khác

“...” Tâm trạng vừa trầm xuống. Lời nói người đàn ông giống như tảng đá bỏ vào trong hồ, trong lòng Thanh Thần có rất nhiều bồi hồi.....

Mặc dù biết, là Tổng Vũ Phàm không muốn chấp nhận món nợ này, nhưng cô cũng bị dọa không nhẹ, nhất thời Thanh Thần không có hơi sức mà đi phản bác lại lời nói dối của anh.

“Cưng à, với điều kiện của em, muốn tìm người giàu có còn phải có nhiều kỹ thuật lắm. Lần dạo đầu này, đúng là không đủ đặc sắc”

Không biết là lúc đầu bị cô làm cho quá mức tức giận hay vì vẻ tức giận của cô làm cho anh thoải mái cực kì, dù sao anh cũng muốn thay đổi sự lạnh lùng thường ngày, tốt bụng mà chỉ dành cho cô.

“Anh.....” Đôi tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền, Thanh Thần giận muốn chết, thật muốn nhào tới cho tên ngu ngốc này mấy bạt tai.

“Nếu như có hai trò xiếc thú đang biểu diễn, xoay tròn trên không trung, đi lên dây thép mà biểu diễn, cũng không cần quá mức quan tâm.....”

Ngay lúc này, một hồi chuông điện thoại vui tươi phá vỡ không khí chiến tranh giữa hai người.

Nhìn cái tên hiện lên trên điện thoại di động, gương mặt giận tới trắng bệch cuối cùng cũng có chút ảm áp, nhìn chằm chằm người đàn ông trên ghế sa lon, trở lại chuyện chính lần nữa: ”Tổng Vũ Phàm, anh tốt nhất hãy nhớ cảnh cáo của tôi! Nếu không, anh... anh sẽ phải hối hận.....”

Nhấn nút trả lời trên di động, Thanh Thần dùng tiếng nói như có như không hướng về bên đầu điện thoại mà nói nhỏ: “Xin chào....Anh có phải nhớ em hay không.....trễ như vậy mà còn gọi điện thoại....Ha ha, rảnh....Chỉ cần là gặp anh, em lúc nào cũng rảnh hết.....uhm, quyết định vậy đi!”

Xoay người, căn bản không cho người đàn ông cơ hội nào để nói chuyện, Thanh Thần giơ giơ điện thoại trong tay lên, như là quà đáp lễ cho lời khuyên tốt của anh: ”Nhờ lời tốt lành của anh, bản tiểu thư lại phục vụ một người giàu có khác rồi, hẹn gặp lại!”

Bỏ lại câu nói sau cùng này, Thanh Thần nhanh chóng rời khỏi phòng, cũng đem sự nặng nề trở lại trong căn phòng...

※

Trong căn phòng mờ tối, người đàn ông ngồi trên ghế sa lon không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào nơi Thanh Thần rời đi.

Ngón tay thon dài nhấn nút điện thoại bên cạnh: “Mười phút sau, tôi muốn thấy toàn bộ tài liệu về Tổng Vũ Phàm”

Buông điện thoại xuống, khuôn mặt anh tuấn của anh lạnh như hàn băng. Một người giàu có khác? A.....anh đột nhiên muốn biết rõ, kịch vui này, anh nhìn thấy, rốt cuộc có mấy phần là thật.

※

Thời điểm Thanh Thần chạy tới sân bay, trời đã sáng rồi, bên trong sân bay cũng đông đảo người đến người đi.

Đứng ở lối ra, Thanh Thần nắm thật chặt quần áo, trong đầu một mảnh mờ đục, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mất đi nụ cười thường ngày.

Chỉ trong thời gian một ngày, thế nhưng lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy....Trong nhất thời, cô thật không biết làm sao cho đúng đây.

Vốn cho rằng, cô chỉ cần bảo vệ giấc ngủ cho Tổng Vũ Phàm tốt là được rồi, nhưng hôm nay....Ai, về tới nhà, cô làm sao có thể đối mặt với cha mẹ....Nếu như có thể gặp lại chị cô, nếu chị hỏi cô...cô phải trả lời thế nào đây?

Nếu Tổng Vũ Phàm vì chuyện đó mà tìm bác hai gây phiền phức thì sao, chuyện này, phải làm sao mới tốt chứ?

Còn có....anh Phong.....anh ấy, nếu anh ấy biết cô đã.....anh ấy còn đối tốt với cô hay không? Có còn hay không....

Nghĩ tới từng chuyện, từng chuyện mà cô phải đối mặt, cảm xúc của Thanh Thần càng trầm xuống, trên mũi cũng nổi lên dấu hiệu ghen tuông.

“Người đẹp bé nhỏ” lúc Thanh Thần đang lâm vào sự trầm tư, một tiếng gọi nhỏ từ phía sau cô vang lên, còn chưa kịp hoàn hồn, một cánh tay mảnh khảnh liền từ phía sau vòng qua vai cô, nắm chặt cổ của cô: “O sao vậy người đẹp bé nhỏ, làm sao có một mình đứng ở chỗ này a..., dựa vào ngực tôi, em làm cho tôi đau lòng quá!

8. Chương 8: Người Cũ

“Chị.....” giọng nói quen thuộc, làm cho Thanh Thần nở nụ cười, cổ tay lười người vừa tới siết chặt, Thanh Thần linh hoạt xoay người, đối mặt với khuôn mặt người vừa đến kia, vui mừng suốt chút nữa nhảy dựng lên: “Chị Tô Hòa, chị đã về rồi!”

“Nói nhảm” nhéo gương mặt Thanh Thần, trên mặt Tô Hòa hiện lên nụ cười xán lạn: “Chị nói, em gái Mộ, em có làm hay không, gọi điện thoại cho em, bây giờ em mới tới!”

Le lưỡi một cái, Thanh Thần đẩy tay Tô Hòa, làm nũng đem đầu đặt lên cổ cô ấy: “Chị gọi điện thoại cho em vào lúc 4 giờ sáng chứ sao....”

“Chuyển tay được sắp xếp như vậy, chị có cách nào chứ” Đẩy đầu Thanh Thần một cái, Tô Hòa nhất quyết không bỏ qua: “Lại nói, nhà em cách sân bay không xa, không phải đi mất ba tiếng mới tới được đây”

“Ai, có bạn trai vừa lạnh vừa ấm a.” Tô Hòa vừa đi vừa cố ý nói nhỏ bên tai mẫn cảm của Thanh Thần: “Chị biết mà, đi ra ngoài mấy năm....trở về sẽ ít người nhớ tới chị....Em có thể tới đón chị đã tốt rồi, chị còn có thể cầu mong xa vời gì nữa.....”

Thân thể, khẽ run lên, Thanh Thần nhìn Tô Họa đang đẩy hành lý, đôi tay nhỏ bé nhận lấy áo khoác từ trong tay cô ấy: “Mới không phải vậy đâu! Em chỉ là.... Trùng hợp không ở nhà thôi....em làm sao quên chị Tô Họa được...”

“Không ở nhà? Đêm hôm khuya khoắt em không ở nhà thì em đi chỗ nào chứ?” Tô Họa nhướn nhướn mày, khuôn mặt nghi ngờ nhìn Thanh Thần “Không phải là.... ở nhà học trường Triễn Phong chứ?”

“Không phải đâu”, nghe thấy tên của anh Triễn Phong, khuôn mặt Thanh Thần đỏ lên, ánh mắt nhìn nơi phía đường cái có nhiều xe chạy qua: “Chị Tô Họa chị đừng nói lung tung, Chị.....Xe taxi.....”

※

“Em gái Mộ ah, chị không có ở đây mấy năm em thì như thế nào? Có phải bị người khác ăn hiếp hay không?” Ngồi trong xe taxi, Tô Họa vuốt vuốt Thanh Thần, quan tâm mà hỏi sự việc xảy ra với cô.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Thanh Thần nở một nụ cười: “Em cũng không phải đứa trẻ, bản thân em có thể tự chăm sóc mà....làm sao bị người ta ăn hiếp được...”

“Cũng phải”, đồng tình mà gật đầu một cái, trên mặt Tô Họa liền hiện lên nụ cười bí hiểm lần nữa: “Lại nói, em nhanh lên một chút cho chị nhờ....em và học trưởng Triễn Phong, phát triển tới đâu rồi? Có anh ấy ở bên cạnh em, chị tin cũng không có ai dám ăn hiếp em hết!”

“Em...” suy nghĩ trầm xuống, Thanh Thần làm bộ vô tội: “Cái gì mà phát triển như thế nào a....Vẫn như trước đây thôi, cũng không có gì đặc biệt.”

“Mẹ kiếp!” Tô Họa nhìn không được mà phát ra âm thanh mắng người: “Cái gì mà vẫn giống như trước kia a.... học trưởng Triễn Phong cũng quá kém rồi... được rồi... Đối với em, anh ấy luôn luôn có sự kiên nhẫn”.

“Chị Tô Họa, chị đừng nói vậy....Chị thì sao? Ở Châu Phi mấy năm vẫn khỏe chứ?” Thanh Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp đến chói mắt của Tô Họa, thật khó tưởng tượng cô gái xinh đẹp này lại kiên cường và dũng cảm như vậy.

Nói tới mấy năm nay, trong mắt Tô Họa tràn đầy ánh sáng lung linh: “Rất tốt, chị được xem động vật hoang dã, xem nhiều cảnh vật, nhắc tới là thấy hùng vĩ rồi...”

“Vậy...lần này chị trở về, còn đi nữa hay không?” Nghe Tô Họa kể về cuộc sống của mình, trong mắt Thanh Thần ánh lên cái nhìn hâm mộ, cùng một tia mắt mát

“Chị tạm thời sẽ ở lại Y Thành, có lẽ sau này sẽ còn tới châu Phi”

“Tới chừng nào...em cũng được giống như chị Tô Họa thì tốt biết mấy...” Thanh Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, nghĩ tới những việc sắp xảy ra mà cảm thấy phiền muộn.

Vỗ vỗ tay Thanh Thần, Tô Họa an ủi cô: “Sẽ có cơ hội...Đúng rồi, em gái Mộ, em và ba em...”

Thân thể, bởi vì lời nói của Tô Họa mà khẽ run, không trả lời câu hỏi của cô, tầm mắt Thanh Thần rơi vào cuốn báo được đặt ở ghế sau của xe. Máu trong cơ thể đang chảy không ngừng, giống như một thoáng liên ngừng chảy.

9. Chương 9: Không Thể Tin Được

Hai tay run rẩy mở tờ báo ra, khi tầm mắt Thanh Thần nhìn vào tin tức ở trang bìa thì nước mắt cố nén đã lâu, cuối cùng không nhịn được nữa mà rơi xuống!

“Nhị thiếu gia tập đoàn Tổng thị cùng tài nữ âm nhạc Mộ Hân Đồng cử hành lễ đính hôn hạnh phúc”

Tựa đề, từng từ đều đăng ảnh chụp cảnh thân mật của hai vợ chồng chưa cưới, càng làm cho tâm trạng Thanh Thần nhói lên, làm sao có thể? Chị... làm sao có thể cùng Tổng Vũ Phạm đính hôn thành công chứ?

Cô rõ ràng theo kế hoạch của chị, mang Tống Vũ Phàm vào một căn phòng, mặc dù...mặc dù...dùng chuyện này để làm điều để giữ hắn ở lại, nhưng đây là kế hoạch của bọn cô...

Nếu ở bên cạnh cô thì Tống Vũ Phàm làm sao có thể xuất hiện trong tiệc đính hôn được, làm sao có thể?

Mộ Thanh Thần không dám tin vào hai mắt mình, giống như nổi điên mà lật tung tờ báo trong tay, hi vọng có thể từ trong đó tìm được câu trả lời chính xác.

Chỉ là toàn bộ tờ báo, đều nói về tiệc đính hôn của Tống Vũ Phàm và Mộ Hân Đồng.

Sự thật rõ ràng. Trong hình Mộ Hân Đồng là thật, trong hình Tống Vũ Phàm cũng là thật...

Chị cô, thật đã đính hôn với Tống Vũ Phàm!

Mà trong thời gian bọn họ đính hôn, cô cũng đang ở trong phòng 2308...

Nếu như, người ở trong phòng, không phải là Tống Vũ Phàm... vậy anh ta....

Ông trời! đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô đã làm gì chứ?

Đêm đó, người đàn ông thần bí, rốt cuộc là ai? Sự xuất hiện của anh, anh bị bỏ thuốc, rốt cuộc là trời đất làm sao có sự trùng hợp này, còn là thiết kế từng bước thật tỉ mỉ?

Bọn họ thật sự đính hôn...chị làm sao? Chị bây giờ thế nào rồi?

Chị không yêu Tống Vũ Phàm, tuyệt không yêu Tống Vũ Phàm, bây giờ chị, nhất định hận cô đến chết!

“Thanh Thần, em làm sao vậy? Tại sao lại khóc..” Nhìn Thanh Thần khóc nức nở, nhất thời Tô Họa sợ tới mức tay chân bủn rủn...

“Không phải chị em đã đính hôn rồi sao? Em không phải là không biết chứ?” Tô Họa không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ có thể không ngừng thay cô lau nước mắt.

Nhưng càng lau, nước mắt của cô rơi càng nhiều hơn!

“Tài xế... dừng xe”

Bỗng, Thanh Thần vút tờ báo trong tay, hướng tới tài xế mà yêu cầu....

“Tiểu thư, chỗ này là đường một chiều, không thể dừng xe được.” Tài xế bất đắc dĩ mà nhún vai, bày tỏ sự từ chối.

Nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, trong đầu Thanh Thần hỗn loạn tới không có một đầu mối nào, cũng không kịp suy xét hành động của cô có đúng hay không: “Cầu xin ông, dừng xe, tôi muốn xuống xe...”

“Thanh Thần...” Tô Họa bị chuyện xảy ra trước mắt làm ngu đi, căn bản không kịp phản ứng.

Thấy tài xế vẫn không có ý định dừng lại như cũ, Thanh Thần đưa tay mở cửa, hoàn toàn không chú ý từng đoàn xe dập dềnh, nhanh chóng nhào xuống xe, không quay đầu lại liền hướng tới đối diện mà chạy đi....

“Mộ Thanh Thần....”

Nhìn Thanh Thần lao đảo nghiêng ngã chảy trên đường lớn, Tô Họa sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, chỉ có thể bấm số điện thoại nhiều năm không gọi.

“Này, Triển Phong... Tôi là Tô Họa...”

Thanh Thần nhếch nhác chạy về phía trước, không nghe tiếng thắng xe đang dồn dập, không nghe tiếng còi xe ینگ ỏi, không nghe tiếng chuông rửa thống hận của tài xế...

Không nhìn đèn đỏ, cũng không chú ý tới những ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh...Cô chỉ biết liều mạng chạy về phía trước, ở nơi từng lớp từng lớp sương mù bao phủ, tìm được cửa ra vào của khách sạn.

10. Chương 10: Mộ Thanh Thần, Em Thật Ngu Ngốc

“Tiểu thư, cầu xin cô nói cho tôi biết...ở khách sạn của cô dịch vụ tổng đài có ghi chép, gian phòng có vị khách nào vào ở, các cô cũng có thể tra được, phải vậy không?”

Trong đại sảnh khách sạn thế kỷ Lane, Mộ Thanh Thần nước mắt như mưa nhìn cô gái trước quầy phục vụ, van xin để có thể biết được một chút thông tin về đêm đó từ trong miệng cô ấy.

“Xin lỗi, Mộ tiểu thư!” Nữ nộ cười mà nhìn Thanh Thần đang khóc nức nở, cô gái trong đại sảnh vẫn lễ phép như cũ: “Thân phận của khách là bí mật, không có sự cho phép của khách, chúng tôi không thể tiết lộ thân phận của khách được”

“Tôi chỉ muốn biết ai đã ở trong phòng tổng thống 2308... không phải là Tống Vũ Phàm đặt gian phòng đó sao? Tại sao?...” Thanh Thần vẫn không chịu buông tha, làm việc vội vàng, cô cũng đã chịu sự trừng phạt, một chút tư cách để biết người đó là ai, cô cũng không có sao?

“Thật xin lỗi...Mộ tiểu thư!” Cô gái ở đại sảnh nói với giọng khách khí và có chút xa cách.

“Nhưng....”

“Thanh Thần” thật vất vả đuổi kịp cô, nhìn thấy cô bây giờ đang mất hồn, Tô Họa đau lòng: “Thanh Thần, làm gì cũng có qui tắc, thông tin của khách là bí mật, hướng chỉ có thể vào ở phòng tổng thống, thân phận không giàu cũng sang...em dù cầu xin cô ấy thế nào, cô ấy cũng sẽ không nói cho em... Trừ phi, cô ấy không muốn làm việc ở đây nữa....”

Tô Họa khuyên bảo, Thanh Thần hơi ngẩn ra, môi hồng giương lên, Thanh Thần nhìn Tô Họa một lúc lâu, cuối cùng hướng tới cô gái ở đại sảnh kia cười một cách áy náy: “Thật xin lỗi, quấy rầy rồi!”

Xoay người, bước hai chân nặng nề, Thanh Thần từng bước từng bước đi tới cửa chính của khách sạn...

“Thanh Thần” kéo kéo Thanh Thần, Tô Họa dẫn cô vào một góc của đại sảnh ngồi trên ghế sa lon, đôi tay nhỏ bé cầm lấy gương mặt lạnh ngắt của cô: “Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lắc đầu một cái, trong lòng Thanh Thần một mảnh rối bời, trừ trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

“Mộ Thanh Thần.” Đôi tay vòng qua vai của cô, thân thể cô mỏng manh làm cho Tô Họa đau lòng: “Có chuyện gì, có thể nói cho chị biết không? Hả?”

“Chị Tô Họa....” đôi tay nhỏ bé, lôi kéo quần áo Tô Họa, được cô ôm vào trong ngực ấm áp, khiến lỗ mũi Thanh Thần càng chưa xót, khí nóng trong mắt cũng dần tăng lên...

Vỗ nhẹ lưng Thanh Thần, Tô Họa như đang an ủi em gái mình: “Thanh Thần, em nhớ là, mặc kệ xảy ra chuyện gì, đều không được đùa giỡn mạng sống của mình, em nổi điên mà chạy ra đường lớn, em cho rằng em là ai...lỡ như em...”

Khoảng cách xa như vậy, cô dám chạy tới... cô làm sao....chịu nổi.

“Chị Tô Họa....em...” con người nhẹ nhàng khép lại, Thanh Thần hít thở thật sâu, lại không thể hóa giải sự hổ thẹn đang dâng lên trong lòng....: “Trong tiệc đính hôn của chị em, em ở trong phòng mà Tống Vũ Phàm đặt trước, em bị người....”

“Chị Tô Họa....em thật sự không biết người đàn ông kia là ai....em thật sự....” Nói câu cuối cùng xong, Thanh Thần khóc ra tiếng, thân thể hoàn toàn co lại...

“Em....” Tô Họa biến sắc, cũng bởi vì lời nói của Thanh Thần, có chút trở nên khó coi, rất nhiều lời muốn nói, tuy nhiên cũng nuốt vào trong lòng mình, vỗ vỗ đầu của cô, Tô Họa thở dài nói: “Mộ Thanh Thần, em thật ngu ngốc”.

11. Chương 11: Biệt Thự Thần Bí

Đứng dậy, kéo tay Thanh Thần, Tô Họa không nói câu nào, liền kéo cô đi ra bên ngoài khách sạn....

“Chị Tô Hòa...” Thanh Thần bị Tô Hòa làm ơ hờ, không biết chị ấy định làm gì: “Chị Tô Hòa, chúng ta đi đâu vậy”

Ánh mắt tức giận nhìn Thanh Thần một cái, Tô Hòa oán hận mà hạ thấp giọng nói xuống: “Nói nhảm, đương nhiên là đi bệnh viện”

“Bệnh viện?” Thanh Thần nhíu mày, có chút khó khăn nói: “Tại sao.”

“Mộ Thanh Thần, em ngu quá rồi đó?” Tô Hòa tức giận mà dậm chân: “Buổi tối đó người đàn ông kia khẳng định là không dùng biện pháp an toàn nào, em không đi bệnh viện kiểm tra, lỡ như mang thai thì làm thế nào?”

Mang thai?

Lời nói của Tô Hòa, khiến thân thể đang lạnh lẽo của Thanh Thần trong nháy mắt đã không còn nhiệt độ, đôi tay nhỏ bé theo bản năng sờ bụng mình, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Mang thai? Có thể sao...cô cho tới giờ chưa hề nghĩ tới điều này.

Nhìn mặt Thanh Thần sững sờ và kinh hãi, Tô Hòa đầu hàng hoàn toàn, bất đắc dĩ mà lắc đầu, kéo Thanh Thần, bước nhanh về phía trước....

Tới khi hai hình bóng xinh đẹp biến mất thì ở bên khúc quanh của khách sạn, người đàn ông đứng ở 1 góc của đại sảnh lấy điện thoại ra.....

“Thiếu gia....cô ấy đi rồi”

—— mèo —— tiểu —— mèo —— —— phân —— cắt —— tuyến ——

Bệnh viện Tư Thụy Khắc

Hoàng hôn buông xuống, mặt trời bị một đám mây khổng lồ che khuất, chỉ để lại một tia sáng đỏ rực, làm mắt người ta mơ màng, không được chân thật cho lắm.

Khi tia sáng vàng nhạt cuối cùng của mặt trời rơi vào mặt đất cùng bức tường của bệnh viện nhập lại làm một, vườn hoa của bệnh viện tất cả hoàn toàn được che phủ bởi ánh sáng vàng nhạt của mùa thu.

Thanh Thần nhẹ kéo Tô Hòa, cùng cô ấy chậm rãi đi trong vườn hoa.

Có lẽ bởi vì đang ở giữa cảnh đẹp, có lẽ bởi vì cô biết không mang thai, dù sao tâm tình của Thanh Thần bây giờ, bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Chị Tô Hòa....cảm ơn chị...” Mấp máy cánh môi, trong mắt Thanh Thần hiện lên ánh sáng trong suốt, trong lời nói có sự cảm kích với Tô Hòa....

“Cảm ơn chị làm gì?” Tô Hòa nhướn mày: “Em gái Mộ, em nói em cảm ơn chị vì điều gì chứ?”

“Cảm ơn chị...” Vừa mở miệng, bị ánh mắt nghiêm khắc của Tô Hòa mà thay đổi đề tài: “Cảm ơn chị dẫn em tới vườn hoa xinh đẹp này, thật không tưởng tượng được, vườn hoa của bệnh viện lại đẹp đến mức này”

“Hắc! Một bác sĩ ở đây trùng hợp khi chị đi châu Phi làm tình nguyện mà quen biết, công thêm anh ấy là bạn học của học trưởng Triển Phong, chúng ta mới có thể vào đó.” Tô Hòa hít một hơi, cũng đồng tình với ý kiến của Thanh Thần: “Thật sự là rất đẹp!...”

“Y Thành là thành phố xa hoa số một của toàn cầu, bệnh viện này không chỉ ở trung tâm thành phố, lại thêm là nơi tập hợp các máy móc, thiết bị cùng các chuyên gia uy tín. Từ sáng đến tối, kẻ ra người vào nhiều không đếm xuể, ngôi nhà lại xây ở trong giữa vườn hoa, lại có thể yên tĩnh như vậy....” Tô Hòa vừa cảm thán vừa nhìn xung quanh.

“Chị Tô Hòa...Chị xem....”

Trong vườn hoa, lại có một căn biệt thự nhỏ kiểu châu Âu, mắt Thanh Thần mở to khê chớp.

“Nghe Tom nói, căn biệt thự này là nơi tịnh dưỡng tốt nhất của bệnh viện Tư Thụy Khắc cũng như của thành phố Y Thành. Nghe nói căn biệt thự này là 5 năm trước chỉ cần mấy ngày là xây xong, 5 năm trong căn biệt thự này, chỉ có một người chủ duy nhất.

Thanh Thần nghe xong, gật đầu, trong lòng đầy tò mò...rốt cuộc là người thế nào, mới có thể ở căn biệt thự này chứ?

12. Chương 12: Cuộc Chiến Với Người Đàn Ông Anh Tuấn Mà Lạnh Lùng

“Không xong, không xong... tiểu thư không xong, nhanh một chút thông báo cho thiếu gia, nhanh đi mời bác sĩ.....”

Y tá từ trong biệt thự chạy vội vã, hướng tới người đàn ông đi giày Tây đang đứng bên ngoài biệt thự, không khí hỗn loạn trước một mảnh yên tĩnh.

Những người đàn ông lúc vừa rồi còn lạnh lùng nghiêm túc, khi nghe tin tức từ y tá thì nhất thời giống như biến thành người khác, tất cả đều vội mở cửa ra.....

“Ách....” Mộ Thanh Thần cùng Tô Họa đứng ở phía trước mà chứng kiến mọi chuyện, ở nơi xinh đẹp này ngẩn ngơ, trong căn biệt thự này, rốt cuộc là ai ở đây? Thế nhưng có thể làm cho nhiều người hỗn loạn cả tay chân như vậy.

“Mau thông báo cho ngân hàng máu....Bạch tiểu thư cần truyền máu”

“Nhưng.....trong ngân hàng máu không còn nhóm máu hợp với Bạch tiểu thư nữa rồi...”

“Đúng rồi a, Jim, lần trước không vận chuyển máu tới, đã sớm không còn nữa rồi...”

“Vậy làm sao bây giờ? Còn không mau đi gọi điện thoạinhóm máu của Bạch tiểu thư là AB RH âm tính.....”

“Nếu Bạch tiểu thư xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.....Chúng ta đều không thể sống tiếp...”

“Chị Tô Họa.....” Trước mắt nhìn thấy từng đoàn bác sĩ, y tá cùng những người đàn ông mặt đồ tây, Thanh Thần kéo ống tay áo của Tô Họa: “bọn họ muốn nhóm máu ABRH âm tính.....”

“Mộ Thanh Thần!” Gõ vào đầu Thanh Thần một cái, Tô Họa nhìn chằm chằm vào cô: “Vì một người chưa từng gặp qua, em lại muốn thể hiện lòng trắc ẩn sao? Máu của em thì em giữ lại đi.”

“Nhưng.....nhìn những người đó, người kia chắc chắn rất nguy kịch.....em.....” Thanh Thần mấp máy cánh môi: “Không thể thấy chết mà không cứu được.....”

“Chị không muốn lo cho em nữa.” Quay đầu, Tô Họa biết cô nói gì Thanh Thần cũng sẽ không nghe, nên không muốn nói.

Cười dịu dàng, khoe miệng Thanh Thần mím lại làm hai má hiện ra lúm đồng tiền nhỏ say lòng người: “Yên tâm, em không có chuyện gì đâu.”

Cho máu xong, Thanh Thần hạ hai ống tay áo đang được cuộn lên, mới vừa bước ra ngoài đường, liền bị bóng dáng cao lớn của một người cản lại.....

“Anh.....” ngẩng đầu lên, Thanh Thần nhìn người đàn ông anh tuấn cao hơn cô 1 nửa cái đầu, đáng vẻ nghi ngờ: “Xin lỗi, anh tìm tôi có việc gì?”

Người đàn ông cao lớn anh tuấn không ai bằng không lộ một tia biểu tình nào, đôi mắt màu xanh dương nhạt không có một tia ấm áp: “Cô, không thể đi”

“.....” Lời nói của hắn, khiến Thanh Thần hơi sững sờ, đôi mắt trong như mùa thu hiện lên tia nghi hoặc, gương mặt xinh đẹp bởi vì áu, mà giờ có chút tái nhợt.....

“Anh coi tôi là tội phạm sao, tại sao không cho tôi bước ra khỏi cửa? Trong tay đang cầm hộp sữa tươi liền để xuống, Tô Họa trực tiếp đứng giữa Thanh Thần và người đàn ông lạnh lùng kia, ngón trỏ chỉ chỉ vào lồng ngực anh ta: “Này, chó khôn không cần đường! Tránh ra!”

Không nhìn Tô Họa một cái, ánh mắt xanh lạnh lùng của người đàn ông vẫn nhìn vào Thanh Thần, thật lưu loát mà nói tên của mình: “Dịch Hàn” (Anh này dễ thương nhỉ!)

Tô Họa nắm chặt nắm đấm không suy nghĩ, hướng tới gương mặt tuần tú mà lạnh lùng của người đàn ông mà đánh .

“A.....”

“Chị Tô Họa.....”

Quả đấm của Tô Họa giống như đánh phải tảng đá, bị người đàn ông lạnh lẽo cầm chặt, cánh tay dài khe kéo, cả người Tô Họa bị văng ra ngoài.

13. Chương 13: Cậu Chủ

“Buông tôi ra.....buông tôi ra.....” Tô Họa bị thủ hạ của Dịch Hàn xách lên, cho dù bị người đàn ông cao lớn kẹp chặt hai bên, nhưng một chút cũng không yên tĩnh.....hai chân không chạm đất đầm đá không ngừng, liều mạng mà muốn trốn thoát khỏi sự khống chế của họ.

“Chị Tô Họa.....”

Thấy Tô Họa bị người ta ngăn cản hành động, Thanh Thần liền muốn tiến lên, lại bị người đàn ông lạnh lùng trước mắt ngăn cản.

“Dịch tiên sinh....” Ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt xanh lam của Dịch Hàn, giọng nói Thanh Thần mặc dù có run sợ, nhưng trong giọng nói không có ý lùi bước: “Chúng tôi không quen biết anh.....anh-con người này sao có thể đối xử với con gái như vậy, thật không có phong độ gì cả”

Trên mặt Dịch Hàn không biểu hiện một tia dư thừa nào, môi mỏng khẽ động: “Nhiệm vụ của tôi, là để cô, ở lại chỗ này.”

Nhẹ nhàng nở một nụ cười, trong mắt Thanh Thần mang theo sự tò mò: “Người giao nhiệm vụ cho anh có nói anh có thể dùng cách này đối xử với chúng tôi sao?”

Nghe vậy, Dịch Hàn trầm mặt một lúc, ngay sau đó bàn tay giơ lên, ý bảo người đàn ông phía sau đem Tô Họa thả xuống.

“Chị Tô Họa.....” Lấy tay đỡ Tô Họa, Thanh Thần nhìn cô từ trên xuống dưới: “Chị không sao chứ”

“Không có việc gì” Tô Họa vừa nói, đôi mắt hung ác nhìn Dịch Hàn chằm chằm, nín một bụng tức giận: “Em trước hết uống sữa tươi đi”

Kéo tay Tô Họa ngồi vào chiếc ghế nhỏ ở đường đi, Thanh Thần không có ý định trêu chọc người đàn ông lạnh lùng này: “Vừa lúc em cảm thấy hơi chóng mặt, chúng ta ngồi nghỉ ở chỗ này một chút.

*** ❄ ***

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, 30 phút sau, Tô Họa rốt cuộc mất hết kiên nhẫn: “Họ Dịch kia, muốn chúng tôi ở chỗ này đợi bao lâu? Anh có biết hay không, cái này gọi là giam giữ bất hợp pháp, là phạm pháp đó”

Dịch Hàn đứng một bên không trả lời, thậm chí ngay cả nhìn Tô Họa cũng không thèm.

“Họ Dịch kia, anh điếc hả? Có muốn tôi xin bác sĩ khám tai cho anh không?” Từng gặp qua người không lễ phép, chưa từng thấy ai không lễ phép như vậy, Tô Họa giận tới mức dậm dậm chân!

Đúng lúc đó, từ trong ánh sáng ở lối nhỏ phía trước, mười người đàn ông cao lớn đi giày tây vây quanh một người đàn ông mặc áo khoác ngoài màu xám tro đi tới...

Trên hành lang bệnh viện ánh đèn thủy tinh phản xạ dung mạo hoàn mỹ người gặp người hận, thần gặp thần hận của người đàn ông.

Vóc người của anh cao lớn mà kiêu ngạo, hình thể tinh thể như tượng điêu khắc của Hy Lạp, đôi mắt màu đen u ám mà thâm thúy, tà mị mà mệnh mang, bất kì ai nhìn vào một cái, liền không thể quên được.

Sống mũi cao như mũi của bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, thẳng tắp mà cao thẳng, đôi môi mỏng làm người ta mơ màng, cả người phát ra một loại khí thể vương giả mê đảo chúng sinh!

Nhưng khoảng cách giữa hai chân mày lại hờ hững mà xa cách cũng có thể hiểu được mọi người, mọi chuyện trên thế giới này, hẳn đều không để tâm.

Dừng lại bên cạnh Dịch Hàn, khi người đàn ông này tới, làm cho khí lạnh của bệnh viện đã nặng giờ lại lạnh thêm mấy phần.

“Thiếu gia!” Dịch hàn cung kính là đứng bên cạnh người đàn ông, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ.

Người đàn ông mặt áo xám không nói gì, chỉ đem tròng mắt đen gắt gao nhìn đỉnh đầu đang cúi xuống của Thanh Thần....

“Nhìn cái gì vậy....”

Ánh mắt của anh quá mức chiếm hữu, khiến Tô Họa cảnh giác mà cầm tay Thanh Thần, vốn là đang trò chuyện vui vẻ chợt tiếp xúc với tầm mắt người đàn ông, không khí đột nhiên có chút không yên nữa rồi.

Thanh Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt nhuộm làn nước mùa thu thật xinh đẹp mà nhìn thẳng người đàn ông anh tuần, mím môi, hồi lại mới mở miệng: “Chuyện kia, chúng tôi có thể đi rồi chứ?”

[đại soái ca xuất hiện.....mọi người đoán anh đẹp trai này là ai a?]

14. Chương 14: Cô Đèn Nổi Sao

Người đàn ông mặc áo xám vẫn lạnh lùng mà không nói gì, ánh mắt thâm thúy cùng sắc bén cứ nhìn chăm chăm trên người Thanh Thần, làm cho người khác không nhìn ra một chút bí hiểm nào.

Ánh mắt như tảng băng mỏng làm cho Thanh Thần lạnh lẽo từng cơn, mắt to linh động chớp cũng không chớp mà nhìn thẳng vào mắt anh, mặc dù nhìn anh quá mức lạnh lùng cùng nghiêm túc, nhưng không biết vì sao, Thanh Thần tuyệt đối không sợ anh.

“Tiên sinh.....” thấy anh không nói gì, Thanh Thần cũng dễ chịu mà nhắc nhở anh: “Xin hỏi, chúng tôi có thể đi được chưa?”

Ánh mắt người đàn ông hơi thu lại, môi mỏng khẽ động: “Thuộc hạ của tôi, không chăm sóc tốt cho cô sao?”

“.....” Lời nói của anh khiến Thanh Thần cứng họng một lúc, hồi lâu vẫn lắc đầu một cái: “Không phải.....tôi chỉ là cảm thấy.....tiên sinh.....”

“Mạc Lãnh Tiêu.” Nhân nhật mà nói ra ba chữ, hai chủ tớ giới thiệu bản thân cách thức cũng giống nhau như đúc

“Dạ, Mạc tiên sinh!” Thanh Thần đứng lên, ngẩng đầu nhìn Mạc Lãnh Tiêu: “Thời gian không còn sớm, chúng tôi ra ngoài cũng lâu rồi....nếu như có thể, tôi muốn về nhà”

Hơi gật đầu một cái, Mạc Lãnh Tiêu không phản đối lời nói của Thanh Thần.

Thở phào một cái, Thanh Thần kéo Tô Họa, vừa mới chuẩn bị rời đi, lại bị người phía trước gọi lại.

“Mộ tiểu thư”

“.....” Thanh Thần liền ngẩn ngơ, anh.....làm sao biết cô họ Mộ?

“Theo pháp luật quy định, làm hư hỏng vật phẩm cá nhân của người khác, phải làm thế nào?” Đôi môi mỏng tạo nên một độ cong nhàn nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo một tia tà mị mà lưỡi biếng, làm cho người ta khó mà dời mắt được.

Trầm mặc chốc lát, Thanh Thần trả lời: “Làm hư hỏng đồ vật cá nhân của người khác, nên theo giá trị của nó mà bồi thường”

Rất hài lòng với câu trả lời của cô, nụ cười của Mạc Lãnh Tiêu sâu hơn vài phần: “Mộ tiểu thư ở trong thang máy bệnh viện làm rơi dụng cụ y khoa, có phải hay không phải bồi thường?”

“Dụng cụ này là của anh sao?” Chân mày nhíu lại....nhớ tới lúc ở trong thang máy trời gần tối, vì tránh đụng phải đứa trẻ, cô đã đụng sau lưng cô y tá...cũng làm rơi dụng cụ của cô ấy...cô lúc đó muốn bồi thường, chỉ là cô y tá nói phải xin phép, vừa đúng lúc Tom lại tới, cho nên chuyện cứ như vậy gác lại....không nghĩ tới, con người trước mắt này, là chủ của các dụng cụ kia?

“Mộ tiểu thư vẫn không trả lời vấn đề của tôi.” Đôi mắt đen không hiện lên một tia tâm tình dư thừa nào, Mạc Lãnh Tiêu nét mặt tự nhiên nhìn mọi cử động của Thanh Thần.

Mấp máy cánh môi, Thanh Thần vẫn trả lời như cũ: “Tôi nói, làm hỏng vật phẩm cá nhân của người khác, nên theo giá trị của nó mà bồi thường....Tôi dụng hư dụng cụ của anh, đương nhiên sẽ bồi thường cho anh.”

“Mộ tiểu thư có biết cô đụng hư là những dụng cụ y học tối tân nhất thế giới do nhà nghiên cứu dùng 4 năm mới có thể hoàn thành, trên thế giới chỉ có một máy. Không bàn tới nó có giá trị về y học, riêng phần thiết bị của nó đã có giá trị 6,8 triệu dola. Có đền nổi sao?” Nét mặt Mạc Lãnh Tiêu bình thường, chỉ là trong giọng nói ẩn chứa sự trêu chọc làm lời nói như có như không.

Lòng của Mộ Thanh Thần hoảng hốt, thân thể cũng có chút lạnh.

“6,8 triệu dola....làm sao có thể, anh muốn lừa đảo sao?” Tô Họa yên lặng lúc lâu rồi cuộc bị hù dọa liền mở miệng, nhìn người đàn ông đẹp trai trước mắt này đang làm người ta giận sôi, cô cũng không chú ý tới hình tượng, mắt trừng thật lớn

“Hai vị tiểu thư, giá tiền này đã được chứng minh, là kết luận người giám định có uy tín nhất thế giới.” Người đàn ông đứng bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu liền lấy ra hóa đơn của dụng cụ ra.

(làm xong chương này mới thấy anh đẹp trai này là hạng người thừa nước đục thả câu)

15. Chương 15: Mùi Vị Quen Thuộc

Nhận lấy hóa đơn, đôi tay nhỏ bé của Thanh Thần khẽ run, thì ra là, bọn họ giam mình ở lại chỗ này, chính vì muốn tìm cô để bồi thường.

6,8 triệu dola....cô ở đâu có nhiều tiền như vậy, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy....

“Nếu trên người Mộ tiểu thư có tiền mặt, các cô bây giờ có thể rời đi rồi.” Đôi mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu nhíu lại, trong mắt hần có một tia sáng nhanh chóng xẹt qua mà không người nào nhận thấy được.

“Nếu không đền nổi.” Giọng nói Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống: “Vậy thì cứ tiếp tục ở lại chỗ này.”

Vừa dứt lời, người đàn ông ở phía sau anh đột nhiên bước tới trước, động tác nhịp nhàng, vừa nhìn đã biết trải qua sự huấn luyện nghiêm túc.

“Thanh Thần, làm sao bây giờ?” Tô Họa tròn tròn mắt, nhìn đám người đàn ông đang ngăn cản phía trước họ một chút, lại nhìn Mộ Thanh Thần một chút, tình hình này nếu như muốn dùng bạo lực mà phá vòng vây, nhất định sẽ chết rất thảm.

Cẩn cẩn môi dưới, mắt Thanh Thần vẫn nhìn vào tờ hóa đơn: “Có phải nếu hôm nay không bồi thường, Mạc tiên sinh sẽ đem chúng tôi nhốt ở nơi này?”

Không trả lời câu hỏi của Mộ Thanh Thần, bàn tay Mạc Lãnh Tiêu giờ lên, người đàn ông bên cạnh không nói gì, liền kéo Tô Họa đi tới phía khúc quanh của hành lang...

“Chị Tô Họa”

Thanh Thần vừa định chạy tới, lại bị trước người của Mạc Lãnh tiêu ngăn lại, hành lang giờ chỉ còn lại hai người họ.

“Anh, rốt cuộc muốn làm gì?” thấy Tô Họa bị người ta mang đi, cơn tức giận của Thanh Thần dâng lên, phồng má, tràn đầy không vui.

“Ngồi đi, làm như không thấy cơn tức của cô, giọng nói như ra lệnh của người đàn ông làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Quỷ ma xui khiến mà ngồi trên ghế, Thanh Thần giống như gặp ma, ngoan ngoãn như một con búp bê.

“Anh yên tâm, tiền, tôi sẽ nghĩ cách đền cho anh”. Cùng Mạc Lãnh Tiêu ở chung một chỗ, Thanh Thần bắt đầu có chút sợ hãi, đôi mắt của người đàn ông này quá mức lạnh lẽo, làm cho cô không dám nhìn thẳng anh.

“Tôi muốn đi tìm chị Tô Họa.” Giờ phút này, Thanh Thần mong chờ có thể rời khỏi chỗ này thật nhanh.

“Trả lời câu hỏi của tôi trước đã”

Nâng mí mắt, đôi mắt như cánh đồng mùa thu nhìn thẳng mặt của Mạc Lãnh Tiêu: “Chuyện gì?”

“Cô và Tổng Vũ Phàm, có quan hệ như thế nào?” Giọng nói nhàn nhạt, lạnh lẽo làm lòng người kinh hãi, trong tròng mắt đen mê người kia thoáng qua một tia lạnh buốt.

Ba chữ Tổng Vũ Phàm này, làm mặt đẹp của Thanh Thần vốn trắng bệch giờ đột nhiên cũng không còn chút máu.

Cái tên này, từ đêm đó trở đi, liền trở nên có quan hệ rồi mù với cô, muốn quên cũng không quên được.

Lòng bàn tay Thanh Thần bắt đầu đổ mồ hôi, sợ hãi từ lưng chạy hết thân thể, cô không biết, không biết người đàn ông trước mặt này, tại sao lại hỏi như vậy.

“Tôi, không biết anh ta.” Thanh Thần hạ quyết tâm, nói dối anh.

Ánh mắt gắt gao mà nhìn cô, gương mặt tuấn tú của người đàn ông xẹt qua một tia không đứng đắn: “Vậy sao?”

Giọng nói nhạt như nước làm Thanh Thần không biết anh có tin hay không, không khí âm trầm làm cô dưới thời tiết cuối mùa thu cũng ra từng lớp mồ hôi mỏng.

“Tôi không biết anh ta.” Cẩn cẩn môi dưới, Thanh Thần có chút phát biểu không rõ.

Gương mặt tuấn tú trầm xuống, Mạc Lãnh Tiêu bỗng đứng dậy, đi tới trước mặt Thanh Thần, ngón tay thon dài khéo léo nắm cằm cô, đúng sức mà nhấc lên.

Sức lực rất mạnh, làm Thanh Thần không thể không ngẩng đầu nhìn anh, cảm, rất đau.

Cánh tay dài bao quát, thuận thế mà đem Thanh Thần ôm vào trong ngực, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu, chôn ở mái tóc đen của cô, hít một hơi thật sâu....mát mẻ, tự nhiên, mang theo một chút ý nghĩa ngọt ngào đặc biệt nào đó.

Khóe miệng giương lên một nụ cười mê hoặc, ánh mắt băng giá tràn đầy bí hiểm, mùi vị này, anh, nhớ!

16. Chương 16: Người Giải Cứu

Hành động ngoài dự đoán của Mạc Lãnh Tiêu làm Thanh Thần sợ hết hồn, đôi tay nhỏ bé liều mạng mà đẩy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch hiện lên đầy sợ hãi.

“Mạc tiên sinh....” Người đàn ông này rất kì lạ, Thanh Thần sợ: “Xin buông tôi ra, anh làm tôi đau.”

Nhìn Thanh Thần trong ngực mình phát run không ngừng, cô như con thỏ nhỏ đáng thương làm ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu hiện lên một chút hài lòng, như lời cô nói, buông tay ra, làm như không có chuyện gì xảy ra ngồi trước mặt cô.

Hít thở một cái, cả người Thanh Thần đại đi. Trừ muốn rời đi chính là muốn rời đi: “Tôi, tôi muốn...”

Lời nói còn dư lại, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, tiếng chuông điện thoại quen thuộc trong túi xách vang lên.

“Mỗi khi nước mắt em rơi xuống, mỗi khi em tức giận mà chân mày cau lại, cảm giác trong lòng em không thể nói ra, thật ra thì em sợ anh sẽ đi thật xa....”

“Alo, anh Triển Phong...” nhấn nút trả lời Thanh Thần giống như tìm được chỗ dựa, giọng nói vì mừng rỡ mà có chút run rẩy, căn bản không chú ý tới ánh mắt người đàn ông trước mặt bỗng chốc tối sầm lại...

“Em...cũng đang ở bệnh viện Tư Thụy Khắc...” Ánh mắt mùa thu mở to, trên mặt Thanh Thần xuất hiện nụ cười, gương mặt tuấn tú của Mạc Lãnh Tiêu lạnh lẽo vài phần.

Vừa cúp điện thoại, người bên đầu điện thoại liền xuất hiện trước mặt Thanh Thần, anh đi tới bên cạnh, còn có người đàn ông thủ hạ của Mạc Lãnh Tiêu đi phía trước.

“Anh Triển Phong, anh...vì sao tới đây?” Nhìn áo sơ mi gọn gàng, mặt cười như gió xuân, người đàn ông dịu dàng như ngọc, trong mắt của Thanh Thần xuất hiện niềm vui.

Vuốt vuốt má của Thanh Thần, trong mắt của Mạc Triển Phong tràn đầy sự dịu dàng: “Là Tô Họa gọi điện thoại cho anh.”

Thân thể hơi nghiêng một bên, tầm mắt Mạc Triển Phong nhìn về phía Mạc Lãnh Tiêu, lịch sự mà gạt đầu một cái: “Chuyện bồi thường, coi như xong đi.”

Không nhìn Mạc Triển Phong, ánh mắt đen lãnh lẽo của Mạc Lãnh Tiêu vẫn cứ nhìn chằm chằm vào Thanh Thần.

Cái nhìn chăm chú của anh, làm Thanh Thần rất hoảng hốt, đôi tay nhỏ bé nắm chặt ống tay áo của Triển Phong, môi hồng mím thật chặt.

Ánh mắt đen của người đàn ông hiện lên tia lạnh lùng, im lặng vài giây, cuối cùng Mạc Lãnh Tiêu mở miệng: “Cho cô thời gian là một phút, nếu như cô có thể làm thay đổi ý định của tôi.”

“.....” Nghi ngờ mà ngẩng đầu lên, ánh mắt của Thanh Thần vừa nhìn thẳng vào Mạc Lãnh Tiêu thân thể liền run rẩy, chỉ có thể chuyển mắt tới trên người Mạc Triển Phong.

Gạt đầu một cái, nụ cười Mạc Triển Phong vẫn dịu dàng và ôn hòa như trước, tạo cho Thanh Thần sự dũng cảm rất lớn.

Đi theo sau lưng Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần theo sau anh đi tới trước góc của một căn phòng. Trong phòng rất tối, chỉ có thể mượn ánh trăng reo rất ánh sáng mới thấy rõ đồ vật bên trong.

“Anh....tôi...” Cùng ở một chỗ trong không gian này, Thanh Thần hơi do dự, chần chừ mà đứng dựa vào cửa ở góc phòng, ngàn lần cũng không muốn đi vào.

Thái độ của cô làm Mạc Lãnh Tiêu không vui, không chịu được mà kéo cánh tay Thanh Thần, dùng sức tách ra, đè ép cô dựa vào tường, thân thể cao lớn đè lên thật nhanh.

“Anh.....”

Thanh Thần luống cuống, người đàn ông này.....tại sao lại như vậy?

“Cô, sợ tôi sao?” Nói vào bên tai của cô, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông như có như không va chạm vào da thịt của Thanh Thần, hành động thân mật như vậy, làm khuôn mặt cô đỏ bừng lên....

“Đừng, buông tôi ra....” Đôi tay nhỏ bé chống đỡ ở ngực anh, giọng nói của Thanh Thần mang theo chút nức nở, ánh mắt mù sương: “Anh rất khỏe....không nên làm vậy có được không.....”

17. Chương 17: Cô Sợ Tôi Sao?

Cuối cùng là muốn cô làm gì chứ? Bọn họ vốn là hai người xa lạ, tại sao phải có những hành động thân mật giữa bọn họ như vậy!

“Cô sợ tôi sao? Hả?” Không nhận được câu trả lời, Mạc Lãnh Tiêu tiếp tục hỏi.

Đôi tay nhỏ bé đánh vào lồng ngực cứng rắn của anh, đầu mũi hiện lên từng đợt tức giận: “Buông tôi ra...., tôi muốn ra ngoài...tôi, tôi không muốn nói chuyện với anh, mặc kệ bao nhiêu tiền, tôi cũng đồng ý đền cho anh...xin buông tôi ra, buông ra!”

Thanh Thần rất sợ, người đàn ông này rất ngang ngược, không chấp nhận theo tự nhiên, càng lại gần anh, càng nguy hiểm... cô thà rằng bị đưa đi vĩnh viễn chứ không muốn nhận món nợ này, cũng không muốn bị người ta ép buộc như vậy.

“Cô sợ tôi.” Không còn là câu hỏi nữa, phản ứng của cô đã cho Mạc Lãnh Tiêu câu trả lời: “Mạc Triển Phong? Cô cũng sợ sao?”

Giọng nói lạnh lùng, đề tài lại bị thay đổi, khi tên gọi quen thuộc truyền tới vành tai Thanh Thần, thân thể vốn đang giãy giụa bỗng ngừng lại.

Anh Triển Phong? Cô sợ sao?

Không, cô không sợ!

Anh Triển Phong dịu dàng như vậy, hiền lành như vậy, khi ở cạnh anh ấy cô không sợ bất cứ thương tổn nào, người đàn ông hoàn mỹ như thế, cô tại sao phải sợ?

Mắt đen trong bóng tối không hề chớp mắt nhìn chăm chăm gò má lúng lúng của Thanh Thần, giữa hai chân mày tự nhiên hiện lên nụ cười ngọt ngào, làm trong lòng Mạc Lãnh Tiêu tức giận mà gợn sóng.

Không hỏi câu nào, một tay Mạc Lãnh Tiêu kiềm hai tay cô trên đỉnh đầu, cúi người cưỡng ép mà hôn lên môi cô.

Môi của cô rất mềm mại, nhẹ nhàng, thích hợp nhất để hôn. Anh rất thỏa mãn.

Hôn mãnh liệt, chiếm lấy môi cô thật mạnh mẽ.

Nháy mắt, Thanh Thần chỉ cảm thấy ngạt thở, kêu lên một tiếng, hai mắt trợn thật to.

Đôi môi mỏng vẫn chưa rời đi, Mạc Lãnh Tiêu bá đạo mà đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng có mùi đinh hương* của cô gái đang khiếp sợ, tham lam mà cùng cô quấn quýt lấy nhau.

(*: cây tử đinh hương)

Cái đầu di chuyển không ngừng, Thanh Thần lều lều muốn đẩy anh ra, sức lực của anh lại quá mức kinh người, cánh tay như sắt thép đem cô đè ở trong ngực, gắt gao mà ép cô vào bức tường lạnh lẽo.

Lưỡi của anh khẽ liếm môi cô, cắn nuốt ngọt ngào của cô.

Tròng mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu hé mở, lửa nóng mê loạn, điên cuồng mà quấn lấy cô gái như hương thơm này, hơi thở nóng bỏng từ trên người anh truyền tới, làm cho Thanh Thần không tự chủ được mà run rẩy.

Lòng cũng giống như thân thể, chợt run lên

Tại sao, anh có thể làm như vậy....

Tại sao, cảm giác xa lạ này giống như trong trí nhớ nhưng bị lãng quên tất cả bây giờ lại hiện rõ trước mắt. Cảm giác như thế làm cho Thanh Thần có chút hít thở không thông, lý trí bình tĩnh, làm cho cô từng đợt sợ hãi.

Cô bây giờ muốn nói, nói không ra, muốn cử động, không nhúc nhích được, muốn chạy trốn, trốn không khỏi.

Đôi mắt to tròn ngập sự vô tội như tổ cáo hành động bá đạo của anh, mà động tác thô bạo của anh làm cho sức nóng xa lạ cứ quẩn quanh ý chí của cô.

Nỗ lực mà phát ra tiếng nói, lại chỉ có thể biến thành “Uhm....uhm” thở nhẹ, tay nắm thành quyền, ánh mắt trong suốt tràn đầy hơi nước.

Hồi lâu, Mạc Lãnh Tiêu giống như đã thỏa mãn, rời môi cô, ngón tay thon dài khẽ vuốt đôi môi sưng đỏ, trong mắt hiện lên tầm tối, giọng nói vẫn lạnh lẽo như trước: “Cô và cậu ta quen biết thế nào?”

Không thể thích ứng với hành động thay đổi nhanh như lật sách của anh, Thanh Thần oán hận mà nhìn anh, nén cơn giận xuống nghiêng đầu sang chỗ khác: “Hừ!”

18. Chương 18: Ngoan Một Chút

Thái độ của cô, cũng không ảnh hưởng tới Mạc Lãnh Tiêu quá nhiều.

Bàn tay bóp nhẹ cằm của cô, ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu ở trong bóng tối càng sâu thăm tà mị hơn.

“Một lần cuối cùng, cô và cậu ta quen biết như thế nào?”. Liếm nhẹ nhàng đôi môi bị anh hôn sưng đỏ của cô, hành động cuồng loạn này, lại rất giống một tên ác ma của bóng đêm.

Quạt cường nhắm mắt lại, cánh mũi của Thanh Thần cũng đồng thời “Hừ” một tiếng.

Khóe miệng mỏng dính thoáng qua một chút cười nhạt, không hề báo trước mà sờ vào áo lông của cô, cách một lớp áo, mạnh mẽ đè trước nơi mềm mại của Thanh Thần.

“Anh” Hành động càn rỡ của anh làm Thanh Thần hoàn toàn choáng váng, thở hổn hển từng nhịp từng nhịp, mắt nhìn thẳng vào anh, giọt nước mắt nóng bỏng không kịp chuẩn bị mà rơi xuống....

Chất lỏng ấm áp rơi xuống tay của anh làm trái tim Mạc Lãnh Tiêu cùng lúc ngừng một nhịp, đôi mắt cũng co rúc lại.

Cúi đầu vùi sâu vào cái cổ mềm mại của cô, bàn tay Mạc Lãnh Tiêu không có hành động nào khác: “Phụ nữ, nhớ đừng bao giờ chọn cách khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi.”

Hàm răng cắn cắn môi dưới của mình, Thanh Thần nắm chặt đôi tay, cố gắng làm bản thân bình tĩnh nhưng làm gì cũng không thể ngăn cản thân thể phát run, cũng không ngăn cản được nước mắt đang chảy không ngừng.

Cô rốt cuộc gặp xui xẻo gì, thứ nhất không biết tại sao bị người khác lấy đi sự trong sạch, lại không biết tại sao lại thiếu người đàn ông này một món nợ, bây giờ còn bị người đàn ông xa lạ này làm nhục.

Cô cuối cùng đã làm sai điều gì?

Càng nghĩ càng uất ức, nước mắt rơi càng nhanh, chảy càng nhiều hơn.

“Không được phép khóc.” Nước mắt của cô làm tâm trạng của Mạc Lãnh Tiêu không khỏi phiền não, giọng nói lạnh lùng kèm theo cơn tức giận rất rõ.

Thanh Thần làm gì còn muốn chống lại tiếng gầm của anh, hít sâu một cái, cô định khóc thật lớn lên.

Bàn tay mạnh bạo mà lau nước mắt ở khóe mắt của cô, gương mặt đẹp trai của Mạc Lãnh Tiêu tối tăm: “Còn khóc nữa tôi liền cởi hết quần áo của cô”

Giọng nói trầm thấp có sự băng lạnh, ánh mắt sắc bén nói ra mệnh lệnh làm ai cũng cảm thấy người đàn ông này nhất định là nói được làm được.

Sự thật chứng minh lời hù dọa như vậy rất có tác dụng với cô gái nhỏ này.

Lúc anh vừa nói, xong nước mắt Thanh Thần liền ngừng lại, mở mắt thật to, bộ dáng thật đáng thương mà nhìn anh, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa lê dầm mưa đã tố cáo sự sợ hãi của cô.

“Ngoan một chút, đừng chọc giận tôi.” Thu tay về, Mạc Lãnh Tiêu cảnh cáo cô gái này lần nữa, nắm eo của cô như là nhắc nhở mà sức lực gia tăng.

Sức lực từ hông truyền tới, giống như đồng hồ báo thức làm Thanh Thần chợt khôi phục ý thức, cố gắng đè nén sợ hãi xuống nhìn chằm chằm anh mà hít sâu một cái: “Mạc tiên sinh, anh có biết anh đối với tôi như vậy, tôi có thể kiện anh tội quấy rối tình dục?”

Nhìn cô mới vừa rồi còn đáng yêu như mèo con mà trong nháy mắt đã gờ móng vuốt đề phòng ra, khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu giật giật cười lạnh: “Chỉ cần cô tìm được người dám đụng tới chỗ ở của Mạc gia mặc cô muốn kiện thì kiện.”

Thở hổn hển, Mộ Thanh Thần nhìn chằm chằm thái độ của tên ác ma này, nhất thời muốn cầm dao mà giết hắn: “Anh, anh...ma quỷ! Phát xít! Kẻ độc tài! Nhà giàu chảnh chọe! Địa chủ cướp đất!...”

Những hình dung mà cô nghĩ tới lần lượt nhắm vào Mạc Lãnh Tiêu, nhìn khóe miệng người đàn ông co rúm lại, Thanh Thần quyết không thể cúi đầu, tuyệt đối không lùi bước nữa.

Xoay người lại, Thanh Thần điều chỉnh giọng nói, khóc đến tang thương: “Buông tôi ra, buông tôi ra....Cứu mạng, anh Triển Phong....cứu em.....”

19. Chương 19: Liều Mạng

Cô chấp nhận đền tiền, cô chấp nhận đền dù táng gia bại sản cũng đền! Cùng với người đàn ông này đây đưa nữa, cô không chết cũng bị điên thôi.

Nếu như anh thật sự là ma quỷ cô cũng không sợ, cô quyết định liều mạng với anh!

Thà làm ngọc nát hơn để ngồi lành! Cô nhất định phải rời đi ngay bây giờ.

Cô tin tưởng chỉ cần Mạc Triển Phong nghe được tiếng kêu của cô, nhất định sẽ tới cứu cô....anh ấy nhất định sẽ không bỏ cô lại đây....

“Anh Triển Phong, cứu em...”

Mộ Thanh Thần bỗng nheo nhóm ý chí chiến đấu làm tâm trạng của Mạc Lãnh Tiêu co giật, bàn tay ngoài đề ở thân thể cô cũng không có bất kì cử động nào.

Bộ dáng của cô bây giờ với khuôn mặt nhỏ nhắn sinh động trong trí nhớ của anh hoàn toàn trùng khớp với nhau, ánh mắt đen hơi trầm xuống, còn chưa kịp suy nghĩ tới hình ảnh giống nhau đó thì bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn.

Tiếng gõ cửa “bình bình” vang không ngừng, tầm mắt Mạc Lãnh Tiêu vẫn nhìn khuôn mặt của Thanh Thần không rời, dung mạo lạnh nhạt không có bất kì thay đổi nào.

Mắt của cô toàn sương mù mờ ảo, Thanh Thần nhìn anh đang từ trên cao nhìn xuống, đêm tối lơ mơ làm phong thái lạnh lẽo nổi bật trên người anh càng nặng hơn...Nhưng Thanh Thần không sợ, không cho cô sợ anh.

Cảm thụ được sự dũng cảm cùng kiên cường của cô, đôi mắt đen của người đàn ông thoáng qua một tia cười tà.

Cửa vừa lúc này bị người bên ngoài phá ra....

Thời khắc ánh đèn chiếu vào căn phòng sự kiểm chế của Mạc Lãnh Tiêu với cô cũng thả lỏng.

Tìm được tự do Thanh Thần liền không để ý tới chuyện gì mà chạy ra ngoài, vừa chạy thì đụng phải lồng ngực của Mạc Triển Phong: “Thanh Thần...”

Cái ôm quen thuộc làm thần kinh đang căng thẳng của Thanh Thần bình tĩnh lại, chui đầu vào trong ngực anh, ngửi được mùi dễ chịu và sạch sẽ của anh, Thanh Thần không muốn cho anh thấy nước mắt của cô, càng không muốn cho anh biết trong căn phòng này vừa rồi xảy ra chuyện gì: “Em muốn về nhà....”

“Thanh Thần....” Nhìn Mộ Thanh Thần như thế làm tim của Mạc Triển Phong đau nhói, bàn tay vỗ nhẹ sau lưng cô, ánh mắt nghi ngờ nhìn trên người của Mạc Lãnh Tiêu mà nghiến cứa.

“Họ Mạc, anh rốt cuộc đã làm gì với Thanh Thần?” Tìm được tự do Tô Họa từ ngoài cửa chen vào, nhìn mọi thứ trong phòng tâm trạng liền tức giận.

Tầm mắt Mạc Triển Phong luôn nhìn chằm chằm vào cô gái ở trong ngực người khác, không nói một câu nào, Mạc Lãnh Tiêu bước đi.

“Này, tôi hỏi anh đây....thuộc hạ bị cầm tới ông chủ cũng bị cầm luôn sao?” Tay chống nạnh, Tô Họa mắng thật to.

“Chị Tô Họa....” Lên tiếng ngăn cản Tô Họa. Thanh Thần cố gắng khống chế nỗi sợ của bản thân: “Anh ta không có làm gì em hết....Em chỉ muốn về nhà”

Người đàn ông này quá đáng sợ, căn bản không phải bọn họ có thể đối phó, Thanh Thần không muốn làm cho Tô Họa gặp chút nguy hiểm nào.

“Thật không?” Tô Họa vẫn có chút nghi ngờ.

Gật đầu một cái Thanh Thần cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Mạc Triển Phong mà nói giọng dịu dàng: “Em muốn về nhà”

“Được”. Nụ cười nhẹ nhàng hiện ra, Mạc Triển Phong ôm cơ thể hơi lạnh của Thanh Thần, sắc mặt cũng ôn hòa: “Anh đưa em về nhà”

“Thiếu gia”

Nhìn ba người chuẩn bị rời khỏi người đàn ông đứng cạnh Mạc Lãnh Tiêu nói chuyện lễ phép với ông chủ của mình.

“Chuyện bồi thường tới đây chấm dứt”. Để lại câu nói lạnh lùng, bóng dáng Mạc Lãnh Tiêu liền nhanh chóng biến mất ở hành lang bệnh viện.

“Dạ, thiếu gia”

“Triển Phong....” Nhìn một đám đàn ông lục lục rời khỏi, Tô Họa cũng nói ra nghi vấn của mình: “Cậu và người họ Mạc này biết nhau sao, anh ta cho cậu thể diện như vậy”.

Mạc Lãnh Tiêu vừa nhìn đã biết người có xuất thân cao quý, liền dễ dàng mà rút lui? Chẳng lẽ.....

20. Chương 20: Anh Ấy Tổ Tình

“Không đúng nha.....anh ta họ Mạc, cậu cũng họ Mạc.....hai người các cậu sẽ không có quan hệ với nhau chứ?”

“Đi thôi.” Không trả lời câu hỏi của Tô Họa. Mạc Triển Phong chỉ nhắc nhở thật nhẹ nhàng.

Không chú ý người đàn ông đang ôm cô bên cạnh, ánh mắt Thanh Thần vẫn dừng lại ở cái bóng lưng lạnh lùng có chút ít cô đơn kia....Hi vọng cô và anh sẽ không bao giờ có cơ hội gặp nhau nữa.

Ngồi ở trong xe của Mạc Triển Phong, Thanh Thần cũng không còn vui vẻ như mọi ngày mà ánh mắt chỉ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đang dần dần lui về đằng sau, hai chân mày xinh đẹp bị che khuất bởi một lớp u sầu thật nhẹ.

Thân thể đang lạnh liến bị một bàn tay có lực mà vững chắc vòng qua, cơ thể của Thanh Thần hơi run rẩy một cái nhưng đã bị kéo vào trong lòng ngực của Mạc Triển Phong.

Đặt cằm trên đỉnh đầu của cô đôi bàn tay ấm áp bao bọc đôi tay lạnh lạnh của cô: “Lạnh sao? Cơ thể em sao lại lạnh như vậy?”

Lòng ngực của Mạc Triển Phong rất ấm áp, giọng nói của anh cũng rất êm tai ngay cả mùi hương trên người anh cũng làm cho Thanh Thần có cảm giác thật thoải mái.

Lời hỏi thăm ân cần khiến cho đầu mũi của Thanh Thần chua xót, cái đầu nhỏ lắc lắc nhưng cũng không mở miệng để nói chuyện.

“Thanh Thần”. Vuốt ve gò má lạnh lạnh của cô, Mạc Triển Phong hít thật sâu: “Em có tâm sự phải không?”

Vẫn là cái lắc đầu, trong lòng Thanh Thần buồn buồn mà nói nhỏ với anh: “Không có”.

Mạc Triển Phong rất hiểu cô trước đây không bao giờ nói dối trước mặt anh. Nhưng hôm nay cảm giác đã có chút khác giống như không còn là cô nữa rồi.

Không hỏi tiếp nữa Mạc Triển Phong yêu thương mà néo lỗ mũi của Thanh Thần một cái: “Xe vẫn đang chạy em cứ nhảy xuống xe như vậy, em còn băng ngang qua đường không sợ nguy hiểm sao?”

Tim khẽ đập, hô hấp của Thanh Thần cũng nhanh hơn một nhịp: “Anh cũng biết chuyện này sao?”

Đầu khẽ ngẩng lên, đôi mắt to bị sương mù bao phủ của Thanh Thần mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

Nhìn bộ dáng của cô Mạc Triển Phong không tránh được đau lòng liền ôm cô thật chặt trong ngực, anh cũng không thích nhìn thấy vẻ mặt bất lực của cô: “Tô Họa gọi điện thoại cho anh. Em biết anh rất lo lắng cho em mà”

Yêu thương không che giấu chút nào làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần đỏ ửng lên, đối với cô mà nói thì sự che chở của Mạc Triển Phong luôn tăng chứ không giảm chỉ là cho tới bây giờ anh ấy đều chưa từng biểu hiện rõ ràng như vậy mà thôi.

Nghe được lời nói của Mạc Triển Phong, Tô Họa ngồi ở phía trước này giờ luôn kiềm chế để cô không quá rầy bọ họ không nhịn được nữa liền mở miệng: “Thanh Thần trăm lần đừng trách chị bán đứng em nha. Em nhìn học trưởng Triển Phong quan tâm em nhiều bao nhiêu a....lúc chị gọi điện thoại là lúc cậu ấy đang họp trong Hắc thị, cậu ấy biết em xảy ra chuyện liền lập tức kết thúc hội nghị mà chạy tới đây”.

Được người đàn ông như Triển Phong yêu thương có lẽ trên thế giới này không có cô gái nào hạnh phúc hơn Thanh Thần .

Thanh Thần lo lắng ngẩng đầu lên tay kéo kéo áo của Mạc Triển Phong: “Anh cứ như vậy mà tới đây....chuyện của công ty anh đều không cần quản lý sao? Hội nghị không có anh được không?”

Tay vuốt vuốt cái mũi của cô, Mạc Triển Phong cười thật dịu dàng: “Không quản lý công ty một ngày cũng sẽ không có sao, hội nghị hôm nay không họp thì còn có ngày mai”.

Sờ khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thấy đã yêu của cô, ánh mắt Mạc Triển Phong tràn đầy tình ý: “Ở trong lòng anh thì em quan trọng hơn mọi thứ”.

Lời tỏ tình thẳng thắn như vậy làm hai gò má của Thanh Thần đỏ lên, tim cũng không báo trước mà đập loạn xạ. Ánh mắt mùa thu nhìn chằm chằm Mạc Triển Phong cũng có chút sáng lên: “Anh Triển Phong”.

“Thanh Thần”. Ánh mắt trầm xuống, Mạc Triển Phong muốn nhân cơ hội này mà nói ra hết những lời trong lòng: “Em biết là anh luôn một lòng chờ em lớn lên, em sẽ trở thành vợ của anh”.

21. Chương 21: Chạy Trốn Hết

“Ông” . Lời tỏ tình của Mạc Triển Phong làm đầu óc Thanh Thần trống rỗng, lúc này ngoại trừ biết tim của cô sắp nhảy ra khỏi cơ thể thì trong nhất thời Thanh Thần đã mất đi năng lực suy nghĩ.

Bàn tay khẽ vuốt ve Thanh Thần đang hoảng sợ kia, nụ cười của Mạc Triển Phong tràn đầy yêu thương: “Thanh Thần”.

Giọng nói nhẹ nhàng còn có tình ý nồng nàn của Mạc Triển Phong, mà tình cảm sâu đậm như vậy lại làm cho Thanh Thần giật mình có loại cảm giác hít thở không thông.

Thanh Thần sắc mặt có chút tái nhợt liền hoảng hốt mà lùi về phía sau: “Em....Em....có chút cảm thấy mệt mỏi.....Em muốn đi về trước.....”

Không dám nhìn sắc mặt của Mạc Triển Phong, cô như đang chạy trốn mở cửa xe hơi ra, nhanh chóng mà nhảy xuống xe. Thanh Thần mượn ánh trăng cũng không quay đầu lại mà theo hướng nhà cô chạy đi.

“.....”

Trùng mắt mà nhìn bóng lưng Thanh Thần biến mất trong bóng đêm, hàng chân mày của Mạc Triển Phong nhíu lại và trong ánh mắt che đi một chút mất mát. Tại sao Thanh Thần của anh lại có chút không giống.

“Khụ.....” Tô Họa nhìn thấy tất cảm ở cửa xe ho khan một tiếng: “Học trưởng Triển Phong”.

Mạc Triển Phong nhìn Tô Họa gật đầu một cái, nụ cười một lần nữa trở lại trên khuôn mặt anh tuấn: “Cô hôm nay cũng đã mệt vào trước nghỉ ngơi đi”.

Tô Họa lúng túng mà khước miệng giật giật lấy tay gỡ gỡ đầu: “Học trưởng Triển Phong....Thanh Thần, tình cảm của Thanh Thần đối với anh, anh cũng biết mà.... Anh nghĩ xem chưa từng thổ lộ với cô ấy bao giờ.....hôm nay lại nói nhiều như vậy, nha đầu ngốc kia nhất định bị anh hù dọa rồi”

Khước miệng Mạc Triển Phong giương lên gật đầu lần nữa: “Cám ơn cô, Tô Họa”

“Được rồi học trưởng về đi. Chờ nha đầu kia tỉnh ngủ chị bảo đảm sẽ mừng rỡ như hoa cho xem”! Tô Họa nhìn về phía Mạc Triển Phong vẫy vẫy tay bèn đóng cửa xe lại đi vào nhà Thanh Thần.

Ánh mắt của Mạc Triển Phong lại nhìn về căn phòng Thanh Thần lần nữa, gương mặt vẫn bình tĩnh như thường, Thanh Thần của hắn rốt cuộc đã trưởng thành: “Ông Lý chúng ta về thôi”

“Dạ, cậu chủ”

✘

“Mẹ nói này Thanh Thần.... cái người này mới về nhà đã nhốt mình trong phòng làm gì? Chị Tô Họa thật lâu mới trở về, con cũng không tâm sự với chị? Còn cậu nhóc Triển Phong kia.... Con như thế nào mà không mời người ta vào nhà ngồi một chút?”

Đi vào cửa chính nhà Thanh Thần, Tô Họa đã nhìn thấy Thanh Thần đóng chặt cửa phòng, Lý Tân Mai liền không ngừng lắc nhai mà hỏi thăm.

“ Bà à, Thanh Thần mới về người liền không ngừng cản nhằn như vậy! Cẩn thận sau này con nó gả cho Triển Phong sẽ không trở về cái nhà này nữa đâu”. Mộ Hào liếc vợ mình một cái vẫn tiếp tục xem tờ báo trong tay.

“Nó dám! Đàn ông thôi, ông bây giờ làm trái ý tôi, ngày mai ông còn muốn ăn cơm hay không đây?” Đòi tay ôm ngực mình – Lý Tân Mai giọng nói đầy uy hiếp.

“Chú mạnh khỏe, cô mạnh khỏe!”

Nhìn tình cảm của cô vào chú vẫn tốt như vậy, Tô Họa liền lễ phép chào hỏi.

“Tiểu Họa đã về,lại đây cô nhìn một cái.....thật là càng ngày càng xinh đẹp đó!” Lý Tân Mai bèn cầu nhàu với Tô Họa: “Tiểu Họa con năm nay đã 22 tuổi rồi cũng nên tìm bạn trai đi.”

“Cô.....” Khóe miệng Tô Họa giật giật, mắt nhìn thẳng vào phòng ngủ của Thanh Thần....

“Có gì mà ngại chứ.” Lý Tân Mai vỗ vai Tô Họa: “Cô chính là lúc con còn nhỏ đã xem con như con gái của cô! Mộ Thanh Thần”

Giọng sư tử hồng của Lý Tân Mai lần nữa hướng về phía cửa phòng của Thanh Thần: “Con nếu không mở cửa, mẹ liền cắt đứt hết cơm, điện, nước, internet của con.”

“Pằng” uy hiếp của Mộ phu nhân trước giờ luôn hiệu quả, giọng nói vừa dứt cửa phòng lập tức được mở ra!

22. Chương 22: Không Muốn Cho Anh Ấy Biết

Ở trong phòng Thanh Thần không còn chút sức lực nào mà nằm trên giường, trong ngực ôm gấu bông khuôn mặt xinh đẹp nhìn lại một đồng.

Ngồi trên giường Tô Họa vuốt vuốt Thanh Thần bỗng khẽ thở dài: “Làm sao lại chạy vào đây rồi?”

Thanh Thần lật người ánh mắt mở to chớp cũng không chớp mà nhìn về trước, hai đầu mày xinh đẹp nhưng nhìn lại làm cho người ta đau lòng: “Chị Tô Họa....em....em.....”

“Hả?” Tô Họa cùng nằm bên cạnh Thanh Thần, nhìn bộ dạng như trẻ con của cô Tô Họa lại kiên nhẫn muốn nghe cô tâm sự.

Lấy gấu bông ôm trên người giọng nói của Thanh Thần một lúc mơ hồ: “Em, em không biết làm sao để đối mặt với anh Triển Phong, trong lòng của em bây giờ rất sợ cũng rất bối rối.”

Lời tỏ tình của Mạc Triển Phong làm Thanh Thần thêm rối rắm. Cô không phải không biết anh ấy thích cô nhưng cũng không biết tại sao khi nghe lời tận đáy lòng của anh, cô lại muốn chạy trốn?

“Thanh Thần”. Tô Họa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần với vẻ mặt nghiêm túc: “Em có thích anh ấy không?”

Thanh Thần không chút do dự mà gật đầu liên tục: “Thích”.

Từ nhỏ cô đã thích Mạc Triển Phong, thích sự dịu dàng, thích tính cách hiền lành, thích sự giỏi giang, nói chung thích mọi thứ thuộc về anh. Mặc dù cô biết anh rất tài giỏi và cô chỉ là cô gái bình thường nhưng cô vẫn cứ thích anh.

“Nè, em yêu anh ấy phải không?” Tô Họa đưa sự việc càng lúc càng gần.

“Yêu?” Nhìn vào mắt của Tô Họa, Thanh Thần có chút mơ hồ: “Em cũng không biết cảm giác này có phải là yêu hay không, em chỉ biết khi có anh ấy ở đây em thấy rất an toàn, chuyện gì em cũng không sợ. Chị Tô Họa biết không? Thật ra từ nhỏ em đã muốn làm vợ của anh Triển Phong rồi.”

Từ lúc nhỏ, khi còn rất rất nhỏ cô đã từng mơ mộng có thể lấy anh rồi.

“vậy mới vừa rồi...” Tô Họa đầy nghi ngờ.

Đôi mắt to trong chốc lát đã tràn ngập sương mù, Thanh Thần giấu đầu mình trong gấu bông: “Em sợ...em không xứng với anh Triển Phong...”

Anh ấy đẹp trai như vậy cô vốn đã không xứng với anh. Bây giờ cơ thể cô đã không còn trong sạch...cô làm sao dám mơ ước quá xa chứ.

“Em không muốn cho anh ấy biết, em sợ khi anh ấy biết rồi sẽ không để ý tới em nữa”. Nước trong mắt ngày càng nhiều khi nghĩ tới Mạc Triển Phong có thể sẽ ghét cô, trong lòng Thanh Thần luôn có một mớ buồn phiền.

Tô Họa nhẹ nhàng ôm Thanh Thần xoa mái tóc cô: “Em có phải bị ngu rồi không, Mộ Thanh Thần. Nếu Mạc Triển Phong thật lòng thích em thì sẽ không để ý. Em không có lỗi, em là bị người khác hại, anh ấy yêu em sẽ càng thương tiếc và đau lòng cho em! Nếu anh ấy chỉ để ý tới tấm màng mỏng đó thì người đàn ông như vậy thật sự không xứng đáng để em yêu, em hiểu không?”

Thanh Thần lắc đầu một cái giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở: “Em không hiểu, em chỉ sợ anh ấy không để ý tới em, em chính là không muốn cho anh ấy biết”.

Nếu như không phải tại cô làm việc hấp tấp thì làm sao có chuyện ngoài ý muốn này xảy ra chứ? Không biết tại sao bị mất sự trong sạch mà còn không biết người kia là ai, chỉ cần nghĩ tới chuyện này Thanh Thần hận không thể tát vào hai má mình.

“Em như vậy chỉ là đang hành hạ bản thân cũng như em đang hành hạ Triển Phong vậy” . Tô Họa tức giận: “Mộ Thanh Thần! làm phụ nữ thì trình tiết đích thực quan trọng cho nên chúng ta luôn muốn tạo khoảng cách cô lập với người khác! Nhưng nếu em cảm thấy bị người vậy bản thì không có tư cách để yêu thì thật đáng buồn thay em!”

“Chẳng lẽ trừ trình tiết ra em không có gì làm Mạc Triển Phong chú ý, không có ưu điểm gì để Mạc Triển Phong yêu quý hay sao?” . Lời nói bén nhọn của Tô Họa như đâm vào sự khó chịu của Thanh Thần: “Mộ Thanh Thần, đừng làm cho chị không nhìn nổi em, đừng làm cho Mạc Triển Phong coi thường em, đừng làm cho ba mẹ coi rẻ em.”

Dứt lời, Tô Họa rời khỏi giường của Thanh Thần không hề quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

23. Chương 23: Cô Ra Giá Đi

Ban đêm tiếng đàn vi-ô-lông vang lên khúc nhạc du dương, trong căn phòng có những tấm kính thủy tinh nồng nàn mùi cà phê, quán cà phê này là nơi tập nập nhất thành phố Y Thành nên quán lúc nào cũng đầy ắp khách hàng.

Mộ Thanh Thần ngồi bên cạnh cửa sổ, ánh mắt mùa thu nhìn chăm chú vào người trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn mà trong suốt vì lo lắng mà lộ ra thật rõ ràng.

“Bác gái, bác gọi con ra ngoài có chuyện gì sao?” khuấy đều cà phê trong ly, mỗi lần gặp mặt mẹ của Mạc Triển Phong đều làm cho Thanh Thần thật hồi hộp.

Ánh mắt sắc bén quét qua khuôn mặt Thanh Thần, Từ Lệ Dung bưng ly cà phê lên nhẹ thổi một cái, hành động giơ tay nhắc chân đều thể hiện phong cách của người cao quý, thanh lịch và tao nhã: “Thanh Thần, con và Triển Phong quen nhau cũng được 13 năm phải không?”

“Thằng nhóc Triển Phong từ nhỏ đến lớn đã chơi cùng con, hai đứa cũng là đôi bạn thân thiết từ nhỏ.” Móng tay được sơn màu đỏ chói mắt gõ nhẹ lên mặt bàn, giọng nói của Từ Lệ Dung vững vàng và chắc chắn: “Trong mắt bác cùng ba Triển Phong hai đứa cũng giống như anh em của nhau vậy!”

Anh em?

Lòng lại bị kéo xuống. Sắc mặt Thanh Thần trắng bệch. Đôi môi hồng khẽ mím lại: “Bác gái thật ra con và anh Triển Phong....”

“Vài ngày trước thằng nhóc Triển Phong có nói với bác là nó muốn cưới con về Mạc gia làm thiếu phu nhân. Haha, con xem thằng nhóc này thật là nói muốn làm gì thì làm cái đó, hai đứa giống như anh em của nhau làm sao có thể kết hôn được chứ?” Từ Lệ Dung cười khế, tiếng cười sắc nhọn như mũi dao đâm vào tim của Thanh Thần làm nó đau đớn không thôi.

“Bác gái...thật ra thì.....”

“Bác nói Thanh Thần này.....Triển Phong nó còn mê muội, con trăm lần cũng đừng học theo.”. Ánh mắt sắc bén khẽ trầm xuống, giọng nói của Từ Lệ Dung mạnh hơn mấy lần: “Con cũng biết bác và ba Triển Phong chỉ có một mình thằng nhóc này, mai này sớm muộn gì trên vai nó cũng phải gánh vác tập đoàn Viễn Dương....Triển Phong nên cưới một người phù hợp với sự nghiệp và đẳng cấp như vậy mới có thể giúp đỡ nó, con nói có đúng không?”

Đầu của Thanh Thần cúi xuống càng thấp hơn, sắc mặt càng tái nhợt, đôi môi giật giật, một câu cũng không nói ra được.

“Thật ra con là con gái của cục trưởng Mộ, con cũng có nhiều người tốt để lựa chọn nhưng Thanh Thần sao con lại cố tình...”

“Bác gái”. Lần đầu tiên Thanh Thần ngắt lời Từ Lệ Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên tràn đầy sự dũng cảm: “Con và anh Triển Phong đều thật lòng thích nhau....bác gái....”

“Thật lòng?” Lòng mi dài nhướng lên, trong nháy mắt nụ cười của Từ Lệ Dung mất đi: “Ồ Y Thành có bao nhiêu thiên kim tiểu thư ,danh gia vọng tộc muốn gả cho Triển Phong nhà tôi, nó sao có thể xem trọng cô chứ? Dù gì thì cái đám cưới này tôi và ba Triển Phong chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Hốc mắt nhuộm đầy màu hồng, Thanh Thần nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Từ Lệ Dung, cô biết mỗi câu của bà ấy đều chắc chắn.

“Hôm nay gọi cô ra đây chính là để cho cô biết suy nghĩ của chúng tôi, hi vọng cô có thể vì tương lai của Triển Phong, nếu như cô biết điều thì cô và Triển Phong vẫn là anh em tốt của nhau”. Mắt nhắm một giây Từ Lệ Dung lộ ra nụ cười đầy sự khiêu khích:” Nếu như cô vẫn làm theo ý mình thì đừng trách tôi không nể tình...”

“Bác gái...con.....”

“Đừng nói gì nữa, phải đưa bao nhiêu tiền cô cứ ra giá đi.”. Từ trong túi xách lấy ra tờ chi phiếu, thói quen của Từ Lệ Dung luôn là dùng tiền để giải quyết mọi việc.

Tim như bị ai bóp nát, sắc mặt Thanh Thần không còn chút máu: “Bác gái, con ở bên cạnh anh Triển Phong không phải vì tiền....”

“Mộ Thanh Thần không cần tỏ ra thanh cao” Từ Lệ Dung tức giận quát lên!

24. Chương 24: Ảnh Chụp

“Đừng tưởng rằng giả vờ hiền lành thì có thể lừa gạt tôi.” Liếc mắt, trên mặt Từ Lệ Dung tràn đầy sự kinh bỉ: “Cô có thể tạm thời lừa gạt Triển Phong, muốn gạt tôi, cô còn phải học nhiều!”

“Bác gái.....” Đôi mắt xinh đẹp chứa đầy uất ức, giọng nói Thanh Thần cũng có chút mất mát: “Con, con không có”.

“Không có!” Từ Lệ Dung cười lạnh, từ trong túi xách lấy ra một xấp hình, “Pằng” một tiếng ném tới trước mặt Thanh Thần: “Vậy cô nhìn xem đây là cái gì?”

Ánh mắt nhìn người trong hình, tầm mắt Thanh Thần khi nhìn tới tấm hình thì phút chốc giật nảy mình...

Cầm tấm hình lên, hoảng sợ mà xem từng tấm, càng xem trong lòng càng loạn, càng xem cơ thể càng lạnh dần: “Chuyện này...”

“Thế nào?” Hai tay Từ Lệ Dung khoanh trước ngực, vẻ mặt thoải mái: “Không nghĩ tới hình cô và người đàn ông khác ở trong phòng lại ở trong tay tôi...tiệc đính hôn của chị gái mình, cô đang ở phòng tổng thống của khách sạn hẹn hò với đàn ông...Chậc chậc...”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần ngày càng trắng bệch, Từ Lệ Dung tiếp tục lải nhải: “Cô nói những tấm hình này nếu để Triển Phong nhìn thấy, cho nó biết cô ngoài mặt thì trong sáng nhưng lại đậm đàng như vậy, nó sẽ nghĩ cô thế nào? Nó còn có thể muốn cô sao?”

Đôi tay nhỏ bé không ngừng chuyển động, nước mắt suýt nữa cứ chảy ra ngoài rồi.

Địa điểm trong hình là cửa phòng tổng thống số 2308, trong hình nữ chính đang lảo đảo, nữ chính lại là cô!

Cái đêm chị đính hôn muốn cô canh chừng gian phòng của Tổng Vũ Phàm kia một đêm, là cô không biết tại sao bị người đàn ông xa lạ chiếm lấy thân thể một đêm này.

Ông trời tại sao có thể như vậy?

“Thật nhìn không ra trong lòng cô dơ bẩn như vậy!” . Nếu không nhận được đĩa CD kì lạ này, bà cũng không biết làm sao để Triển Phong từ bỏ ý định cưới cô!

Về mặt không còn hơi sức nào của Thanh Thần cũng không làm cho Từ Lệ Dung thương cảm ngược lại càng nhục nhã cô nặng nề, sắc bén hơn.

Cô bây giờ thân phận chỉ có thể, lại còn là dâm phụ ai cũng có thể làm chồng, cô cho rằng Triển Phong còn muốn cưới cô sao? Chỉ cần nó nhìn thấy những tấm hình này, nó tránh xa cô còn không kịp nữa!”

“Đừng nói nữa....” Hình rơi xuống đầy đất, Thanh Thần nhắm mắt lại, đau khổ mà cầu xin: “Đừng nói... đừng nói nữa.....!”

“Mộ Thanh Thần, chuyện này cô đã hiểu rõ, làm thế nào cho tốt cô tự suy nghĩ đi.” Từ Lệ Dung thấy mục đích đạt tới, trong mắt cũng chứa nụ cười: “Triển Phong là đứa trẻ ngây thơ, không thích hợp với loại phụ nữ như cô.”

Tim co rút lại đau đớn, Thanh Thần nhẹ nhàng đứng lên, trong giọng nói chứa đầy sự cô đơn: “Bác yên tâm, con sẽ không đi tìm anh ấy nữa, con sẽ nghĩ cách rời xa anh ấy.”

Dứt lời một câu cũng không nói thêm, cũng không muốn nghe câu nào nữa, Thanh Thần không quay đầu lại mà chạy ra khỏi quán cà phê.

Cuối mùa thu gió lạnh lạnh, mà Thanh Thần chạy vội vã trên ngã tư đường một chút cũng không cảm thấy lạnh.

Cô chỉ biết trong lòng rất đau, đau đến sắp không hít thở nổi.

Không chú ý tới ánh mắt người khác, Thanh Thần vẫn chạy như vậy, không biết chạy bao lâu, rốt cuộc ở khúc quanh của thành phố vô hồn mà dừng lại.

Đèn trên đường đều đã bật.

Ánh đèn vàng rơi xuống mặt đường, đôi tay nhỏ bé chống vào bức tường, cơ thể chậm rãi mà trượt xuống đất, Thanh Thần thở từng nhịp hỗn hển, nước mắt ẩm áp cuối cùng cũng tràn tới gò má của cô.

Không phải không biết cô và Mạc Triển Phong có sự chênh lệch rất lớn, không phải không biết cô đã không xứng với Mạc Triển Phong.

Nhưng vì cái gì lại tàn nhẫn như vậy, tàn nhẫn tới mức quyền được mơ ước cũng tàn ác cướp đoạt đi.

Trong góc tối mơ hồ, Thanh Thần ôm cơ thể lạnh lẽo của mình, đầu chôn vào gối, cuối cùng để mặc bản thân mà khóc thành tiếng...

25. Chương 25: Người Đàn Ông Phúc Hắc

“Anh Triển Phong...thật xin lỗi!”. Nước mắt một giọt lại một giọt rơi xuống đất, hai vai Thanh Thần run rẩy không ngừng, giọng nói không còn chút hơi sức.

Thật ra cô căn bản không cách nào giống như lời nói của chị Tô Họa, coi chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Coi như cô tình nguyện lừa mình dối người nhưng giấy luôn không thể nào gói được lửa.

Mẹ Triển Phong nói không sai, bên cạnh anh ấy có rất nhiều cô gái tốt, cô làm sao gả cho anh ấy được, làm sao có thể?

Cho dù biết vậy tại sao cô lại đau lòng như vậy, cũng rất khó chịu, rất muốn khóc thật to.

Đắm chìm trong bi thương nên Thanh Thần không hề chú ý tới bên kia đường trên chiếc ghế cao cấp trong xe một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn cô, chứa đầy sự cô đơn và lạnh giá.

“Khóc thật đáng thương mà!” Người đàn ông trong chiếc xe sang trọng đang cầm ly rượu đỏ trong tay khẽ nói, nhìn người đàn ông phúc hắc phía sau mà than thở: “Cậu chủ, cậu thật tàn nhẫn”.

Ngón tay thon dài ưu nhã mà chống cằm, giọng nói nồng nặc mùi rượu của anh cất lên: “Tàn nhẫn?”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn cơ thể run rẩy không xa trong bóng đêm, gương mặt người đàn ông đẹp trai tràn đầy xa cách, trò chơi khi nào kết thúc phải do anh quyết định.

“Lái xe”

“Dạ, cậu chủ”

“Chú a, cô a... Thanh Thần về rồi...”

Vừa đi vào cửa Thanh Thần liền nghe thấy giọng nói vui mừng của Tô Họa, cũng nhìn thấy người nhà đi về phía cô.

“Mộ Thanh Thần, con đi tới chỗ nào, con coi bây giờ mà mấy giờ rồi?”. Lý Tân Mai một tay kéo Thanh Thần mà trách móc.

“.....” Thanh Thần chỉ cúi thấp đầu cũng không lên tiếng.

“Thanh Thần”. Mộ Hào phát hiện Thanh Thần có chút không thích hợp liền ân cần hỏi thăm: “Tại sao không nói chuyện? Ở trường học có chuyện gì phải không?”

Lắc đầu một cái, Thanh Thần cố gắng ngăn cản nước mắt, cũng không nói gì, không dám ngẩng đầu. Cô không muốn cha, mẹ và chị Tô Họa nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của cô cũng không muốn làm cho bọn họ lo lắng.

“Thanh Thần”. Năm tay của cô, Tô Họa chau mày lại: “Em làm sao vậy, tay thế nào lại lạnh như vậy?”

Thanh Thần vẫn im lặng không nói.

“Thanh Thần, rốt cuộc chuyện gì? Có phải có người bắt nạt con không?”. Lý Tân Mai cũng sốt ruột, hôm nay Thanh Thần rất kì lạ, căn bản không giống đứa con gái vui vẻ hoạt bát của bà.

Liều mạng hít sâu một cái, Thanh Thần lắc đầu liên tục: “Con không sao...Thật không có chuyện gì.”

“Vậy sao con không nghe điện thoại?” Bọn họ như muốn đem điện thoại làm hỏng mất.

“Đúng vậy, Triển Phong gọi cho con nhiều lần như vậy, cậu ấy lúc này ở trong này đợi con, vừa mới trở về rồi...” Lý Tân Mai nhìn con gái mình mà tức giận: “Con bé này sao không biết suy nghĩ cho Triển Phong gì hết.”

Cơ thể bởi vì nghe tên Mạc Triển Phong liền mơ hồ, Thanh Thần căn môi cô gắng bình tĩnh trở lại: “Thật xin lỗi...”

“Nhanh gọi điện thoại lại cho Triển Phong, cậu ấy cũng chờ đợi sắp chết rồi”. Lý Tân Mai hỏi Thanh Thần: “Thanh Thần con phải trân trọng Triển Phong, người đàn ông tốt như vậy không có người thứ hai đâu?”

Nước mắt vì lời nói của Lý Tân Mai một lần nữa tràn mi.

Nhẹ nhàng lắc đầu một cái, Thanh Thần cuối cùng mở miệng: “Mẹ...con và anh Triển Phong sẽ không liên lạc với nhau nữa”

“Có ý gì....cái gì mà sẽ không liên lạc nữa...tại sao.....?” Tất cả mọi người đều ngơ ngẩn.

“Ý con là con và anh ấy đã kết thúc rồi”. Lòng của Thanh Thần rất đau đớn.

26. Chương 26: Chuyện Tình Trong Mưa

Sấm lóc lên một đường màu trắng giống như thanh kiếm đang xẹt qua, sét phát ra tiếng nổ ù ù giống như tiếng trống giữa không trung.

Từng giọt mưa rơi tí tách, tiếng vang vừa xa vừa gần. Cơn mưa này rất lớn, thành phố Y Thành giống như bị bao phủ bởi một lớp mây mưa, từng đám mây đen kịt lướt tới làm cho trời và đất tối đen, hợp lại làm một.

Thời tiết cuối thu có mưa rào và sấm chớp như vậy thật hiếm thấy, một cơn mưa như vậy có thể kéo dài tới năm ngày năm đêm.

Ngoài cửa sổ từng chiếc là vàng mùa thu rơi lả tả ở trong sân đã bị nước mưa làm cho ướt dẫm. Mưa cũng không ngừng, nước mắt Thanh Thần cũng rơi không ngừng.

Mạc Triển Phong đứng bên ngoài đã năm ngày. Thanh Thần ngoài trong phòng lén lút rơi lệ, không nói câu nào cũng không làm chuyện gì cả.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào a, Một người không ngủ, không nghỉ ngơi! Một người không ăn cũng không uống! Hai người ở đây muốn hành hạ ai hả?”

Tô Họa tức giận dậm chân, không ngừng đi tới đi lui bên Thanh Thần: “Em thật không ra nhìn anh ấy một chút sao? Anh ấy ngang bướng như vậy, ai cũng không khuyên được anh ấy rồi đi...còn đứng như thế nữa cơ thể làm bằng sắt cũng không chịu nổi đâu”.

Hàm răng cắn môi dưới thật mạnh, lòng của Thanh Thần rất đau đớn, nước mắt không theo ý muốn mà chảy không ngừng.

Đúng vậy, Mạc Triển Phong con người này là muốn tra tấn ai chứ...không phải đã nói rõ ràng rồi sao? Thanh Thần không muốn gả cho Anh, không muốn gả cho anh....trên thế giới này có nhiều cô gái còn tốt hơn cô ấy, anh tội tình gì mà ngược đãi bản thân như vậy.

“Mộ Thanh Thần, cha mẹ Triển Phong không phải đã nói rồi sao? Triển Phong ngang bướng như vậy, bọn họ cũng không ngăn cản lễ cưới của các em, em còn chuyện gì không từ bỏ được chứ?” Tô Họa vội tới mức muốn khóc: “Chuyện đó Triển Phong cũng biết rồi, anh ấy không ngại cũng không để ý, anh ấy còn kiên trì muốn cưới em, NH ấy yêu em như vậy....em rốt cuộc còn chuyện gì không hài lòng chứ?”

Đối diện với câu hỏi của Tô Họa, Thanh Thần chỉ cô đơn mà rơi lệ...

Cô không biết, cô không biết bản thân đang sợ cái gì, cũng không biết cô đang lo lắng điều gì, cô sợ, cũng rất rối loạn...

“Cậu chủ.....Cậu chủ....”

“Triển Phong....”

Trong sân, tiếng gọi dồn dập âm ỉ hòa lẫn với tiếng mưa từng đợt truyền tới....

Nhìn Mạc Triển Phong tiều tụy trong mưa, đôi tay nhỏ bé của Thanh Thần nắm chặt màn cửa sổ, cơ thể run rẩy không ngừng...

Anh ấy....anh ấy té xỉu....

“Mộ Thanh Thần, em có phải nhất định muốn ANH ấy chết đi thì em mới biết trân trọng?” Tô Họa cả người nổi giận, hướng tới Thanh Thần đang đứng bên cửa sổ mà trách móc.

“Tiểu thư Thanh Thần, cầu xin cô xuống xem cậu chủ một chút thôi...” Quản gia nuôi Mạc Triễn Phong từ nhỏ hướng tới cửa sổ ở lầu hai mà hô to: “:Nếu cô không chịu xuống...cậu chủ chắc sẽ không muốn đi bệnh viện đâu.”

Tim giống như bị thứ gì nó bóp nát, nhìn chằm chằm người đàn ông nằm dưới mưa không nhúc nhích, Thanh Thần cuối cùng cũng xoay người cất bước chạy xuống lầu.

Quỳ gối trong mưa nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Mạc Triễn Phong, trên mặt Thanh Thần toàn là nước mắt.

Đôi tay nhỏ bé lau gò má lạnh lẽo của ANH, giọng nói của cô trở nên khàn khàn: “Trước đi bệnh viện có được hay không?”

Cơ thể quý như vàng như vậy, chỗ nào có thể chịu đựng được hành hạ!

Bàn tay đang nâng khuôn mặt của Thanh Thần cũng mất đi hơi ấm thường ngày, đôi môi hé ra khó khăn, trong mắt Mạc Triễn Phong đầy sự kiên quyết: “Mặc kệ người nào phản đối cũng không ngăn cản được...quyết tâm anh cưới em!”

27. Chương 27: Cầu Hôn

Mưa rơi đã lâu cuối cùng trời quang mây tạnh.

Tan học, Thanh Thần ôm sách trước ngực đi theo đám người tới cổng trường.

“Thanh Thần” cánh tay mảnh khảnh khoác qua vai Thanh Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng rực rỡ của Tô Họa nhanh chóng chạy tới: “Chiều nay em không có tiết...Hôm nay là sinh nhật của Triễn Phong, các em chuẩn bị đi chỗ nào ăn mừng a?”

Sau khi Tô Họa trở lại Y Thành liền tới trường Đại học của Thanh Thần đọc sách cùng cô, Thanh Thần đọc sách năm đầu, Tô Họa đọc sách dành cho năm tư.

Lắc đầu một cái, Thanh Thần thẳng thắn mà giao phó: “Anh Triễn Phong... Chúng ta hãy gọi điện thoại cho anh ấy...”

Từ khi Mạc Triễn Phong ngắt xiú trong mưa đã nửa tháng nay, quan hệ của hai người họ cũng trở về như lúc trước. Mặc dù cha mẹ Mạc Triễn Phong không nói gì nhưng Thanh Thần luôn hiểu rõ bọn họ đối với cô....vẫn không hề thích.

“Hắc, xem ra anh ấy luôn làm cho em vui vẻ”. Tô Họa vừa nói vừa cười, miệng vừa mở to thanh chữ O thật lớn: “Thật sự rất bất ngờ”

Tâm trạng của tôi quả thật rất rất vui mừng.

Trên đường ở phía ngoài cổng trường, từng chiếc xe hào hoa nổi tiếng màu trắng xếp hàng từ đầu đường đến cuối đường, tám ngàn tám trăm tám mươi tám đóa hoa hồng cùng sâm banh ghép thành chữ “I LOVE YOU” ở giữa tuyến đường chính.

Mạc Triễn Phong mặc đồ tây màu trắng tay đang cầm một bó hoa hồng đỏ, người đàn ông đứng trước xe Ferrari, gương mặt đẹp trai với ánh mắt dịu dàng có thể giết chết trái tim của vô số nữ sinh trong tức khắc.

Chuẩn bị tỉ mỉ tất cả làm Thanh Thần đang ở sân trường thật mơ hồ, quyển sách trên tay tất cả rơi xuống mặt đất.

Nhìn Mạc Triễn Phong đang đi tới, tim của Thanh Thần nhảy bịch bịch không ngừng, hô hấp cũng dần dần dồn dập.

“Thanh Thần” Dừng lại trước mắt Thanh Thần, khóe miệng Mạc Triễn Phong khẽ nhếch, trong mắt sự dịu dàng không cần nói cũng biết: “Gả cho anh đi.”

Quỳ một gối xuống, chiếc hộp đựng nhẫn kim cương nằm trong bó hoa hồng được mở ra làm ánh sáng của nó tỏa ra thật nổi bật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cơ thể Thanh Thần không ngừng phát run. Mạc Triễn Phong trước mắt quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ có chút không chân thật, Mạc Triễn Phong trước mắt quá mức thâm tình, thâm tình đến mức làm người ta không thể từ chối.

Thấy Thanh Thần sững sờ đứng tại chỗ, hai đầu mày của Mạc Triễn Phong lộ vẻ bối rối: “Thanh Thần, tin tưởng anh. Sau này mỗi một phút, mỗi một giây anh đều sẽ ở bên cạnh em. Sẽ không để em bị bất cứ thương tổn gì, đời này kiếp này, anh Mạc Triễn Phong sẽ làm cho em tràn đầy niềm vui, tràn đầy hạnh phúc....”

Hơi nóng tràn ngập khóe mắt của Thanh Thần...không có người con gái nào có thể thoát khỏi tình cảm nồng nàn như vậy, huống chi người đàn ông này là người trong lòng của cô a!

“Gả cho anh ấy...gả cho anh ấy...gả cho anh ấy đi...”

Mọi người xung quanh đều vỗ tay, bầu không khí thật náo nhiệt.

Trầm mặc thật lâu Thanh Thần rút cuộc cũng vươn đôi tay ra, lo sợ làm nhận lấy bó hoa trong tay Mạc Triễn Phong, khẽ gật đầu đồng ý...

Đứng dậy ôm Thanh Thần vào trong ngực, Mạc Triễn Phong hôn nhẹ cái trán của cô: “Thanh Thần...”

“A.....” tiếng kinh hô thật êm ái, Thanh Thần cả người bị Mạc Triễn Phong bế lên.

Đôi tay nhỏ bé tự tin mà vòng chắc gáy của anh, người đàn ông như đứa trẻ vui mừng mà ôm cô xoay vòng vòng, trong mắt của Thanh Thần rút cuộc cũng hiện lên ý cười, miệng khẽ mở cũng mang theo hương vị thật ngọt ngào.

Chuyện không vui rồi cũng qua đi...cô tin tưởng gả cho Mạc Triễn Phong cô sẽ là người vợ hạnh phúc nhất!

Chỉ là cô còn rất ngây thơ không biết có một ánh mắt màu đen lạnh lẽo của vùng bắc cực đang nhìn chằm chằm vào từng hành động của cô.

(Anh đẹp trai sẽ làm gì a?)

28. Chương 28: Chủ Nợ Tìm Tới Cửa

Dứng trước cổng trường, Mộ Thanh Thần vừa nhìn bài thi trong tay vừa chờ Tô Họa.

“Mộ tiểu thư!”

Bên tai bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên làm Thanh Thần không hề chuẩn bị mà sợ hết hồn.

“Anh....” Giương mắt nhìn cơ thể Thanh Thần giật mình trong nhất thời hơi thở cũng mất đi, muốn nói điều gì nhưng khóe miệng chợt đông cứng.

Trước mắt một người đàn ông cao lớn lạnh lẽo, không phải là người lần trước đã gặp ở bệnh viện sao, người đàn ông tên Dịch Hàn?

Anh ta tại sao lại ở chỗ này chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng trong nhất thời tỏa ra hơi lạnh, Thanh Thần mở miệng nhưng cố gắng cũng không nói ra được câu nào.

“Mộ tiểu thư, cậu chủ của tôi muốn gặp cô.” Giọng nói cứng nhắc không mang một chút tình cảm nào, gương mặt, ánh mắt không lộ vẻ gì của Dịch Hàn nhìn thẳng Thanh Thần.

“.....” tim bỗng nhảy lỡ nhịp một cái!

Cậu chủ?

Cậu chủ trong miệng anh ta sẽ không phải là người đàn ông lạnh lẽo muốn làm gì thì làm chứ?

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một gương mặt anh tuấn làm máu trong người Thanh Thần cũng ngừng chảy theo.

Anh – Mạc Lãnh Tiêu...muốn gặp cô?

Ánh mắt mùa thu nhìn về phía bên kia đường không xa. Quả nhiên có một chiếc xe hơi cao cấp màu đen đang đậu.

Thì ra bọn họ là vì cô mà đặc biệt tìm tới đây?

Không phải anh muốn đòi nợ chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần trắng bệch. Lá gan của cô cũng không phải nhỏ nhưng trong bầu không khí áp bức của người đàn ông này, cô cũng rất lo sợ.

Đề phòng nhìn Dịch Hàn đang đứng yên, gương mặt trong suốt chưa đầy nghi ngờ: “Anh ta...tìm tôi có chuyện gì không?”

“Cậu chủ muốn gặp cô.” Người đàn ông đem lời đã nói lặp lại lần nữa.

Cánh môi mấp máy, Thanh Thần đóng quyển sách lại đi về hướng chiếc xe hơi đang đậu kia.

Mới vừa đi tới bên cạnh cửa xe liền mở ra.

“Chuyện này...Anh tìm tôi có chuyện gì không?”. Không dám nhìn người đàn ông trong xe, giọng nói Thanh Thần có chút run rẩy.

Không để ý tới câu hỏi của cô, ánh mắt đen lạnh lẽo của người đàn ông quét qua gương mặt lo sợ của cô, trên người Mạc Lãnh Tiêu có loại khí thế ngang tàng bao phủ: “Lên xe.”

“.....” Lời của anh làm Thanh Thần theo thói quen lui về sau một bước, ánh mắt xinh đẹp chứa đầy cảnh giác nhìn người đàn ông trong xe: “Tôi....không cần...”

Cô và anh căn bản không tính là quen biết, tại sao muốn cô ngồi vào xe của anh?

Thấy cô từ chối làm Mạc Lãnh Tiêu lộ ra ý cười mờ nhạt, ngón tay thon dài lấy bật lửa đang cầm trong tay mở ra, lại đóng lại, ngọn lửa lóe sáng, thứ tiếng động thanh thúy ấy làm Thanh Thần sợ đến khó thở.

Người đàn ông này quá đáng sợ! Anh không nói câu nào cũng làm cho Thanh Thần quá mức run sợ.

“Một lần cuối cùng” Mắt đen hiện lên một lớp băng mỏng: “Lên xe”

Giọng nói không cho thương lượng làm cơ thể Thanh Thần lạnh lẽo. Muốn chạy trốn nhưng rút cuộc cũng nhắm mắt mà lên xe.

“Anh..tìm tôi rút cuộc là muốn làm gì?” Không gian rộng rãi, Thanh Thần chọn chỗ ngồi cách xa anh nhất, cơ thể luôn đề phòng giống hệt một con nhím.

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì ngón tay thon dài ưu nhã che ánh sáng mặt trời, ánh mắt đen lạnh lẽo chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sợ hãi của cô.

Không khí trầm lắng làm hơi thở của Thanh Thần hơi dồn dập, đôi tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của mình: “Không phải đã nói tôi không cần tiền mà.”

Trong tiếng nói mang theo sự tố cáo. Người đàn ông này không phải muốn lật lọng chứ?

Khóe miệng tà mị khẽ nhếch, tiếng nói lạnh như nước đá của Mạc Lãnh Tiêu vang lên: “Tôi có nói qua sao?”

29. Chương 29: Sự Lật Lọng Phản Bội Đã Nói

Lời nói của Mạc Lãnh Tiêu làm cơ thể Thanh Thần chợt ngưng ngẩn.

Ở trong bệnh viện anh rõ ràng có nói chuyện đền tiền sẽ không nhắc lại nữa, hôm nay anh lại nói: “Tôi không nhớ rõ”, biểu hiện này là có ý gì?

Chẳng lẽ anh muốn lật lọng phản bội lời đã nói sao?

Con người màu đen chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm khuôn mặt đẹp trai bức người của Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần chợt có cảm giác như dè vào miệng cọp, cô cảm thấy bị lừa.

Môi hồng khê mím lại, Thanh Thần tăng thêm sự can đảm: “Mạc tiên sinh, anh cuối cùng muốn thế nào?”

Không bỏ qua nét lo âu và khấn trương trong mắt cô, Mạc Lãnh Tiêu dừng mắt trước gương mặt mềm mại, nhỏ nhắn của Thanh Thần: “Mạc Triển Phong đã cầu hôn cô phải không?”

Hai chân mày khê nhíu chặt, Thanh Thần gật đầu một cái, không hề phủ nhận: “Phải”

Màn cầu hôn của Mạc Triển Phong có thể nói là kinh hoàng đất trời, cô dĩ nhiên sẽ không tin Mạc Lãnh Tiêu sẽ không biết chuyện này, cũng cảm thấy cô không cần thiết phải giấu anh.

“Cô muốn gả cho cậu ta?” Ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt, không bỏ qua bất cứ biểu hiện nào trên khuôn mặt cô.

Lông mày càng nhíu chặt lại, Thanh Thần hít sâu một cái: “Mạc tiên sinh, đầu tiên là tôi dụng hư dụng cụ của anh, tôi rất xin lỗi. Sau đó tôi cảm thấy quan hệ giữa chúng ta không thân thuộc tới mức có thể bàn luận chuyện riêng của tôi.”

Trong tròng mắt đen thoảng qua một chút ý cười: “Đây là thái độ của cô đối với chủ nợ sao?”

“Chủ nợ?” Khí thế của Mạc Lãnh Tiêu làm Thanh Thần rất uất ức, cô không nổi giận, anh cho rằng cô có thể dễ mặc người ta chém giết sao?

“Mạc tiên sinh, anh đã nói chuyện đền tiền không nhắc lại nữa mà, hôm nay anh muốn phản lại lời đã nói sao?”

“Đối với một nữ sinh mà dùng tới thủ đoạn này, anh không cảm thấy mình quá thiếu bản lĩnh đàn ông sao? “Đôi lông mày nhăn lại, Thanh Thần quyết bảo vệ lợi ích của bản thân cô.

Ánh mắt nhẹ nhàng lộ ra suy tính của cô, Mạc Lãnh Tiêu giống như không có nghe cô nói gì, không phản bác cũng không đáp lại.

Thấy anh trầm mặc, trong lòng Thanh Thần thật cao hứng, run sợ hơi hạ xuống, sự dửng dưng cũng tăng lên. Ánh mắt to trừng trừng mắt của anh: “Anh Triển Phong nói chuyện đền tiền đã hủy bỏ...”

Thanh Thần cũng đồng ý cái nhìn của Tô Họa, giữa Mạc Triển Phong và Mạc Lãnh Tiêu nhất định có liên quan với nhau cho nên tin câu trả lời của Triển Phong cũng không tệ lắm.

“vù.....” Xe đang chạy nhẹ nhàng bỗng dừng lại.

Cơ hồ lúc xe hơi vừa dừng lại thì cùng lúc đó cánh tay Mạc Lãnh Tiêu duỗi một cái chợt bắt Thanh Thần dồn vào một góc, bóng dáng cao lớn trong nháy mắt kéo gần khoảng cách với Thanh Thần.

Người đàn ông đang lái xe thúc thời mà bước xuống, trong xe chỉ còn lại gương mặt đỏ đẫn của Thanh Thần và sắc mặt xanh mét của Mạc Lãnh Tiêu.

“Nhớ đừng để cho tôi nghe cô nhắc tới tên của cậu ta nữa”. Ánh mắt thâm trầm nhìn chăm chăm cô, khuôn mặt đẹp trai lộ sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hai mắt trừng to, Thanh Thần ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang dán chặt trước người cô, hơi thở dồn dập: “Tại sao....tại...”

“Tôi không thích.” Môi mỏng khê nhếch nhìn Thanh Thần đang bị sự tức giận của anh làm cho ngạt thở, trong nháy mắt tim Mạc Lãnh Tiêu có sự thay đổi.

“Nhưng....Nhưng....”

“Trả lời tôi.” Bá đạo mà cắt đứt lời của cô, bàn tay giữ chặt cằm của cô mà dùng sức nâng lên: “Cô muốn gả cho cậu ta sao? Hả?”

Lông mày nhíu chặt Thanh Thần khó chịu với hành động của anh: “Mặc tiên sinh, tôi muốn gả cho anh ấy thì liên quan gì tới anh?”

Người đàn ông này thật độc ác, cô không phải thú cưng của anh, tại sao lại mạnh tay với cô như vậy chứ?

“Mộ Thanh Thần, cô nghe rõ đây”. Hoàn toàn không để ý tới lời nói của cô, khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu khẽ giương ý cười, trong mắt hơi lạnh cũng không tiêu tan: “Tôi không cho phép cô gả cho cậu ta!”

30. Chương 30: Không Có Tư Cách

Không biết vì cái gì mà tiếng nói của người đàn ông lại đề cao tới mấy dB làm tài xế ở phía trước hoảng sợ mà rụt cổ một cái: “Tôi nói không cho phép là không cho phép”.

“Mạc Lãnh Tiêu!” Sống mũi Thanh Thanh vừa đau xót vừa nổi giận: “Không cho phép tôi? Tại sao lại không cho phép tôi?”

“Bằng cô là vợ chưa cưới của tôi.”

Ánh mắt đen của anh thoáng qua từng mảng băng mỏng. Người phụ nữ của anh còn muốn ra ngoài cùng người khác sao?

“Vợ chưa cưới?” Trong lòng dâng lên vô số uất ức làm ánh mắt cô ửng đỏ: “Tôi cho rằng tôi là thú cưng của anh thôi”.

Anh muốn xuất hiện thì xuất hiện, anh muốn rời khỏi thành phố liền rời đi, ở thành phố xa lạ anh biết rõ cô không có bạn bè, không quen biết một người nào nhưng anh cho tới bây giờ đều không để ý tới cảm giác của cô.

Thật vất vả mới có can đảm gọi điện thoại cho anh thế nhưng anh lại tắt máy.

“Thú cưng?”

Quay đầu nhìn cô một cái tiếng nói của người đàn ông càng lạnh lẽo.

Cau mày một cái mí mắt Thanh Thần rũ xuống: “Nếu là thú cưng thì người chủ cũng phải có mấy phần chăm sóc. Nhưng anh thì sao? Quăng một mình tôi ở chỗ này mà không giải thích một chút sao?”

Không phải là mặc kệ cô sao? Vậy bây giờ ở chỗ này quơ tay múa chân làm gì chứ? Càng nghĩ trong lòng cô càng không hiểu nổi.

“Giải thích?” Lông mi dài thoáng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trong mắt Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua ý cười: “Với cô sao?”

Thái độ của anh làm cơ thể Thanh Thần cứng đờ, môi mím lại nhìn anh tố cáo.

Lười biếng đem cơ thể dựa vào ghế nệm, môi mỏng lạnh lẽo khẽ động: “Tôi nghĩ cô không biết rõ thân phận của mình.”

Đáy mắt hiện lên ý cười lạnh, cô biết rõ lời nói của anh có thể làm tổn thương người khác nhưng cô vẫn muốn nghe: “Anh muốn nói gì?”

Ngón tay ưu nhã nâng gò má run rẩy của cô nhưng cũng không làm cảm xúc Mạc Lãnh Tiêu thay đổi: “Cô nghĩ rằng danh nghĩa là vợ chưa cưới của tôi thì cô có thể nắm giữ hành tung và can thiệp vào cuộc sống của tôi?”

Nụ cười trên mặt cô tái nhợt làm nụ cười của Mạc Lãnh Tiêu ngày càng sâu: “Nghe cho rõ, tất cả về tôi cô đều không có tư cách hỏi tới. Hiểu không?”

Kinh ngạc nhìn anh Thanh Thần khẽ cắn môi hồng như là bị thứ gì khẽ nhéo một cái.

Anh cho là cô muốn can thiệp vào cuộc sống của anh sao? Anh cho là cô muốn hòa nhập vào cuộc sống của anh sao?

Cô chỉ không muốn ở nơi xa lạ này như một kẻ ngốc mà thôi.

Cô cho rằng ở nơi xa lạ này thì cô và anh ít nhất cũng có chút quen biết nhau. Thì ra đều là sai lầm của cô.

Cô căn bản không nên có một chút tình cảm nào. Anh xuất hiện hay không xuất hiện thì cô cũng coi như không có người này. Không hơn.

Mộ Thanh Thần, thời gian này mày quá cô đơn hay sao? Vội vã tìm một tia ấm áp ở một nơi xa lạ như vậy?

Mày thật là ngu không ai bằng! Thật đáng buồn cười!

Khép nhẹ đôi mắt yếu đuối không cho phép anh trông thấy: “Tôi hiểu rồi.”

“Hiểu rồi thì tốt.” Nhìn vẻ mặt thoáng đau lòng của cô ngược lại làm lồng ngực của Mạc Lãnh Tiêu thoáng ưu phiền.

Không có hứng thú nghiên cứu những chuyện đó, tầm mắt của anh nhìn tài xế phía trước, giọng nói âm trầm nói với tài xế: “Đi tới phường Lưu Lam”

“Dạ, cậu chủ”.

31. Chương 31: Kinh Ngạc

Xe ngừng lại ở trước cửa tiệm thời trang đầy hoa lệ.

Đi theo sau lưng Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần cúi thấp đầu đứng trước tủ kính bên ngoài nhìn mũi giày của mình, giống như một đứa trẻ phạm tội.

“Tôi...buổi tối tôi còn có việc...” nhìn bóng lưng anh, Thanh Thần mở miệng: “Nếu như, nếu như có thể tôi muốn đi về trước.”

Xoay người, người đàn ông lạnh lùng liếc cô một cái: “Có chuyện gì?”

“Tôi.....tôi...” Thanh Thần có chút lắp bắp: “Chậu hoa ở cửa sổ còn chưa tưới nước...rồi còn nữa, bộ phim tối này là tập cuối.”

Thấy anh cất bước đi vào tiệm thời trang, Thanh Thần chỉ đành đi theo sau: “Mạc Lãnh Tiêu, anh, anh có nghe tôi nói gì không?”

“Mạc tiên sinh rất vui vì ngài đã tới”

Nhìn Mạc Lãnh Tiêu đi vào trong tiệm, nhân viên phục vụ đã sớm tới trước mà thành khẩn tiếp đón.

Ánh đèn chói mắt chiếu vào trên mặt Thanh Thần làm mắt cô cứ nháy nháy liên tục.

Ở cửa hàng cao cấp như vậy đứng bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, cô mặc đồng phục học sinh đi giày Cavans, tóc cột đuôi ngựa thấy thế nào cũng không hợp nhau lắm.

“Thay quần áo.” Giọng nói lạnh lùng như trước, người đàn ông này luôn có thói quen ra lệnh cho người khác.

“Này.....”

Thanh Thần còn chưa rõ là chuyện gì xảy ra thì người đã bị nhân viên phục vụ kéo vào một căn phòng khác....

“Mạc Lãnh Tiêu! Tôi muốn về nhà, anh... Anh đang làm cái gì vậy?” giọng nói của Thanh Thần ở trong phòng truyền tới thật mơ hồ: “Cái con người này làm sao vậy, hạn chế sự tự do của tôi, anh có biết hay không?”

“Đừng...không được cởi quần áo của tôi....các người...”

Người đàn ông bên ngoài căn bản không để ý tới phản ứng của cô, chỉ là ưu nhã mà tựa vào bàn thủy tinh, lông mày nhíu lại không biết đang nghĩ điều gì.

20 phút trôi qua

Mộ Thanh Thần mặc một chiếc váy da hội màu trắng dài chạm đất, che ngực mà đi ra.

Cô rất hợp với màu trắng, ánh mắt trong suốt giống như không nhiễm bụi trần, một mảnh ngây thơ không chút ô nhiễm nào lắng đọng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mà tao nhã vừa nhìn thấy đã yêu, chỉ thay đổi một chút thì vẻ đẹp trời sinh của cô đã lộ ra, công thêm toàn thân màu trắng cô giống như một đóa hoa mai trắng mới chớm nở dưới ánh trăng, thanh nhã mà xinh đẹp, toàn bích nhu nhuận.

Anh cứ nhìn cô như vậy tới mất hồn.

“Mạc Lãnh Tiêu”. Như con bướm bay lượn khẽ run lên, khuôn mặt Thanh Thần đề phòng: “Anh...anh không phải muốn đem tôi đi bán chứ?”

Thấy anh chỉ nhìn chằm chằm vào mình, Thanh Thần liền đỏ mặt: “Tôi, tôi không đáng bao nhiêu tiền...anh đừng bán tôi...tôi, tôi muốn trở về...”

Anh đột nhiên xuất hiện lại dẫn cô tới chỗ này là muốn bán cô để đền tiền cho anh sao?

Ý bảo nhân viên phục vụ đem áo choàng màu trắng cho cô, thấy mảnh vải che lại đầu vai tuyết trắng của cô, Mạc Lãnh Tiêu dẫn đầu đi ra khỏi cửa hàng.

“Này...” Kéo làn váy Thanh Thần chỉ có thể đi theo, ngoan ngoãn lên xe.

Run sợ mà nhìn Mạc Lãnh Tiêu, Thanh Thần thật lo lắng anh sẽ bán cô: “Chúng ta rốt cuộc đi đâu vậy?”

Mắt đen nhìn cô một cái: “Tiệc khiêu vũ”

“Uhm” Lòng thấp thỏm cuối cùng cũng nhẹ nhàng, Thanh Thần nhíu mày: “Nhưng, nhưng tôi không biết khiêu vũ, hơn nữa tôi không biết cách xã giao.”

Cô rất ít trường hợp chính thức xuất hiện, cũng không thích nơi tụ họp của xã hội thượng lưu.

“Việc cô cần chỉ là đi theo bên cạnh tôi.” Nhàn nhạt mà nói ra nhiệm vụ của cô, giọng nói này còn mang theo hơi lạnh.

32. Chương 32: Tiệc Khiêu Vũ Của Bạn Anh

Gật đầu một cái Thanh Thần đem tầm mắt nhìn cảnh vật di chuyển ngoài cửa sổ, trên danh nghĩa cô là vợ chưa cưới của anh, cùng anh xuất hiện ở tiệc khiêu vũ là trách nhiệm của cô, cô không thể từ chối.

Xe dừng lại trước một căn biệt thự sang trọng.

Nhìn từng cặp khách quý sang trọng ở cửa, Thanh Thần quay đầu nhìn Mạc Lãnh Tiêu: “Mạc Lãnh Tiêu, chuyện này, tôi cũng phải giống như bọn họ mà khoác tay anh sao?”

Xoay đầu chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô không nói gì nhưng trong mắt anh lại thoáng qua một tia ánh sáng hiếm thấy.

Thở dài, Thanh Thần kéo cánh tay anh: “Anh không nói không thể, tôi liền cho là anh đồng ý.”

Đi theo anh, làm theo anh, thật vất vả mới trả nợ được một chút cô nhất định sẽ làm hết sức.

Kéo cánh tay anh đi vào hội trường, Thanh Thần nhận ra trong đại sảnh có không ít ánh mắt quàng tới người cô.

“Ông Hoắc, sinh nhật vui vẻ.” Tươi cười hỏi thăm chủ nhà, Mạc Lãnh Tiêu khách sáo mà chào hỏi chỉ là giọng nói này vẫn như cũ lạnh lùng mà xa cách.

Thì ra khi nói chuyện với người khác anh cũng lạnh nhạt như vậy. Thanh Thần âm thầm suy nghĩ không biết khối băng ngàn năm này đối với người thân, với người yêu có phải cũng là bộ dáng này hay không?

“Mạc tổng có thể tới thật làm cho lão già như tôi vui mừng như trẻ lại.” Mặt lão họ Hoắc đầy hòa khí, thân thiện mà nói chuyện với anh: “Trên thương trường, người nào cũng biết có thể làm cho Mạc tổng tới dự hội có thể đếm trên đầu ngón tay. Hôm nay Mạc tổng thật cho lão đây mặt mũi mà.”

Lão Hoắc không biến sắc mà liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, trên người cô tỏa ra một nét đẹp hiếm thấy, sự dũng cảm không hề dao động, lại dịu dàng, lại bắt mắt làm cho người khác không thể rời đi.

“Nghe nói Mạc tổng chưa bao giờ mang bạn gái đến dự tiệc tối cả...như thế xem ra, vị tiểu thư này rất đặc biệt”

Thanh Thần hơi sững sờ, đặc biệt sao? Đích thực là đặc biệt, là vợ chưa cưới trên hợp đồng, làm sao có thể không đặc biệt chứ?

“Tôi có chuyện nói với ngài Hoắc”. Nhìn về phía Thanh Thần thông báo một câu, Mạc Lãnh Tiêu cũng không quay đầu lại cùng ông Hoắc rời khỏi.

Thanh Thần sững sờ đứng tại chỗ, nhìn đại sảnh đủ dạng người sang trọng, nhất thời không có tâm tình.

Nâng váy đi khỏi đám người đó, Thanh Thần lặng lẽ đi ra khỏi đại sảnh, đi ra vườn hoa bên ngoài biệt thự.

Đứng ở góc sân, Thanh Thần vòng chặc đôi tay của mình.

Cô không nên tham gia buổi tiệc này, cô không thích nơi náo nhiệt, càng không thích phải ăn mặc như vậy.

Nhưng Mạc Lãnh Tiêu đã quyết mang cô tới. Cô không thể từ chối được chỉ có thể đối mặt với tất cả.

Người trong đại sảnh trò chuyện thân thiết với nhau, nhìn vào thì thấy tốt đẹp hiền hòa nhưng Thanh Thần biết bọn họ chỉ trò chuyện vui vẻ bên ngoài để mở rộng lợi ích của mình thôi.

Những khuôn mặt tươi cười giả tạo chỉ không biết sau lưng có thể sử dụng chiêu gì để hãm hại người khác thôi.

Cô ghét sự a dua nịnh hót như vậy, nếu như có thể cô thà về nhà xem phim truyền hình còn hơn.

Đều tại Mạc Lãnh Tiêu, đều tại anh dẫn cô tới chỗ này.

“Tiểu thư, tôi có vẻ chưa từng gặp em.” Giọng nói trầm thấp sao lưng chợt vang lên làm Thanh Thần giật mình.

Lông mi thật dài khẽ run, Thanh Thần hạ mí mắt, trầm mặc mà lui bước.

“Là ai dẫn em tới đây?” Người đàn ông cúi xuống gần cô, hít thở thật sâu: “Đẹp như vậy...lại...còn thơm như vậy”.

Đề phòng nắm chặt áo choàng, Thanh Thần sợ đến mặt trắng bệch: “Tôi, tôi muốn đi.”

Nhanh chóng xoay người vừa muốn rời đi thì cơ thể của cô lại lạc vào trong một lồng ngực xa lạ.

33. Chương 33: Tức Giận

“Không được làm vậy!”

Hành động phóng đảng của người đàn ông xa lạ làm Thanh Thần thét chói tai.

“Tôi làm sao chứ? Tôi chỉ muốn làm bạn với em thôi!” Giọng nói tà ác của người đàn ông còn thuận theo tư thế mà ôm bờ vai cô kéo gần khoảng cách giữa bọn họ.

Thanh Thần cố gắng muốn trốn thoát nhưng đôi tay lại bị hắn ta nắm chặt vòng qua sau lưng.

Đôi mắt sáng chứa đầy hơi nước, cơ thể Thanh Thần không ngừng phát run!

Ông trời! Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu đi chỗ nào?

Không còn sức lực mà thở mạnh, Thanh Thần bị thương mà nhìn người đàn ông xa lạ này, sự sợ hãi trong đáy lòng cô nhanh chóng lan tràn.

“Thật đẹp, dáng vẻ này đẹp đến mức làm động lòng người, thật làm người ta đau lòng mà.” Khóe miệng người đàn ông lộ ra nụ cười, cổ họng cũng không thể kiềm chế mà lên xuống.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra...” Thanh Thần không ngừng thét chói tai, cơ thể làm loạn không ngừng,

Rốt cuộc ai có thể nói cho cô biết chuyện này là như thế nào không?

Tại sao đàn ông luôn thích làm như vậy! không động tay động chân với phụ nữ họ sẽ chết sao?

Áo choàng trên người đã rơi xuống đất, gió lạnh liền vuốt ve làn da...

Nhưng giờ phút này Thanh Thần không phải sợ lạnh mà là người đàn ông trước mắt này.

Âm nhạc át tiếng kêu cứu của cô, Thanh Thần cắn môi nước mắt dâng đầy.

“Chính là không muốn thả em ra.” Nụ cười người đàn ông càng xấu xa, bàn tay cũng không theo quy tắc mà kéo váy áo Thanh Thần: “Người đẹp bé nhỏ à, nói cho tôi biết em tên gì?”

Liều mạng lắc đầu, hơi thở nóng bỏng của người đàn ông làm đầu Thanh Thần ngoái lại phía sau không ngừng mà kêu cứu: “Van xin anh...không nên làm vậy, không cần...”

Người đàn ông nhích lại càng gần hơn, lòng Thanh Thần đã chùn xuống một phần.

Cô thật ghét hắn ta gần cô như vậy, thật sự ghét hắn ôm cô như vậy, thật ghét bàn tay của hắn không ngừng di chuyển trên người cô...

Ai đó, ai đó có thể cứu cô!

Trong phòng sách ở lầu hai, Mạc Lãnh Tiêu đưa lưng về phía lão Hoắc, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chú vườn hoa ngoài cửa sổ.

“Mạc tổng, bệnh viện bên Anh quốc cũng thật dễ liên lạc, chỉ cần cậu nói một câu, phòng thí nghiệm lúc nào cũng có thể bắt đầu hoạt động.”

Tầm mắt lạnh lẽo nhếch lên, sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ bỗng chốc xoay người đi ra ngoài.

“Mạc tổng...” lão Hoắc sững sờ sau đó cũng đi theo ra ngoài bước nhanh đi xuống lầu.

Sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu lạnh lẽo, bước nhanh qua đám người đang nhảy múa vui vẻ.

Người trong đại sảnh nhìn về mặt lạnh lẽo của anh cũng không nhìn được tò mò mà đi theo hắn.

“Chỗ này cách đại sảnh xa như vậy em dù gọi thế nào cũng không có người nghe đâu.” Một tay kéo váy dạ hội của Thanh Thần, một tay bấm dính trên cơ thể cô: “Ngoan ngoan tôi dẫn em về phòng, chúng ta sẽ thật vui vẻ!”

“Không cần....” nhìn bàn tay hẩn áp vào ngực mình, Thanh Thần nhắm chặt mắt, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng.

Đôi lông mày xinh đẹp chau lại, cánh tay dài của người đàn ông vung tới đem nắm đấm đánh vào trên gương mặt người đàn ông kia.

Cơ thể Thanh Thần mềm nhũn chỉ có thể bị Mạc Lãnh Tiêu ôm thật chặt vào trong ngực

“Hoắc Kinh Thiên, nhìn cho rõ, người phụ nữ này không phải cậu có thể đụng vào.” Một tay nắm cổ áo hẩn giờ lên, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu càng thêm lạnh.

Hoắc lão vội vàng chạy tới nhìn thấy áo choàng trên trên đất, trong lòng đã hiểu rõ nhìn con trai mình tức giận đến phát run: “Hoắc Kinh Thiên, mày là tên súc sinh.”

Bàn tay ôm Thanh Thần đem cơ thể không ngừng run rẩy của cô mà ôm vào ngực, á nh mắt người đàn ông thật lạnh: “Lão Hoắc tôi tới chỗ này là lần cuối cùng!”

Lấy áo khoác ngoài bao trọn cơ thể mảnh khảnh của cô, Mạc Lãnh Tiêu để mặc cho cô lôi kéo áo sơ mi của mình: “Nếu còn có lần sau tôi nhất định sẽ làm cậu ta sống không bằng chết”.

34. Chương 34: Quá Quan Tâm Đối Với Cô

Dem Thanh Thần ôm vào trong ngực bước nhanh rời khỏi nơi không vui này.

Ra đến bên ngoài biệt thự, Mạc Lãnh Tiêu thả Thanh Thần vào trong xe, trong ánh mắt đen tối còn có một mảnh lạnh lẽo.

“Lãnh Tiêu....anh làm sao?” Lâm Sách từ bên trong đi theo ra ngoài thì nét mặt Mạc Lãnh Tiêu đều âm trầm, mày nhíu lại.

“Không có gì.” Giọng nói Mạc Lãnh Tiêu nguội lạnh: “Đi trước.”

Ánh mắt đào hoa của Lâm Sách thoáng qua tia ánh sáng nhàn nhạt, khoe miệng giật giật: “ Tôi nói này, Mạc đại thiếu gia, anh sẽ không phải bởi vì chuyện vừa rồi mà tức giận chứ?”

Tính cách Mạc Lãnh Tiêu trước giờ luôn bình tĩnh, vừa rồi ở trong vườn hoa xảy ra chuyện kia, khi Lâm Sách nhìn trong mắt anh có thể nhìn thấy anh đang mất khống chế...xem ra người phụ nữ này cũng không đơn giản!

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Sách, Mạc Lãnh Tiêu cũng không trả lời, chỉ im lặng nhìn anh ta.

Nhún vai một cái, áp lực mãnh mẽ như vậy, nên Lâm Sách đành im lặng: “Tôi chỉ nói như thế, cậu nghe một chút là tốt rồi...”

Đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, Lâm Sách còn lăm bầm mà than thở: “Cậu chủ, cậu quá để ý tới cô ấy, cậu....”

“Có thời gian nói nhảm không bằng dành thêm chút thời gian nghiên cứu thuốc.”Kkhông nghe anh ta lải nhải nữa, Mạc Lãnh Tiêu ngồi vào trong xe cũng không nhìn Lâm Sách một cái liền cho xe rời đi.

Lắc đầu một cái nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ của Mộ Thanh Thần, Lâm Sách đẩy cái kính mắt trên mũi: “Aizzz, người phụ nữ đáng thương!”

—— mèo cô nàng tuyển phân cách ——

Thanh Thần cuộn cả người lại, vùi mình vào bên trong áo khoác của anh, cho dù bên trong xe không khí thật ấm nhưng cơ thể cô không ngừng run rẩy.

“Cô....” Nhìn cô nức nở làm Mạc Lãnh Tiêu có chút bối rối.

“Không được chạm vào tôi...” Chỗ anh ngồi gần như vậy khiến trái tim Thanh Thần căng thẳng, cơ thể nhỏ nhắn không ngừng lùi về phía sau: “Tránh ra, tránh ra...”

Cô thật rất sợ cũng không muốn đối mặt với tất cả chuyện này, coi như cô đủ dũng cảm, đủ kiên cường cũng cần có thời gian hít thở a!

Cô là con người cũng sẽ có tình cảm. Tại sao phải để cô chịu đựng toàn bộ mọi chuyện như vậy chứ?

Đôi mày khẽ cau lại, dáng vẻ cô tránh anh như đang tránh thú dữ cùng rắn độc làm anh không vui.

Bỗng chốc tới gần bên cạnh cô, không để ý việc cô từ chối, không để ý chuyện cô giãy giụa, cánh tay dài siết chặt cơ thể của cô, thái độ Mạc Lãnh Tiêu cứng rắn mà ôm cô vào trong lòng.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra...” Dựa vào trong lòng của anh, Thanh Thần vẫn sợ hãi mà lấy đôi tay nhỏ bé liều mạng đẩy vai anh ra, giọng nói tràn đầy vô vọng: “Mạc Lãnh Tiêu, anh buông tôi ra...”

“Câm miệng.” Tiếng nói đau khổ của cô làm cho hơi thở của anh không còn nhịp nhàng nữa, anh liền gầm lên, lấy bàn tay kéo chặt đỉnh đầu của cô vào lồng ngực mình: “Mộ Thanh Thần, không muốn chết thì im lặng cho tôi.”

Sự uy hiếp liền có tác dụng, hiệu quả thật nhanh chóng. Thanh Thần cắn môi, đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn anh: “Tại sao, tại sao muốn mang tôi đến chỗ đó?”

Lời của cô làm Mạc Lãnh Tiêu không vui: “cô là đang chất vấn tôi sao? Mộ Thanh Thần?”

“.....” Thanh Thần không nói gì chỉ dùng ánh mắt hồng hồng khổ sở mà nhìn anh.

Về mặt của cô đã tố cáo cơn tức giận của anh, trong mắt anh hiện lên tầng băng mỏng: “Mộ Thanh Thần, cô có tư cách gì mà chất vấn tôi? Cô cho rằng cô là ai?”

Lời của anh làm tim Thanh Thần nhói đau.

Kiên cường mà ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt đen láy của anh: “Vậy còn anh tại sao lại chăm sóc cho tôi, có tư cách gì mà quan tâm tới tôi chứ? Tôi muốn ra ngoài làm việc mắc mớ gì tới anh? Tôi không phải dạng người dễ bị ức hiếp lại không có quan hệ gì với anh?”

35. Chương 35: Uất ức

“Tôi cho tôi là cái gì chứ? Tôi cho là...ít nhất, tôi còn là con người, ở trong mắt anh tôi biết rõ tôi cái gì cũng không phải.” Tiếng nói nỉ non, trong giọng nói Thanh Thần tràn đầy đau đớn: “Thật ra thì Mạc Lãnh Tiêu đối với tôi mà nói, anh cũng không phải là cái gì hết! Không là gì hết!”

Câu nói cuối cùng cô như hét lên, phát tiết hết những uất ức trong lòng mình.

Coi như bọn họ không quen không biết thì ở thành phố xa lạ này, ở nơi xa lạ này người cô quen biết duy nhất cũng chỉ có anh...Vì sao, anh chẳng những không giúp cô còn đối xử lạnh lùng với cô như vậy!

“Cái gì cũng không phải?” Lời nói của cô làm khuôn mặt đẹp trai của Mạc Lãnh Tiêu lạnh đi, nụ cười ở khóe môi cũng biến mất: “Mộ Thanh Thần, tôi bây giờ nói cho cô biết, đối với cô mà nói tôi rốt cuộc là gì?”

Lời vừa nói xong cảm liền bị người đàn ông bóp chặt mà nâng lên.

Hai mắt to của Thanh Thần trợn lên đầy kinh ngạc, còn chưa phản ứng kịp thì đôi môi đỏ đã bị hơi thở của anh xâm chiếm.

Môi bị che, gương mặt anh tuần hiện rõ ràng trước mắt cô, cô nhìn thấy rõ hai tròng mắt của anh mang theo hơi lạnh, vừa muốn nói chuyện, đầu lưỡi lại nhân cơ hội cạy mở cánh môi cô, bá đạo mà thăm dò.

“Umh...” Lấy lại tinh thần, Thanh Thần bắt đầu giãy giụa thế nhưng gáy của cô đã bị anh giữ chặt, đem cô ôm thật chặt thô bạo mà xâm lược cánh môi non mềm của cô.

Nụ hôn của anh rất nồng cuồng và nóng bỏng, làm đôi môi của cô đau đớn, Thanh Thần nhú mào muốn từ chối nhưng lại không chạy thoát được sự khống chế của anh.

Mắt to nháy không ngừng, nước mắt lạnh lẽo dần chảy xuống hai má, rơi xuống giữa hai người đang hôn sâu.

Nước mắt mãnh liệt rơi thẳng tắp, môi anh chạm vào một giọt nước mát lạnh trong lòng không khỏi sinh tức giận, môi dưới khẽ dùng lực sau đó buông cô ra.

“A....”, Che miệng môi dưới Thanh Thần đã bị anh cắn chảy máu.

Liếm vết máu trên môi, ánh mắt đen thanh thúy mà tà ác của Mạc Lãnh Tiêu, động tác của anh lười biếng mà đầy mê hoặc lòng người: “Rõ rồi chứ? Đối với cô tôi là cái gì?”

“Mạc Lãnh Tiêu....anh...anh... khôn kiếp!” Đôi mào cau lại, nước mắt trong suốt của Thanh Thần rơi xuống, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu lại lộ ra đáng vẻ mê hoặc lòng người.

Đôi mắt xinh đẹp khẽ nheo lại, bàn tay mập mờ mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của cô: “Khôn kiếp? A....cô là vợ chưa cưới của tôi, tôi muốn cô, cô trừ tiếp nhận thì đừng nghĩ tới chữ “không””.

Cơ thể chợt run lên, Thanh Thần theo bản năng muốn trốn về sau: “Mạc Lãnh Tiêu...chúng ta đã nói, chúng ta chỉ là diễn trò thôi, anh...anh không thể...”

“Diễn trò?” Lòng mi dài giương lên, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng cùng tàn độc: “Tôi nhớ cô đã nói chỉ cần điều tra người hại mẹ cô là ai, việc gì cô cũng tình nguyện làm?”

“Tôi...” Uy hiếp làm Thanh Thần đề phòng tay vỗ vỗ ngực: “Tôi...Mạc Lãnh Tiêu anh có quyền thế, muốn người phụ nữ nào cũng có, sẽ không cảm thấy hứng thú với tôi, phải vậy không? Tôi chỉ cần phối hợp diễn xuất với anh, làm vợ chưa cưới của anh thôi, có đúng hay không?”

Thái độ của cô làm đáy lòng người đàn ông không vui, đoạn giữa hai lông mào vừa trầm vừa buồn.

“Chúng ta...bí mật, anh là anh, tôi là tôi, anh không thể đối với tôi...”

Chưa kịp nói hết, môi lại bị người đàn ông cắn nuốt lần nữa.

Đầu lưỡi nóng bỏng tiến quân thần tốc, lần nữa cạy mở hàm răng của cô, môi vẽ một đường trên đôi môi ngọt ngào mềm mại, tìm được đầu lưỡi luống cuống của cô, liền chơi đùa từng nhịp từng nhịp.

36. Chương 36: Mạc Lãnh Tiêu, Tôi Ghét Anh

Loại xúc cảm thanh sạch cùng ngọt ngào đó men theo hơi thở mà nhanh chóng dây dưa một cách tràn đầy.

Cho tới lúc hô hấp của cô không vững nữa anh mới hơi buông cánh môi của cô ra, liếm thật nhẹ môi dưới mềm mại của cô, nhìn hai mắt đắm lệ, giọng nói bá đạo của Mạc Lãnh Tiêu lại chứa đựng sự dịu dàng: “Không có chuyện gì là tôi không thể làm.”

“.....” Đôi tay dùng sức lau đi dấu vết anh để lại trên cánh môi sưng đỏ, cơ thể Thanh Thần phát run dữ dội, nước mắt chảy ướt cả mặt: “Anh...anh ức hiếp tôi...anh cũng ức hiếp tôi...tôi...tôi...tôi, Mạc Lãnh Tiêu tôi ghét anh, tôi thật sự ghét anh.”

Khẽ đẩy người đàn ông đang ngỡ ngàng ra, Thanh Thần nhanh nhẹn mở cửa xe, từ xe hơi mà nhảy xuống phía bên ngoài biệt thự, cũng không quay đầu lại mà hướng căn phòng của mình chạy đi.

Uất ức dâng lên cô chỉ muốn nhanh một chút rời xa nơi này, rời xa người đàn ông này nhưng lại không phát hiện người đang ông ngồi trong xe sắc mặt rất khó coi.

————— mào cô nàng tuyển phân cách —————

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy rào rào vang lên không ngừng.

Dòng nước ấm áp từ vòi sen phun ra không ngừng, vuốt ve cơ thể trong suốt óng ánh của Thanh Thần.

Vô lực mà ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt to chớp cũng không chớp nhìn từng mảng mù sương nhuộm đầy trong tấm gương, nhìn bản thân nhạt nhòa trong gương, nước mắt của Thanh Thần không tiếng động mà hòa tan cùng nước ấm.

Nhắm mắt lại từng đoạn kí ức cứ xuất hiện không ngừng.

Cô còn nhớ rõ một đêm đó trong căn phòng tổng thống, người đàn ông thần bí cứ đòi hỏi điên cuồng trên người cô, nỗi đau khắc cốt ghi tâm đó, cũng nhớ cô mất đi thứ quan trọng nhất... Nhưng cô trừ nghe giọng nói của anh ta, ngay cả hình dáng của anh ta cô cũng nhìn không rõ.

Cô còn nhớ rõ khi sự việc lên giường của cô bị phơi bày, khi đối mặt với nhà báo, cô từng rất nhục nhã, từng không chịu đựng nổi, từng tuyệt vọng.

Cô còn nhớ rõ ngọn lửa hừng hực thêu rui toàn bộ gia đình yên ấm của cô, ngọn lửa đó cướp đi ba mẹ của cô, cũng lấy đi sự vui vẻ của cô sau này.

Hôm nay cô còn phải chịu tất cả những tổn thương mà anh ban tặng... anh đối với cô không hề quan tâm, cô không lời nào để nói, nhưng cô bị Hoắc Kinh Thiên nhục nhã, cô lại không thể oán trách.

Cô rốt cuộc phải làm gì, rốt cuộc phải làm sao mới có thể tránh được tất cả chuyện này.

Cô chịu đựng đủ rồi!

Ở thành phố Y Thành, anh là giám đốc tập đoàn Liệp Báo gì không làm không được. Mà cô, chỉ là một người không nơi nương tựa, là một học sinh nghèo không đóng nổi học phí, coi như cô ghét anh thì làm được gì chứ?

Hàm răng cắn chặt, Thanh Thần ép cho tiếng khóc không phát ra, trong lòng cũng là một mảnh đen tối.

Cúi đầu lấy tay ôm lấy cơ thể, dần dần vùi sâu trong nước. Khóe miệng nhẹ nhàng giương lên nụ cười hạnh phúc, khóe mắt trong suốt đã sớm không còn biết đâu là nước mắt đâu là nước.

Cô thật sự mệt mỏi, thật mệt mỏi, thật muốn nghỉ ngơi rồi...

Vòi sen đầy nước, cứ rơi tách tách trên sàn nhà, tiếng va chạm thanh thúy không ngừng phát ra.

Bên ngoài phòng tắm, tối đen như mực.

Mạc Lãnh Tiêu ngồi trên ghế salon, mặt lạnh, mắt đen nhìn chằm chằm vào trước cửa phòng tắm.

“Cậu chủ, Mộ tiểu thư vào lâu như vậy, không phải ngắt xiỉ chứ?” Ngã Mễ đứng ngoài cửa nhìn Mạc Lãnh Tiêu, lại nhìn cửa phòng tắm, thận trọng mà dò hỏi.

“Cơ thể Mộ tiểu thư không khỏe, tự giam mình trong phòng tắm quá lâu, có thể hay không...”

Lời nói của Ngã Mễ làm ánh mắt Mạc Lãnh Tiêu nheo lại, mở miệng nói nhỏ: “Cậu ra ngoài trước đi”.

37. Chương 37: La Hét Ôn Ào

“Dạ...cậu chủ” có vẻ ngập ngừng nhưng Ngã Mễ vẫn nghe lời giao phó.

Nhắm mắt một cái, Mạc Lãnh Tiêu đứng lên đi tới phía ánh đèn le lói trong phòng tắm.

Cửa kính thật dày khóa trái bên trong, lông mi dài hạ xuống, Mạc Lãnh Tiêu ở ngoài cứng rần mà mở miệng: “Ra ngoài”.

Trả lời anh chỉ là tiếng nước chảy ào ào, không có âm thanh nào khác.

“Mộ Thanh Thần”. Giọng nói của anh không nhận được mà lạnh đi mấy phần, tức giận cũng tăng lên.

Tối nay anh có chút bất thường. Người phụ nữ này làm cho lòng anh phiền loạn, làm cho anh mọi ngày đều tỉnh táo chợt rồi rằm.

Lông mi thật dài nhú chặt lại, sự kiên nhẫn của anh đã đánh mất hoàn toàn: “Mộ Thanh Thần, mau ra đây cho tôi”

Cũng mặc kệ tiếng hét dọa người của anh, trả lời anh cũng chỉ có tiếng nước chảy.

Im lặng mà lui về sau, Mạc Lãnh Tiêu chợt giơ chân lên đạp cửa phòng tắm bằng kính kia....

“Ầm ầm...” Tiếng thủy tinh vỡ tan tành, cửa phòng tắm mở ra.

Nước trong bồn tắm đã tràn hết ra ngoài, trong phòng tắm trống không, căn bản không có hình bóng của cô.

Ánh mắt nhìn vào bên trong bồn tắm, mái tóc dài phiêu tán bồng bềnh trong nước làm hơi thở của Mạc Lãnh Tiêu ngừng lại, trong mắt xẹt qua ý lạnh.

“Mộ Thanh Thần!” Anh rống lên vọt tới trước bồn tắm một tay vớt Thanh Thần đã lạnh ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô với ánh mắt khép chặt, cơ thể Mạc Lãnh Tiêu cũng mất dần độ ấm: “Mộ Thanh Thần!”

Lắc cơ thể lạnh lẽo của cô, chân mày của người đàn ông lạnh lẽo: “Muốn tự sát sao?”

Lấy khăn tắm bên cạnh bọc cơ thể cô lại, sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu tức giận: “Không có sự đồng ý của tôi, cô đừng nghĩ có thể chết!”

Nâng tay phải lên, người đàn ông giáng bạt tai nặng nề xuống gương mặt không còn chút máu nào của cô: “Mộ Thanh Thần, tỉnh lại cho tôi”.

Không biết qua bao lâu, người Thanh Thần đang hôn mê cuối cùng cũng nặng nề mà tỉnh lại.

Khó khăn hé mở mí mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt lạnh lẽo đó: “Anh....khụ...khụ...”

Là anh? Là anh?

“Cô dám tự sát?” Khóe miệng lạnh lùng khẽ mở, đôi mắt đen xinh đẹp nhuộm đầy lửa giận.

Ngực giống như bị thứ gì đó chặn lại, Thanh Thần thở hổn hển, ho khan: “Không....không cần anh lo”.

Uất ức trong lòng chưa nguôi đi, ánh mắt mơ hồ chứa đầy hơi nước.

Đôi tay nhỏ bé không chút sức lực mà siết chặt bả vai đang bị anh nắm chặt, cơ thể đứng không vững cũng không muốn dựa vào anh: “Buông tôi ra...”

“Cô không có tư cách yêu cầu tôi”. Người đàn ông không buông tay, giọng nói phát ra càng lạnh lùng.

“Mạc Lãnh Tiêu!” Sắc mặt khẽ đau đớn, Thanh Thần tràn đầy tức giận: “Anh rốt cuộc buông hay không buông?”

Đôi mắt lạnh lùng nhú lại, người đàn ông chẳng những không buông tay ngược lại còn đem cô ôm chặt hơn.

Động tác khiêu khích như vậy làm Thanh Thần mất đi lí trí, đôi tay nhỏ bé liều mạng đẩy cơ thể anh ra: “Khốn kiếp, khốn kiếp....buông tôi ra”

Thanh Thần tức giận hét lên đem tất cả đau khổ đè nén trong lòng phát tiết ra ngoài, dùng mọi cách để đánh nhau, hướng tới phía anh một hồi đánh, nhéo, cắn, ngoạm...

“Mộ Thanh Thần!”

Khi hàm răng của cô đụng vào cánh tay rắn chắc của anh, nhìn cô nổi cơn thì người đàn ông cuối cùng cũng tức giận!

Chưa từng có người phụ nữ nào dám đối với anh như thế.

Bắt được tay của cô, dùng sức kéo, Mạc Lãnh Tiêu tức giận mà thuận thế bỏ cô ngã xuống tấm thảm trong phòng tắm.

38. Chương 38: Cô Không Nên Chọc Giận Tôi

Là cô đã khơi dậy lửa giận của anh, sự tỉnh táo, trầm ổn mọi ngày đã biến mất không sót lại gì, Mạc Lãnh Tiêu giờ đây chỉ muốn cho người phụ nữ này biết, anh không phải dễ để cô khiêu khích.

Đè trên người cô, ôm cô thật chặt trong ngực, hai người cùng nhau dưới ánh đèn mờ mờ của phòng tắm.

“Buông tôi ra!” Ở trong lòng anh Thanh Thần dùng hết sức giằng co, dùng chân đá, lấy tay chụp nhưng anh vẫn như tảng đá một chút phản ứng cũng không có.

Khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười âm hiểm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của cô, bàn tay thon dài của người đàn ông chậm rãi thăm dò vào trong khăn tắm, càn rỡ mà đi tới nơi mềm mại của cô.

Chân bị anh ép xuống căn bản không có sức để phản kháng. Mà sự bất lực của cô làm cho người đàn ông bất giác nở nụ cười, càng tăng thêm sức mà thăm dò.

“Không được....” Nằm trên mặt thảm Thanh Thần rất bối rối, nỗi sợ hãi trong nháy mắt tràn khắp toàn thân.

“Không được?” Mạc Lãnh Tiêu cười hả hê, cúi đầu gặm cắn cổ cô, thô lỗ mà để lại dấu vết trên chiếc cổ trắng ngần của cô.

“Đau....” Đôi tay nhỏ bé không ngừng từ chối anh lại gần, lại bị anh bá đạo mà áp chế trên đỉnh đầu.

Một tay khác bỗng hướng bên trong áo ngủ của cô tìm kiếm...

Ý thức được chuyện sắp xảy ra, Thanh Thần sợ hãi, tư thế như vậy, ánh sáng như vậy, lại cho cô nếm trải tuyệt vọng một lần nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt anh tuần kia, cánh môi run rẩy không ngừng: “Mạc Lãnh Tiêu...Anh...Anh muốn làm gì...”

“Làm gì?” người đàn ông cười nhẹ một tiếng, bàn tay thô lỗ xé rách chiếc khăn tắm ướt đầm của cô, đôi mắt đen lánh tràn đầy khí lạnh làm cho người ta hoảng sợ: “Cô nói, tôi muốn làm gì?”

“Này....” Bàn tay thô ráp lướt qua da thịt của cô, Thanh Thần ngày càng sợ hãi: “Anh...không... không thể...”

Còn muốn từ chối nhưng khuôn mặt đẹp trai cùng lạnh lẽo của người đàn ông bỗng phủ xuống, giống như vừa rồi ngăn chặn môi của cô, thừa dịp cô há miệng kêu la đầu lưỡi ẩm ướt nhanh chóng chui vào, quần quanh hàm răng cùng lưỡi ngọt ngào của cô.

Sức mạnh thô bạo như vậy làm cánh môi Thanh Thần phát đau, anh mút vào sức lực không nhẹ đi chút nào, hình như muốn đem cô cắn nuốt, dùng sức lực hung ác, để cho cô kinh hãi.

Thanh Thần vừa nóng vừa giận nhưng mà một chút cũng không giãy giụa chỉ trợn to hai mắt nhìn anh tràn đầy uất ức.

“Cô không nên chọc tôi”. Lúc cô thở dốc giọng nói nỉ non mà lạnh lùng của người đàn ông cất lên, bàn tay có lực mang theo sự trừng phạt, đã man mà đánh vào sau gáy mềm mại của cô không hề có một chút thương tiếc.

“Không..không được” Giọng nói Thanh Thần mang theo sự nức nở nhưng cũng không thể đổi lấy nửa điểm đồng tình của người đàn ông.

Môi mỏng của anh quét qua chiếc cổ xinh đẹp của cô, đi tới xương quai xanh quyến rũ và không ngừng đi xuống dưới.

Cơ thể bị đè nặng, bị anh siết chặt hai tay, chỉ có thể nắm chặt quả đấm, trong mắt của cô chứa đầy nước mắt...

Bàn tay truyền tới đau đớn làm đôi mày xinh đẹp Thanh Thần nhíu chặt, ngay cả thở cũng khó khăn: “Mạc Lãnh Tiêu... không...”

Liều mạng lắc đầu nhìn chiếc khăn duy nhất trên người cô bị lấy đi, Thanh Thần cuối cùng cũng không ngăn được nước mắt: “Không được, không được làm vậy...”

Không còn sức mà nhìn gương mặt anh, nhớ tới chuyện kia bị báo chí phanh phui, nhớ tới một đêm cô mất đi trong sạch, cô cảm giác đau không muốn sống tiếp...

Hôm nay, cô còn phải chịu lần cưỡng bức như trừng phạt này sao? Không cần, không thể....

39. Chương 39: Dạy Dỗ

Cơ thể Mạc Lãnh Tiêu che khuất Mộ Thanh Thần, bàn tay ấm áp ở trên người cô mà di chuyển, đến lúc áo mất đi cũng mang theo cuồng vọng không thể kháng cự.

Da thịt trơn bóng hoàn toàn phơi bày trong không khí, cảm giác gió lạnh thổi làm kích thích toàn thân cô, run rẩy không ngừng, Thanh Thần nhắm chặt mắt, đôi tay không thể làm gì cũng mất dần linh hoạt.

Áp chế cổ tay của cô cũng dần buông lỏng, đem cô ôm thật chặt vào ngực tiếp tục sự chiếm đoạt đang dang dở.

Áo rơi xuống đất, động tác của anh bá đạo lại cuồng loạn, trên cơ thể xinh đẹp của cô in vài dấu vết thuộc về hắn.

Đôi môi mỏng quét dọc da thịt đi dần xuống dưới, sự đụng chạm xa lạ làm toàn thân cô không ngừng run rẩy.

“Cầu xin anh... không nên làm vậy...” Lần cuối cầu xin lộ ra nỗi tuyệt vọng đau đớn, cô thậm chí cả mở mắt nhìn anh cũng không dám.

Cảm giác hai chân bị anh tách ra, trái tim Thanh Thần rất đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên nỗi sợ rất rõ ràng.

“Mở mắt” Ánh mắt lạnh lẽo cùng tà ác, nhìn cô một cách kỹ lưỡng, không bỏ sót một chỗ nào trên người cô. Hai hàng mi bươm bươm nhẹ nhàng lay động, Thanh Thần cũng không có sức lực để mở mắt ra.

“Mở mắt nhìn tôi”. Tay đang nắm chiếc eo của cô chợt dùng lực, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy tức giận.

Nhấc mí mắt lên, cặp mắt thuần khiết kia chứa đầy sợ hãi, hàm răng khể cắn cắn môi, cố gắng muốn kiên cường nhưng cuối cùng cũng không ngăn cản được nước mắt mà chảy xuống.

“Không được khóc”! Giọng nói thô lỗ ra lệnh cho cô.

Nước mắt kia sẽ làm anh phiền lòng!

Cố gắng áp chế tiếng nấc ở mũi, Thanh Thần nắm cánh tay anh không ngừng van xin: “Tôi không khóc, tôi không khóc....thật không khóc, anh buông tôi ra...có được hay không”

Cô sợ cảm giác này, thật sợ anh.

Khóe mắt nhướng lên, môi mỏng lạnh lùng kéo theo nụ cười tuyệt mỹ hòa vào đôi mắt đen cuồng phóng cùng bá đạo: “Không phải muốn chết sao? Bây giờ lại sợ?”

“Tôi...., ánh mắt vì kìm nén hiện lên màu hồng, cô lại không dám khóc.

“Mộ Thanh Thần...” Gọi tên của cô, bàn tay chậm rãi vuốt ve chiếc cổ của cô, nụ cười trên mặt đột nhiên sâu hơn: “Tôi nói rồi, mạng của cô là của tôi. Tôi không muốn cô chết cô liền ngoan ngoãn mà sống tiếp... hôm nay là may mắn, tôi đảm bảo là lần cuối cùng”.

Giọng nói của anh dịu dàng mà trầm thấp lại làm cơ thể cô run rẩy, mắt to đờ đẫn nhìn anh.

“Có nghe hay không?” Bàn tay hơi dùng lực quấn quanh chiếc cổ của cô: “Hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn vì hô hấp khó khăn mà đỏ bừng, Thanh Thần khó chịu ho khan, liên tục trả lời câu hỏi của anh: “Nghe...nghe rõ...khụ...”

Buông tay ra liền ôm cô đang co ro trên mặt đất, lúc cô không có phản ứng nào lại bỗng vứt cô vào trong bồn tắm ấm áp...

“Umh...” Nằm thành bồn tắm, Thanh Thần nhếch nhác mà bò lên trên, trong lòng tràn đầy uất ức nhưng cũng không dám bộc phát, cao như vậy là muốn cô ngã chết sao?

“Trời lạnh, tắm nước nóng đi” Thay cô mở vòi nước nóng, Mạc Lãnh Tiêu xoay người chuẩn bị trở lại căn phòng.

Giọng điệu của anh làm Thanh Thần hơi ngẩn ra, giữa hai lông mày hiện lên tia nghi hoặc.

Anh đang quan tâm cô sao?

“Ngã bệnh sẽ gây phiền phức” Giống như biết được suy nghĩ của cô, người đàn ông lúc rời khỏi nhà tắm liền kết thúc ảo tưởng của cô.

Phát xít! Tên độc tài!

Trong lòng mắng thật to, vừa nhìn bóng lưng anh bĩu môi. Aizz, con người này làm sao có thể quan tâm tới cô chứ?

40. Chương 40: Màu Trắng Của Tuyết, Màu Đỏ Của Máu

Thành phố Ninh Hải vào mùa đông là thế giới một màu trắng.

Dưới ánh đèn đường Mộ Thanh Thần mới đi đưa hàng xong dừng lại nhìn một bông tuyết bay lượn trên ngọn cây cách đó không xa mà ngẩn người.

Tới thành phố yên bình này đã ba tháng, từ lúc tiệc dạ hội kết thúc cũng đã hai tháng, Mạc Lãnh Tiêu lại biến mất một lần nữa.

Giống như trước không một câu thông báo, không có nửa tin nhắn...Thật ra thì như vậy cũng tốt, cô có thể làm công việc mà cô thích theo cách cô muốn, cuộc sống bình thản nhưng tự do tự tại.

Dời ánh mắt về phía xa, cũng 20' rồi mà không nhìn thấy bóng dáng xe buýt đâu.

Thanh Thần thở dài nắm thật chặt khăn quàng cổ, cái lạnh khiến cô cứ dậm chân không ngừng.

Vừa lúc đó một luồng ánh sáng chói mắt rọi về phía cô, Thanh Thần theo phản xạ nhắm mắt lại thì nhìn thấy một chiếc xe chạy như bay đang mất khống chế lao tới phía cô.

“.....” Cơ thể lui về phía sau không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nỗi sợ dưới ánh đèn đường càng tái nhợt đi.

Giờ phút này cô tựa hồ có thể nghe được thần chết đang gọi.

Đôi môi trắng bệch cùng trái tim co rúm lại, ánh mắt hoảng sợ nhìn chiếc xe đang lao tới.

Cơ thể không tự chủ lui về phía sau, cô nhắm chặt mắt, Thanh Thần dường như mất đi hơi thở.

Cô cho tới bây giờ đều không sợ chết, cô thậm chí còn cầu xin cho cô sớm ngày được giải thoát rời đi cái thế giới vô tình, lạnh lẽo và thất vọng này.

Nhưng bây giờ cô không cam lòng, không cam lòng chết đi như vậy..

Bởi vì cuộc sống của cô mới yên bình trở lại, bởi vì cô còn chưa tính món nợ máu của cha mẹ, chưa làm được!

Cơ thể bị một sức lực quá lớn đẩy một cái, Thanh Thần mất khống chế ngã về sau... ánh mắt kinh hoàng nhìn thấy một nét mặt thật lạnh từ trong chiếc xe muốn vọt tới cô!

“Mộ Thanh Thần, tôi giết chết cô!”

Thanh thần mới vừa bò dậy liền nhìn thấy một người phụ nữ cầm dao xông tới.

Sững sờ đứng tại chỗ, tránh cũng không tránh, chạy cũng không chạy chỉ kinh ngạc nhìn người đàn bà điên kia, cô ta, là người quản lý công ty mà Mạc Lãnh Tiêu đã sa thải.

“Tôi giết chết cô!”

Ánh sáng thanh dao xẹt qua mặt cô, Thanh Thần theo bản năng nhắm mắt lại.

Một lúc lâu cũng không cảm thấy bị thương, nghi ngờ mở mắt ra, chính là làm Thanh Thần khiếp sợ hơn liền ngây ngẩn cả người.

Mũi dao của nữ quản lý đã chạm tới ngực, chỉ là đó không phải ngực của cô mà là của người đàn ông lạnh lùng đã ngăn cản phía trước.

Anh tránh cũng không tránh, chỉ hơi cau mày đứng tại chỗ.

“Anh...” Thanh Thần mắt chớp cũng không chớp nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng xông ra một cảm giác phức tạp, rất khó nắm bắt.

Tại sao...tại sao lại là anh? Người đàn ông hai tháng không thấy-Mạc Lãnh Tiêu, tại sao là anh?

Ánh mắt mùa thu trùng lớn nhìn người đàn ông mặt đỏ đang bị đâm một lỗ kia, Thanh Thần muốn ngất xỉu: “Anh...”

Anh lại...thay cô cầm một dao?

Trời ơi! Làm sao có thể? Đây không phải sự thật, đây tất cả đều không thật.

Thời gian giống như dừng lại. Trời và đất hình như chỉ có cô và anh đứng yên giữa thế giới tuyết trắng này.

Đôi tay nhỏ bé chỉ vào lớp áo bị nhuộm đỏ của anh, Thanh Thần cũng cảm thấy thế giới này đầy máu, máu này giống như sắp cắn nuốt lấy cô: “Anh...anh chảy máu...”

41. Chương 41: Cám Ôn Anh

Không chú ý tới sự kinh ngạc của mình, Mạc Lãnh Tiêu vẫn lạnh lùng đứng tại chỗ, chân mày cũng lười biếng mà nhíu chặt, giống như không có chuyện gì xảy ra, bản thân cũng chưa từng bị thương.

“Mạc Lãnh Tiêu” Anh im lặng làm Thanh Thần càng lo lắng: “Anh, anh đang chảy máu...tôi, tôi đi bệnh viện”

Anh không nói gì lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khẩn trương của cô không chớp.

Chân mày xinh đẹp nhíu chặt một đường, Thanh Thần gấp tới thở hổn hển: “tôi nói, anh rốt cuộc có biết là mình bị thương hay không? Còn không nói chuyện? đang nói chuyện với anh đó?”

“Đi, chúng ta đi bệnh viện, anh chảy máu thật nhiều...” thấy anh vẫn không nhúc nhích, giọng nói của cô tăng thêm dB.

“Mạc Lãnh Tiêu” mắt đỏ lên, Thanh Thần thật không biết mình phải làm sao: “con người này đang làm gì? Ai cần anh cứu tôi, ai cần anh lo lắng cho tôi”

Tiếng hô của cô gần như tê tâm liệt phế, trong lòng đau lòng không ngừng, chuyện này phải làm sao đây. Loại cảm giác này rất phức tạp...là đau lòng, là nghi ngờ? là cảm động? Không thể hiểu...có lẽ tất cả đều có...có lẽ tất cả đều không phải...

Anh không phải rất ghét cô sao? Anh không phải máu lạnh vô tình sao? Tạo sao bây giờ lại cứu cô, ngay cả tính mạng cũng không cần...

Chuyện này như thế nào đây, tại sao có thể như vậy...

Hờ hững nhìn từng cử chỉ của cô, người đàn ông luôn im lặng cuối cùng mở miệng: “Tôi nói rồi, mạng của cô là của tôi. Trừ phi tôi đồng ý nếu không, cô đừng nghĩ tới cái chết!”

Trong bệnh viện, Thanh Thần ngồi trên ghế ngoài phòng bệnh, lo lắng chờ đợi bác sĩ khám bệnh cho Mạc Lãnh Tiêu.

Ánh mắt nhìn mặt đất tới mất hồn, đột nhiên nhìn thấy một đôi chân đàn ông.

Hơi ngẩng đầu lên nhìn ập mắt lạnh lùng không có độ ấm đó, Thanh Thần giật giật khóe miệng: “Anh....”

Đem ly giấy cầm trong tay đưa cho cô. Giọng nói Dịch Hàn giống như thời tiết lạnh lẽo bên ngoài: “Cà phê”

“Cám ơn anh”. Nhận lấy ly cà phê đang bốc hơi, Thanh Thần nhấp 1 ngụm cà phê, nhìn vào ánh mắt của Dịch Hàn lần nữa: “Dịch Hàn, cám ơn anh, cám ơn anh”

Lông mày như lưỡi kiếm nhàn nhạt khẽ động, Dịch Hàn không nói gì chỉ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của cô.

“Tiếng thứ nhất cảm ơn anh là anh đã vào biển lửa cứu cha mẹ tôi, tiếng thứ hai cảm ơn anh là anh vừa rời từ dưới chiếc xe đó chạy ra cứu tôi... tiếng thứ ba là cảm ơn ly cà phê của anh...”. Nở 1 nụ cười, Thanh Thần lắc lắc ly cà phê.

Trên mặt anh vẫn không lộ ra thái độ nào chỉ nhìn cô: “Chuyện này là nhiệm vụ của tôi”

Nhiệm vụ của anh? Chính là theo sự sắp xếp của Mạc Lãnh Tiêu! Cô dĩ nhiên biết.

Mở to hai mắt, Thanh Thần lay vai phải của anh, không khỏi cau mày lại: “Nhiệm vụ của anh bây giờ chính là kêu bác sĩ điều trị vết thương cho anh”

Mắt xanh trong suốt thoáng qua ánh sáng, Dịch Hàn cúi đầu nhìn bả vai mình mới phát hiện thì ra mình bị thương: “Không có gì đáng ngại”

“Như thế này sao được?” Nắm ống tay áo của anh, Thanh Thần không nói gì tới phòng làm việc của bác sĩ: “Bản thân còn không chăm sóc được, anh làm sao chăm sóc cho người khác?”

“Hơn nữa, có lẽ có lúc tôi còn phải cảm ơn anh, anh nhất định phải cẩn thận” Thanh Thần nở nụ cười xán lạn hướng về phía Dịch Hàn, nụ cười ấy không phải đẹp nhất nhưng khi chiếu vào ánh mắt xanh trong kia lại trở nên cực kì lung linh.

42. Chương 42: Sẽ Trả Lại Cho Anh

Ánh mặt trời miễn cưỡng chiếu vào phòng bệnh, bao phủ trên mặt người con gái điếm tỉnh đang ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nét thanh lịch tao nhã tuyệt trần, được ánh nắng ban mai ấm áp hỗ trợ, làm cho hình ảnh này giống như thiên sứ trong mơ, mộng ảo có chút không chân thật.

Mạc Lãnh Tiêu mở mắt ra, đã nhìn thấy một cảnh đẹp như vậy, đôi mắt đen láy chớp cũng không chớp một cái nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, trên khuôn mặt tuần mỹ, tàn bạo chưa từng có nhiều vẻ mặt: “Tĩnh.”

“Ừ.” Vuốt vuốt cái mặt buồn ngủ của anh, Thanh Thần lười biếng than nhẹ: “Anh, đã tỉnh rồi hả?”

Anh không nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt kia giống như nhìn một người xa lạ.

Hơi cong môi một cái, Thanh Thần tặng cho anh một nụ cười mỉa: “Cái đó, anh có nơi nào không thoải mái hay không? Anh có thể nói cho tôi biết, tôi cho người gọi thầy thuốc.”

Không có được câu trả lời của anh, Thanh Thần thở dài, nhìn lại bệnh tình của anh, nói thế nào, anh bị thương cũng bởi vì mình, chăm sóc cho anh, là trách nhiệm của cô.

“Anh bị thương ở ngực, qua xử lý, không có gì đáng ngại. Chỉ là phải đặc biệt cẩn thận, không được thấm nước, cũng không được vận động mạnh. Ách.” Đôi lông mày thanh tú, nhăn lại nhanh chóng, vẻ mặt Thanh Thần một mảnh nghiêm túc: “Bệnh dạ dày của anh, rất nghiêm trọng!”

Người như anh rất bận rộn, nhất định thường quên ăn cơm. Không thể tiếp tục như vậy được.

“Ngày mai, cô đi học, không cần phải đi làm.” Người đàn ông nằm trên giường, cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói cũng ra lệnh theo thói quen.

“Tôi đi học?” Thanh Thần không thể tin nhìn anh.

“Giấy tờ gì, sẽ có người làm xong cho cô.” Thanh âm của anh bình tĩnh lại vững vàng.

“Nhưng, tôi không muốn đi học.” Thanh Thần mím môi, khẽ rũ mắt xuống.

Đôi mắt lạnh lẽo, gắt gao khóa trên mặt của cô: “Cô quên kỳ vọng của cha mẹ cô với cô?”

Nhìn chăm chăm anh một lúc lâu: “Anh, có chút kỳ quái.”

“Giữa chúng ta, mặc dù có hiệp nghị, nhưng. Anh không cần như vậy, hơn nữa, tôi làm việc tại nơi đó tốt vô cùng, buổi tối tôi có thể học lớp học ban đêm. Chúng ta không quen không biết, tôi vẫn ở chỗ của anh, cũng không tốt.”

Cô có suy tính của mình. Thật ra thì, cô là vị hôn thê giả, căn bản không có tác dụng gì. Cô không làm gì cho anh cả, còn ăn chùa ở chùa, cô làm sao có thể yên tâm thoải mái đây?

“Không có gì không tốt.” Anh bá đạo không muốn tiếp tục đề tài này: “Đừng quên, cô là vị hôn thê của tôi.”

Thanh Thần nhíu mày, vậy phải làm sao bây giờ đây? Nhìn vẻ mặt của anh, cô không thể không nghe theo sắp xếp của anh.

Nhưng.

“Anh...anh cảm thấy như vậy không tốt? Tôi đi học, nhưng, tôi còn có thể ở cửa hàng tổng hợp, được không.”

“Không được.”

“Làm sao anh có thể như vậy, anh không thể ép buộc tôi...là quyền tự do của tôi.” Thanh Thần bất mãn cong miệng lên.

Thấy anh không nói lời nào, thái độ của cô mềm nhũn: “Được rồi, tôi đồng ý với anh đi học. Vậy. như vậy được không, bắt đầu từ ngày mai, chỉ cần anh có thời gian rảnh rỗi sẽ tới khu biệt thự phía Đông, có được không? Dạ dày của anh không tốt, tôi có thể chăm sóc cho anh.”

Anh chỉ lạnh lùng nhìn cô, không có phản ứng.

“Anh không đồng ý sao?” Thanh Thần hơi lúng túng một chút rồi, lông mày đen nhú lại, cẩn thận nhìn anh.

“Nhưng, anh như vậy, tôi rất lo lắng, hơn nữa, anh còn vì tôi mà bị.”

“Được, tôi đồng ý.”

Thanh Thần cười một tiếng: “Vậy thì tốt, nếu không, tôi cuối cùng cảm thấy nợ anh. Chỉ là, hiện tại tôi nợ anh tiền, tương lai cũng sẽ trả lại cho anh.”

[Cuộc sống ở chung sắp bắt đầu, Thanh Thần rơi vào mơ hồ rồi, cửa chết của cô có phải cũng bị trai đẹp mơ hồ rồi hay không, hắc hắc]

43. Chương 43: Tự Cầu Nhiều Phúc

“Mạc đại thiếu gia thân mến, cậu không có việc gì chứ? Cậu đi tham gia tiệc khiêu vũ, tôi biết ngay có vấn đề. Thì ra, cậu thật vì tiểu nha đầu kia.”

Thanh Thần, vừa mới đi đến trước phòng bệnh, liền nghe được cuộc nói chuyện trong phòng, cô biết, là Lâm Sách, bác sĩ gia đình của Mạc Lãnh Tiêu ở bên trong.

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở bên cửa sổ, không nói lời nào, chỉ nhìn con đường nhỏ trong vườn hoa, không lên tiếng.

“Tôi nói này thiếu gia, cô ấy là học sinh giỏi của trường học, để cho cô ấy đi học, tôi không phản đối! Nhưng cậu cũng không thể vì cô ấy mà mua cả đại học Hải Ninh chứ? Cô ấy học thiết kế, cậu có phải còn chuẩn bị mua cho cô ấy cả giới thiết kế phải không?”

Tim run lên, thân thể Thanh Thần tựa vào tường: này, đây là chuyện gì xảy ra? Đại học Hải Ninh? Mạc Lãnh Tiêu mua cả trường học? Ông trời.

Mạc Lãnh Tiêu xoay người, nhìn anh ta một cái, thanh âm lạnh nhạt: “Nói xong rồi hả ?”

“Xác định xong, thiếu gia, cậu điên rồi.” Lâm Sách thở dài.

“Nói xong rồi thì đi đi.” Trầm giọng hạ lệnh đuổi khách.

“.” Lâm Sách cảm giác mình muốn té xỉu: “Tôi nói, tốt xấu gì cậu cũng giải thích một chút đi.”

“Tôi cũng không giải thích.”

Nhún nhún vai, nhận lấy ánh mắt âm lạnh kia, Lâm Sách thức thời dời đi: “Tôi nói thiếu gia, cậu vì nha đầu kia làm nhiều việc như vậy, cô ấy rốt cuộc có biết hay không hả?”

“Không quan trọng.” Mạc Lãnh Tiêu hạ mí mắt, ưu nhã ngồi ở bên giường, khuôn mặt lạnh lùng, làm cho người ta nhìn không ra ánh mắt của anh.

“Được rồi, cậu cứ tiếp tục nổi điên đi, tôi đi.” Mở cửa, Lâm Sách đi thẳng ra khỏi phòng bệnh, nhìn lối đi nhỏ trên sàn nhà có bóng người, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra một nụ cười thần nhiên.

Đứng ở chỗ khúc quanh, Thanh Thần đã sớm sững sờ kinh hãi nói không nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, trong lòng buồn bã khó chịu.

Làm sao anh. bởi vì mình, làm nhiều chuyện như vậy, tại sao có thể như vậy?

Bóng dáng cao lớn, không lọt vào tầm mắt của cô, Thanh Thần lên tiếng gọi anh lại: “Lâm Sách.”

“Ách.” Dừng bước, nụ cười vừa rồi ở trên mặt chuyển thành kinh ngạc: “Tiểu thư Mộ, cô. Tan học?”

Đôi mắt nhìn chằm chằm mũi chân, cô cắn môi nói: “Tôi. Tôi, có chuyện muốn hỏi anh.”

“Hả?” Lông mi dài nhếch lên, hai tay Lâm Sách ôm ngực: “Hỏi đi, tôi nghe.”

Hít một hơi, cô lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn mặt của anh: “Mạc. Mạc Lãnh Tiêu, vết thương của anh ấy. thế nào.”

Trong mắt thoáng qua một nụ cười: “Hồi phục tốt vô cùng. Chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Cô vội vàng hỏi.

Lâm Sách khẽ cau mày, thở dài: “Tiểu thư Mộ cũng biết, cậu ấy luôn không ăn cơm đúng giờ, còn thường xuyên uống rượu, đáng thương dạ dày của cậu ấy. Mấy ngày nay cậu ấy đang thị sát chi nhánh công ty ở Hải Ninh, tôi lo lắng cậu ấy.”

“Thiếu gia cũng thật là, vì chăm sóc một người sống đời sống thực vật có loại máu hiếm thấy, vì tìm kiếm nguồn máu thích hợp, luôn không để ý nghỉ ngơi. Ai.”

Lời nói của Lâm Sách, để cho cô hơi ngẩn ra, môi hồng mím lại thật chặt thành một đường thẳng: “Lâm Sách, tôi sẽ hết sức chăm sóc dạ dày của anh ấy.”

Anh đã đồng ý trở về biệt thự phía Đông, nơi đó, vốn chính là chỗ ở của anh, mà cô, nhất định sẽ cố gắng chăm sóc thật tốt cho dạ dày của anh.

Cô không muốn nợ anh quá nhiều, nếu hiện tại không trả lại được, trước tiên làm hết khả năng đi!

Nhìn bóng lưng Thanh Thần dời đi, Lâm Sách bấm điện thoại: “Bảo Tô chuẩn bị việc truyền máu.”

Cúp điện thoại, nhìn phòng bệnh một chút, lại nhìn một chút chỗ Thanh Thần rời đi, người đàn ông thở dài: “Tự cầu nhiều phúc đi, cô gái nhỏ.”

44. Chương 44: Quà Tặng

Cùng ở chung dưới một mái nhà, bọn họ vẫn không tiếp xúc quá nhiều, mỗi người trải qua cuộc sống của riêng mình.

Thật ra thì, cuộc sống của anh, cô không quen, không có khả năng, cũng không muốn tham gia.

Chỉ là, mặc dù ngôi biệt thự lớn này làm cho người ta có chút sợ, nhưng thêm một người vào ở, vẫn làm cho Thanh Thần có chút không tự nhiên.

Dù sao, có thêm một người đàn ông, cô không thể giống như thường ngày trùm khăn tắm đi bộ ở phòng khách hay phòng sách, cũng không thể tùy ý ngâm nga ca khúc xoay vòng vòng trong phòng khách.

Hiện tại, cô không cần đi làm, mỗi ngày trừ đi học, gần như cô cũng chỉ ở trong nhà.

Có đôi khi, cô ở trên ban công vẽ tranh, làm cho cả người cũng đủ mọi màu sắc.

Thấy cô như vậy, trong mắt của anh sẽ thoáng qua kinh ngạc. Mạc Lãnh Tiêu nói, người học vẽ tranh luôn có vài phần phản bội, mà con gái, có rất ít người thích những bức tranh kỳ lạ.

Hơi cong môi một cái, nhìn bầu trời màu xanh bao la, Thanh Thần cười.

Thật ra thì, cô cũng không cảm thấy mình phản bội. Cô chỉ là thích dùng màu sắc che giấu đi biểu hiện và năng lực trong sáng ban đầu của đối tượng được miêu tả mà thôi.

Vừa hay không có lớp buổi chiều, Thanh Thần chậm rãi bước ở đầu đường, ở đây, cô không có một người bạn nào, chỉ biết có Mạc Lãnh Tiêu.

Chỉ là, anh có việc của anh, mỗi ngày đều bận rộn vô cùng, coi như anh nghỉ ngơi ở nhà, cũng siêu cấp không thích nói chuyện.

Chưa từng thấy anh là người vô vị lại lạnh nhạt như vậy, rõ ràng ở rất gần, nhưng cứ cố cự tuyệt người khác ra ngoài ngàn dặm.

Thật ra, anh đối với cô rất tốt, có một số việc, cô không ngờ, anh cũng nghĩ thay cô. Nói tóm lại, anh là người tốt, tâm tư cẩn thận nhưng không muốn biểu đạt.

Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt che má, Thanh Thần xuyên qua đám đông chật chội trên đường, cuộc sống ở trị trấn Hải Ninh yên tĩnh, mặc dù có chút cô đơn, nhưng cô thật rất mong đợi cuộc sống như thế.

Đi ngang qua cửa hàng, cách tủ kính, cô nhìn thấy một cái áo sơ mi, hoa văn nghiêng, màu xanh thẫm làm hiện lên màu tím tảo nhâ, đủ cao quý đủ khí phái.

Không suy nghĩ, cô đẩy cửa kính của cửa hàng ra.

“Xin chào, tôi muốn cái áo sơ mi này.” Chỉ vào trong tủ quần áo, Thanh Thần dịu dàng nói.

Quần áo của Mạc Lãnh Tiêu, đều là thâm trầm như vậy, mặc dù nhìn rất đẹp, lại có vẻ vô cùng lạnh lùng, nếu như, anh mặc cái áo sơ mi này vào, nhất định sẽ cực kỳ anh tuấn.

“Tiểu thư, ánh mắt của cô thật tốt, cái áo sơ mi này là của nhà thiết kế nổi tiếng, ưu nhâ lại cao quý.” Nhân viên phục vụ nhiệt tình giới thiệu: “Tiểu thư mua cho bạn trai sao? Anh ấy nhất định sẽ rất thích.”

“Ách. Không, không phải.” Thanh Thần lắc đầu, Mạc Lãnh Tiêu không phải bạn trai của cô, bọn họ, chỉ là bị hợp đồng buộc lại, là người xa lạ mà thôi, sao có thể là mua cho bạn trai.

Hơn nữa, cô cũng không có tiền, cô cũng chỉ cầm tiền Mạc Lãnh Tiêu cho cô, thay anh mua quần áo thôi, cô cùng lắm là thay anh chọn một cái mà thôi.

Nghĩ đến đây, Thanh Thần hài lòng cười, cái ý nghĩ này, nhất định hết sức chính xác.

Anh, cái gì cũng thay cô chuẩn bị xong, không để cho cô phải lo áo cơm, thậm chí, còn cứu mạng của cô, anh chăm sóc cô triệt để như vậy, mình chỉ mua giúp anh bộ quần áo, chẳng nói làm gì.

“Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh thân mến, hôm nay là sinh nhật của cậu, cậu chuẩn bị ăn mừng thế nào?”

Ngồi ở trên ghế đối diện Mạc Lãnh Tiêu, Lâm Sách liếc mắt chớp đôi mắt hoa đào.

Chăm chú trong đồng văn kiện người đàn ông khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt tinh anh sau lớp kính lạnh lùng không có gợn sóng: “Tôi, chỉ là sinh nhật.”

45. Chương 45: Có Chút Già Rồi

Mặc dù thói quen của anh không thú vị nhưng Lâm Sách vẫn thở dài: “Tôi nói Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh ở chung với cô gái nhỏ kia cuộc sống vui vẻ chứ?”

Mạc Lãnh Tiêu thu lại vẻ mặt chỉ trầm mặc nhìn cậu ta.

“Thật ra thì nha đầu kia rất đáng yêu đáng đáp cũng tốt thân thể còn rất đáng thương, cậu thấy đúng không?” Trong mắt Lâm Sách lộ ra một chút bối rối: “Cô ấy rất hiền lành tôi cuối cùng cảm thấy chúng ta như vậy có chút không thích hợp.”

Ánh mắt xinh đẹp mà tàn bạo từ trên mặt anh ta di chuyển về phía xa, trên mặt một mảnh lạnh lùng.

Đúng lúc đó điện thoại của Mạc Lãnh Tiêu vang lên.

Hướng về phía điện thoại di động trầm mặc chốc lát bóng dáng cao lớn của anh bỗng chốc từ trên ghế vọt lên chạy ra đi ngoài cả người giống như cơn gió lạnh vụt qua liền biến mất trong nháy mắt ở phòng làm việc.

“Lãnh Tiêu!”

Lâm Sách hơi sững sờ thần sắc có chút nặng nề. Chẳng lẽ cú điện thoại kia là bệnh viện gọi đến?

Khu biệt thự phía Đông

Thanh Thần ngồi trên sa lon trong phòng khách, trong tay cầm sách nhưng một chút cũng không xem. Đôi mắt xinh đẹp thỉnh thoảng lại nhìn về phía đồng hồ treo tường bên cạnh, lông mày thanh tú mơ hồ nhíu lại.

Mười một giờ rồi anh vẫn chưa về.

Nhìn áo sơ mi bên cạnh một chút khoe miệng khẽ nhếch: “Có lẽ hôm nay anh sẽ rất bận không trở về rồi. Áo sơ mi để hôm nào đưa cho anh đi.”

Vừa đứng lên định trở về phòng ngủ lại nghe cửa trước truyền đến tiếng mở cửa.

“Anh đã về rồi?” Dem sách ném ở một bên Thanh Thần lộ ra khuôn mặt tươi cười với anh.

Trầm mặc gặt đầu một cái gương mặt tuần tú của người đàn ông có chút cứng ngắc.

“Anh còn chưa ăn cơm chứ? Tôi sẽ đi chuẩn bị cho anh ăn ngay bây giờ.” Nhìn bộ dạng anh long đong một mồi nhất định lại không có thời gian ăn cơm.

“Không cần.” Giọng nói của anh vững vàng lại dễ nghe.

“Như vậy sao được?” Thanh Thần nhíu mày nhanh chóng chạy về phía phòng bếp: “Dạ dày anh thật vất vả mới tốt lên một chút. Anh lại giày vò nữa trước kia chẳng phải phí công nhọc sức.”

Từ trong phòng bếp cô thò đầu ra cười hết sức đáng yêu: “Anh đi tắm trước đi, tôi làm ít đồ rất nhanh sẽ có thể ăn.”

Tùy ý ném áo khoác ở trên ghế sa lon Mạc Lãnh Tiêu không nói gì thêm xoay người đi vào phòng ngủ của anh.

Thanh Thần hơi sững sờ tâm tình của anh không tốt sao? Tại sao có vẻ mặt như vậy?

Nhìn điện thoại di động, ví tiền vứt ở trên ghế sa lon cô chỉ có thể đi lên dọn dẹp trước ai ngờ chứng minh thư cũng rơi ra .

Cô nhặt chứng minh thư lên nhìn ngày sinh phía trên: Ông trời!

Không phải chứ anh ta lại ba mươi tuổi rồi! Một chút cũng không nhìn ra, thế nào cũng chỉ thấy có 25-26 tuổi cư nhiên ba mươi tuổi rồi!

Thanh Thần chu miệng: “Có chút già rồi. Chỉ là đàn ông bây giờ đều bảo dưỡng như vậy sao?”

Ba mươi tuổi còn chưa kết hôn khó trách cha mẹ của anh muốn thúc giục!

Nhiều hơn mình mười hai tuổi ...ách

Anh sinh ngày hai mươi bảy tháng một, đợi chút hai mươi bảy tháng một không phải hôm nay sao?

Nói như vậy hôm nay là sinh nhật của anh? Không trùng hợp như vậy chứ?

Ngồi chồm hồm trên mặt đất suy nghĩ kỹ một lát Thanh Thần mới đứng lên vội vàng vàng ra cửa.

Mạc Lãnh Tiêu tắm rửa xong tùy ý thay một bộ quần áo mặc ở nhà đi ra ngoài, ăn mặc nhàn hạ tuyệt đối không ảnh hưởng đến khí chất cao quý trên người anh.

Vào phòng khách, phòng khách trống rỗng, người vốn nói muốn nấu cơm cũng không thấy bóng dáng đâu.

Ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc nhìn tin tức tài chính kinh tế có chút không yên lòng.

46. Chương 46: Chúc Anh Sinh Nhật Vui Vẻ

Trong lòng có chút phiền não Mạc Lãnh Tiêu đứng lên vừa chuẩn bị gọi điện thoại tìm người thì cửa chính phòng khách đã mở ra.

Khuôn mặt Thanh Thần đông lạnh đỏ bừng trong tay giơ lên một cái bánh ga tô, “Trời ạ bên ngoài lạnh lắm chết rét tôi a...ách”

Nhìn người đàn ông khuôn mặt lạnh lùng đứng ở phía trước cô hơi sững sờ ngay sau đó khuôn mặt nở rộ tươi cười: “Mạc Lãnh Tiêu sinh nhật vui vẻ!”

Thời điểm sinh nhật đều muốn bánh sinh nhật, thay anh mua cái bánh ngọt cũng không sai.

Đáy lòng xuất hiện một thứ cảm xúc đã lâu không có trong trí nhớ làm đầu óc anh không ngừng sôi trào.

“Thật xin lỗi! Lúc tôi thu dọn đồ đạc lại nhìn lên chứng minh thư của anh mới biết hôm nay là sinh nhật anh, tôi không phải cố ý muốn lục lọi đồ đạc của anh.” Thấy khuôn mặt anh lạnh lùng cô vội vàng giải thích.

Đột nhiên thân thể ngã vào một lồng ngực rộng rãi.

Sức lực to lớn làm cho thân thể cô hơi đau, ngửi được mùi hương dễ chịu thuộc về anh, hơi thở mát mẽ quanh quẩn ở chóp mũi làm cho nhịp tim của cô không ngừng tăng nhanh, mặt không khỏi đỏ lên.

Mái tóc vừa tắm xong vẫn chưa khô, từng giọt nước lạnh lạnh cứ như vậy rơi xuống cổ Thanh Thần, truyền đến một cảm giác khác thường.

Bàn tay nhỏ bé của cô dính vào lồng ngực của anh, cảm nhận được tiếng tim đập vững vàng làm cho Thanh Thần quên cả hô hấp.

Chưa từng có tâm tư tình cảm làm trái tim cô không ngừng lay động.

Thời gian giống như dừng lại ngay cả không khí cũng đọng lại.

“Bánh ngọt bánh ngọt.”

Hồi lâu cô mới có dũng khí mở miệng đánh vỡ trầm tĩnh như vậy.

Anh ôm quá gấp làm cho cô cảm thấy mình sắp ngạt thở rồi.

Giọng nói của cô kéo lý trí của anh trở về.

Bỗng chốc buông thân thể cô ra Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng dời đi tầm mắt: “Không phải nói nấu cơm cho tôi sao?”

Thanh Thần rũ con mắt xuống sợ anh nhìn thấy mình đỏ mặt nhanh chóng đi đến cầm áo sơ mi mới mua lúc chiều trong phòng khách lên.

“Tôi không biết hôm nay là sinh nhật của anh, buổi chiều lúc đi dạo phố nhìn thấy cái áo sơ mi này tất cả mọi người nói thật đẹp mắt tôi liền mua, là dùng tiền của anh mua.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng hơ hấp cũng có chút không bình thường: “Mới vừa đi tới trước mặt cửa hàng bánh ngọt mua một cái bánh ga tô rất may là vẫn kịp chưa đến mười hai giờ.”

Người đàn ông chỉ cúi đầu nhìn cô tràn đầy khấn trương, đôi mắt đen thối hiều chớp cũng không chớp nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên rặng mây đỏ.

Anh trầm mặc khiến cho cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, Thanh Thần xoay người nhanh chóng trốn vào phòng bếp: “Tôi đi hâm nóng thức ăn rất nhanh sẽ có thể ăn.”

“Cám ơn!” Nhận lấy quà tặng của cô giọng nói người đàn ông trầm thấp lại tràn đầy sức quyến rũ.

Bao nhiêu năm rồi anh chưa từng có quà sinh nhật.

Trước kia luôn có một người cũng nhớ sinh nhật anh như vậy, trước sinh nhật anh một thời gian rất dài liền bắt đầu chuẩn bị ăn mừng sinh nhật cho anh.

Không ngờ năm năm sau lại có một người như thế sẽ vì sinh nhật của anh mà phí tâm tư. Anh từ trước đến giờ máu lạnh vô tình, một người đàn ông ba mươi tuổi lại có thể cảm thấy một chút xúc động.

Khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng co rúm hạ xuống, cảm thấy mình có chút buồn cười.

“Mạc Lãnh Tiêu anh tâm tình không tốt? Là tôi làm cho anh mất hứng sao?”

Ngồi trước bàn cơm nhìn gương mặt tuần tú gương gạo của anh Thanh Thần có chút bận tâm.
“Không có.” Thanh của anh bình tĩnh chỉ trầm mặc uống rượu, muốn dùng chất lỏng màu đỏ này bình phục phần tâm tình trong lòng.

47. Chương 47: Cực Kỳ Tức Giận

Anh ăn cơm xong ngồi ở trên ghế sa lon tiếp tục xem TV Mộ Thanh Thần cố chấp muốn ngồi cùng anh lại một hồi không mở mắt được, cố gắng chống đỡ một lát nhưng cuối cùng vẫn ngã lên bả vai của anh ngủ thiếp đi.

Nhìn khuôn mặt của cô điềm tĩnh ở trước mắt Mạc Lãnh Tiêu ôm lấy cô đưa trở về phòng.

Dùng tay mở đèn thủy tinh ở đầu giường anh ngồi ở bên giường tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt của cô.

Cô thật rất đẹp.

Hồn nhiên, tươi sáng, còn bừng bình một chút như vậy. Đôi mắt nhắm lại càng làm cho người khác khắc sâu trí nhớ.

Ánh mắt của cô ấy thuần khiết trong suốt không có chút bụi bặm nào giống như trên thế giới này tất cả những chuyện không tốt đẹp đều không liên quan với cô.

Vẻ đẹp của cô lịch sự tao nhã không có bụi trần lại không chút đả kích làm cho người ta không cách nào quên lãng.

Cho nên bất tri bất giác có chút say.

Giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầy thương yêu.

Ánh đèn phía trước cửa sổ dịu dàng chiếu vào gò má bá đạo anh tuần của anh, có chút khó khăn lại có chút đương nhiên anh cúi mặt xuống, môi mỏng dán lên cánh môi của cô.

Đầu lưỡi ấm áp bá đạo khiêu khích cánh môi của cô, thừa dịp trong giấc mộng thời điểm cô ưm một tiếng thì đầu lưỡi của anh thành công chui vào trong miệng cô tùy ý dây dưa.

Bàn tay to đặt ở sau lưng kéo cô vào trong ngực khẩn cấp đòi lấy hương vị ngọt ngào của cô.

Anh nhớ mùi vị tốt đẹp của cô như vậy.

Trong giấc mộng hô hấp có chút tăng lên, bàn tay nhỏ bé của Thanh Thần bị anh dẫn dắt không hề ý thức đưa lên ôm cổ của anh.

Cúi người đè cô dưới thân thể, môi theo gò mà tinh xảo một tấc lại một tấc rơi vào trên cổ cô.

Mùi hương nhàn nhạt trên người cô giống như sương mù che mờ lý trí của anh.

Hôn thật sâu.

Đòi lấy say mê khiến cho người trong mộng khẽ run, lông mày thanh tú mơ hồ nhíu lại phát ra tiếng: “Ưm....ừ...”

Thanh âm kia mềm mại than nhẹ khiến cho thân thể anh cứng đờ cũng làm cho lý trí của anh bị lạc trong nháy mắt trở lại.

Cả người cứng ngắc ngồi ở bên giường nhìn cánh môi cô bị mình làm cho sưng đỏ, cứng rắn nghiêng đầu.

Mạc Lãnh Tiêu cực kỳ tức giận lắc đầu có chút rối loạn kiên quyết đứng lên, cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng của cô.

Đứng ở trước biệt thự mặc cho gió lạnh thổi tóc rối loạn, lông mi dài của anh nhíu lại như cũ vẫn không có ý tứ giãn ra.

Ngẩng đầu nhìn gian phòng ở lầu hai, con người màu đen sâu không thấy đáy không biết suy tư chút gì.

Hồi lâu mở cửa xe ra không có bất kỳ chần chừ nào anh cứ như vậy lái xe đi mất.

Cứ như vậy Mạc Lãnh Tiêu lại một lần nữa biến mất trong tầm mắt của cô ngay ngày thứ hai sau khi cô thay anh mừng sinh nhật.

Suốt hai tháng không có một cuộc điện thoại không có nửa tin nhắn cứ như vậy biến mất.

Nghĩ đến muốn gọi điện thoại hỏi anh một chút nhưng lại nghĩ lời anh đã nói cuối cùng vẫn là không gọi.

Là Lâm Sách gọi điện thoại nói cho cô biết Mạc Lãnh Tiêu đi công tác.

Cô không biết anh nghĩ như thế nào.

Trong khoảng thời gian này bọn họ ở chung rất tốt. Cô cho là giữa bọn họ nên tính là bạn bè đi, ít nhất cô cảm thấy như vậy.

Nhưng anh đi không có nói với mình một tiếng.

Thanh Thần không hiểu có phải hay không mình đắc tội anh? Chọc giận anh rồi sao ?

Cô chỉ nhớ đêm đó sinh nhật anh cô muốn cùng anh lại ngủ thiếp đi.

Chẳng lẽ là tướng ngủ của cô quá kém hay là nói mơ hoặc là mộng du? Hừ dọa anh?

48. Chương 48: Là Là

Càng nghĩ càng không ra ngay cả đi học cũng mất hồn luôn.

Lắc đầu một cái Thanh Thần không ỉn suy nghĩ tiếp những thứ tạp nham kia nữa đi theo dòng người ra khỏi giảng đường hít một hơi thật sâu.

Tối tỉnh Hải Ninh này đã sắp nửa năm rồi. Thời điểm lúc đến là cuối mùa thu cảm thấy tất cả trước mắt đều là tiêu điều. Hôm nay mùa xuân đến rồi khắp nơi một mảnh sinh khí dạt dào, cảnh tượng khiến cho cả người cô cũng cảm thấy mấy phần dễ chịu.

Chuyện xảy ra nửa năm trước rõ mồn một trước mắt có lẽ có cơ hội cô nên hỏi Mạc Lãnh Tiêu một chút chuyện của cha mẹ anh tra ra thế nào rồi.

Còn có không biết chị của cô bây giờ đang ở đâu, sống có tốt hay không.

Nghĩ như vậy tâm tình lại nặng nề.

Đi ở trên đường nhỏ Thanh Thần lắc lắc đầu cố gắng nâng lên nụ cười nhẹ. Thật lâu cũng không đi dạo sân trường rồi. Khó được hôm nay thời tiết tốt trở về cũng chỉ một người chỉ bằng đi xem chung quanh một chút tiêu hao thời gian nhàm chán.

Bất tri bất giác đi tới hậu hoa viên, cô đứng dưới cây liễu xuất thần nhìn cảnh cây, có trời non rồi.

“Mạc tổng! Ngài yên tâm chúng tôi sẽ đốc thúc thi công công việc nhanh chóng tranh thủ hết sức trong thời gian ngắn nhất làm xong.” Hiệu trưởng mang theo một nhóm lãnh đạo chỉ về bãi tập đang xây rộng hơn phía trước khách khí nói qua.

Thanh Thần nâng mí mắt lên nhìn về nhóm người phía trước ngoài ý định phát hiện một bóng lưng quen thuộc.

Cô khẽ nhú mày mất hồn, hiệu trưởng gọi người kia là Mạc tổng chẳng lẽ chính là anh?

Nhưng không phải Lâm Sách nói anh đi công tác sao? Tại sao hiện tại anh lại xuất hiện ở đây?

Vậy là anh đi công tác đã trở về? Vậy tại sao anh không trở về khu biệt thự phía Đông?

Thanh Thần chớp chớp mắt rồi mí mắt xuống không nói gì lẳng lặng rời khỏi hậu hoa viên.

Là cô đã làm sai điều gì khiến Mạc Lãnh Tiêu mất hứng sao? Có thể coi là thế nhưng anh cũng có thể nói cho cô biết tại sao muốn như vậy chứ?

Trái tim xôn xao một chút cảm xúc khó hiểu nhưng cô không biết là cái gì. Chỉ biết tư vị kia mình chưa bao giờ trải qua có chút rất lạ.

Bệnh viện Tư Thụy Khắc

Mạc Lãnh Tiêu ra khỏi phòng bệnh nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại lạnh lùng quét mắt nhìn người đàn ông đang nghiêng người dựa vào vách tường trên lối đi nhỏ: “Có chuyện gì sao?”

Lâm Sách nhún vai một cái giật giật khoe miệng: “Nghe nói cô gái nhỏ cậu mang về kia đã sắp một tuần lễ không đi học hơn nữa cũng không xin nghỉ.”

“Nhà đầu kia ở trường học giống như cũng không có bạn bè, dù sao trường học cũng không biết cô ấy thế nào.” Lâm Sách đi theo sau lưng Mạc Lãnh Tiêu báo cáo những tin tức mình nghe được.

Gương mặt tuấn tú nhuộm một lớp băng mỏng, không có chút nét mặt nào: “Cậu đi nhìn cô ấy.”

“Tôi?” Xoay người đi vòng qua trước người của anh Lâm Sách bất mãn lắc đầu: “Nhưng tôi không rảnh, buổi chiều còn phải chạy tới Thụy Sĩ mở hội giao lưu y thuật, hơn nữa nhà đầu kia không có quan hệ gì với tôi, tôi là cái gì mà muốn đi nhìn cô ấy?”

“Vậy cũng đừng trông nom.” Mắt đen trầm xuống, người đàn ông ưu nhã ngồi ở trên ghế phía sau vẻ mặt lạnh lùng không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì.

Đôi mắt đào hoa nhíu lại Lâm Sách chu mỏ: “Tôi nói này, Mạc thiếu gia thân mến! Cậu có thể không cần ác tâm như vậy hay không! Cô ấy chỉ là một cô bé ở Hải Ninh vô thân vô cố (không có người thân và bạn bè) nếu xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Hơn nữa cậu cũng không phải không biết thân thể cô ấy gần đây rất yếu.”

49. Chương 49: Tính Khí Yếu Ốt

Ngộ nhỡ ngã bệnh té xỉu ở trong nhà cũng không có người phát hiện! Ai người này làm sao lại tâm địa sắt đá như vậy?

“Nhìn cô ấy chỉ vì Tiểu Nhược.” Mạc Lãnh Tiêu đứng dậy cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Trong đôi mắt đào hoa thoáng qua một tia kinh ngạc nhìn bóng dáng bạn tốt đi xa Lâm Sách cười đến bí hiểm.

Anh lại có thể biết giải thích? Thật là khó gặp.

Xe thể thao dừng trước khu biệt thự phía Đông, ngồi trên xe người đàn ông nhìn ánh đèn sáng trong phòng lông mi dài hơi nhíu.

Trầm mặc chốc lát người đàn ông tắt động cơ xuống xe.

Trong phòng khách Thanh Thần khó chịu nằm trên ghế sa lon người cong lại thành một vòng.

Lỗ mũi chận chận lại, cổ họng lại đau cả người đều nóng lên, tứ chi vô lực.

Tay nhỏ bé vuốt vuốt đầu khê thở dài, thân thể của cô không tính là yếu có thể gần đây rút máu quá mức thường xuyên lại thêm thời tiết đổi mùa nên bị cảm.

Biệt thự to như vậy chỉ có một mình cô tùy tiện uống chút thuốc cảm lại ăn mỳ ăn liền cứ như vậy để mặc mình bị cảm tự sinh tự diệt.

Mạc Lãnh Tiêu đi vào phòng khách mờ tối, phòng khách hết sức an tĩnh. Đôi mắt đen thâm thúy mượn ánh sáng nhàn nhạt tìm kiếm người anh muốn tìm.

Thời điểm đi qua ghế sa lon rốt cuộc tìm được người phụ nữ ngủ mê, nhìn cô tái nhợt không có một chút tức giận làm ánh mắt của anh hơi chậm lại.

Nhìn thuốc cảm mạo tùy ý ném ở trên khay trà với mì ăn liền làm trong lòng anh có trách mắng.

Cúi người đưa bàn tay đặt lên trên trán của cô thấy nhiệt độ nóng bỏng làm cho lông mi dài của người đàn ông nhẹ chau lại. Lâm Sách đoán không sai cô quả nhiên là bị cảm và còn phát sốt.

Nhưng cô tại sao muốn đuổi tất cả người giúp việc đi? Tại sao không gọi điện thoại cho anh?

“Tĩnh.” Anh lắc lắc lời kéo cánh tay của cô thanh âm đề cao thêm mấy phần.

Thanh Thần nhắc mí mắt nặng trĩu lên ánh mắt tan rã chỉ nhìn anh một cái lại nhắm hai mắt: “Sao anh lại tới đây?”

Trầm trầm thở ra một hơi thở nóng đến kinh người. Giọng nói của cô có chút khàn khàn vẻ mặt cũng không có sự vui vẻ thường ngày.

“Không đi học cũng không xin nghỉ; ngã bệnh lại không đi bệnh viện?” Vẻ mặt Mạc Lãnh Tiêu nghiêm túc: “Cô làm cái gì?”

Thanh Thần ở trên ghế sa lon lật người đưa lưng về phía anh: “Tất cả chuyện này có quan hệ gì với anh?”

Thái độ của cô làm cho thân thể anh ngẫn ra hồi lâu cuối cùng mở miệng: “Đứng lên đi bệnh viện.”

“Không cần.” Cô bịt lấy lỗ tai trong lòng một hồi uất ức: “Tôi không muốn đi bệnh viện. Không cần đi.”

Mỗi người đều có thời điểm yếu ớt. Cô bị cảm yếu đuối cho nên muốn tùy mình phụ thuộc một chút! Cho dù cô biết cô không có tư cách nhưng cô vẫn muốn để mặc cho chính mình một lần.

Căn bản không để ý tới tính tình của cô người đàn ông bá đạo đưa tay kéo thân thể của cô.

Bỗng chốc cô ngồi dậy hô to: “Anh không nghe thấy sao? Tôi nói tôi không muốn đi bệnh viện, không cần anh lo!”

Lực kéo này làm cho cô đau họng ngay cả tâm cũng có chút đau.

Đẩy ra thân thể của anh cô nhìn cũng không nhìn anh liền đi về phía lầu hai.

Mấy ngày nay ngã bệnh cô suy nghĩ rất nhiều. Cô không nên áp sát quá gần với anh càng không nên đối với anh sinh ra cảm xúc lệ thuộc vào. Cô chỉ là một người không nơi nương tựa.

“Mộ Thanh Thần! Cô đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Kéo cổ tay cô lại gương mặt tuần tú của người đàn ông cứng lại giọng nói rét lạnh đến dọa người.

50. Chương 50: Ý Định

“Tôi không có chuyện gì. Chỉ không muốn đi bệnh viện anh đừng để ý đến tôi.”

“Tôi gọi thầy thuốc đến đây.” Thanh âm của anh rét lạnh mấy phần nhưng vẫn lui bước.

“Không cần. Tôi không sao, không muốn xem thầy thuốc.” Cô lẩm bẩm mở miệng trong mắt một mảnh chán nản.

Đôi mắt đen đang chăm chú nhìn, kiên nhẫn của Mạc Lãnh Tiêu đã dùng hết rồi: “Mộ Thanh Thần! Thu hồi tính khí của cô, đi bệnh viện với tôi.”

Anh lạnh lùng ra lệnh khiến ngực Thanh Thần nghẹn ngào, dùng sức tránh ra khỏi cánh tay của anh nước mắt cứ như vậy chảy ra: “Đủ rồi Mạc Lãnh Tiêu! Tôi nói tôi không muốn đi bệnh viện không cần anh lo, anh nghe không hiểu sao? Tôi là cái gì? Tôi tính là gì không đáng giá cái người này sao phải phí tâm, để tôi chết cũng không cần anh xem một cái!”

Thân thể yếu đuối tựa vào trên tường, cô khế cắn cánh môi quyết định lần đầu tiên nói rõ ràng: “Tôi không muốn đi học. Không cần ở nơi này càng tiếp tục như vậy tôi càng cảm thấy nợ anh. Anh không cần thiết

đổi tốt với tôi như vậy, chúng ta cái gì cũng không phải cho dù có hợp đồng cũng không cần đổi với tôi như vậy.”

“Thật ra thì anh căn bản không cần tôi giả mạo vị hôn thê của anh cũng không cần trông nom tôi, tôi ở đây ăn không ở không giống như phế nhân.”

Giọng nói của cô tràn đầy buồn bã chứa đầy đau đớn như vậy làm người khác phải thương tiếc.

Mà đứng trước người của cô người đàn ông không có lên tiếng chỉ là nhìn cô tràn đầy nước mắt, đôi mắt đen chớp cũng không chớp.

Mặc dù cô bị bệnh nhưng trong lòng của cô rất rõ ràng. Minh và anh thủy chung là người của hai thế giới, một là thương giới thần thoại là người giàu nhất một là học sinh nghèo của nát nhà tan vốn là khác nhau một trời một vực vì sao còn phải lôi kéo ở chung một chỗ?

Nếu như vừa bắt đầu muốn mượn thể lực của anh điều tra một ít chuyện vậy bây giờ cô không muốn, cô không muốn tiếp tục như vậy nữa, không muốn ỉn bất kỳ lệ thuộc vào anh, thói quen của anh!

Cô sợ mình sẽ bị lạc, sợ mình sẽ có lòng tham, sợ mình không chịu nổi kết quả.

Lần này anh rời đi để cho lòng của cô không còn yên tĩnh. Thời điểm nhìn thấy anh ở trường học cái loại cảm giác kỳ quái đó càng làm cho cô sợ.

Bọn họ chỉ là người xa lạ không có liên quan. Anh không phải là người thân của cô cũng không thể là người nào của cô. Cô nên cách xa anh, rời đi càng xa càng tốt.

Tim khẽ run lên nhìn vẻ mặt cô khổ sở Mạc Lãnh Tiêu có chút trở nên gấp gáp: “Cô rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cô yên tâm ở nơi này ngoan ngoãn đi học, những thứ khác không cần lo.”

“Tôi không muốn.” Nước mắt không ngừng chảy cô không muốn tiếp nhận sắp xếp của anh: “Mạc Lãnh Tiêu tôi hối hận, chúng ta kết thúc hợp đồng có được hay không?”

Tôi thật sự là không muốn quá lệ thuộc vào anh chúng ta cũng chỉ là người xa lạ anh không cần thiết đối với một người ngoài tốt như vậy, dùng sức hét lên cô cảm thấy mình quá mệt mỏi: “Tôi thật sự là không muốn nợ anh, không muốn! Tôi căn bản không trả nổi.”

Nhìn mắt cô hồng đến giống như thỏ Mạc Lãnh Tiêu cuối cùng hiểu ý của cô.

Đi tới trước mặt cô giơ tay lên nước mắt trên mặt cô: “Không cho phép khóc.”

Hơi sững sờ cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú kia vẫn lạnh lùng như cũ chỉ là giọng nói của anh mang theo chút dịu dàng xa lạ.

“Đừng như vậy.” Cô bắt lực lại khóc nữa: “Cầu xin anh không cần như vậy.”

Anh dịu dàng cô không chịu nổi!

Thân thể bị ôm vào trong ngực Thanh Thần kinh ngạc to hai mắt, còn chưa kịp phản ứng môi của cô đã bị môi anh che lại.

51. Chương 51: Để Mạc Cho

Bởi vì cử động của anh khiến Thanh Thần sững sờ, nhưng sững sờ kinh hoảng này chỉ giằng co ngắn ngủn một giây.

Cũng kháng cự cũng giãy giụa nhưng bị anh đè ở trên vách tường cô chỉ nhẹ nhàng từ từ nhắm hai mắt của mình lại.

Người đàn ông môi lưỡi tràn đầy bá đạo cố ý dây dưa với cô, cô hút vào tất cả đều là hơi thở của anh.

Động tác gần như điên cuồng đòi lấy khiến cho cô không thể chống đỡ lực. Giờ phút này Thanh Thần chỉ biết hô hấp của cô rối loạn, cả người cũng say, chân mềm nhũn, tâm cũng có chút động!

Tay nhỏ bé không biết làm sao rụt rè kéo cổ của người đàn ông cùng anh điên cuồng quẩn quýt say mê.

Không ai biết chuyện xảy ra thế nào cô chỉ theo cảm giác tự nhiên nhất, ở trong lòng anh mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Bàn tay xoa nhẹ nơi mềm mại trước ngực cô, Thanh Thần vội vàng thở hổn hển cả thân thể cũng ngã xuống trong ngực anh.

Nút áo ngủ màu hồng bị anh vội vàng cởi ra, nụ hôn chạy dài không ngừng rơi vào cần cổ mịn màng của cô.

Đang lúc áo ngủ bị xé rách rơi xuống đất cùng tây trang màu đậm mập mờ quẩn lầy.

Đôi mắt tỉnh mạch bởi vì chính mình mà mất nhuộm màu hồng, ánh mắt Thanh Thần tựa như mộng ảo cũng không có ngăn cản.

Trên người cơ hồ trần trụi, đôi tay nhỏ bé nắm thật chặt áo sơ mi trước ngực anh.

Bàn tay thật dày ấm áp vuốt ve sau lưng cô, chỉ khe khẽ một cái váy đã rơi trên mặt đất.

Cô không có ngăn cản chỉ nhắm hai mắt ôm chặt lấy cổ của anh.

Bàn tay tinh tế vỗ về qua lại chơi đùa sau lưng cô, môi của anh nhẹ nhàng gặm xương quai xanh của cô từ từ dời xuống từng chút.

Nụ hôn của anh giống như ma lực khiến cho cô không cách nào suy nghĩ. Tay run rẩy bị anh dẫn dắt không lưu loát cởi nút áo sơ mi của anh, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt ở trên lồng ngực của anh.

Lửa nóng trên người anh dường như muốn đốt cháy cô.

Anh ôm lấy ngang hông cô, cô nhu thuận tựa vào trong ngực của anh.

Lý trí còn sót lại nhắc nhở cô không nên như thế. Cô và anh không nên có bất cứ chuyện gì xảy ra nhưng là vì sao thời khắc này cô lại không muốn cho anh rời đi như thế?

Ngã xuống ghé sát vào mềm mại của anh cả cổ tay cũng không buông ra, thân thể cao lớn cứ như vậy bao phủ trên người cô dịu dàng vuốt ve.

Môi lưỡi mút lấy cổ của cô, bàn tay đặt lên nơi mềm mại của cô dịu dàng thật sâu yêu thương.

Thanh Thần khẽ cau mày, tình hình xa lạ này lan tràn ra tứ chi, cô có chút sợ có chút khấn trương.

Môi lưỡi ngậm lỗ tai nhạy cảm làm cho cô thở khê: “Umh ...tôi... hắt xì!”

Đang đắm chìm trong sự kích thích thân thể người đàn ông đột nhiên cứng đờ chống thân thể lên nhìn đôi mắt to đầy sương mù của cô.

Tỉnh táo dừng lại tất cả Mạc Lãnh Tiêu cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống cô.

Xấu hổ nhìn anh thở ra một hơi, tay nhỏ bé lại không tự chủ đưa lên khuôn mặt anh tuấn, thân thể khẽ chống lên môi đặt lên cánh môi mỏng của anh.

“Mạc Lãnh Tiêu! Tôi... tôi... tôi... là tôi tự nguyện!”

Cô có thể cự tuyệt có thể kêu ngừng lại nhưng hiện tại cô không phản đối cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Cô thừa nhận mới vừa rồi là tự bản thân cô.

Mạc Lãnh Tiêu há to miệng thở dốc tay để sẵn ở eo cô càng tăng thêm sức lực, một chút xú lý trí cũng không còn.

Cúi người lần nữa đè cô ngã ở trên ghế sa lon, hôn cuồng nhiệt lần nữa đánh tới cánh môi của cô.

Bàn tay người đàn ông từ từ đưa xuống dưới váy của cô tìm kiếm, cô vịn bả vai rộng rãi của anh sắp không cách nào hô hấp.

52. Chương 52: Lý Do Đủ Chưa?

“Tôi.. Tay của tôi có một chút đau!” Thanh Thần mở miệng thở gấp tay phải truyền đến một trận đau.

Mạc Lãnh Tiêu cau mày nhìn cô đắm chìm trong khát vọng, bộ dáng ấy chính là tuyệt đẹp.

Tầm mắt rơi vào trên tay của cô. Bởi vì sau khi rút máu lỗ kim còn chưa hoàn toàn triệt để làm cho hô hấp người đàn ông cứng lại, ngọn lửa trong mắt trong nháy mắt bị thay thế bởi lạnh lẽo.

Nhanh chóng ngồi thẳng lên, Mạc Lãnh Tiêu xoay người ngồi ở trên ghế sa lon không ngừng hít sâu bình phục tâm tình trong lòng.

Lý trí trở lại lần nữa không thể tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.

Một đôi mắt trong suốt không biết làm sao, chớp mũi của cô, trên người của cô, tất cả đều là mùi của anh, hơi thở của anh là ma lực dẫn cô không chỉ không ghét còn có chút thích.

Cẩn môi kéo quần áo qua một bên che thân thể mình, nghĩ tới tất cả vừa rồi mặt của cô khỏi mắc cỡ đỏ bừng. Nếu như không phải bởi vì cô kêu đau tay bọn họ có thể hay không liền...

“Tôi...” Không khí có chút xấu hổ giọng nói Thanh Thần vẫn như cũ khàn khàn.

“Lý do này đủ chưa?” Giọng trầm thấp truyền đến ẩn nhẫn mà khàn khàn nhưng anh lại cũng không thèm nhìn cô một cái.

Tâm trạng của cô tỉnh táo hơn phân nửa nhìn một bên mặt anh cô cũng không nói gì.

Là lý do này đủ chưa? Đủ chưa?

Cô ở trong lòng không ngừng hỏi mình. Bởi vì không cách nào yên tâm thoải mái khi anh cho cô sống trong hoàn cảnh này cho nên dùng phương thức như thế đi báo đáp anh?

Không phải là không biết làm như vậy không đúng nhưng cô cũng không có phương pháp khác.

Trong lòng hoảng sợ một hồi, nhìn tròn mắt bí ẩn của anh cô chỉ cần môi nhìn anh.

Xoay người bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má trắng muốt đã đỏ ửng của cô, mà cô giống như trúng ma lực si ngốc mị hoặc nhìn Mạc Lãnh Tiêu.

“Lý do đủ chưa?” Lần nữa đặt câu hỏi thanh âm cao hơn mấy phần làm cho cô tỉnh táo, giảm đi mấy phần mê tình.

“Tôi... tôi...” Cô ấp a ấp úng không biết trả lời vấn đề của anh như thế nào.

Bàn tay rời đi gò má cô trong mắt một mảnh lạnh lùng, Thanh Thần không rõ anh không phải tức giận: “Trả lời tôi lý do này có đủ hay không để cho cô an tâm đợi ở chỗ này?”

Nhìn anh tim khê đau, gò má Thanh Thần đỏ lên. Cô không phải là rất tùy tiện? Mặc cho anh đối với mình làm chuyện như vậy cũng không cự tuyệt chút nào.

Mạc Lãnh Tiêu nhắm mắt lại trầm mặc không biết đang nghĩ gì. Hành động vừa rồi có chút vượt qua quỹ đạo. Anh không thích xảy ra chuyện như vậy cũng không cho phép chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát của anh.

Đây chỉ là một loại phương thức giữ lại cô mà thôi chuyện sau khi chấm dứt cô muốn đi đâu đều không liên quan đến anh!

Suy nghĩ một chút Mạc Lãnh Tiêu cài nút áo ưu nhã đứng dậy: “Ngủ đi.”

Nhìn anh lên lầu hai Thanh Thần nhắm mắt lại không hề buồn ngủ.

Anh tức giận sao? Cô không biết, cũng không hiểu anh.

Tay bị đau, đôi môi sưng đỏ, đầu choáng váng, cô không ình lại suy nghĩ nữa, cô bị cảm nên suy nghĩ hỗn loạn không biết nên làm sao mới phải.

Hôm nay làm sao có thể với anh phát triển tới bộ dáng này đây? Rõ ràng là người xa lạ cư nhiên bây giờ cùng anh hôn môi còn thiếu chút nữa.....

Ông trời về sau muốn cô đối mặt với anh ra sao đây? Anh sẽ không xem thường cô chứ?

Nhắm hai mắt lại nhưng cô không ngủ được, cô biết tối nay cô hoàn toàn mất ngủ.

53. Chương 53: Người Kia

“Tô Lạp cậu xem. Cô ta chính là vợ chưa cưới của Mạc thiếu gia? Nghe nói Mạc thiếu gia ba mươi tuổi vẫn chưa kết hôn cũng là vì đợi cô ta lớn lên.”

Mộ Thanh Thần cầm trong tay ly thủy có nước tinh trái cây giả vờ không nghe người bên cạnh nghị luận về cô, lông mày thanh tú mơ hồ nhíu lại.

Cô bị cảm mới tốt hơn Mạc Lãnh Tiêu liền dẫn cô đi tham dự bữa tiệc lớn. Cô thật không thích hoàn cảnh như vậy nhưng trở thành vị hôn thê của anh trên danh nghĩa cô lại không cách nào cự tuyệt.

Vừa đến nơi anh liền bị chủ nhân biệt thự lôi đi. Chân mày giãn ra, Thanh Thần tựa vào lan khê thở dài.

Cô còn nhớ rõ chuyện giữa bọn họ tối hôm đó, sau khi tỉnh ngủ hai người đều ăn ý lảng tránh chuyện đêm đó giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Chỉ là cô biết có vài thứ đã không giống trước.

“Cảm thấy người phụ nữ kia không lớn lắm đi? Không biết Mạc thiếu gia cảm thấy thế nào mà coi trọng cô ấy! Đầu năm nay mình tình thích cô gái nhỏ ngay cả Mạc thiếu gia cũng thích cô gái nhỏ sao?”

“Đúng nha cậu xem một chút người không đến bốn mươi cân, căn bản còn không khỏe nha!”

Tim khẽ đau Thanh Thần nhắc bước chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ thị phi này.

Bước càng nhanh càng không vững, mới bước vào vườn hoa thân thể của cô không tự chủ nghiêng về phía trước cả người đã ngã xuống đất truyền đến một trận đau đớn.

“Tiểu thư cô không sao chứ?”

Một đôi giày da đập vào mắt cô, ngẩng đầu lên bất ngờ nhìn thấy một gương mặt cũng coi là quen biết: “Là anh.”

“Là anh?”

Tống Vũ Phàm —— Vị hôn phu của chị gái? Không ngờ mình lại gặp anh ta ở chỗ này?

Cô chật vật đứng dậy từ dưới đất, cô nhìn chăm chăm vào mặt người đàn ông sưng sờ hoảng sợ bật thốt lên hỏi: “Tống Vũ Phàm làm sao anh biết chỗ này? Chị tôi đây? Chị ấy ở nơi nào?”

Ánh mắt Tống Vũ Phàm hơi lóe lên, thoáng cười: “Thì ra là Thanh Thần! Thật trùng hợp ở đây cũng có thể gặp được em.”

“Tống Vũ Phàm tôi hỏi anh chị tôi đâu?” Không nhìn nụ cười của anh, đối với người đàn ông trong ngoài không đồng nhất này cô không muốn cùng anh nói nhảm.

Mặt Tống Vũ Phàm biến sắc, lạnh giọng nói: “Mộ Hân Đồng? Tôi làm sao biết cô ấy ở đâu?”

“Không phải hai người đã đính hôn rồi, làm sao anh lại không biết?” Thanh Thần nóng nảy kéo một cái ống tay áo của anh một mặt hỏi: “Anh có phải khi dễ chị của tôi hay không? Tống Vũ Phàm anh bây giờ là người có vị hôn thê, không nên dây dưa không rõ với những người phụ nữ bên ngoài.”

“Mộ Thanh Thần!” Chuyện của mình bị người khác vạch trần, tính khí người đàn ông cũng nổi lên. Đột nhiên vươn tay ra đẩy cô, Tống Vũ Phàm hung thần ác sát nhìn chăm chăm cô: “Tôi cho cô biết tôi không

biết Mộ Hân Đồng ở đâu! Hành tung của cô ta cũng không liên quan đến tôi, chuyện của tôi cuộc sống riêng của tôi cũng không đến lượt cô trông nom.”

Không nhìn đến ánh mắt của cô, người đàn ông xoay người rời đi.

Cô nâng váy không cam lòng đuổi theo Tống Vũ Phàm: “Anh đứng lại nói rõ cho tôi.”

Mặc dù chị không muốn gả cho anh, nhưng bọn họ đính hôn là sự thật, anh ta làm sao có thể không biết chị ở đâu? Anh ...anh không phải khi dễ chị chứ?

“Tống Vũ Phàm anh đứng lại!”

Bước chân người đàn ông càng lúc càng nhanh, cô đi giày cao gót căn bản là không đuổi kịp, chỉ có thể vừa đuổi vừa gọi.

Một sức lực to lớn bỗng chốc kéo cô trở về. Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng nhìn cô, trong mắt giống như có ngọn lửa dâng lên: “Mộ Thanh Thần! Cô muốn làm gì?”

54. Chương 54: Đối Với Cô, Có Tham Muốn Chiếm Lấy

Đột nhiên phát ra thanh âm dọa Thanh Thần giật mình, thân thể bị ôm ở trong ngực anh không khỏi lui về phía sau.

Bàn tay ôm eo của cô để cho cả thân thể cô gắt gao chống đỡ trên lồng ngực vững chắc của anh.

Cô còn chưa kịp có phản ứng chút nào người đàn ông đột nhiên liền cúi đầu, cắn lại đôi môi lạnh của cô giày xéo vô cùng đau đớn.

Cả người luống cuống, tay nhỏ bé của cô chống đỡ trên lồng ngực của anh: “Không...không nên như vậy.”

Anh như vậy thật đáng sợ!

Căn bản không để ý đến cự tuyệt của cô người đàn ông vẫn bá đạo như cũ, lưỡi chạy vòng quanh cánh môi của cô, thừa lúc cô nói mà lưỡi chui vào trong miệng như con rắn không ngừng đùa giỡn môi của cô.

Bàn tay từ sau hông vén váy của cô lên chỉ cách một lớp áo mỏng đặt lên trên nơi mềm mại của cô.

Thanh Thần trong lòng đã sớm bị dọa đến mức không phát ra được thanh âm nào chỉ hoảng sợ nhìn anh không hiểu tại sao anh lại như vậy.

“Mạc thiếu gia thân mến, xem ra cậu hôm nay rất hứng thú nha?” Giọng nói đùa giỡn từ chỗ cách không xa truyền đến.

Thân thể Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên ngừng ra dùng tay lại, ôm cô thật chặt vào trong ngực, cầm chống đỡ trên trán của cô lạnh lùng cảnh cáo: Mộ Thanh Thần cô là vị hôn thê của tôi chỉ thuộc về một mình tôi, tôi không cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác.”

Ngồi ở phòng nghỉ người đàn ông lạnh lùng nhìn Lâm Sách trước mặt cười hết sức vui vẻ trên, khuôn mặt anh tuần trầm đầy lạnh nhạt: “Cười đã?”

Nhún vai một cái Lâm Sách lưỡi biếng ngồi ở trên ghế sa lon: “Mới trở về cư nhiên nhìn thấy một màn đẹp mắt như vậy, thật là lời.”

Thấy Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc không nói lời nào lông mi dài của Lâm Sách dựng lên: “Lãnh Tiêu cậu có nhớ đối với phụ nữ trừ cô ấy cậu cho tới bây giờ đều không để ý chia sẻ với tôi.”

Ví dụ như mới vừa rồi anh sớm nắng chiều mưa thấy Lệ Toa ở đây đợi Mạc Lãnh Tiêu hơn một tuần lễ. Anh nói anh nghĩ muốn Mạc Lãnh Tiêu liền không chút suy nghĩ đồng ý.

Nhưng vừa rồi nhìn dáng vẻ anh đối với mộ Thanh Thần rõ ràng đã có tham muốn giữ lấy, chẳng lẽ?

Lâm Sách khẽ mỉm cười dò hỏi: “Lãnh Tiêu, cô gái nhỏ kia khiến cho cậu động lòng?”

“Có khả năng sao?” Đôi môi nâng lên giễu cợt giống như trong đôi mắt của người đàn ông.

Lâm Sách cũng không phản bác chỉ cười nhạt mở miệng: “Đã như vậy tôi đừng tới cô gái nhỏ kia cậu nhất định sẽ không để tâm chứ?”

Sắc mặt hơi lạnh lẽo giọng của Mạc Lãnh Tiêu vô cùng lạnh: “Tiểu Nhược không có việc gì cậu đừng ai cũng chẳng quan hệ tới tôi.”

———— cô nàng mèo tuyển phân cách ————

Trong gian phòng cách vách Thanh Thần ngồi ở trên bệ cửa tay nhỏ bé đùa nghịch rèm cửa sổ trước người.

Chuyện vừa mới xảy ra từng chút một không ngừng hiện lên ở trước mắt cô giống như là thước phim.

“Mộ Thanh Thần! Cô là vị hôn thê của tôi, chỉ thuộc về một mình tôi, tôi không cho phép cô nghĩ đến người đàn ông khác.” Lời của anh giống như ma chú khiến cho ánh mắt cô dính đầy sương mù mờ mịt lưu chuyển.

Cẩn cánh môi, dùng sự đau đớn này xua tan lo lắng và phiền muộn ở trong lòng.

Là lý do gì khiến cho anh tức giận hôn như thế, là nguyên nhân gì khiến cho anh bá đạo ôm cô vào lòng mạnh như vậy, còn bá đạo hơn quy định không cho cô nghĩ đến bất kỳ kẻ nào.

Hành vi của anh ấy là sao quá dị tặc như đêm đó cô ngã bệnh.

Anh luôn khiến cho cô mờ mịt.

Mạc Lãnh Tiêu anh quá kỳ quái rồi. Người của anh giống như tên của anh bình thường lãnh khốc vô tình. Anh hôm nay nói mỗi một câu mỗi một động tác đều giống như bởi vì một người phụ nữ khác.

55. Chương 55: Lời Khuyên Của Lâm Sách

Bởi vì chỉ có đem một người khắc thật sâu vào trong lòng mới có thể khiến một người đàn ông lạnh lùng toát ra dịu dàng, bá đạo lại không có vẻ mặt đối xử phức tạp.

Về mặt kia cùng với thời điểm lần đầu tiên gặp anh ở bệnh viện hoàn toàn trái ngược, lần đầu gặp nhau trong mắt của anh mang theo xâm lược thật sâu để cho cô cảm thấy sợ như vậy, không có yêu không có tình tràn đầy bộ dạng chiếm đoạt.

Nhưng bây giờ không biết là bắt đầu từ khi nào rất nhiều thứ cũng phát sinh biến hóa.

Có lẽ anh vốn là người mâu thuẫn.

Đưa tay ôm thật chặt mình Thanh Thần cảm thấy đêm như vậy có chút lạnh.

Nhắm mắt lại cô bỏ qua suy tư. Thật ra thì như vậy cũng tốt, tối thiểu ở trong ngực anh cô có thể tìm được một chút ấm áp mặc kệ nhiệt độ này là bởi vì cái gì tồn tại cô đều không ngại.

Bởi vì không có ai biết bây giờ cô khát vọng một cái ôm ấm áp trong ngực tới xua tan lạnh lẽo thấu xương kia trên người cô cỡ nào.

Hhu biệt thự phía Đông tỉnh Hải Ninh

Thanh Thần ngồi trên xích đu ở vườn hoa sắp xếp lại bản vẽ ở phía trước, làm thế nào cũng không tìm được cảm giác hội họa lúc thường ngày.

Từ lần anh cưỡng hôn mình ở trong đình viện, sau đó bọn họ cũng chưa gặp mặt lần thứ nhất, ngay cả toàn bộ hành trình đưa cô trở về cũng là Dịch Hàn đi cùng.

Hơi cúi đầu nhìn đầu ngón chân ngăn người cho đến khi nghe thanh âm người giúp việc chào hỏi cách đó không xa mới mừng rỡ ngẩng đầu lên.

Nhìn người tới cô hơi sững sờ: “Anh sao lại tới đây?”

“Ngôi biệt thự này là tôi chọn mặc dù đăng ký hộ khẩu là cậu ta nhưng cậu ta rất ít tới đây.” Lâm Sách bỗng chốc đến gần mặt của cô bàn tay nâng cằm của cô lên tà mị cười một tiếng: “Cô gái nhỏ, em chính là lý do khiến cho cậu ta xuất hiện ở nơi này.”

Xoay đầu đi, đôi mắt kia trong suốt, ánh mắt của chớp cũng không chớp nhìn anh: “Anh tại sao muốn nói cho tôi biết những thứ này?”

Vẻ mặt của cô bình tĩnh ưu nhã chỉ là cánh môi mơ hồ phát run tiết lộ tâm tư của cô.

Đôi mắt đào hoa nhẹ nhàng nheo lại, thân thể Lâm Sách đứng thẳng lên: “Bởi vì tôi tốt bụng nha!”

“Cô gái nhỏ.” Cúi đầu nhìn ánh mắt của cô nụ cười trên mặt của Lâm Sách đột nhiên dừng: “Nếu như không muốn đời đời kiếp kiếp không trở lại được cũng không cần yêu cậu ta.”

Thân thể bỗng chốc căng thẳng sắc mặt của cô có chút tái nhợt: “Có ý tứ gì?”

Hôm nay Lâm Sách có chút kỳ quái vì sao đột nhiên nói lời như vậy? Là anh bảo Lâm Sách chuyển lại lời của mình sao?

“Không có ý gì.” Khôi phục vẻ mặt cà lơ phất phơ anh chỉ là nhún nhún vai: “Tình không động lòng là không đau. Trong chuyện tình cảm nếu là một người động lòng một người không có tim người động lòng nhất định hài cốt không còn.”

Từng trận gió mát thổi tới phía sau lưng của cô, cô lại không để ý tới chỉ là nhắc lại lời của anh: “không có tim.”

“Cô gái nhỏ động tới tình cảm của người liên không dễ dàng động lòng.” Lâm Sách ý vị sâu xa vỗ vỗ đầu của cô, trong mắt của thoáng qua một tia ánh sáng lay động: “Nghe tôi khuyên một câu, cậu ta không thích hợp với cô.”

Thấy anh xoay người rời đi Thanh Thần vẫn là không nhận được mở miệng: Cái đó anh ấy.... anh ấy ở đâu?

“Cậu ta ra khỏi nhà một lát sẽ không trở về. Cô gái nhỏ, em còn trẻ vừa vặn thích hợp một tình yêu đơn giản, nhớ đừng yêu cậu ta.”

Lâm Sách cũng không quay đầu chỉ để lại một câu nhàn nhạt cảnh báo với Thanh Thần lẳng lặng ở trên xích đu dây ngăn người.

Hàm răng khê cắn chặt cánh môi, cô nói không ra cảm giác trong lòng mình là gì.

Trong đầu chỉ có một câu đang không ngừng lặp lại: “Không cần yêu cậu ta!”

56. Chương 56: Nhớ Nhưng Người Nào

Bệnh viện Tư Lạc Khắc, trong phòng bệnh Mạc Lãnh Tiêu ngồi ở bên giường bệnh, giữa hai lông mày lộ ra thâm trầm không kìm được: “Tiểu Nhược em chừng nào thì mới nguyên tỉnh lại?”

Cô gái vẫn như cũ nặng nề nhắm hai mắt, tiếng hít thở đều đều là câu trả lời duy nhất cho anh.

Ánh trắng nhàn nhạt chập chờn chiếu xuống đất, ám ảnh mờ lung phủ đầy lên bức rèm che cách đó không xa khe thở dài.

Không phải em thích nhất là bức rèm che sao? Tại sao anh treo bức rèm che 5 năm chờ em tỉnh lại em đều không nhìn thấy?

Anh cứ như vậy nhìn cô duy trì tư thế không nhúc nhích.

Tiểu Nhược em tỉnh dậy đi, Lãnh Tiêu rất nhớ em.

Xe hơi màu đen dừng ở trước khu biệt thự phía Đông, Mạc Lãnh Tiêu xuống xe lẳng lặng nhìn tòa biệt thự có chút cô đơn.

Rời đi nơi này suốt 5 tháng rồi anh hẳn là nên đến xem một chút vị hôn thê của anh trải qua như thế nào?

“Thiếu gia.” Nhìn chủ nhân nhiều ngày chưa từng xuất hiện, các người hầu cung kính hỏi thăm.

Quét mắt nhìn đại sảnh vắng vẻ giọng nói anh chìm xuống: “Cô ấy còn chưa dời giường?”

Hôm nay là chủ nhật sẽ không dậy sớm như vậy.

“Thiếu gia, tiểu thư ở vườn hoa.”

“Vườn hoa?”

Lông mi dài gầy nhẹ Mạc Lãnh Tiêu bước chân đi về phía vườn hoa.

Trong vườn hoa Thanh Thần đứng ở bên cạnh lan can có chút vụng về di chuyển vị trí chậu hoa mờ mờ thật mỏng trong suốt đọng trên gương mặt cô.

Nhìn cô vừa đứng lúc bên cạnh cây cát cánh cười ngây ngô, ngũ quan xinh xắn dưới ánh mặt trời như vậy say mê lòng người làm sao.

.

Nhiều loại hoa xinh đẹp ở tỉnh Hải Ninh cô thật lâu mới tìm được nó, nửa đêm rời giường chỉ vì có thể đem chúng mang về nhà.

Cô thích loại hoa này nhàn nhạt khiêm tốn lại trà đầy thần bí.

Giống như người kia.

Người đàn ông trong đầu, rõ ràng vẻ bề ngoài của anh lạnh lùng như vậy, trong lúc vô tình hai lông mày của anh lại để lại ấn ký sâu sắc trong lòng cô nặng như vậy.

Chẳng qua là anh lại biến mất giống như mấy lần trước, rời đi không biết ngày trở về.

Ánh mắt mê muội, Thanh Thần cắn môi nhìn bởi vì di chuyển chậu hoa trượt qua làm bị thương, cô là thế nào đây? Thậm chí ngay cả đứt tay cũng không phát hiện?

Cô là nhớ anh đi, mặc dù cô biết là không nên nhớ anh nhưng mà giọng nói của anh, động tác của anh, nụ hôn của anh, cái ôm của anh cô đều nhớ rõ ràng như vậy, giống như muốn quên không thể quên được, vậy không phải nhớ nhưng thì là gì?

Người đàn ông đứng ở dưới bóng cây, nhìn cô một bên không khỏi cau mày lại.

Cô đang mấy hồn vì người nào? Nhớ nhưng vì ai?

Nhìn bóng dáng đơn bạc màu trắng đơn bạc của cô, anh đột nhiên có loại kích động muốn đem thân thể cô ôm vào trong ngực yêu thương cô thật tốt, không để cho cô bị một chút tổn thương nào.

Thanh Thần thở dài, lần nữa đặt tay lên trên chậu hoa, có lẽ đặt hoa vào bên kia hàng rào sẽ tốt hơn.

“Mộ Thanh Thần cô ở đây làm gì? Không phải tay bị thương sao? Còn rảnh rỗi để ý những thứ đồ này?”

Tim khẽ kéo, bước chân ý thức lui về phía sau một bước, ánh mắt trong suốt của cô không ngừng lấp lánh.

“Mộ Thanh Thần em nhớ tôi.” Đột nhiên ôm cô vào trong ngực, anh bá đạo nói ra ý nghĩ của cô.

Trái tim một hồi co rút, lỗ mũi cô cứ như vậy chưa xốt. Tay nhỏ bé không ngừng kháng cự: “Tôi không có, anh nói bừa!” Cô không nhớ anh, không có!

“Em chính là nhớ tôi, Mộ Thanh Thần!” Năm tay bị thương của cô, anh nhíu mày đẹp lại, cô nhớ anh, ánh mắt của cô đơn thuần không lẫn một tia tạp chất nào, trong đó viết lên là cô nhớ anh.

57. Chương 57: Làn Hẹn Hò Đầu Tiên

Tan học Thanh Thần đi đến nhà để xe, đứng ở trước xe đạp của mình bấm điện thoại của Mạc Lãnh Tiêu.

Lần này anh trở lại quan hệ giữa bọn họ giống như tốt hơn rất nhiều. Lúc rảnh rỗi anh sẽ trò chuyện với cô thậm chí sẽ ra ngoài đi dạo với cô.

Anh cũng phát hiện sao? Phát hiện cô là một người có chút cô đơn, phát hiện cô cũng không có bạn bè nào khác.

Điện thoại đã thông nhưng không ai nghe. Khe khẽ thở dài dắt xe ra khỏi nhà để xe, đáy lòng kéo xuống u buồn không cần nói cũng biết,

Men theo lối đi bộ, đứng thật lâu ở trước cửa hàng bánh ngọt, đôi mắt xinh đẹp của cô dính vào trên cửa kính, chớp cũng không chớp nhìn bánh ngọt bên trong làm cho người ta thêm thương.

Thật lâu rồi cô cũng chưa ăn đồ ngọt.

Cô đã từng thích mùi vị ngọt ngào như vậy, thích đến mức làm cho người ta khó có thể tiếp nhận được. Nhưng kể từ khi đến tỉnh Hải Ninh cô hình như đã từ bỏ rất nhiều thói quen trước kia.

Thở dài muốn rời đi điện thoại của cô trong túi đột nhiên vang lên.

“A lo?” Nhìn tên trên màn hình điện thoại di động cô nắm chặt điện thoại lại.

“Mới vừa rồi đang họp không nghe được điện thoại của cô.” Giọng nói của anh vững vàng dễ nghe không có một chút gợn sóng nào.

“A! Tôi không quấy rầy đến anh chứ?” Môi mấp máy cô có chút xin lỗi.

“Không có gì đáng ngại. Cô tìm tôi có việc ư?”

“Không có! Tôi tan học muốn tìm anh đi dạo phố một chút.” Thanh Thần nói ra ý nghĩ trong lòng chờ đợi câu trả lời của anh.

“Cô bây giờ ở chỗ nào?”

Ánh mắt lưu chuyển cuối cùng rơi vào phía trên tòa nhà trước mặt: “Ở cửa hàng HL bên cạnh trường học.

“Cô....”

“Tiêu anh bé em....”

Lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, cô không nghe rõ ràng điện thoại giống như là bị người bịt kín.

Đó là giọng của nữ nhân chứ? Tiêu? Cái gì Tiêu?

“Chờ tôi mười phút tôi đến đón cô.” Giọng điệu Mạc Lãnh Tiêu cứng rắn nói xong điện thoại liền bị cúp.

Ngơ ngác nhìn điện thoại Thanh Thần lắc lắc đầu không nghĩ quá nhiều lại càng không cho bản thân đi suy đoán bên đầu bên kia điện thoại xảy ra chuyện gì.

Nhưng một mười phút đã trôi qua, hai mươi phút đã trôi qua, ba mươi phút đã trôi qua, bốn mươi phút đã trôi qua...

Ngẩng đầu nhìn bầu trời sâu kín thở dài, anh còn chưa xuất hiện cũng không có một cuộc điện thoại đoán chừng là sẽ không tới chứ?

Đẩy xe mới vừa mới đi được hai bước liền bị một bóng người chặn lại trước mặt.

Nâng mí mắt lên, khuôn mặt tuấn mỹ giống như trong thần thoại Hy Lạp xuất hiện ở trước mắt của cô, đôi mắt đen nháy sâu thẳm khiến cho cô trong nháy mắt bị luân hồi.

“Anh tới trễ.” Hơn nữa tới trễ những 40’.

Đưa tay lau nhẹ mồ hôi trên trán cô, môi mỏng của anh cất lên giọng nói trầm thấp lại dịu dàng: “Có một cuộc hội nghị bất ngờ làm trễ nải thời gian.”

”Cuộc hội nghị bất ngờ? Cho nên không có có thời gian thông báo cho cô?

Tim khẽ nhói, tại sao cô cảm thấy có chút không tin được?

“”Cũng không biết tìm chỗ râm, không biết nóng?” Nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, tâm tình anh bình tĩnh không có một tia phập phồng.

Hít một hơi, lắc đầu một cái cô dí dỏm nháy mắt: “Phơi nắng nhìn tương đối khỏe mạnh.”

Mặt đen khó coi. Khó được tâm tình tốt anh cũng nói cười.

Khóe miệng thoáng cười nhìn cô: “Em coi như đen một chút nữa cũng đẹp mắt.”

Anh trầm trầm cười, từ giọng nói kích thích tiếng lòng cô đem lấy tay cô đặt ở nơi ngực của mình, anh tà khí nhíu mày: “Nếu như em yêu thích tôi sẽ càng vui mừng.”

58. Chương 58: Lãnh

Thân thể hơi ngẩn ra còn không có lên tiếng thanh âm một người khác cung kính cứ như vậy chen vào.

“Thiếu gia.”

Mạc Lãnh Tiêu xoay người nhận lấy cái túi của thuốc hạ đưa đến quơ quơ ở trước mặt Thanh Thần.

Kéo lấy cô đem túi đặt ở trong tay của cô: “Cầm.”

Cô thụ sủng nhược kinh có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Cho tôi?”

“Ề hèm.”

Mở túi trong suốt ra con người trềnh lớn Tiramisu?

Anh làm sao anh biết? Ngẩng đầu lên sững sờ nhìn mặt anh lạnh lùng, anh làm sao biết cô thích ăn Tiramisu?

Khóe miệng Mạc Lãnh Tiêu giật giật cũng không trả lời vấn đề của cô, nhưng thân thể có chút cứng ngắc. Chuyện của cô có chuyện nào anh không biết?

Lôi kéo tay của cô người đàn ông dặt cô: “Nên ăn cơm.”

Sau đó lên xe của anh chỉ chỉ xe đạp của cô nhắc nhở.

Lông mi dài đẹp mắt cau lại đứng lên lạnh lùng nhìn chiếc xe đạp kia của cô gái trầm thấp mở miệng: “Đây là cái xe gì? Không an toàn về sau không cho cưỡi.”

Không muốn lôi kéo ống tay áo của anh cô đáng thương cầu khẩn: “Tôi...tôi thích cưỡi hơn nữa mỗi lần cũng cho chú Lý đưa đón cảm giác thật không tốt.”

Cô không muốn bạn cùng học nghĩ cô là thiên kim nhà giàu càng không muốn bởi vì cô là người phụ nữ của người khác.

Nhìn cô chốc lát Mạc Lãnh Tiêu không nói gì tầm mắt rơi vào cô có chút hiện thanh trên cánh tay của nhìn vậy theo cũ rõ ràng lỗ kim anh hít một hơi.

Đi đến trước xe đạp anh nhỏ giọng mở miệng: “Lên xe.”

Kết? Cô ngây ngẩn cả người quay đầu lại nhìn người đàn ông ngồi ở trên xe mình có chút không dám tin tưởng.

“Lên xe.” Giọng nói lạnh lùng của anh lần nữa ra lệnh .

“A!” Ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau đôi tay lười lười kéo trên quần áo anh nghe lời để cho anh chở mình rời đi

“Thiếu gia.” Hộ vệ ở một bên cảm thấy không ổn kinh ngạc mở miệng.

Thiếu gia của bọn họ ưu nhã chừng chặc như vậy, khí vũ hiên ngang giày Tây cư nhiên bây giờ đạp một chiếc xe đạp kiểu nữ.

Oh my god!

Đây cũng quá lãng mạn đi? Lãng mạn quả thật không thể tưởng tượng nổi!

“Chớ đem âu phục vào nát.” Thừa dịp đèn xanh đèn đỏ chênh lệch anh nhỏ giọng nhắc nhở.

Thanh Thần hơi sững sờ trong nháy mắt hiểu ý tứ của anh, tay nhỏ bé tự nhiên vòng chặc hông của anh: “Cái đó anh chính là xuống đây đi, cái bộ váy này tất cả mọi người đang nhìn chúng ta!”

Căn bản không chú ý một vài ánh mắt tìm tòi chung quanh, tầm mắt của anh rơi vào phía trước về mặt một mảnh lạnh lùng: “Mộ Thanh Thần biết đủ đi đây chính là lần đầu tiên của tôi.”

Cánh tay của cô ôm thật chặt vòng eo của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn dính sát vào trên lưng anh, gương mặt đẹp đẽ đã sớm bởi vì một câu nói của nhuộm đầy ý cười ngọt ngào.

“Chúng ta đi chỗ nào?”

“Bờ biển.”

Thanh Thần đắm chìm trong hạnh phúc căn bản không có chú ý một đôi ánh mắt sắc bén ở trên ghế một chiếc xe vẫn nhìn chăm chú vào bọn họ.

“Lãnh.” Thanh Thần nằm ở trên người của anh đem lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chôn ở gáy của anh giọng nói trong trẻo như suối.

Cô khẽ kêu khiến cho thân thể của anh khẽ run lên, bước chân đi đến cũng ngừng lại.

“Tôi gọi anh lãnh có được hay không?” Cánh tay mảnh khảnh vòng quanh gáy của anh cô dịu dàng thương lượng với anh.

59. Chương 59: Có Thích Một Chút Hay Không?

“Được.” Trầm thấp đáp trả lần nữa bước chân bước đi.

“Lãnh.” Được anh nhận lời cô lại một lần nữa gọi anh.

“Được.” Cô hơi nghiêng mặt qua nhìn về mặt hông lưng của anh.

Khẽ rũ xuống mí mắt trong suốt mặt nhỏ tràn đầy tầm thường ngay cả giọng nói cũng mang theo chút bi ai: “Lãnh, anh có yêu thích tôi một chút xíu nào không?”

Trong giọng nói thê lương của cô khiến cho anh hơi ngẩn ra nhưng không lên tiếng chỉ là lẳng lặng công cô đi dọc bờ biển nghe tiếng sóng biển vỗ vào vách đá nhìn mặt trời màu hồng dần nhập vào với mặt biển.

Thích cô sao? Có lẽ vậy nếu không anh cũng sẽ không vì cô làm nhiều chuyện như vậy. Mặc dù đây tất cả cũng là giá cao nhưng

Nếu bọn họ quả thật theo như lời Lâm Sách nói thì thời điểm tìm được người kia vậy hợp đồng của mình với cô cũng kết thúc.

Nếu như vậy anh cũng muốn cho cô một kết cục tốt đẹp dù sao anh thiếu cô mà Mạc Lãnh Tiêu cũng không thiếu người khác.

“Em thì sao?” Anh không trả lời mà hỏi lại.

Hít một hơi nắm thật chặt cánh tay, giọng nói của cô mang theo một tia mắt mát: “Tôi không phải thích anh là sẽ cho anh biết.”

Cô không tin anh không cảm thấy tâm ý của cô. Ngay cả cô đang suy nghĩ gì anh đều thấy rõ ràng như vậy làm sao anh có thể không đoán được tâm tư của cô.

Mình cũng không phải một người che giấu tâm tình. Ở trước mặt anh tình cảm của cô giống như một tờ giấy trắng mà anh cho đến bây giờ đều là thâm sâu khó lường làm cho cô đến bây giờ nhìn cũng đều không hiểu anh.

Có lúc cô cảm thấy trong lòng của anh là có cô nếu không anh sẽ không đối với cô tốt như vậy, thay cô nghĩ đến nhiều như vậy, nếu không anh sẽ không biểu lộ những thứ dịu dàng kia.

Nhưng có thời điểm cô sẽ cảm thấy trong mắt của anh còn đối với một người khác còn thật dịu dàng và thật tốt đều là thuộc về cái người kia chính anh cũng chỉ là xem cô thành người đó.

Hít một hơi cô không ình suy nghĩ tiếp những thứ kia, vĩnh viễn cũng không nghĩ thông cảm xúc.

“Ngay cả công em đi khắp nơi, chuyện xấu như vậy tôi cũng làm còn không biết dừng?” Anh hừ nhẹ đuôi lông mày giương nhẹ.

Từ xưa tới nay chưa từng có ai hưởng thụ qua một loại đối xử như cô.

“Tôi không xấu xí hơn nữa tôi rất xinh đẹp.” Miệng ngẹn giọng nói mặc dù nghịch ngợm nhưng trong mắt của cô trong suốt trừ chán nản không có một tia tâm tình khác.

Vật nhỏ này có hiểu ngược ngùng hay không? Anh nhẹ nhàng cười: “Có kiểu khen bản thân như vậy hay sao?”

“Tôi là nói thật.” Dem mặt tựa vào trên lưng của anh, ánh mắt của cô rơi vào phương xa: “Lãnh anh biết tôi tại sao thích hoa cây cát cánh không?”

“Tại sao?”

Bởi vì sương mù mờ mịt sao, cô lẻ loi xinh đẹp, con người trong suốt vẻ mặt mang theo nét cô đơn mà anh không nhìn thấy được: “Bởi vì truyền thuyết hoa cây cát cánh nở đại biểu hạnh phúc lần nữa sẽ đến. Chúng ta có thể bắt được hạnh phúc.”

“Ngu ngốc.” Anh chữ nhỏ cô ngu ngốc, nhưng bước chân không có ý tứ dừng lại.

Ở trên lưng anh Thanh Thần chậm rãi đóng mắt lại khóe mắt nước mắt lặng lẽ mà rơi.

Nếu như có thể xin cho thời gian vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này để cho bọn họ cứ như vậy vẫn tiếp tục đi mãi.

Nếu như có thể xin không cần đem cô từ trong mộng đánh thức bởi vì cô cam tâm tình nguyện có anh ở trong mộng ngủ say ngàn năm.

Từng bước từng bước anh công cô bên bờ biển để lại một chuỗi dấu chân rõ ràng.

Gió biển thổi rối loạn tóc của bọn họ đem lại một bộ hình ảnh xinh đẹp vĩnh viễn như ngừng lại ở cuối hè trên bờ biển tỉnh Hải Ninh.

60. Chương 60: Đi Công Tác

Mạc Lãnh Tiêu hộp xong đem tài liệu tùy ý ném một cái lên trên bàn, lật xem điện thoại di động nhìn không một tin tức.

Chân mày nhẹ chau lại, bàn tay lười biếng bám lấy cằm thở ra một hơi thật sâu.

Cửa đột nhiên bị mở ra anh không cần đoán cũng biết là ai: “Không học được gõ cửa?”

Mạc Lãnh Nhuệ sắc bén vào phòng làm việc ngồi vào vị trí đối diện với anh, hai người đàn ông anh tuần gióng nhau thậm chí có bảy phần tương tự: “Là anh gọi em tới.”

“Tòa nhà DK bên kia bán hoặc cho thuê giữ lại một biệt thự.” Giọng nói người đàn ông vững vàng trầm thấp coi như đối với em ruột của mình cũng không có quá nhiều cảm xúc.

Như có điều suy nghĩ liếc anh một cái Mạc Lãnh Nhuệ sắc bén gật đầu một cái, “Chuyện như vậy cần gọi em tự mình đến đây?”

“Tòa nhà bán hoặc cho thuê xác định tên chưa?”

“Vẫn chưa có.” Lòng mi dài sắc bén của Mạc Lãnh Nhuệ nhảy lên trên ghẹo nhìn đến trước mặt người người đàn ông: “Anh có đề nghị?”

“Cây cát cánh.”

“Tốt.” Mạc Lãnh Nhuệ sắc bén đáp sáng khoái rất nhanh: “Sau khi phòng ốc chuẩn bị xong em sẽ thông báo cho anh.”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, con mắt Mạc Lãnh Tiêu rũ xuống đem tất cả tâm tư đặt ở trước mắt trên tài liệu.

Điện thoại di động vang lên. Mà thời gian vừa lúc mười hai giờ.

Anh bắt máy chỉ là ừ một tiếng liền cúp điện thoại.

Chưa đầy năm phút đồng hồ cửa phòng làm việc của anh bị người đẩy ra Thanh Thần ôm hộp cơm đi tới trước bàn làm việc của anh: “Bữa trưa của anh.”

Anh giương mắt lẳng lặng nhìn chăm chú vào khuôn mặt ửng đỏ của cô.

Cô rũ mí mắt xuống giọng nói có chút gấp rút: “Vì báo đáp anh mời tôi ăn tiramisu.”

Người đàn ông không nói gì chỉ đứng dậy đi đến ngồi trên ghế sa lon một bên.

Nhìn anh từng miếng từng miếng một mà ăn cơm mình tự làm, trong lòng Thanh Thần một hồi vui vẻ: “Lãnh, ngày mai tôi muốn đi so tài đến tỉnh Bình Viễn.”

“Tôi hiểu biết rõ.”

“Ngày mai tôi đưa em đi.” Anh nói yên lặng ăn cơm.

“Không cần. Anh còn bận việc của anh tự tôi đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ tốt.” Nói cho anh biết cũng không phải là hi vọng anh có thể đưa mình.

“Tôi đưa em.” Lời của anh không cho phép cô có thể cự tuyệt.

Ngoan ngoãn gật đầu một cái nghi hoặc nhìn anh cô cảm thấy rất kỳ quái quan hệ giữa bọn họ cũng không phải giống như trong tưởng tượng của cô.

Giữa bọn họ luôn có một khoảng cách một đoạn coi như đến gần khoảng cách cũng thủy chung khó có thể hiểu rõ.

Lòng mi nhẹ nhàng rũ xuống giấu đi trầm mặc đang làn tràn ở lẫn nhau.

“Tôi lại đi công tác.” Anh nói nhìn cô một cái cũng buông chiếc đĩa trong tay xuống.

“A! sẽ rất lâu sao?” Lòng mi rũ xuống giấu tâm tình trong mắt cô.

“Không nhất định.”

Anh chưa cho cô một thời gian xác thực Thanh Thần trong lòng cũng ước chừng có ý nghĩ không nói đến chuyện rời đi nữa.

Trong lòng nói không ra tư vị gì đi ra khỏi tòa Cao ốc văn phòng mây bay trôi nổi trên trời qua ánh mắt của cô có chút đau nhói, lỗ mũi cũng có chút chua chua.

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở cửa sổ sát đất vạt áo dài phía trước tựa vào trên cửa sổ sát đất.

Tìm kiếm điều thuốc từ trong ngăn kéo đốt, khói mù mịt lượn lờ bên trên, anh đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

Tiếng gõ cửa vang lên anh coi việc đóng cửa và mở cửa, Lâm Sách đẩy cửa vào: “Cô gái nhỏ kia đi rồi?”

Nhìn khoe miệng Mạc Lãnh Tiêu cầm điều thuốc Lâm Sách hơi sững sờ: “Lãnh Tiêu đã bao nhiêu năm rồi không thấy cậu hút thuốc lá.”

Người đàn ông vẫn không nói chuyện ngồi ở trên ghế đệm, anh cũng chỉ là đột nhiên rất muốn hút thuốc lá mà thôi.

Thật ra thì người kia còn không có tung tích xác thực ở châu Úc. Nếu như vẫn không tìm được chỉ có chết....

61. Chương 61: Thật Xin Lỗi

Trên đời này không có người tôi không tìm được. Nâng lên mắt đen dùng ánh mắt lạnh lẽo anh tổng kết ngôn ngữ sau cùng.

Thanh Thần nhìn bức tranh trên bàn mất hồn.

Cô vẽ được thưởng. Mà người vẽ ở bên trong là anh.

Giám khảo nói: bức tranh này mang theo phái dã thú rõ rệt, phong cách dùng màu sắc lớn mật, tùy ý, đường cong tràn đầy nhiệt tình chợt nhìn lại rất đại khái lại tinh tường xoay quanh hình tượng vai nam chính .

Chỉ là mỗi người cũng cảm thấy rất kỳ quái tại sao một trường phái bút pháp dã thú có thể vẽ ra một người đàn ông như vậy?

Người đàn ông vẽ ở bên trong nhìn qua rất lịch sự rồi lại có loại không nói ra được.

Giữa hai lông mày là tao nhã lịch sự nhưng cũng là lạnh lùng hờ hững cho người cảm giác mâu thuẫn như vậy nhưng trong mâu thuẫn lại có một loại ý vị khó có thể nắm lấy.

Cao nhã lại lạnh lùng, dịu dàng lại không có tình. Đây chính là Mạc Lãnh Tiêu trong mắt mọi người.

Anh là mâu thuẫn cũng là mê người. Sẽ khiến cho người khác trong lúc vô tình say mê anh.

Lắc đầu một cái Thanh Thần nhẹ nhàng cười nhưng trong mắt không có một tia vui vẻ.

Từ lúc anh ra khỏi nhà đã là bốn tháng. Mùa đông đến thế nhưng anh lại vẫn chưa trở về.

Mấy ngày nay bọn họ chưa từng liên lạc giống như lại trở về bộ dáng lúc trước ai đi đường nấy không liên quan đến nhau.

Cô nhớ anh, rất nhớ anh, rất muốn, rất muốn.

Nhưng ngoại trừ mặc cho của mình nhớ nhung lan tràn cô cũng không làm được cái gì.

Có lẽ về sau anh cũng sẽ không xuất hiện nữa có lẽ từ từ cô sẽ quên mất anh thôi.

Trong khoảng thời gian này qua báo chí luôn có tin tức của anh.

Nói anh và tiểu thư nhà Nam Cung cực kỳ thân thiết giống như hai bên đều có ý định thúc đẩy hôn sự này.

Mà anh không có nói đến có vị hôn thê này là cô.

Vốn là khác nhau một trời một vực với anh chỉ là nhìn tin tức của anh lòng của cô sẽ đau.

Nghĩ đi nghĩ lại mắt thậm chí có chút ướt.

Đứng dậy chạy vào phòng bếp nấu gói mì ăn liền, Thanh Thần vừa mới ngồi vào trên ghế sa lon chỉ nghe thấy có tiếng người mở cửa.

Nhìn người đi đến trước cửa đôi đũa trong tay của cô cứ như vậy rơi xuống.

Vốn là nên ở trong tiệc khiêu vũ với tiểu thư Nam Cung nhảy múa, người đàn ông này cứ như vậy xuất hiện ở trước mắt của cô.

Nhìn dáng vẻ anh là say, đôi mắt đen láy, ánh mắt lạnh lùng cứ như vậy chớp cũng không chớp nhìn cô.

“Lãnh.”

Nhẹ nhàng gọi tên của anh, trong lúc nhất thời cô thậm chí có chút muốn khóc.

Cô thật sự rất nhớ anh.

Thân thể bị kéo vào trong ngực của anh, cuồng nhiệt hôn cuốn đến, cô cơ hồ là không do dự liền đáp trả nụ hôn của anh.

Mùi rượu nồng nặc xâm chiếm giác quan của cô, cô không thêm để ý chút nào chỉ muốn lưu lại ấm áp khó được này.

Bốn tháng 123 ngày.

Tình yêu nhớ nhung, thâm mến, cay đắng, tất cả tất cả đều hóa thành quán quýt say mê giữa răng và môi.

Môi lưỡi nóng bỏng đánh úp đến cổ của cô, bàn tay thăm dò đường cong của cô. Cô khẽ nhũm mày mềm nhũn ở trong ngực anh.

“Lãnh.” Cô thỉnh thoảng kêu tên của anh.

Anh cắn tai của cô dịu dàng nói nhỏ : “Thật xin lỗi! thật xin lỗi.”

Cô rơi lệ xuống chỉ là không ngừng lắc đầu.

“Thật xin lỗi!” Anh lẩm bẩm nói tiếp tục tuột khỏi quần áo của cô, đường cong của cô chậm rãi hiện ra trước đôi mắt đen của anh.

Thanh Thần thở hổn hển: “Tôi... chúng ta..”

“Thật xin lỗi Tiểu Nhược.”

Thân thể của cô bỗng chốc cứng đờ, từng câu lẩm bẩm ní non bên tai cô đều nghe được chân thực.

Anh nói —— thật xin lỗi Tiểu Nhược.

62. Chương 62: Đều Có Tâm Sự Riêng

Nước mắt không tiếng động trong suốt rơi vào trên hai gò má cô, cho là cô sẽ đẩy anh ra

Nhưng cô lại không có.

Mặc bàn tay anh lửa nóng thăm dò thân thể của mình, cánh môi ấm áp để dưới cổ của cô, cô nhắm mắt ngừng rơi lệ, ưu sầu ở giữa hai lòng mày.

Hai tay vòng lên cổ của anh, thân thể cô tựa vào lồng ngực nóng bỏng của anh, cô muốn dùng đáp lại như vậy để làm tan đau đớn trong lòng.

Giữa răng môi lẩm bẩm nỉ non một số từ gần như không thể nghe nổi nhưng kia càng ngày càng rõ ràng khiến cho cô đau lòng có chút khó chịu.

“Lãnh.” Cô lẩm bẩm, tay nhỏ bé rụt rè chui vào bên trong áo sơ mi của anh, mặt đỏ lên to gan tiến lên đón nhận anh.

Môi đặt lên trên gáy của anh giống như cố ý muốn dây dưa với anh.

Ngọn lửa ở giữa hai người bùng nổ.

Quần áo rối rít rơi xuống đất hai thân thể trần truồng, cô nhu thuận vùi ở trong ngực của anh: “Lãnh. Tôi...tôi...”

Mắt đen có chút không thấy rõ người trong ngực là ai anh nhẹ chau chân mày lại: “Thanh Thần.”

Tiếng gọi này của anh thật thấp, thanh âm chính là do dự bồi hồi giống như là sợ không cẩn thận liền để lộ bí mật trong lòng mình.

Người phụ nữ này không phải thích anh sao? Vì sao suốt bốn tháng đều chưa từng liên lạc với anh? Giống như trong lòng của cô Mạc Lãnh Tiêu không quan trọng.

Cô cần môi, nước mắt rơi rớt lặn xuống, anh rút cuộc thấy cô sao?

Lần đầu tiên anh gọi cô Thanh Thần thanh âm kia thật dịu dàng khiến cho cô thật là nhớ muốn khóc.

Cô cảm thấy lúc anh gọi cô Thanh Thần lòng của cô cũng muốn tan vỡ.

Nước mắt bị anh cuốn vào trong miệng, bàn tay mềm mại của cô nhanh chóng dời đi lạnh giọng nói: “Tôi xin lỗi.”

Anh nhỏ giọng nói chỉ là dịu dàng hôn cô lại không hề không được dẫn đến bộc phát mãnh liệt.

Lắc lắc đầu khiến lý trí trở về anh chống lên thân thể nhìn cô trong ngực, cô chỉ rơi lệ không ngừng không nói lời nào.

Anh đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang nức nở, cô không biết mình làm sao chỉ là thật là nhớ, muốn khóc... thật là nhớ... thật là nhớ.

Bốn tháng không thấy cô cảm giác nhớ nhung này có chút tê tâm liệt phế cô đã có thói quen ấm áp của anh, cho dù chỉ là một điểm một cái, cho dù biết ấm áp này là độc dược cô cũng cam nguyện trầm luân như vậy!

“Đừng đi, đừng rời khỏi tôi.” Chôn đầu ở trong ngực anh không để ý thân thể bọn họ cũng trần truồng.

Cô chỉ muốn ở chung một chỗ với anh dù là trong lòng của anh có một người phụ nữ khác.

Thân thể hơi lạnh dựa sát ở trên người anh, thân thể Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ kéo hông của cô ngăn cô lại tiến thêm một bước đến gần nữa.

Anh là uống quá nhiều mới có thể đến chỗ này, mới có thể gặp cô.

Nắm lại mắt cổ họng chuyển động, cuối cùng là buông người con gái trong ngực ra.

Hôn thật sâu vào trên trán của cô: “Đừng khóc.”

Kéo chăn đắp lại lẫn nhau, ôm lấy cô đè ở trên ngực.

“Em chính là vị hôn thê của tôi, hôn em mấy cái em khóc cái gì?” Giọng điệu của anh không tốt lắm, tâm tình cũng phiền não.

Nước mắt càng ngày càng nhiều: “Không phải là anh muốn kết hôn với tiểu thư Nam Cung sao?”

Mắt đen tối sầm lại thế nhưng anh lại không giải thích, chỉ là vuốt phía sau lưng của cô, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn trần trụi nước mắt của cô: “Mộ Thanh Thần nói cho em biết đừng động đến chuyện của tôi.”

Thân thể khẽ run, cô hít hít lỗ mũi không khỏi tự giễu.

Mộ Thanh Thần làm sao mà lại quên, lại vờ ngỡ ngàng rồi.

Trầm mặc tràn ra, anh chỉ là ôm cô, cô khóc khiến cho lòng của anh có chút bối rối.

“Tôi đói rồi.” Anh đột nhiên mở miệng mút mút cánh môi sưng đỏ của cô.

63. Chương 63: Một Đêm Ôm Nhau Ngủ Ngon

Hít hít lỗ mũi cô điều chỉnh tâm tình của mình: “Tôi vừa mới nấu mì.”

Kéo áo ngủ qua một bên ôm cô lên.

“Cùng nhau ăn.”

Đến phòng ăn một bát mì đặt ở trên bàn, anh ôm cô vào trong ngực đặt ở trên đùi, cô hơi đỏ mặt: “Thả tôi xuống.”

Anh không lên tiếng chỉ muốn ôm cô như vậy.

Hai người ở gần gang tấc như thế cũng có thể đem đối phương thấy rõ ràng như vậy.

Mạc Lãnh Tiêu càn rỡ nhìn cô nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của cô, nhìn cô tất cả bởi vì cảm xúc, anh nâng bàn tay vuốt gương mặt của cô thật nhẹ cười lại in lên môi của cô.

Thanh Thần hơi sững sốt, ảo giác sao? Vì sao nụ hôn này cô ném có tự vị nhớ nhung bên trong?

Anh...anh và tiểu thư Nam Cung muốn đính hôn sao?” Lòng mi thật dài rủ xuống, biết không thể hỏi nhưng cô vẫn hỏi.

Anh chỉ là đề cô trở lại trong ngực trầm giọng nói: “Không có.”

“Tôi cho là anh sẽ không xuất hiện nữa.” Chôn ở trong ngực anh cô buồn buồn mở miệng.

Anh vuốt vuốt tóc của cô, không giải thích chỉ là cúi đầu ăn mì.

Gắp một chút tử nhết vào trong miệng của cô, cô ngoan ngoãn há mồm tiếp theo cũng không nói lời nào.

Tay nhỏ bé vẽ lên lông mày anh, ánh mắt nhìn anh chứa đầy dịu dàng: “Anh gầy.”

Anh dừng lại chỉ là trầm mặc nhìn cô. Tất cả tối nay có chút không ngờ rồi.

Anh tỉnh táo, lý trí của anh không phải như vậy nhưng hôm nay lại....

“Anh vẫn chưa trả lời lời của tôi.” Cô nâng miệng cố ý muốn biết đáp án.

“Ngu ngốc!” Anh gõ trên trán cô một cái: “Mộ Thanh Thần! Em càng ngày càng lớn mật? Hả?”

“Hừ!” Cô quay đầu trong giọng nói lại mang theo quan tâm: “Anh nhất định là lại phát bệnh đau dạ dày rồi.”

Đòi lấy hôn môi của cô để dời đi lực chú ý của cô.

Ôm cô trở lại phòng ngủ của anh tựa vào đầu giường, cô liền vùi ở trong ngực của anh khoe môi nụ cười ngọt ngào.

Thanh Thần tựa vào lồng ngực của anh nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh. Con người linh động quay vòng muốn nói gì cuối cùng không nói ra miệng.

Cô biết trong lòng anh có một người tên là Tiểu Nhược, có lẽ anh yêu cô gái đó mới có thể cảm thấy sự do dự trong nội tâm của anh thậm chí là đau triết để.

Anh nói lời xin lỗi này áy náy là phát ra từ nội tâm

Câu nỉ non kia ấy là sao khổ sở khiến cho cô là người ngoài cũng có thể cảm thấy đây là tình ý sâu nặng.

“Anh hôm nay sẽ đi sao?” Cô nhỏ giọng hỏi.

“Em muốn tôi đi sao?” Anh hỏi ngược lại, một đôi mắt tĩnh mịch chớp cũng không chớp nhìn cô thanh âm vẫn như cũ trầm thấp dễ nghe giống như là âm điệu kì diệu của đàn vi-ô-lông xen vào.

Cô chôn đầu ở trong ngực của anh: “Tôi không muốn.”

Trả lời thành thật khiến cho anh đột nhiên có một chút hiểu Mạc Lãnh Tiêu trầm trầm nở nụ cười, hôn sợi tóc mềm mại của cô một cái: “Vật nhỏ, em muốn tôi.”

Thân thể khẽ run lên, lỗ mũi có chút chua chua, cô liều mạng nháy mắt ở trong ngực anh ngửi mùi vị của anh: “Ừ.”

Cô cũng không phủ nhận nhớ nhung đối với anh.

“Tôi....”

“Được rồi, cái gì cũng đừng nói. Ngủ đi.” Anh bá đạo kết thúc đề tài, hôn lên môi của cô ngăn lời nói của cô đang lúc thở dốc, dịu dàng ôm cô vào trong ngực.

Bị anh ôm thật chặt, cô thừa dịp thở dốc nhanh chóng mở miệng: “Nhưng...”

“Không có nhưng gì hết. Ngoan ngoan ngủ.” Anh khép mắt, giọng nói lạnh mấy phần thái độ này không cho cô cự tuyệt chút nào.

Nhấn mũi một cái ngủ ở trong ngực của anh, dù là trong lòng tràn đầy nghi vấn ban đêm cô cũng thường ngủ không tốt.

64. Chương 64: Không Nên Có Tình Cảm

Khi tỉnh lại trước mắt là khuôn mặt tuấn dật phi phạm.

“Lãnh ——”. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ như hoa hồng loại xinh đẹp động lòng người.

“Chào buổi sáng.” Mạc Lãnh Tiêu khó có được nụ cười, bàn tay lau gương mặt của cô: “vật nhỏ.”

Thanh Thần rũ mí mắt xuống thẹn thùng nói: “Anh chừng nào thì tỉnh? Thế nào nhìn lên người ta ngủ đây? Tôi nói cái người này người đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Cái gì cũng đừng hỏi lập tức rời khỏi nơi này, Dịch Hàn sẽ đưa cho cô đi đến nơi khác hiểu không?” Về mặt anh nghiêm túc thật sâu nhìn cô.

Lắc đầu một cái cô không hiểu, rất không hiểu, dĩ nhiên không hiểu! “Anh đây là ý gì?”

“Thu thập một chút lúc này rời đi thôi!” Anh lại dụ dỗ cô giống như là dỗ đứa bé!

Cô lại vẫn lắc đầu không biết đến tột cùng là thế nào.

“Mộ Thanh Thần, làm theo tôi nói hiểu không?”

“Nhưngnhưng tôi...tôi không biết.”

“Cái gì cô đều không cần phải biết.” Mặt anh lạnh xuống đứng lên: “Làm theo lời tôi bảo cũng không có chuyện gì.”

“Tốt.” Mấp máy môi cô thỏa hiệp.

“Mạc tiên sinh xin hỏi chuyện ngài và tiểu thư Nam Cung muốn đính hôn là thật sao? Nếu như chuyện này là thật nữ chủ nhân khu biệt thự phía đông là ai? Ngài đối với tiểu thư Nam Cung có cái gì giao phó sao?”

Bị chi chít phóng viên vây ở cửa công ty, Mạc Lãnh Tiêu một chút cũng không bất ngờ.

Lạnh lùng khẽ nhíu mày kiêu ngạo nhìn chung quanh một vòng không lên tiếng liền xoay người đi.

“Mạc tiên sinh xin ngài giải thích một chút.” Phóng viên không muốn buông tha tiếp tục đặt câu hỏi.

“Tôi không có gì giải thích cũng không cần giải thích cho bất kỳ kẻ nào.” Bỏ lại một câu nói lạnh lùng anh đưa cho những ông kính kia một bóng lưng lạnh lùng.

“Lãnh Tiêu.” Ngồi ở trong xe Lâm Sách nhìn người đàn ông bên cạnh vẻ mặt vẫn như cũ chân mày chau quá đôi: “Cậu rốt cuộc có tính toán gì?”

Mạc Lãnh Tiêu chỉ nhìn anh một cái nhưng không có lên tiếng.

“Thời gian năm năm bây giờ là thời gian tốt nhất cậu làm giải phẫu.” Lâm Sách nghi hoặc nhìn Mạc Lãnh Tiêu.

Nhìn anh mâu thuẫn nhìn cô tự trách Lâm Sách hít một hơi: “Cậu động tâm đối với cô ấy?”

Anh nhíu mày mấp máy môi không biết ở đây suy tư cái gì.

Lâm Sách nóng nảy: “Tình huống thực tế của Tiểu Nhược cậu biết rất rõ ràng nhóm máu của cô ấy hết sức hiếm thấy coi như loại máu giống nhau thân thể cũng có khả năng xuất hiện phản ứng không thích hợp chỉ có cô ấy là thích hợp nhất làm người giải phẫu với Tiểu Nhược.

“Đợi năm năm cậu cứ thế từ bỏ? Một câu giải thích cũng không có?”

“Giải thích chính là thân thể cô ấy cũng không thích hợp làm giải phẫu.” Anh không chút do dự mở miệng trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn luôn trắng xanh: “Cô ấy thiếu máu.”

“Tôi sẽ tìm được thích hợp với Tiểu Nhược nhất.” Anh nói xoay người sang chỗ khác không muốn nói chuyện nhiều.

Lâm Sách nhìn anh: “Cậu...cậu thật động lòng.”

“Không cần cậu quan tâm, làm việc cậu nên làm.” Thanh âm của Mạc Lãnh Tiêu càng thêm lạnh lùng làm cho người ta không rét mà run.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài cửa xe, người đàn ông chỉ trầm mặc.

Anh thừa nhận anh không ghét Mộ Thanh Thần, tuyệt không ghét. Anh chỉ không muốn nhìn khổ cực không chỗ nương tựa. Trên gương mặt tái nhợt của cô mang theo sầu lo lâu không đi, anh chỉ là muốn thích hợp nhất cho Tiểu Nhược, tất cả chỉ là như vậy.

Anh sẽ không đối với cô động lòng, tuyệt đối sẽ không. Tiểu Nhược của anh sẽ hiểu anh.

Ở trong lòng Mạc Lãnh Tiêu một lần lại một lần tự nói với mình. Chỉ là thế nhưng anh lại không phát hiện mình vì Mộ Thanh Thần có quá nhiều suy tính, quá nhiều giải thích.

65. Chương 65: Cảm Động

Phòng ở mới hoàn cảnh tốt phải không có nghi ngờ.

Trên ban công có bàn đu dây, cô có thể ở chỗ này vẽ tranh cũng có thể ở chỗ này đếm sao xem trăng sáng.

Cầm điện thoại di động lên muốn gọi cho Mạc Lãnh Tiêu một cú điện thoại. Anh nói sẽ đến cho nên sau khi cô tan lớp cố ý mua rất nhiều đồ ăn ngon trở về.

Thanh Thần suy nghĩ một chút vẫn là cảm thấy cho anh một niềm vui bất ngờ tương đối khá.

Nhìn tiêu đen thịt bò bít tết làm xong cùng với rượu đỏ năm trước cô cười đến cực kỳ ngọt.

Đi tới phòng khách xem tin tức trên ti vi đôi mắt xinh đẹp mở thật to.

Người trên ti vi là anh, anh thế nhưng mở buổi họp báo công khai tin tức? Dùng những cây bút lớn này đến giải thích scandal của anh và nhị tiểu thư nhà Nam Cung.

Thì ra là anh để ỉnh dọn nhà chỉ vì bảo vệ cô?

Anh là thợ phóng viên tìm được khu biệt thự phía đông cho nên mới...

Thanh Thần hít mũi một cái, trong lúc nhất thời lệ nóng quanh tròng.

Tại sao anh sẽ như vậy, có thể như vậy, khiến cho cô cảm động đến muốn chết!

Câu trả lời của anh, anh nói anh có người yêu mà người nọ cũng không phải tiểu thư Nam Cung.

Cô không biết cảm giác trong lòng mình là gì anh có người yêu cô đã biết.

Chỉ là cô vẫn rất muốn hiểu rõ rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào mới có thể in dấu vết sâu như vậy trong lòng anh.

Tay trái nhẹ nhàng xoa cánh tay phải của mình mơ hồ đau khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô có một chút trắng. Cố gắng nâng lên một nụ cười khổ sở cô lắc đầu một cái không ỉnh còn nghĩ vấn đề này.

Tin tức kết thúc cô đứng lên nhìn ánh nến giống như thấy được mặt của anh.

Cô thật sự trúng độc hơn nữa còn rất nghiêm trọng!

Tiếng gõ cửa vang lên cô đi mở cửa không ngờ đối mặt với khuôn mặt anh tuần: “Anh đã đến rồi.”

Lôi kéo tay của anh cô mang dắt anh đi về phía phòng ăn.

“Đều là cô làm?”

“Dĩ nhiên. Anh đừng coi thường tôi, nhìn đi hiện tại biết sự lợi hại của tôi rồi!” Cô nhăn mặt, chun lỗ mũi một bộ dáng ngịch ngợm.

“E hèm.” Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng hừ nhẹ rửa tay đi ra từ phía sau ôm lấy cô đứng ở trước bàn ăn ngăn người: “Đang suy nghĩ gì?”

Cô quay đầu lại nhìn anh một cái: “Lãnh tôi đã xem tin tức.”

Cô nhẹ nhàng xoay người nhón chân lên hôn anh, khe khẽ cắn lấy môi dưới của anh dùng sức một chút.

Anh lui về sau một bước, rời khỏi môi của cô ánh mắt lạnh lùng híp lại: “Đừng làm rộn!”

“Đây là phần thưởng đối với anh.” Cô đỏ mặt lại cười nhìn anh.

Cứ như vậy?

Một tay kéo cô qua lưng hắng hôn cánh môi của cô rồi sau đó ôm cô ở trên bàn cơm hôn thật sâu, sâu sắc hơn nụ hôn kia.

Vừa hôn xong Thanh Thần len lén thở dốc.

“Lãnh.” Chôn đầu ở trong ngực anh Thanh Thần khàn giọng nói: “Nếu như chúng ta có thể tiếp tục như vậy thì tốt biết bao.”

Trầm mặc nhìn cô một hồi lâu Mạc Lãnh Tiêu ôm cô đặt xuống cái bàn.

“Tôi mới vừa xem tin tức.” Cô cũng thức thời nói sang chuyện khác.

Động tác anh cắt thịt bò bít tết không có ngừng, bộ dáng nghiêm túc làm cho người ta mê muội.

“Cám ơn anh! Tôi hiểu rõ anh không muốn cho tôi bị tổn thương.” Nhìn gương mặt tuần tú của anh đang trong ánh nến cô nghiêm túc cảm tạ.

Thế nhưng anh lại giống như trước kia không có bất kỳ giải thích gì.

“Lãnh, về trận hoả hoạn kia còn có chị của tôi...” cô sợ hãi mở miệng không dám nhìn ánh mắt của anh.

Tròng mắt đen chớp cũng không chớp nhìn cô: “Những chuyện này không cần em lo lắng.”

Cô cũng không dám mở miệng bởi vì một câu nói của anh cô liền yên tâm.

66. Chương 66: Bắt Cóc Dị Dạng Nhất

Mới bước vào biệt thự Mạc Lãnh Tiêu đã nhìn thấy Lâm Sách mặt say mê ngồi ở trước dương cầm hơi cong môi một cái lạnh lùng nói: “Khi nào thì bắt đầu thích Piano rồi hả ?”

Lông mi dài nhảy lên ngón trở lướt qua phím đàn khiến tiếng đàn êm tai vang vọng ở trong nhà: “Bộ Piano này cũng không phải là của tôi.”

Trong đôi mắt xinh đẹp đào hoa kia thoáng qua một tia tà khí Lâm Sách cười nhìn người đàn ông tự nhiên ngồi ở trên ghế sa lon ý tốt nhắc nhở: “Tôi chỉ là giúp đem bộ Piano này đưa cho cô gái nhỏ kia nhà cậu thôi.”

Mộ Thanh Thần?

Lông mi trầm xuống, Mạc Lãnh Tiêu trầm mặc nhìn chăm chú vào bạn tốt của mình.

Lâm Sách lại khác nhau qua ánh mắt tự nhiên thưởng thức tiếng đàn: “Bộ Sấm Đóa Phu bản số lượng có hạn toàn cầu chỉ có ba chiếc mỗi chiếc trị giá 3600 vạn, không ngờ sức quyến rũ của tiểu nha đầu kia đến không nhỏ lại có thể có người nguyện ý vì thu lại một cười nguyện ý ném nghìn vàng nha.”

Thật sự cô rất xinh đẹp không vướng bụi trần coi như không trang điểm cũng khiến cho người kinh ngạc. Chỉ tiếc một người phụ nữ thật đẹp cũng không phải chuyện gì tốt.

Huống chi khí chất trên người cô tuyệt trần như vậy làm cho người ta không dời mắt được.

Khó trách ngay cả người đàn ông bên cạnh anh thanh tâm quả dục nhất cũng vì cô mê muội thay cô tìm bốn phía đàn Piano đáng quý để cho cô tiêu khiển.

Sắc mặt Mạc Lãnh Tiêu cứng ngắc, đôi đồng tử màu đen giống như bóng đêm mịt mờ sâu xa: “Cô ấy có người thích cũng không có gì kỳ quái.”

Đứng lên không tiếp tục nghe Lâm Sách nói bậy, anh giống như tia chớp bước chân thông thả đi ra khỏi đại sảnh, một câu nói cũng không có lưu lại liền mở xe thể thao ra đi mất.

“Người đàn ông ăn ở hai lòng.” Lâm Sách nhìn chằm chằm bóng dáng xa như vậy đi lắc đầu một cái.

Hết giờ học Thanh Thần đi ra khỏi trường học mới phát hiện trận tuyết rơi đầu tiên của năm nay đã đáp xuống tòa nhà xinh đẹp ở tỉnh Hải Ninh.

Trời đất nhuộm vào một tầng trắng tinh khiết.

Nắm thật chặt khăn quàng cổ, tay nhỏ bé lạnh cóng đến hồng hồng che khuôn mặt nhỏ nhắn cô cứ như vậy đứng ở chỗ cũ nhìn bông tuyết bay xuống lả tả.

Lấy điện thoại di động ra cô muốn nói cho Mạc Lãnh Tiêu, anh nhất định đang bận bịu đến mức không biết tuyết đã rơi.

“Xin hỏi cô là tiểu thư Mộ Thanh Thần Mộ sao?”

Vừa lúc đó hai người đàn ông cao lớn đột nhiên xuất hiện tại trước mắt của cô.

Giương mắt nhìn hai người đàn ông lạ mặt, cô vẫn gạt đầu một cái: “Tôi là Mộ Thanh Thần xin hỏi các anh... ư..”

Lời của cô còn không chưa hỏi xong cả người liền bị người đàn ông ở trước mặt vác lên trên mặt đất.

“Các anh... các anh.. là ai?”

Thanh Thần luống cuống vẽ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm bọn họ hai chân cách mặt đất không ngừng dùng sức đạp.

Thân thể bị người đút vào bên trong một chiếc xe ô tô cô cũng bị người đàn ông bên cạnh hạn chế hành động: “Mộ tiểu thư nếu như không muốn xảy ra chuyện xin mời cô phối hợp một chút. Có người muốn gặp cô chúng tôi chỉ là thay người làm việc mà thôi.”

Tim khẽ run lên Thanh Thần ngưng giây giũa nhìn chằm chằm mặt người đàn ông xa lạ: “Tôi cũng không biết các anh, các anh làm như vậy căn bản là bắt cóc!”

Nghe được chất vấn của cô người đàn ông lái xe cười ha ha: “Mộ tiểu thư nếu như đây là bắt cóc tôi nghĩ đây cũng là bắt cóc dịu dàng nhất trên đời.”

Cô trầm mặc chỉ là nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ trong suốt không ngừng lui về phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn viết đầy đề phòng.

67. Chương 67: Bàn Tay Gây Tội Ác Phía Sau

Bị người đưa vào một phòng cà phê thanh tĩnh lông mày thanh tú của Thanh Thần nhíu lại người bắt cóc cô thật là muốn mời cô đến uống cà phê?

“Lão gia! Đã đưa Mộ tiểu thư đến rồi.”

Thân thể bị ném ngồi lên bên trên một cái ghế băng, vuốt vuốt cổ tay chua xót đau đớn cô khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía bàn tay gây tội ác phía sau màn sự kiện lần này.

Con người xinh đẹp đối diện với gương mặt kia trước bàn, thân thể Thanh Thần bỗng chốc cứng ngắc, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn là có vẻ tái nhợt phút này càng thêm mất đi một màu máu cuối cùng ngay cả mồm miệng cũng có chút không rõ: “Ông..thể nào lại là ông?”

Nhìn trên nét mặt cô sững sờ hoảng sợ, người đàn ông khoảng năm mươi nhượng nhượng mày trong giọng nói tràn đầy khí phách: “Vì sao không thể là ta?”

Không chút suy nghĩ, cả người cô nhanh chóng khỏi cái ghế ngồi giây phút không ngừng liền muốn xoay người rời đi.

“Mộ tiểu thư.”

Người đàn ông mới vừa rời mang cô đến ngăn cản đường đi của cô.

Bắt đầu hoảng sợ thất thần và hoảng loạn giờ phút này đã bị ngọn lửa thay thế: “Tránh ra tôi muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.”

Nhưng người đàn ông đem ánh mắt đặt ở trên người chủ nhân của mình: “Lão gia”

Người đàn ông trung niên vung tay lên, giữa hai lông mày chứa đầy không vui: “Mộ Hào chính là như vậy giáo dục cô? Đối đãi phụ thân cô chính là thái độ này?”

“Không nên nói bậy nói bạ.” Xoay người Thanh Thần trong mắt rung rung phẫn nộ, người đàn ông nhìn mặc dù có chút tuổi nhưng lại vẫn tuấn lãng như cũ: “Cha của tôi chỉ có một ông ấy chính là Mộ Hào!”

“Mộ Thanh Thần.” Người đàn ông trung niên thấy cô như thế cũng nổi giận, bàn tay vỗ ở trên bàn cả người vọt lên: “Mày không phải không nói một lời rời khỏi Y thành vừa đi chính là một năm mày thật coi là tao chết sao?”

“Xin hỏi tôi và ông là quan hệ như thế nào?” Ánh mắt trong suốt của cô nhìn thẳng ông ta tràn đầy chất vấn, giọng nói linh động lại tràn đầy đau đớn: “Cục trưởng Mộ, xin hỏi chúng ta rốt cuộc là cái quan hệ gì? Tôi ở đâu trải qua như thế nào có liên quan gì đến ông?”

“Mày.” Mộ Khải bị cô làm tức giận đến sắc mặt xanh mét, hơi thở cũng có chút không dễ dàng: “Mộ Thanh Thần coi như mày muốn phủ nhận cũng không thay đổi được dòng máu chảy trong thân thể của mày giống với tao!”

“Là tôi không thay đổi được bởi vì cả đời tôi cũng phải chịu trách nhiệm cơn ác mộng mà sống.” Tay nhỏ bé nắm thành quả đầm, trên mặt của cô lại mang theo nụ cười: “Nếu như có thể tôi thật sự muốn tháo từng giọt máu trên người.”

“Mày...” Thân thể mạnh mẽ ngã về phía sau. Mộ Khải đỡ cái bàn, đôi môi run không ngừng: “Tổ Bình dịu dàng hiền lành tại sao lại sinh ra đứa con gái như mày?”

“Không nên kêu tên tuổi mẹ tôi, ông không xứng.” Nước mắt cứ như vậy không báo trước rơi xuống, giọng nói của cô có chút bén nhọn: “Mẹ tôi là người dịu dàng hiền lành lại còn vô cùng không nói đạo lý, ông căn bản liền không nhớ ra được, nếu như ông còn nhớ rõ ông có bà ấy là vợ, nếu như ông còn nhớ rõ có người con gái này là tôi làm sao có thể ném chúng tôi ở một bên, mỗi lần đi chính là nửa năm một năm, thời điểm chúng tôi nhớ ông, chúng tôi cần ông ông đang ở đâu?”

“Ta là trưởng cục công an, trách nhiệm của ta là bảo vệ an toàn cho dân thành phố. Ta thừa nhận là ta có lỗi với hai mẹ con con.”

“Vậy mẹ tôi qua đời, đêm đó ông lại đang nơi nào?” Cô cười lạnh nêu ra vấn đề căn bản: “Bảo vệ dân thành phố cho nên bảo vệ đến người khác rồi hả?”

“Mộ Khải. Tôi cho ông biết vĩnh viễn tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông, mẹ tôi cũng sẽ không tha thứ ông.” Thanh Thần vừa nói vừa từng bước một đi lùi về phía sau.

68. Chương 68: Trời Đông Giá Rét

“Mười một năm trước tôi đi đến nhà Mộ bá bá, nơi đó chính là nhà của tôi, mười một năm trước lần đầu tiên tôi gọi Mộ bá bá là cha, ông chính là cha duy nhất của tôi.”

“Nếu như không muốn làm cho tôi hận ông hơn xin mời ông đừng lại hiện ra trước mặt của tôi. Cục trưởng Mộ.” Nhẹ nhàng nhắm mắt lại cô để lại câu nói sau cùng căn bản không nhìn bộ mặt đau đớn của người đàn ông sau lưng, cũng không quay đầu lại chạy ra khỏi quán cà phê.

“Lão gia?”

Khoát khoát tay Mộ Khải thở dài chán nản ngồi ở trên ghế dài, giữa hai lông mày một mảnh thê lương: “Thôi theo nó đi tôi biết rõ là nó sẽ không tha thứ cho tôi.”

Khó sở nhắm mắt lại, khóe mắt có chút ướt át trong giọng nói người đàn ông tràn đầy là bi thương: “Tổ Bình thật xin lỗi là tôi cô phụ bà, là tôi không có chăm sóc tốt con gái của chúng ta bà có phải vẫn còn oán trách tôi hay không? Có phải cũng hối hận gả cho tôi hay không? Tổ Bình.”

Chạy ra khỏi phòng cà phê Thanh Thần lão đảo nghiêng ngã chạy đến đầu phố, chỗ khúc quanh tựa như đóa hoa nở rộ ở trong gió rét không ngừng chấp chờ.

Trên hai gò má nhuộm đầy nước mắt này tiêu tụy đáng vẻ có chút ít nhếch nhác ấy là sao làm cho đau lòng người.

“Ồ ô...” Uất ức đứng ở trong góc cô cuối cùng để mặc ình khóc ra tiếng.

Tại sao còn có thể nhìn thấy người kia tại sao ông muốn đến tìm cô?

Rõ ràng nói với mình vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho ông, rõ ràng nói với mình sẽ không để cho ông nhìn thấy đáng vẻ mình yếu ớt, rõ ràng nói với mình sẽ không vì ông ảnh hưởng đến một tia một hào tâm tình.

Nhưng vì sao nhìn tóc mai của ông hiện lên sợi bạc lòng của cô vẫn còn sẽ đau.

“Mẹ.” Đôi tay gắt gao mà ôm mình trong mắt của cô một mảnh mê mang: “Mẹ, mẹ nói cho Thanh Thần phải làm sao mới đúng? Muốn đối với ông thế nào mới đúng?”

Đắm chìm trong đau đớn trong Thanh Thần căn bản không có phát hiện phổ đối diện không xa là một chiếc xe thể thao màu đen thật nhanh lao ra vùng thế giới băng tuyết này.

“Thiếu gia Mộ Khải xác thực có một đệ đệ là Mộ Hào. Tiểu thư là ở mười một năm trước đến nhà Mộ Hào.”

Mạc Lãnh Tiêu không nói gì đành mặt cúp điện thoại.

Lửa giận nảy lên đôi mắt màu đen nóng rực mà kịch liệt dùng sức ném điện thoại di động ra ngoài cửa xe, tay nắm chặt thành quyền dùng sức nện ở trên vô lăng trên trán gân xanh nổi lên.

Xe một mực lao nhanh ở trên đường, hình như chỉ có tốc độ kích thích này mới có thể khiến cho nỗi khổ buồn bực trong lòng anh giảm bớt một phần.

Tại sao cô là con gái của ông ta?

Híp mắt không ngừng được giữa hai lông mày đỏ xuống sầu buồn. “Mạc Lãnh Tiêu mày đều đã làm gì?”

Cô ấy là con gái của Mộ Khải mà mày lại đang vì lợi dụng cô mà tự trách còn đang do dự phẫu thuật cho Tiểu Nhược?”

Buồn cười, quá buồn cười.

Cô chịu tất cả đều là nên phải bây giờ cô có được tất cả căn bản cũng nên thuộc về Tiểu Nhược .

Bàn tay nắm thật chặt vô lăng lòng của người đàn ông trong nhất thời có quyết định.

Tiểu Nhược, thật xin lỗi! thật xin lỗi! thật xin lỗi!

Khổ sở nhắm mắt lại anh bị phần gào thét phá vỡ bầu trời đêm:

Đội không được anh trở lại Thanh Thần chỉ là ngây ngốc đứng ở trong tuyết nhìn những bông tuyết nhẹ nhàng rơi vào mu bàn tay của cô, sau đó dần dần hóa thành nước trong suốt.

Cô ngẩng đầu lên trong mắt một mảnh cô đơn. Mùa đông ở Hải Ninh hình như cực kỳ lạnh.

69. Chương 69: Say

Trở về trong biệt thự tắm rửa Thanh Thần lẳng lặng mà ngồi ở trên ghế sofa mặc cho suy nghĩ bay tán loạn.

Nhưng mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, ánh trăng trên núi Đông Sơn. To như vậy trong phòng như cũ yên tĩnh không có một chút âm thanh.

Không biết lại qua bao lâu cửa chính rớt cuộc truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Anh trở về!

Cô hưng phấn nhảy lên, chân trần liền chạy về phía cửa trước.

“Anh trở về.” Mở đèn cô dịu dàng đi đến trước người Mạc Lãnh Tiêu, hơi hơi nhún nhảy nâng chân mày từ trên người anh truyền đến mùi rượu nồng đậm cơ hồ cũng làm cho cô mất hoa rồi !

Anh lại uống rượu còn uống đến say như vậy.

“Cô ở nơi này làm cái gì?” Sau khi nghe được thanh âm của cô, thân thể Mạc Lãnh Tiêu chấn động mạnh một cái nhưng anh như cũ cúi đầu thanh âm lạnh lùng như băng.

“Cái gì?” Hơi sững sờ cô thể nào cũng không nghĩ đến đội anh đã lâu, mở miệng hằn là lời như vậy: “Tôi chính tôi chờ anh.”

“Chờ tôi làm cái gì?” Anh cười lạnh tự mình đi trở về bên trong phòng của mình không thêm quan tâm đến lý lẽ của cô.

“Anh làm sao vậy? Lãnh” Đối với phản ứng lạnh nhạt của anh Thanh Thần lo lắng tay nhỏ bé thử thăm dò đi chạm đến chân mày khóa chặt của anh: “Anh không thoải mái sao?”

“Ai cho cô vào gian phòng này hay sao?” Một tay vươn ra đẩy tay nhỏ bé của cô, giọng nói lạnh lẽo làm tim người băng giá.

“Tôi...tôi...” Thu tay lại Thanh Thần có chút uất ức cúi đầu, trong mắt đẹp nổi lên một chút nước mắt. Vốn là có một bụng uất ức muốn nói cho anh nhưng anh lại....

“Chẳng lẽ....” Ánh mắt chợt lóe, Mạc Lãnh Tiêu trầm trầm cười lạnh: “Cô là đến nhắc nhở tôi nên thực hiện nghĩa vụ làm vị hôn phu?”

“Làm sao anh...” Cũng không nghĩ đến lời của anh sẽ đâm người như thế Thanh Thần đột nhiên xoay người sang chỗ khác muốn đem gian phòng trả lại cho chủ nhân của nó.

Hôm nay anh thật sự có chút không thích hợp, bình thường anh coi như lạnh lùng lại sẽ không như thế, huống chi quan hệ của bọn họ đã hòa hoãn rất nhiều.

“Tại sao phải đi?” Bỗng chốc cánh tay kéo cổ tay nhỏ bé của cô : “Cô không phải là đang đợi tôi sao?”

“Tôi... anh ..” Đáy mắt ánh lạnh khiến cho cô cảm thấy sợ: “Anh trước nghỉ ngơi đi.”

Lạnh lùng nở nụ cười dùng sức lôi kéo thân thể cô đến trước sắc mặt cực kỳ nghiêm túc: “Tôi để cho cô đi hả?”

Mặt liền biến sắc cô hốt hoảng mở to mắt: “Lãnh, anh rốt cuộc thế nào?”

“Không nên gọi tôi!” Gọi thân mật này khiến cho anh khó chịu trong lòng.

Cô ngậm miệng chỉ là liều mạng muốn tránh thoát sự kiềm chế của anh.

“Nói. Chờ tôi đã bao lâu?” Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng hỏi, dùng sức mạnh hơn kéo cô, nhưng mà ở lúc cô giãy giụa anh không có kéo người của cô lại đem áo ngủ của cô kéo xuống!

Cảnh tượng trước mắt khiến ánh mắt của Mạc Lãnh Tiêu lập tức trở nên thâm thúy. Môi mỏng tà ác quynh rũ.

Nhìn con giận dữ trong mắt người đàn ông không che giấu chút nào Thanh Thần hoảng sợ giật mình!

Chân lão đạoghĩ muốn chạy ra ngoài nhưng ngay sau đó bị anh kéo trở về dùng sức ném xuống.

“Cô muốn đi đâu?” Thanh âm của anh khàn khàn: “Muốn bỏ đi cho xong?”

“Tôi...tôi...” Cô cố hết sức mà đem thân thể co rút thành một cục, nước mắt xông ra hốc mắt: “Lãnh..anh...”

“Không cho phép cô gọi tôi!” Cả người bá đạo lấn lên trên thân thể cô, một đôi bàn tay to từ phía sau cô đánh úp đến trước ngực, dùng sức cầm nắm đôi bờ môi mềm mại tuyệt mỹ!

“Không....” Anh dùng sức làm cô đau, làm cô không nhịn được khóc: “Không cần, không muốn.”

70. Chương 70: Trả Thù Thoải Mái

Tại sao anh lại biến thành như vậy? Tại sao hôm nay muốn cô ở lại như vậy?

Là bởi vì anh uống say sao? Hay là bởi vì trong lòng anh gọi người con gái tên Tiểu Nhược đó?

“Cô cả đêm không ngủ chờ tôi trở lại không phải là chờ cái này sao?” Dùng sức giầy xéo cô Mạc Lãnh Tiêu tà ác hỏi: “Không phải là cô tự nguyện muốn hiến thân sao?”

Thật là đau! Anh đối đãi không hề tình cảm khiến Thanh Thần không ngừng khóc to kêu lên: “Van cầu anh thả tôi!”

“Thả cô?” Bật được hai tay của cô giơ lên cao đến trên đỉnh đầu, dùng đầu gối tách ra hai chân của cô: “Cô đừng mơ tưởng!”

Nhìn đôi mắt xanh của anh mang theo men say và điên cuồng, trái tim của Thanh Thần run rẩy không dứt. Cô không ngừng giằng giằng giày giữa đến mức tay chân đều đỏ thắm nhưng anh lại chỉ là từ trên cao nhìn xuống cô với vẻ mặt lạnh lẽo.

Muốn trách thì trách cô là con gái của Mộ Khải, anh chính là muốn con gái của ông ta từng chút từng chút tàn lụi ở trong tay của anh.

Đột nhiên cúi đầu dùng sức cắn thân thể nhẵn mịn của cô, bàn tay to cũng cuồng bạo thân thể mềm mại của cô.

Thanh Thần khổ sở than nhẹ lên nhưng còn không kịp kháng nghị giày giữa thân thể liền cứng đờ.

Mạc Lãnh Tiêu thể nhưng động thủ xé nát quần áo trên người cô, không hề giữ lại một chút nào mà lửa nóng của anh đã thật chặt chống đỡ ở dưới thân thể của cô!

“Không! Đừng!” Cô hoảng sợ cặp mắt trừng lớn điên cuồng giãy dụa lấy thân thể muốn chạy trốn đối xử của anh.

Mạc Lãnh Tiêu như vậy thật là đáng sợ, cho dù trong lòng của cô đã sớm có anh nhưng cô cũng không muốn đối mặt anh như vậy nha!

Ông trời đây rốt cuộc là thế nào, ai có thể đem Mạc Lãnh Tiêu thường ngày trả lại cho cô đây!

Cô yếu đuối cuối cùng không chống cự nổi người đàn ông đang nổi giận, anh vừa lạnh lùng vừa lửa nóng nhìn cô.

Ở dưới ánh đèn làm nổi bật thân thể của cô có vẻ tươi đẹp như vậy.

Chỉ một thoáng trong đầu của anh không còn có bất kỳ ý tưởng gì! Anh chỉ muốn nhìn trên mặt của cô lan tràn thần vận khổ sở.

Cô càng khổ sở anh lại càng vui mừng.

Một tay cầm Thanh Thần dùng đầu gối cứng rắn tách hai chân cô đang giãy giụa ra sức đi phía trước vừa xông hoàn toàn xuyên qua cô!

Cô đau đớn phải hét lên.

Cái loại đau đớn kịch liệt đó khiến cho cô nén lấy nước không ngừng thở dốc nhưng Mạc Lãnh Tiêu giống như không có nghe được, giống như không ngừng mãnh liệt đụng va chạm!

“Không cần.” Cô bị thương mong muốn cự tuyệt, thanh âm khàn khàn đầy nước mắt.

Anh thế nhưng đối với cô như vậy? Không có một chút dịu dàng tình cảm, không có một chút thương tiếc, chỉ có tức giận

Đối với anh mà nói cô đến cuối cùng là cái gì? Một vật thay thế? Còn là một cái công cụ?

Thân thể đau đớn như vậy, trái tim cũng bị thương như vậy giờ phút này cô trừ đau đớn ở bên ngoài không còn có bất kỳ cảm giác gì, ngay cả nước mắt cũng không tiếp tục có nữa.

“Không phải cô sẽ chờ đợi tôi đối với cô như vậy sao?” Thật chặt chôn ở trong cơ thể cô người đàn ông tà ác nói móc cô: “Rõ ràng đã bị người xài qua rồi còn một bộ dạng Thánh nữ!”

Anh bất chấp tất cả ở trên người cô đâm chọc vào, nhìn trên khuôn mặt cô dịu dàng, vẻ mặt đờ đẫn tuyệt vọng.

“Mở mắt ra!” Anh trầm giọng ra lệnh.

Cô cứng ngắc mở mắt ra trừng mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh.

Nhìn đau đớn trong mắt cô người đàn ông trầm trầm cười.

Đem buồn phiền và tức giận trong lòng toàn bộ ở trên người của cô, anh điên cuồng đoạt lấy cô, chiếm đoạt thân thể xinh đẹp của cô căn bản không để ý người con gái phía dưới là đã bất tỉnh hay không.

71. Chương 71: Hoảng Loạn

“Không, không cần!”

Nửa đêm từ trong mộng giật mình tỉnh lại!

Thanh Thần một thân đổ mồ hôi đưa tay sờ soạng chăn bông bên người tay chỉ chạm được một cổ lạnh lẽo.

Cô mờ mịt mở mắt ra, rõ ràng ngủ ở trên giường to mềm mại ầm áp trán của cô lại đổ mồ hôi chảy ròng ròng, đôi tay cô ôm đầu, cô há miệng to thở hổn hển giống như vẫn như cũ đắm chìm trong điên cuồng đòi hỏi trong phòng ngủ này mười ngày trước.

Anh không để ý cô gắng gượng giãy giụa hơn nữa không chỉ một lần, cả buổi tối từng cái góc trong phòng cũng đã có bóng dáng của bọn họ quần quýt si mê.

Tại sao phải như vậy?

Cô không phủ nhận trong lòng của cô có anh cũng không kháng cự anh dựa sát gần nhưng thế nào cũng không phải ở dưới tình huống như thế.

Anh đòi lấy không có một tia ầm áp và thương yêu chỉ có tức giận.

Cô không biết tại sao anh lại như vậy, cô không biết cô rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Ôm lấy đầu gối đầu gối cô uất ức giữ lại nước mắt.

Mười ngày nay cô không có lúc nào là không sống trong hoang mang hoặc là trong đau khổ muốn gặp anh thế nhưng lại cũng sợ nhìn thấy anh.

Anh luôn là cao thâm khó lường thế kia khiến cho cô nhìn không hiểu, cô thật cảm thấy mình sắp điên rồi.

Cô không chịu nổi, cô muốn nói chuyện thật tốt một chút với anh giữa bọn họ rốt cuộc tính là gì?

Thế nhưng thế anh lại vẫn không xuất hiện nữa.

Một Thanh Thần mà rốt cuộc là muốn gặp anh hay là không muốn gặp anh? Mà rốt cuộc nghĩ muốn cái gì? Cô ngồi thở hổn hển muốn điều chỉnh suy nghĩ của mình nhưng mà một chút cũng không có.

Chân trần chạy về phía phòng nhìn đàn Piano một tuần trước Lâm Sách đưa đến cô cúi đầu lông mày thu lại, ngón tay di chuyển ở trên phím đàn có lẽ đánh đàn có thể khiến cho cô quên đi phiền não.

Chỉ là trong này vốn là trong suốt trang nhã, tiếng đàn không buồn không lo không thấy nữa, hôm nay tuôn ra tiếng đàn đều là mâu thuẫn và oán khí.

Cả người ngã ngồi trên thảm trải sàn cô khổ sở che lỗ tai của mình: Một Thanh Thần mà không cần như vậy, không nên như vậy!

Cần môi, mắt sáng bật kín nước mắt mê mang nhớ đến Mạc Lãnh Tiêu đoạt lấy kia, hơi thở nóng rực này khiến cho nụ hôn của cô trầm luân.

Tại sao cô cảm thấy loại cảm giác đó cùng với người đàn ông xa lạ ở phòng số 2308 đó đụng chạm cảm giác của cô có chút giống nhau?

Đôi mắt đẹp không ngừng lưu chuyển Thanh Thần nghĩ hoặc tất cả đàn ông đều như vậy sao? Thời điểm người đàn ông cho người phụ nữ cảm giác đều là giống nhau sao? Còn là..

Lắc đầu một cái Thanh Thần không cho chính mình tự đi suy nghĩ, không muốn làm ỉn càng ngày càng loạn.

Một tháng Mạc Lãnh Tiêu lại giống mấy lần đầu, giống như không một tiếng động muốn biến mất ở trong sinh mệnh của cô.

Khi nào anh mới có thể xuất hiện cô không biết. Có lẽ là mấy tháng cũng có lẽ là mấy năm đi, thậm chí là vĩnh viễn anh cũng sẽ không xuất hiện.

Gọi điện thoại cho anh thì anh tắt máy; đến công ty tìm anh trợ lý nói anh rời đi; có thể hỏi người của anh nguyên nhân vì sao nhưng tất cả mọi người đều lắc đầu với cô, không ai biết anh đi đâu.

Có lẽ bọn họ cũng đều biết anh đang ở đâu chỉ là không nói cho cô biết mà thôi.

Mỗi ngày soi vào gương cô cảm thấy mình trở nên u buồn, dù sao trong lòng cất giấu vài thứ. Là nhớ nhưng cũng là oán giận

Anh cái gì cũng không nói, giữa hai người cứ như vậy kết thúc sao?

Đi ra thuyền hoa Thanh Thần vẫn như cũ đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

“Mộ Thanh Thần!” Có người sau lưng đang gọi tên của cô, cô xoay người hơi sững sờ nhìn Tiết Khả Nhân: “Cậu tìm tôi có việc gì thế?”

72. Chương 72: Tụ Hạp

“Tối nay bạn bè ở đoàn thể xã hội có một buổi gặp gỡ cậu cũng tham gia chứ? Một người cũng rất nhàm chán có phải không?” Tiết Khả Nhân nhả nhặn tìm kiếm ý kiến của cô.

Việc này Thanh Thần gặp khó khăn rồi cô rất ít khi tham dự hoạt động như vậy cô thích cảm giác một người thanh tịnh.

“Hãy đi đi.” Tiết Khả Nhân lôi kéo tay của cô năn nỉ: “Bạn bè ở đoàn thể xã hội cũng muốn cậu tham gia tổ cầu xin cậu có được hay không?”

“Nhưng...”

“Làm ơn đi Thanh Thần! Tổ đều đã khoe khoang khoác lác cậu sẽ không nhẫn tâm để ọi người thất vọng chứ!” Tiết Khả Nhân làm bộ đáng thương nhìn cô.

Không chống lại được năn nỉ của cô Thanh Thần gật đầu một cái: “Được, tổ đồng ý là được.”

Cái gọi là đoàn thể xã hội tụ hạp cũng chỉ là một nhóm người sau khi ăn cơm xong lại tìm cái quây rượu sau đó giống như nổi điên ở trong phòng chung phóng túng mình.

Tất cả mọi người chăm sóc cô một chén lớn lại một chén lớn rượu không ngừng.

“Nguyễn Hoài Viễn đến chúng ta cạn!” Khuôn mặt Tiết Khả Nhân phồng lên hồng hồng nhỏ nhắn trước mặt mọi người hướng về phía soái ca đệ nhất trong viện của bọn họ thị uy một bộ dạng không say không về.

Nhưng Nguyễn Hoài Viễn giống như là bình thường không nghe được cô nói chuyện ngồi nghiêm chỉnh lặng lẽ nhìn cô.

Thanh Thần ngồi ở trong góc thờ dài nhìn giống như là một thế giới khác với bọn họ.

Rõ ràng không thuộc về trong một thế giới, biết rõ hôm nay đến sẽ lúng túng nhưng cô vẫn đến có thể thấy thật là khờ.

Không chút để ý các bạn học chung lớp đang trong lúc uống nước này chút ít quan hệ với cô cũng không phải là không biết.

Cho nên Tiết Khả Nhân sẽ tích cực kính xin cô tới tham gia hoạt động như vậy cũng chỉ là bởi vì cô ấy mát cao hơn đầu thích trai đẹp Nguyễn Hoài Viễn thôi.

Tiết Khả Nhân có gia thế tướng mạo kiêu ngạo lại đương nhiên có thể không cam lòng cứ như vậy bị trai đẹp lạnh nhạt mà Thanh Thần cũng biết tâm tư của Nguyễn Hoài Viễn ở bên trên người chính mình.

Chỉ là hôm nay trong lòng của cô đã tràn đầy hình bóng của người biến mất không thấy gì nữa còn lại người nào cũng không nâng lên chú ý của cô nữa rồi.

Nghĩ như thế cô càng phát ra hối hận khi đi đến nơi này.

Nhìn Tiết Khả Nhân không ngừng uống rượu Thanh Thần cười có chút thương thức cô ấy.

Một người phụ nữ làm một người đàn ông uống say cũng là một niềm hạnh phúc. Không giống cô muốn vì anh uống say cũng không thấy anh.

Tựa vào trên ghế sa lon trên vầng trán của cô nhuộm đầy mất mát và phiền muộn.

“Cậu..” Tầm mắt của Nguyễn Hoài Viễn rơi vào trên người của cô, ngồi vào bên cạnh cô mới vừa mở miệng một bóng dáng liền chen vào.

“Thanh Thần! hôm nay tất cả mọi người uống rượu chỉ một người cậu uống nước trái cây thật không đạt đến một trình độ nào đó!” Đem ly rượu đưa đến trong tay của cô Tiết Khả Nhân cổ vũ cô.

“Không... tôi.. tôi sẽ không uống rượu!” Thanh Thần quả quyết cự tuyệt.

“Không phải nói không say không về sao? Cậu nhưng là đệ nhất mỹ nhân trong viện của chúng ta nha, không cho không nể mặt!” Tiết Khả Nhân mất đi bộ dạng say rượu vỗ vai của cô.

“Tôi...”

“Tớ cho cậu biết nha! Rượu nhưng là đồ tốt cậu uống nó chuyện phiền não gì cũng không có, muốn quên không thể quên được toàn bộ đều quên.” Tiết Khả Nhân cười đến ngây ngốc không ngừng thuyết phục cô.

Tâm khê dao động do dự chốc lát, Thanh Thần cuối cùng nhận lấy ly rượu nhàn nhạt uống một hớp.

Chất lỏng cay nồng chảy qua cổ họng, cô lập tức liền ho khan chỉ là nhìn các bạn học vui vẻ ra mặt cô cũng nâng lên một nụ cười.

Thật ra thì cuộc sống như thế cũng tốt vô cùng.

Trên ghế sa lon ánh mắt của Nguyễn Hoài Viễn nhìn cô chớp cũng không chớp.

Uống một chút xiu rượu sức lực của Thanh Thần có chút đã không thắng được rượu, hậm hực ngà say rồi.

73. Chương 73: Thổ Lộ Chối Mặt

Hai má đỏ ửng lông mi thật dài ở ánh đèn chiếu xuống tách thành hai mảnh làm bóng mờ đau lòng người.

Cô khẽ cúi đầu chỉ là cười không gia nhập bọn họ nói chuyện cũng không uống rượu nữa. Dáng vẻ xuất trần này quả thật chính là xinh đẹp không gì sánh được.

Ánh mắt của Nguyễn Hoài Viễn càng ngày càng sâu chậm rãi mà đến gần cô nhẹ nhàng nâng tay muốn đụng vào gò má của cô.

Giật mình lui một bước khuôn mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần trong nháy mắt đỏ bừng: “Ngại quá, tôi còn có chuyện này, uống xong ly của tôi rồi, đi trước.”

Ngửa đầu đem rượu trong ly một hơi uống cạn sạch, Thanh Thần đẩy cửa ra liền muốn rời đi.

Nguyễn Hoài Viễn muốn kéo tay của cô ở lại bị cô kiên quyết tránh thoát.

“Tôi đi trước xem cô ấy thế nào, mọi người tiếp tục.”

※

Mạc Lãnh Tiêu vừa đi vào quầy rượu liền nhăn đầu lông mày.

Anh không thích loại địa phương không khí ngọt ngào này càng đặc biệt không thích cùng tiểu thư nói chuyện yêu một đêm.

“Tôi nói Mạc thiếu gia ngài là nói muốn uống rượu không gần đây sao?” Lâm Sách nhìn thấu tâm tư của anh đường hoàng giải thích: “Đi vào trong phòng sẽ không âm ỉ như vậy.”

Lông mày càng chau càng chặt tâm tình cơ bản là phiền muộn càng bị đè nén phát ra.

Hít một hơi Mạc Lãnh Tiêu tăng nhanh bước chân.

“Không, không cần, không muốn đụng tới!”

Vừa lúc đó một tiếng kháng cự thì thầm khiến cho thân thể của anh cứng đờ theo bản năng quay đầu lại.

Dưới ánh đèn mập mờ người bị áp chế ở trên tường khiến cho anh hít vào một hơi.

“Mộ Thanh Thần! Tôi thích em! Rất yêu mến em!”

Thanh Thần không ngừng lắc đầu đẩy lồng ngực của anh: “Nguyễn Hoài Viễn anh..anh đừng như vậy!”

“Tôi hiểu biết rõ tâm ý của anh nhưng tôi đối với anh không có cảm giác.”

Mạc Lãnh Tiêu nghiêm mặt bước chân dừng lại nhìn chằm chằm vào hình ảnh phía trước.

“Ách, là cô ấy?” Lâm Sách trừng lớn mắt nhìn người đàn ông bên cạnh sắc mặt kia cực kỳ khó coi, lúng túng nuốt nước miếng một cái: “Nếu không chúng ta chuyển sang chỗ khác?”

Lạnh lùng xoay người, giữa hai lông mày người đàn ông chứa đầy tức giận.

“Nguyễn Hoài Viễn! không cần, không nên như vậy!” Hoảng hốt khóc thút thít khiến cho anh xoay người lần nữa.

Anh không phải không muốn xen vào cô chỉ là cô vẫn là vị hôn thê của anh nhất định phải giữ kỷ bốn phận của mình!

Shit!

“Buông cô ấy ra!” Một tiếng gầm nhẹ lạnh lẽo, anh đã bắt được cổ áo của người nọ, quả đấm nhả tâm rơi vào trên mặt Nguyễn Hoài Viễn.

Tiếng nói trầm thấp xẹt qua bên tai Thanh Thần, tim run lên đôi mắt đắm lệ gương nhẹ: “Lãnh!”

Mượn rượu cô lão đảo nghiêng ngả nhào vào trong ngực của anh, vòng chắc cổ của anh: “Lãnh, thật sự là anh, anh rất cuộc xuất hiện. Tôi biết ngay anh sẽ xuất hiện.”

Quên một đêm kia anh tàn nhẫn, bây giờ Thanh Thần chỉ muốn dùng cảm lần thứ nhất đem nhớ nhung của chính mình nói cho anh nghe.

Nguyễn Hoài Viễn không thể tin trước mắt nhìn qua người đàn ông. Tiết Khả Nhân từ trong phòng đi ra ngoài cũng bị chuyện trước mắt dọa sợ hết hồn.

“Mộ Thanh Thần!” Mạc Lãnh Tiêu gầm nhẹ: “Cô ở đây làm cái gì?”

“Mấy ngày không gặp cô cứ nhiên học được đến quầy rượu rồi hả? Còn uống đến say mềm lồi kéo với người đàn ông không rõ?”

“Nói chuyện với tôi!” Vòng chắc hông của cô, lạnh lùng nhìn mặt của cô say mê trong giọng nói tràn đầy giễu cợt: “Thế nào? Cái này không được?”

Thanh Thần mở mắt ra ánh mắt lưu chuyển tỉnh rượu bất mãn nói: “Anh mới không được!”

Thần thái của cô giống như một người mềm mại không xương tay thẳng tắp trêu chọc đến ngực của Mạc Lãnh Tiêu.

Không tự chủ lại gần cô Mạc Lãnh Tiêu càn rỡ cười nhẹ môi mỏng vênh lên càng đến gần: “Học được người đàn ông? Hả?”

Bàn tay hung hăng nắm ở cằm của cô, giọng nói người đàn ông bá đạo lại tà ác: “Mộ Thanh Thần cô là nhớ tôi hay là tịch mịch rồi hả?”

74. Chương 74: Chỉ Muốn Dững Cầm Một Lần (1)

Bàn tay, hung hăng nắm ở cằm của cô, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu bá đạo lại tà ác: “Mộ Thanh Thần, cô là nhớ tôi, hay là tịch mịch?”

Lời của anh, mười phần tà lệ, bên trong lạnh lẽo lại bí mật mang theo mập mờ vô hạn.

Răng môi của người đàn ông trừng phạt giống như cắn cánh môi của cô, Thanh Thần bị đau, thật thấp nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, không tự chủ đứng thẳng người, thân thể mềm mại dính vào trong lồng ngực bền chắc của anh.

Sâu trong trí nhớ cảm xúc tinh tế sôi trào mà đến, kẻ sát dịu dàng của cô, toàn thân Mạc Lãnh Tiêu nhất thời nhiệt huyết sôi trào.

Ánh mắt trầm xuống, đang muốn đẩy cô ra, tay nhỏ bé của cô lại vòng chắc gáy của anh.

Phần môi hàm chứa hồng phấn chậm rãi di động, di chuyển ở trên môi mỏng của anh, dịu dàng mê hoặc anh.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung màu trắng ánh sáng, thế gian vạn vật cũng biến mất trong nháy mắt.

Mộ Thanh Thần! Mộ Thanh Thần! Cô gái nhỏ đáng chết này!

Hành lang khách sạn bố trí cực kỳ xa hoa, rộng lớn tĩnh mịch, không có một bóng người.

Trên trần nhà xinh đẹp tuyệt trần cách mấy bước vây quanh bức tranh trù tượng, ánh đèn dịu dàng rọi xuống trên vách tường ở hành lang tầng hai.

Bỏ quên hiệu quả cách âm cực tốt tóc dài dài trên mặt thảm, che phủ một tầng ánh sáng mềm dịu vui vẻ.

Giọng nữ thật thấp mảnh mai lại đi trên đường trần trọc vang trở lại: “Lãnh. Không cần đi.”

Cách thang máy gần nhất của ‘phòng cho tổng thống’, Mộ Thanh Thần đang bị Mạc Lãnh Tiêu áp chế ở trên cửa hung hăng mề nheo giày xéo.

Người đàn ông giống như là thú tính đại phát, dùng lực độ gần như gặm cắn hôn cô.

Mà người phụ nữ trong ngực anh, không những không kháng cự, quả thật chính là nhiệt tình như lửa, gọi anh thân mật giọng nói đã trở nên nhỏ giọng.

Từng tiếng quyến rũ như tơ mập mờ kêu gọi chui vào trong lỗ tai, động tác của Mạc Lãnh Tiêu càng thêm thô bạo càng thêm dùng sức, thê mở cửa phòng cơ hồ bị anh gấp gáp làm gãy!

Cửa thật vất vả mở ra, Thanh Thần hai chân đang kẹp hông cường tráng của anh, đôi tay ôm cổ anh, cả người lơ lửng trong không trung.

Cửa vừa mở ra, sau lưng mất đi phụ thuộc, Thanh Thần sợ hãi đẩy bật về phía sau, tay nhỏ bé cố chấp không quên kéo người đàn ông lên trước người, hai người cứ như vậy song song ngã nhào trên đất.

Chống thân thể của mình lăn đến một bên, Mạc Lãnh Tiêu không có áp đến cô.

Thanh Thần nằm trên mặt đất vẻ mặt ngây ngốc lại chống lên nửa người trên, quỵn rũ lại tinh khiết nhìn gương mặt tuần tú của anh.

Cánh tay của cô chống đỡ ở trên mặt thảm thật dày, xinh đẹp kêu gọi như con bướm, áo khoác đã sớm rơi xuống trong thang máy, áo len rộng thùng thình bên người cũng bởi vì lôi kéo, cơ hồ tuột đến khuỷu tay.

Gió mát thổi đến trên da thịt phơi bày của cô, cô lại lẩn vào nếu không cảm giác, chân thon dài vòng ở bên hông bền chắc của anh, thân thể chậm rãi nghiêng đổ về phía sau, ửng đỏ trên mặt này viết đầy mê say hấp dẫn.

Nhìn trong đôi mắt đen của anh hiện lên nồng đậm máu đỏ, cô lại cố ý muốn thêm dầu vào lửa.

Hàm răng trắng trắng khê cắn cánh môi, cặp mắt mờ mịt nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt kia quả thật chính là một con Tiểu Bạch Thỏ vô tội.

Mạc Lãnh Tiêu trợn to hai mắt, không chần chờ nữa, đưa chân hung hăng đá lên cửa.

Áo len màu trắng ở kịch liệt xé rách ở giữa bị anh rút đi, cánh tay Mạc Lãnh Tiêu bền chắc có lực xuyên qua dưới nách cô, thoát mái đem lấy cô kéo vào phòng tắm.

Bộ dáng này nhìn anh, cô cho là, bọn họ biết làm những thứ gì?

Mặt lạnh lùng, Mạc Lãnh Tiêu vứt cô vào bồn tắm, mở vòi hoa sen ra, dùng nước lạnh leo xả lên trên người cô.

Cô hét lên một tiếng, y hệt phản xạ có điều kiện vịn thân thể anh: “Cứu mạng, cứu mạng. Lãnh, cứu tôi. Cứu cứu tôi.”

Thân thể cương cứng, ấn cô ở dưới vòi nước, đôi đồng tử màu đen trừ phần nộ vẫn là phần nộ.

Anh cực kỳ tức giận, người phụ nữ to gan này, lại dám quỵn rũ anh?

“Lãnh, anh cứu tôi. Cứu cứu tôi.”

Cô kêu gào, anh mất diếc tai ngơ, anh mặc kệ tật xấu của cô là từ đâu học được, dù thế nào đi nữa anh biết một chút một khiến cho cô toàn bộ cũng từ bỏ!

Thanh Thần khóc nháo, nước ầm dần dần nóng lên rồi.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ là ôm cô, cho đến cô nằm ở trong ngực của anh cũng không có động tĩnh nữa.

Tắm rửa một chút mùi rượu trên người cô, anh ôm cô đi ra phòng tắm, đem lấy cô ổn định ở trên chiếc giường mềm mại.

Ngồi ở bên giường, anh nhìn hình dạng của cô, mấy ngày nay không thấy, anh đều sớm không nhận ra cô.

Pha rượu? Uống rượu? Ca hát? Lôi kéo với người đàn ông không rõ? Thậm chí quỵn rũ người đàn ông?

Đáng chết! Mộ Thanh Thần đáng chết! Cô là đang dùng phương thức như thế tố cáo đêm hôm đó mình đối với cô làm tất cả sao?

Cô cho rằng cô là ai, lại dám khiêu khích sự kiên nhẫn của anh?

Cúi đầu hung hăng hôn lên này trong ngủ mê tiểu nữ nhân môi, hung hăng giày xéo, cho đến nàng ưm kháng nghị anh xâm phạm, anh mới thả qua nàng.

Ôm cô vào lòng, trong tròng mắt đen nhánh một mảnh chán nản, một ít ánh sáng nhanh chóng vụt qua, không biết ở đây có kế hoạch gì.

“Ừm.” Tay nhỏ bé, xoa huyết thái dương, Thanh Thần khó chịu nhăn đầu lông mày.

Thì ra kết quả say rượu, chính là ngày thứ hai đầu óc vẫn choáng váng như cũ, khó chịu không chịu được!

Mở ra con người mông lung, Thanh Thần hơi sững sờ.

Tất cả trước mắt, đều là xa lạ, gian phòng xa lạ, bày biện xa lạ. Trong phòng ngủ to như vậy, trống rỗng, chỉ có mình cô.

“Lãnh ——”

Mạc Lãnh Tiêu đâu? Cô nhớ rõ ràng, tối hôm qua, Mạc Lãnh Tiêu cũng ở đây

Nhưng. Vì sao hiện tại.

Chân không xuống giường, tìm khắp phòng, cũng không có phát hiện bóng dáng của anh.

Ngơ ngác đứng ở trong phòng khách, trong lòng xông ra vô hạn mất mát.

Tối hôm qua, ở quầy rượu cô nhìn thấy anh rồi, cô nhớ rất rõ ràng, người kia, chính là anh! Đúng, cô không hiểu, rõ ràng đối với cô, là có cảm giác, nhưng vì sao anh lại.

Tại sao, chỉ chớp mắt, anh lại từ trong tầm mắt của cô biến mất?

Nghĩ đến hành động to gan tối hôm qua của cô, Thanh Thần đỏ mặt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng nắm thành quả đấm, giữa hai lông mày tràn đầy phiền muộn.

Nhìn đồng hồ, lại ngẩn ngơ nhìn chăm chăm quần áo đã hong khô, một lát sau, Thanh Thần thể nhưng lỗ mũi chua chua!

.

Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu ghê tởm! Anh tại sao có thể như vậy chứ?

Mỗi lần cũng không nói tiếng nào, bọn họ tính là gì? Nếu như bọn họ cái gì cũng không phải, đêm hôm đó, anh vì sao lại muốn cô?

Nếu như, cô là người của anh, vậy vì sao anh.

Tất cả ngày hôm qua, cô biết đều không phải là giấc mơ. Mơ, không thể nào chân thật như vậy, hơi thở của anh, ngực của anh, nhiệt độ của anh, nụ hôn của anh, cô đều nhớ rất rõ ràng!

Anh đừng mơ tưởng không thừa nhận.

Nhanh chóng thay xong quần áo, Thanh Thần vội vã chạy đến đại sảnh: “Chào cô!”

“Cái đó. Tôi ở gian phòng.”

“Ngài là Mộ tiểu thư chứ?” Tiểu thư ở đại sảnh khách khí nhìn cô: “Ngài khỏe chứ, phòng của ngài đã thanh toán rồi.”

Lông mày nhẹ nhàng nhíu lên, cô tiếp tục mở miệng: “Xin hỏi, là ai dẫn tôi đến nơi này? Là ai thanh toán tiền?”

“Mộ tiểu thư, tối hôm qua, là vị tiên sinh trước khi tiễn đưa cô đến được. Lúc ấy ngài uống say rồi, trước khi tiên sinh đi còn để cho tôi thay quần áo cho ngài!” Duy nhất nói xong chuyện tình cô muốn biết, giọng điệu của tiểu thư ở đại sảnh vẫn hiền hòa như cũ, trên mặt cũng mang theo mỉm cười.

“Cám ơn.”

Xoay người, trên vẻ mặt Thanh Thần lộ ra cô đơn, không tiếp tục dừng lại nữa, cô cất bước liền đi ra ngoài cửa.

Cô rời đi, hoàn toàn không chú ý đến trong góc lầu hai, người đàn ông này con người thâm thúy một mực trầm trầm nhìn chăm chú vào cô.

“Tôi nói, Mạc Lãnh Tiêu tiên sinh thân ái, tôi, nhìn không hiểu cậu.” Đôi tay ôm ngực, Lâm Sách cau mày.

Đúng, anh không hiểu, rõ ràng đối với cô ấy, là có cảm giác, nhưng vì sao cậu ta lại.

“Cậu không cần phải hiểu.” Thu hồi tầm mắt, gương mặt tuấn tú của Mạc Lãnh Tiêu cực kỳ lãnh khốc.

“Là cậu nói, thân thể của cô ấy không thích hợp làm phẫu thuật, tại sao lại đột nhiên thay đổi ý định?” Đôi mắt đào hoa trầm xuống, anh thử thăm dò hỏi: “Nếu quyết định để cho cô làm phẫu thuật, vì sao không lập tức tiến hành?”

Khóe miệng, tà khí giương lên, trong mắt của Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua một hồi ý lạnh: “Tôi muốn khiến cho cô ấy tâm cam tình nguyện giao ra tất cả tôi muốn.”

Tất cả anh muốn, đều muốn cô tự tay dâng lên, chỉ có như vậy, mới có thể khiến người kia, đau đến không muốn sống!

“” Anh kiêu căng, khiến Lâm Sách tức cười, nhìn gò má bạn tốt, trong lòng dâng lên lo lắng nồng đậm: “Lãnh Tiêu, thù hận của cậu, sẽ phá hủy cô ấy.”

Ánh mắt sắc bén đảo qua, Mạc Lãnh Tiêu âm trầm mở miệng: “Là ông ta, phá hủy tôi trước.”

Đại học Hải Ninh, Thanh Thần đi một mình ở trên đường, lại bị Tiết Khả Nhân đột nhiên ngăn cản đường đi: “Này, Mộ Thanh Thần, cậu và Mạc Lãnh Tiêu đó là quan hệ như thế nào?”

Thân thể hơi sững sờ, cô giương mắt: “Cái gì quan hệ thế nào?”

“Hừ, còn không muốn thừa nhận đây?” Tiết Khả Nhân nén lấy miệng, đôi tay ôm ngực: “Chúng tớ ngày hôm qua đều nhìn thấy, Mạc Lãnh Tiêu ôm cậu...hai người đang hôn! Hơn nữa. Anh ta còn biết tên của cậu đấy! Cậu dám nói hai người không quen sao?”

Tim, khẽ kéo, người kia, thật sự là anh!

Đáng ghét! Mạc Lãnh Tiêu ghê tởm! Cô cũng biết, biết người kia thật sự là anh, anh còn muốn trốn tránh mình? Cùng mình chơi trò mất tích?

Cau mũi một cái, cô xoay mặt: “Tôi và anh ấy, không có quan hệ.”

Bọn họ quan hệ thế nào cũng không có, có lẽ nói, cô cũng không biết bọn họ là quan hệ thế nào.

“Làm sao mà có thể không có quan hệ đây?” Tiết Khả Nhân không tin, tối ngày hôm qua, khi đó nhưng là cô nhìn rất rõ ràng, không những như vậy, Nguyễn Hoài Viễn cũng nhìn thấy nha, anh còn bị Mạc Lãnh Tiêu đánh một quyền đấy.

“Cậu biết, tớ sẽ không uống rượu. Tối ngày hôm qua, là tớ uống nhiều quá.” Thanh Thần tránh nặng tìm nhẹ, không có ý định để cho cô biết quá nhiều.

“Cứ như vậy?” Tiết Khả Nhân nhướn đuôi lông mày.

“Ừ, cứ như vậy.” Thanh Thần hạ mí mắt, trong giọng nói một mảnh bình thản: “Cậu đừng suy nghĩ nhiều.”

Lắc đầu một cái, cô vẫn là không tin: “Mặc dù ngày hôm qua tôi uống rượu không ít, nhưng cũng không đến nỗi sinh ra ảo giác chứ? Tôi có thể cảm thấy, giữa hai người nhất định có quan hệ! Hơn nữa, quan hệ còn rất không tầm thường!”

“Tôi và anh ấy thật sự không có quan hệ!” Cô thở dài, nhìn về mặt Tiết Khả Nhân nửa tin nửa ngờ, đột nhiên ánh mắt một hồi lưu chuyển, Mạc Lãnh Tiêu đó không phải vẫn luôn trốn tránh cô, đối với cô trốn tránh không gặp sao?

Rất tốt, cậu liền tránh đi! Xem cậu có thể trốn được đến lúc nào!

Trong lòng đã có chủ ý, khóe miệng Thanh Thần giương lên: “Tiết Khả Nhân, tôi. Cậu có thể giúp tôi một việc hay không?”

“Gấp cái gì? cậu nói!” Tiết Khả Nhân từ trước đến giờ ngay thẳng, cơ hồ không do dự liền đồng ý với cô.

Nghe cô ở bên tai mình nói nhỏ, Tiết Khả Nhân trợn to hai mắt, miệng vừa há lên thật to, không thể tin được nhìn Mộ Thanh Thần: “Cậu. Cậu nói không phải là sự thật chứ?”

Ông trời, Mộ Thanh Thần đúng là mỹ nhân dụ dỗ nổi danh toàn trường, cô ấy yên tĩnh như thế, tinh khiết cổ điển như vậy, thấy thế nào cũng không giống người biết làm loại chuyện như vậy nha!

Tiết Khả Nhân chau mày lại thật chặt, đem đầu lắc gống như trống lắc: “Không được không được. Chỗ đó quá nguy hiểm!”

“Thanh Thần, cậu đừng loạn tưởng, cậu căn bản cũng không thích hợp đi đến đó! Không được, không được, tuyệt đối không được.” Không ngừng khoát tay, cô cũng không muốn gây ra phiền toái gì .

“Tại sao không được?”

“Cái dáng vẻ người này, đi cũng là không hợp nhau, dù sao chính là không được.” Đôi mắt hỏi thăm của cô, thái độ của Tiết Khả Nhân cũng kiên trì!

Cô và người ở đó, chênh lệch cũng quá lớn chứ?

“Này, vậy tớ không phải có thể hóa trang sao?” Thanh Thần khổ sở van nài: “Lấy tóc nữa, nhìn có lẽ giống như !”

“Tuy vậy cũng không được!” Tiết Khả Nhân kiên quyết lắc đầu, chỗ đó, là không thể mang Mộ Thanh Thần đứa bé khéo léo này đi.

Mặc dù, cô là có chút ghen tỵ với cô ấy, nhưng mà cô không thể vì đạt được Nguyễn Hoài Viễn sẽ để cho Thanh Thần xảy ra chuyện ngoài ý muốn nha. Cô cũng không phải là người hèn hạ như vậy!

Chỉ xem ở trong phòng, cô uống ly rượu, sẽ say mơ mơ màng màng cũng biết, cô không lường trước !

Chỉ xem ở trong phòng, cô uống ly rượu, sẽ say mơ mơ màng màng cũng biết, cô không phải loại người kia !

Giữa hai lông mày xông ra mấy phần mất mát: “Cậu không muốn giúp tôi, đúng không?”

Thanh Thần thở dài, không hề miễn cưỡng nữa, xoay người muốn đi.

“Này.” Tiết Khả Nhân gấp đến độ dậm chân, không phải là cô không giúp, là cô căn bản cũng không có thể giúp nha.

“Nếu như người cảm thấy làm khó, vậy coi như xong.” Sâu kín mở miệng, trong giọng điệu của nàng đều là cô đơn.

“Này!” Tiết Khả Nhân đuổi theo, tâm không cam lòng không nguyện mở miệng: “Cậu đừng cái bộ dáng này. Tớ...tớ đồng ý với cậu vẫn không được sao? Tớ giúp cậu một tay, giúp cậu, được chưa?”

Cười ngọt ngào, ánh mắt nghịch ngợm một hồi lưu chuyển, Thanh Thần cảm động hít mũi một cái: “Cám ơn cậu, Tiết Khả Nhân! Cậu yên tâm, tôi cũng sẽ giúp cậu như vậy!”

“Giúp tôi? Tôi có cái gì cần giúp hay sao?” Tiết Khả Nhân mờ mịt, cô cái gì cũng có, cái gì đều không cần, chỗ nào cô cần phải giúp một tay?

Có thâm ý khác nhìn cô, Thanh Thần đem đầu chuyển qua bên tai của cô: “Ví dụ như. Nguyễn Hoài Viễn.”

Tiết Khả Nhân kinh ngạc nhìn cô: “Cậu...cậu nói những gì đó?”

“Ha ha, tớ cái gì cũng không nói.” Thanh Thần một bên cười, một bên nhẹ nhàng chạy ra.

Bóng hình màu trắng xinh đẹp lướt qua, dưới ánh mặt trời, đẹp được có chút không chân thật, giống như là tinh linh không cần thận rơi xuống phạm trần, chẳng biết lúc nào sẽ nhanh nhẹn rời đi.

Tiết Khả Nhân sững sờ ở chỗ cũ, nhìn có chút ngây người. Cô ấy, thật là đẹp, khó trách, trong mắt của Nguyễn Hoài Viễn, chỉ có bóng dáng của cô ấy.

“Thanh Thần, em và anh ta là quan hệ như thế nào?”

Yên tĩnh trong phòng vẽ tranh, đột nhiên vang lên một giọng nam dễ nghe.

Thanh Thần thu hồi tẩy và bút vẽ xong, ngẩng đầu lên nhìn Nguyễn Hoài Viễn một cái: “Cái gì quan hệ thế nào?”

Không ngờ, anh và Tiết Khả Nhân giọng điệu hỏi người cơ hồ giống nhau như đúc.

“Ngày hôm qua, người đàn ông kia là Mạc Lãnh Tiêu, đúng không?” Thanh âm của anh có mấy phần nóng nảy: “Em và anh ta, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Nhàn nhặt nhìn cô một cái, cô tự nhiên thu đồ: “Cậu cảm thấy, tôi và anh, là quan hệ như thế nào?”

“Em.” Thái độ của cô, khiến Nguyễn Hoài Viễn bất mãn, mày rậm chau quá mức: “Em nói cho tôi biết! Tôi không muốn đi đoán!”

Trong mắt anh, Mộ Thanh Thần là đơn thuần như vậy, tốt đẹp như vậy, anh không muốn làm cho những thứ ý tưởng bản thủ kia làm ô nhiễm thanh lệ của cô.

“Có lẽ cậu đoán không phải sai, tôi với anh ấy, chính là loại quan hệ cậu nghĩ kia.” Thanh Thần không e dè, giọng nói bình tĩnh giống như một hồ nước.

“Cái gì?” Gương mặt tuấn tú của Nguyễn Hoài Viễn ngẩn ra xanh mét: “Hai người. em và anh ta, anh ta đã ba mươi tuổi rồi, lớn hơn em đến mười tuổi, hai người.”

Thanh Thần dọn dẹp dụng cụ vẽ tranh từ từ xoay người: “Vậy thì thế nào? Anh ấy không có ép buộc tôi, tất cả đều là tôi cam tâm tình nguyện!”

Thanh âm của cô nhàn nhạt sâu kín, vẻ mặt không thấy bất kỳ chán nản nào, ngược lại mang theo nụ cười mơ hồ.

Nụ cười kia, là anh chưa bao giờ nhìn thấy. Rất đẹp, rất say lòng người, quả thật làm cho người ta không dời mắt được, lại mang theo một loại tư thái nở rộ để cho anh tuyệt vọng.

“Tớ không tin, cậu không phải là loại người kia, cậu không phải là cái loại phụ nữ tham đồ phú quý đó!” Giọng nói của anh có chút kích động, không tin ánh mắt của mình sẽ kém như vậy.

Trong con người xinh đẹp thoáng qua một tia nước lỏng lạnh, Thanh Thần hướng về phía ánh mắt của anh: “Tôi rất rõ ràng cảm giác trong lòng tôi, nói tôi tham phú quý cũng tốt, nói tôi không biết thẹn cũng tốt, này đều không thể thay đổi tâm ý của tôi! Thật ra thì, tôi là hạng người gì, anh cũng không hiểu rõ, không phải sao?”

Dù là ngu nữa, Nguyễn Hoài Viễn cũng hiểu ý tứ Trung Hoa của cô.

Một câu cam tâm tình nguyện, đó chính là nói rõ cô đối với tất cả là không oán không hối hận. Một câu anh không biết, đó chính là khi bọn họ tự tay lấy xuống ranh giới giữa hai người khó có thể vượt qua.

Có lẽ, thật sự như cô nói vậy, trong thế giới của cô, chưa từng có bóng dáng của anh.

Nhưng mà, cô tuyệt trần như một đoá Bạch Liên, không nhiễm phù sa, anh không tin cô sẽ lãng phí mình như thế. Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu, anh lớn hơn cô toàn bộ mười ba tuổi nha, bọn họ, bọn họ.

Ai!

Thấy anh khóa lông mày, rơi vào trầm mặc, Thanh Thần thở dài: “Nguyễn Hoài Viễn, xin lỗi. Chúng ta thật không thích hợp!”

Đã trải qua nhiều như vậy, nếu cô còn lấy không rõ cảm giác của mình, vậy thì quá thất bại. Cho đến hôm nay, cô biết rõ người đàn ông chiếm cứ mình cả trái tim đó là người nào, cô, không muốn làm cho bất luận kẻ nào ở trên người của cô lãng phí thời gian.

Chờ một người, quá mệt mỏi. Mà cô, không đáng giá.

“Mộ Thanh Thần, cậu nhanh lên một chút, còn chưa thu thập xong sao?”

Bên ngoài phòng vẽ tranh, đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần hướng về phía Nguyễn Hoài Viễn dịu dàng cười: “Tôi đi trước, hẹn gặp lại.”

Đeo túi xách lên lưng, chạy đến trước người của Tiết Khả Nhân, cô không ngừng thở hổn hển: “Này không đã tới chưa?”

“Đã chuẩn bị xong chưa?”

Tiết Khả Nhân không vui hít mũi một cái: “Yên tâm á..., tôi đều sắp xếp xong xuôi, cậu sẽ rất an toàn!”

Kéo tay của cô, Tiết Khả Nhân mang theo cô: “Hiện tại, chúng ta liền đi qua.”

“Đi nơi nào?” Thanh Thần còn không có phản ứng kịp.

“Nói nhảm! Đương nhiên là cậu phải đi chiến trường buổi tối nha!” Tiết Khả Nhân cau mày giải thích: “Tốt lắm..., tớ cũng sẽ không bán đứng cậu! Cậu và Mạc Lãnh Tiêu quan hệ không nhỏ, tớ không có sống đến nỗi bị quan chán trường, sẽ không ngu đến nỗi trêu chọc Mạc Lãnh Tiêu!”

“Liền tính tớ không sợ chết, tớ cũng vậy nên vì người nhà của tớ suy nghĩ một chút đi, Mạc tổng giám đốc mất hứng một chút, chỉ sợ nhân viên tập đoàn Tiết thị đều phải lưu lạc nơi đầu đường!” Cô hơi khoa trương đối với Thanh Thần làm mặt quỷ.

75. Chương 75: Chỉ Muốn Dững Cầm Một Lần (2)

Phòng họp to như vậy, Mạc Lãnh Tiêu ngồi ở vị trí cao nhất, danh mặt nhìn tài liệu.

Hội nghị cấp cao đang bàn luận bản kế hoạch công trình, anh chỉ là nhú lông mày, quét mắt một vòng, cán bộ cao cấp vốn là kịch liệt biện luận, cũng thức thời cầm miệng.

Không khí, cực kỳ trầm mặc, mặc dù mọi người cũng cố ý bỏ qua, tuy nhiên cũng tại áp lực mãnh liệt thấp như vậy, cảm giác có chút sự khó thở.

Shit!

Đoàn. Huyền tài, đoàn tài“.”

“Không. Không phải như thế. Tôi không muốn tiền của anh. Tôi van cầu anh, thả tôi, thả tôi có được hay không?” Quần áo trên người cơ hồ bị người đàn ông cởi ra, Thanh Thần ôm lấy thân thể mình, (W//RS/HU) kịch liệt run rẩy.

“Không. Không...không nên như vậy.” Nghe thanh âm của bị đóng lại, Thanh Thần thét chói tai ra ngoài, thân thể nhỏ nhắn liều mạng muốn lui về phía sau, lại bị người đàn ông gắt gao kéo vào trong ngực.

“Không cần?” Anh hừ lạnh, trong mắt tràn đầy không gợn: “Người phụ nữ giống như cô vậy tôi thấy rất nhiều, bắt đầu chết sống kêu không cần, chờ ném đến ngon ngọt, sẽ khóc cầu xin muốn tôi!”

“Chỉ là nếu Đại thiếu gia thích, đại thiếu gia trước hết chơi đi, nhị thiếu sẽ không ngại.” Người đàn ông ân cần nhắc nhở.

“Không!”

“Cô, lặp lại lần nữa?” Giọng nói, lạnh được đủ để chết rét mỗi người.

“Chỉ là mấy người không nên thô lỗ như vậy, nhìn cô ấy, cũng bị mấy người dọa sợ!” Cánh tay dài tìm tòi, âm nhu ôm cô vào trong ngực: “Mấy người đi ra ngoài trước, tôi chơi tận hứng rồi, cô ấy chính là của mấy người.”

“Chỉ là khiêu vũ?” Người đàn ông cười nhạo một tiếng, trong giọng nói tràn đầy vẻ không tin: “Khiêu vũ nhảy đến buồn bán trên đài đi? Nếu lên đài, có bán hay không liền không phải do anh nói!”

“Nghe nói tại chỗ tử trong rất được hoan nghênh, nhìn dáng dấp thật là không tệ nha.” Một người đàn ông khác vừa thất dây lưng, vừa đến gần, mà trong góc bên cạnh anh, một người phụ nữ áo nửa cổ đang ung dung sửa sang lại khuôn mặt trang điểm.

“U, đến đây hàng mới đến, dáng dấp đẹp vô cùng, da cũng trắng. Cởi, cởi.”

“Ừm.”

“A.”

“Bốp!” Điện thoại di động bị hung hăng quăng xuống đất, vỡ thành hai mảnh.

“Bốp!” một tiếng, bản kế hoạch từ trong tay Mạc Lãnh Tiêu tìm một biên độ xinh đẹp, vũng vàng rơi vào giữa bàn hội nghị.

“Báo cáo Đại Thiểu Gia mà nói, cô ấy là hàng hôm nay mới đến, ở trong tiệm khiêu vũ của nhị thiếu, bị nhị thiếu nhìn trúng. Nhị thiếu nói trước để lại tình cờ đùa.” Người đàn ông mới vừa rồi kéo Thanh Thần tiến vào kia cung kính trả lời.

“Đại Thiểu Gia.” Người đàn ông đứng ở một bên mới vừa mặc quần áo tử tế cũng chen vào nói: “Vậy tôi trước tiên ở căn phòng bên cạnh chờ, anh chơi đã, tôi cũng vậy tới thử?”

“Cô ấy thế nào?” Thanh âm của anh, lạnh lùng như cũ, chỉ là trong lòng có một cỗ cảm xúc nhàn nhạt không thể không chế lan tỏa rồi.

“Tiểu mỹ nhân, còn không mau cởi ra, là muốn anh đến giúp em cởi sao?” Thanh âm trêu tức, khiến cô mất hồn, đột nhiên tỉnh lại.

“Thiểu gia.” Người đàn ông bên kia điện thoại bên kia giọng nói có chút do dự.

“Thiểu gia, Mộ tiểu thư cô ấy. Cô ấy.”

“Thiểu gia, tôi là nói, Mộ tiểu thư đi quây rượu. Còn có, muốn lên đài biểu diễn múa cột!”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Mộ tiểu thư, Mộ tiểu thư cô ấy.” Jayson gọi điện thoại đến, là đặc biệt phụ trách hộ vệ hành tung của cô.

“Ông trời ơi..!” Tiết Khả Nhân đôi tay che miệng, sắc mặt cũng biến thành tái nhợt.

“Tôi để cho cậu nói tiếp!” Anh gầm nhẹ, không có kiên nhẫn, ập a ập ứng báo cáo khiến cho anh phiền lòng.

“Mẹ kiếp, thật muốn lập tức chiếm hữu cô!” Người đàn ông không ngừng chuyển động yết hầu, trong mắt một mảnh lửa đốt.

“Đúng nha Đại Thiểu Gia! Nhị thiếu nói xong lâu không có chơi đùa loại mặt hàng này rồi, sẽ để cho tôi gọi điện, dẫn cô ấy đi qua!”

“Đúng nha, cởi nhanh một chút, để cho chúng ta xem một chút, vóc người trị giá mấy phần!”

“Cởi! Cởi! Cởi!”

“Muốn đấu có thể, nhưng kết quả chưa chắc là các người chịu đựng nổi.” Nhìn thuộc hạ so tài lẫn nhau, anh lần đầu tiên làm rõ lập trường của mình.

“Chạy đi quây rượu khiêu vũ, không phải là chờ người coi trọng em sao? Em hiện tại đi theo anh, một đêm tiền kiếm được là đủ dùng đến mấy ngày thật dài rồi! Còn nói cái gì không cần?”

“Nhảy! Nhảy! Nhảy!”

“Làm lại!” Giọng trầm thấp bao hàm sợ hãi không thể vượt qua, làm cho người ta không rét mà run.

Nhất định phải đem mình làm thành ra như vậy?

Nghĩ đến đây, anh sẽ không có lý trí, không có trấn định, chỉ muốn đi xem cô, muốn biết, mấy ngày nay anh không có ở đây, cô rốt cuộc cũng biến thành hình dáng gì.

Không ngừng dậm chân, trong lòng sôi ruột vô cùng, Tiết Khả Nhân trong miệng lẩm nhẩm mắng: “Hai người này đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy? Một người điên rồi, một người khác cũng điên rồi sao?”

Không ngừng loay hoay sút đầu mẽ trán, còn trong cơn giận dữ.

Mặc kệ cô đúng không? Tốt! Mặc kệ cũng không quan, vĩnh viễn cũng đừng động tới!

Không được, không được, cô hối hận!

Tại sao, cô sẽ bị người mang đến nơi này?

Mạc Lãnh Tiêu trong biển người cũng là vẻ mặt lạnh lùng, nhìn cô một thân quần áo đen nhánh không chút nào che đậy thân thể, lạnh lùng nheo mắt lại.

Anh vẫn như cũ đứng ở trong đám người cũng không nhúc nhích, giống như bọn họ chỉ là người xa lạ không quen biết chút nào.

Anh rút cuộc quan không quan tâm Thanh Thần nha, tại sao có thể bình tĩnh ung dung như vậy đây?

Anh rút cuộc là làm sao vậy?

Thế nhưng anh lại thủy chung không nhúc nhích, nhìn những người đó ồn ào, nhìn những người đó nhón chân lên đi vuốt ve chân dài của cô, anh chỉ là trầm mặc đứng ở tại chỗ.

Anh hơi nhếch môi, ánh mắt lạnh thấu xương, giống như muốn đem người cho đông cứng rồi.

Lạnh lùng của anh khiến Thanh Thần hoảng hốt, thân thể run rẩy không ngừng, con người trong veo như nước nhìn gương mặt tuấn tú của anh, hướng tới anh cầu cứu.

Sự hồ hững của anh, đâm cô bị thương.

Người trong phòng họp nhìn thoáng qua lẫn nhau, tuy nhiên cũng không dám lên tiếng.

Vươn tay, thô lỗ đem Thanh Thần kéo vào trong ngực.

Ánh mắt hai người cách mọi người phức tạp giao tiếp với nhau.

Hít sâu một cái, anh nhíu nhíu mi tâm. Trong lòng nặng nề làm thế nào cũng không đi.

Rút cuộc là cuộc sống vội vã vẫn là hết ăn lại nằm, Thanh Thần không biết, cô chỉ biết nhìn đứng ở trước mặt mình, người phụ nữ đang ở trên đài nhảy diêm vũ thì toàn thân của cô giống như là bị đóng đinh, căn bản không thể động đậy.

Hai chân không ngừng phát run, thân thể không ngừng lui về phía sau.

Chỉ là một một hồi bản lĩnh, cô bị dẫn vào phòng của một tên kỳ quái.

Nhưng khi ống nghe đầu kia truyền đến đáp án, thân thể anh đột nhiên cứng lại!

Nhưng một thời gian dài, hoặc là mình chìm đắm trong truy lục, hoặc là bị người tính toán, dù sao cả người bản chất chậm chậm thay đổi, ra sân khấu tiếp khác, bán mình.

Nhưng trò chơi cấm kỵ như vậy làm sao cô muốn lùi bước là có thể lùi bước được, ý nghĩ rời đi mới vọt lên, bốn phía liên vang lên tiếng huyết gió và ồn ào vang dội lên.

Khi đó dưới đài liên tiếp khiêu khích, nghe được Thanh Thần không ngừng phát run.

Trong ống nghe nhất thời không có động tĩnh, anh nhấc đầu lông mày: “Nói chuyện.”

Ô ô, cô đều đã làm gì nha! Tại sao lại để ỉn lâm vào trong nguy hiểm như vậy, Mộ Thanh Thần, cái người này tên dân đen, Đại Ngốc Nghếch!

A, liên bộ phận PR và bộ phận tiêu thụ mâu thuẫn bên trong anh cũng trộn đều rồi, thật đúng là đủ vội .

Ngoài miệng không biết bị thứ gì dán sát vào rồi, khiến cho cô không phát ra được một chút thanh âm, nước mắt hối hận, rơi vào bên má, mang theo bất lực và tuyệt vọng!

Miệng bị băng dính dán đến sát sao, cô không phát ra được bất kỳ tiếng cầu cứu, chỉ có thể dùng ánh mắt trong suốt vô tội nhìn bốn phía.

Bởi vì chỉ có anh, mới có thể làm cho cô tự nguyện giao ra chính mình!

Bởi vì chuyện của cô, tính tình của anh biến thành xấu! Anh cũng không tức giận, lại có thể vì chuyện của cô đại phát tính khí!

Ngủ giấc ở trong hoàn cảnh này lâu rồi, kiên trì vốn có cũng liên từ từ phai đi rồi. Thời điểm rất nhiều cô gái mới tiến vào, đều cho rằng mình có thể giữ mình trong sạch.

Đêm dần dần vào sâu, cũng là cuộc sống về đêm của tỉnh Hải Ninh bắt đầu.

Trời ạ, tại sao có thể như vậy? Tiết Khả Nhân không phải nói, cô sẽ rất an toàn sao? Tại sao hiện tại. . . .

Cô rất cuộc muốn dùng phương thức như thế nào đến kháng nghị mình đối với cô chiếm đoạt?

Cô giùng giàng đứng dậy, muốn chạy ra khỏi phòng, lại bị người đàn ông bắt được cánh tay, ném về phía trong góc phòng!

Trong lòng của cô chỉ có một ý nghĩ, cô không cần người đàn ông trước mắt này đụng cô, cô không...không nên!

Cô thật sai lầm rồi sao? Nhìn anh đến, cô cho là cô thắng. Hiện tại, cô. Thua sao?

Tay nhỏ bé tinh xảo của cô mập mờ từ cấn cổ từ từ trượt, tứ chi giãy dụa dừng lại ở cái mông, mập mờ nâng lên mặt mày.

Cô muốn tìm Tiết Khả Nhân, cô phải nói cho cô ấy, cô không nên nhảy rồi, cô không nên mạo hiểm rồi.

Thân thể mềm mọng tuyệt diệu lay động, dưới ánh đèn, ấy là sao quyến rũ động lòng người.

Bên trong phòng xa hoa thiết kế khiến cho cô trợn mắt há mồm, mà trong phòng, có mấy người đàn ông quần áo xốc xếch đang rất hứng thú nhìn chăm chăm cô.

Xấu hổ ôm ngực, đèn màu ngọc Lưu Ly chiếu xuống, chiếu sáng mặt của Thanh Thần, đỏ ửng đến gập người!

Đem tài liệu ném tại trước mặt hai người: “Hai người chỉ có một lần cơ hội, buổi sáng ngày mai, tôi muốn xem lại kế hoạchthắng sau hai người định ra.”

Vừa lúc đó, bốn phía đột nhiên tối sầm lại, cùng với tiếng thét chói tai không ngừng vang lên, Thanh Thần còn chưa hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, liền bị sức lực rất lớn của một người bịt kín miệng mũi.

Vừa lúc đó, điện thoại trên bàn vang lên.

Thân thể tuổi trẻ quên mình cọ sát lẫn nhau, thậm chí, mập mờ vuốt ve thân thể lẫn nhau, trong sàn nhảy điên cuồng phóng túng.

Nhận được lệnh đặc xá mọi người nhanh chóng sửa sang xong tư liệu của mình, dùng thời gian ngắn nhất rời khỏi phòng họp.

Trong lòng, trào lên một hồi vui sướng, Thanh Thần không nhịn được nhếch lên khóe môi, anh đến, anh thật đến rồi! Trận đánh cuộc này, cô không thua, cô không có thua.

Tim, khẽ đau. Cô, không có phát hiện bóng dáng Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu, căn bản cũng không ở chỗ này!

Tim, phải treo thật cao, nơi này tất cả, cũng làm cho cô sợ.

Thanh Thần tâm tình vô cùng bất an cơ hồ muốn ngắt đi, mồ hôi lạnh từng hồi một toát ra trên thân thể cô.

Một Thanh Thần ở quầy rượu múa cột?

Cho nên anh chưa từng thấy qua, thậm chí không cách nào tưởng tượng gì đó, nơi này đều có.

Mọi người lên tiếng phụ họa, một vài ánh mắt hết như lang như hổ tham lam rơi vào trên người của cô.

Nhường đuôi lông mày, Mạc Lãnh Tiêu nắm lấy cằm của mình, giọng điệu một mảnh lạnh lùng: “Nếu như không muốn làm, liền lập tức rời đi!”

Cổ làm ánh mắt xinh đẹp thủy chung không che đậy được đặc biệt tinh khiết của cô, nhưng chính là đây và người khác không giống nhau Băng Tuyết Thế Giới tăng thêm sự dụ hoặc của cô, đưa đến từng trận từng trận tiếng thét chói tai!

Cả thân thể, ngã nhào trên đất, khoe miệng nặng nề đặt tại trên góc cạnh của khay trà, lập tức chảy ra một chút máu.

Phố đèn đỏ Ma Quái Kinh Dị vô cùng nổi danh, khắp nơi trên đường có thể thấy được những người phụ nữ nhiều son dày phấn phong trần, cùng với người đàn ông Tầm Hoa Vần Liễu.

Vào giờ phút này Thanh Thần hoàn toàn hồng mắt, sợ hãi và yếu ớt bại lộ hoàn toàn không che giấu được. Nước mắt kia cũng không chế không nổi nữa rồi, không ngừng rơi xuống: “Van cầu anh, thả tôi, thả tôi. . .”

Trầm mặt, thân thể cao lớn lười biếng khẽ dựa vào ghế sa lon sau lưng, thanh âm hạ thấp vài lần: “Chủ quản bộ phận PR và bộ phận tiêu thụ lưu lại, còn lại, tan họp.”

Thanh Thần chỉ là ôm lấy mình, không ngừng rơi lệ: “Tôi đi nơi nào chỉ là đi khiêu vũ. Tôi không có nghĩ qua như vậy, thật!”

Thanh Thần cố chấp cắn răng một cái, khiêu khích nhìn anh một cái, bỗng chốc nâng tay trái lên, quyết định đem lấy chính mình vền vẹn để lộ động tác mê người này trước người.

Thanh Thần đưa mắt rơi vào trên người điều tra viên của mình, Tiết Khả Nhân nhưng chỉ là bất đắc dĩ hướng về phía cô lắc đầu.

Thanh Thần sững sốt, thất kinh bị người lôi kéo lên trước.

Thanh Thần đau đến kêu lên tiếng, đối phương cạy mạnh cơ hồ đem tay của cô bẻ gãy: “Buông tôi ra, van cầu anh, buông tôi ra.”

Trái tim của Thanh Thần, kịch liệt co rút lại, hai chân dùng sức đá, lại không chống lại được thô bạo của người nọ.

Thanh Thần đứng ở trên đài, nhìn công viên trò chơi kích thước lớn này, xa hoa truy lạc, ngợp trong vàng son, thối nát làm cho người khác khó mà tin được.

Thanh Thần bị đưa đến một gian phòng xa lạ khác của khách sạn, đi trên hành lang, cô gái đưa rượu trên hành lang mặc quần cụt lộ ra nửa cái mông, rung qua lắc lại, bốn phía trong phòng, còn không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ mập mờ của cô gái, cùng người đàn ông thô lỗ rống lên một tiếng.

Đôi đồng tử màu đen tối một chút, giọng nói anh trầm thấp lại lạnh lùng: “Nói.”

Quản lý phòng quan hệ xã hội xinh đẹp ngồi nghiêm chỉnh, nhìn ông chủ luôn luôn không thể nào nói chuyện, lạnh lùng trầm ổn, trong mắt toát ra nồng nặc ái mộ và kính nể.

Cô bây giờ. Đột nhiên đã có chút hối hận.

“Dùng phương thức này chính là đến đánh cuộc một trận không biết kết cục, chính là phóng túng của mình, hay là đối với anh thủy chung có tin tưởng?”

Lời nói của những người đàn ông, khiến Thanh Thần hoàn toàn sợ hãi, liều mạng lắc đầu.

Lúc người đàn ông kéo cánh tay của cô đi đến phòng nghỉ, đem cô nặng nề ngã tại một gian rộng rãi trong phòng ngủ.

Nhìn cái dáng vẻ này, Mộ Thanh Thần không phải thật sự muốn chơi sao? Thật cỏi? Tại sao có thể!

Hai mắt nhắm lại, Thanh Thần bất cứ giá nào, ngón tay thon dài cứ như vậy cử động.

Trong đôi mắt mang theo giễu cợt, người đàn ông đứng ở trước người của cô, đưa tay sờ sờ gò má của cô: “Đây chính là hàng mới đến trong tiệm?”

Môi hồng, giần đến không ngừng run run, trái tim của Thanh Thần, co quắp một trận.

Ông trời! Trong đầu, luôn là thoáng hiện đêm qua ở quầy rượu nhìn thấy tất cả, nghĩ đến người phụ nữ bị người đàn ông áp chế ở trên vách tường cường kia, anh liền một hồi phiền não!

Sắc mặt, không ngừng trắng bệch, cô chỉ cảm thấy trong dạ dày buồn nôn, muốn ói rồi lại phun không ra.

Mạc Lãnh Tiêu chậm rãi bước đi vào sàn nhảy đỉnh tai nhưc óc, liếc mắt một cái liền thấy hàng cuối cùng vô đài bóng dáng kia, hai tay anh ôm ngực, lạnh lùng nhìn cô.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn cô, sắc mặt càng phát ra xanh mét, siết chặt nắm đấm, truyền đến tiếng vang kéo kẹt.

Mạc Lãnh Tiêu thật sự là không mặc kệ cô rồi sao? Đối với mình, anh thật sự tuyệt đối không quan tâm sao?

Môi mỏng Mạc Lãnh Tiêu mơ hồ khẽ động, nắm chặt hai quả đấm, chỗ khớp ngón tay dày đặc ánh lạnh.

Mạc Lãnh Tiêu, anh. Xem như anh lợi hại!

Mạc Lãnh Tiêu, Mạc Lãnh Tiêu đâu? Anh ở đâu? Anh rốt cuộc ở nơi nào?

Tiết Khả Nhân thấy trên mặt cô tràn ngập hoảng sợ, móc điện thoại ra, đang chuẩn bị kết thúc cuộc biểu diễn này, lại không ngờ phát hiện mục tiêu tối nay!

Tiết Khả Nhân nói, trong phòng KTV thuê, những thứ công chúa ca hát kia, nếu như nguyện ý, có thể theo khách đi ra ngoài. Có khách thậm chí ở trong phòng liền chiếm tiện nghi của các cô, thậm chí còn phải cầu xin họ cởi quần áo ra trở lại phục vụ.

Thấy anh vẫn không tiến lên, lỗ mũi Thanh Thần đau xót, hung hăng cắn răng!

Tầm mắt nhìn về những tên đàn ông phía trước, mấy người phụ nữ lẳng lơ tóc vàng trần truồng, đang dùng hành vi phóng đảng lấy lòng người đàn ông trước mắt họ.

Người phụ nữ đáng chết, cô nhanh như vậy liền quên cô vẫn là vợ chưa của anh sao? Nhanh như vậy liền hướng về phía người đàn ông khác ôm ấp yêu thương. Còn quyến rũ đàn ông! Shit!

Đứng dậy đi ra phòng họp, đem tài liệu tùy ý ném ở trên bàn làm việc, kéo kéo cà vạt trên cần cổ, Mạc Lãnh Tiêu cau mày.

Cau mày, đứng tại chỗ, anh giống như là hoàn toàn bối rối, một lúc lâu cũng không có phản ứng.

Cửa phòng bên người, bị người đẩy ra, Thanh Thần theo bản năng nhìn đi vào.

Người bên cạnh đám đông cũng đi theo vỗ tay kêu gào: “Lên! Lên! Lên!”

Còn không có cơ hội thấy rõ cấu tạo gian phòng, đã nhìn thấy một người đàn ông vô cùng tuấn mỹ âm lạnh đi đến phía cô.

Cái thế giới này, cô chưa bao giờ tiếp xúc qua, cô cảm thấy xa lạ, cảm thấy sợ. Cô bắt đầu hiểu vì sao Tiết Khả Nhân nói cô và nơi này không hợp nhau, đây, vốn cũng không phải là thế giới của cô.

Đây rốt cuộc là thế nào?

Chủ nhân hộp đêm này là anh hai của Tiết Khả Nhân, trong hộp đêm có rượu đi, có KTV bao phòng, cũng có vì khách tìm việc vui cung cấp gian phòng đặc biệt.

Tâm tình như vậy, anh đem ý giải là lòng tự ái của người đàn ông, dù sao, cô bây giờ vẫn là vị hôn thê của anh, cô không có tư cách đi quyến rũ người đàn ông khác!

Mạc Lãnh Tiêu đó rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Rõ ràng đã đến, làm sao lại giống như không có chuyện gì đứng ở nơi đó không nhúc nhích nha?

Về mặt kia tự nhiên giống như đối với trước mắt đã thấy tất cả nhưng không thể trách rồi.

Múa cột, vốn là một loại vũ điệu cao nhã, ở tại không khí như vậy, động tác rụt rè căng thẳng đều thành khiêu khích, dung nhan sạch sẽ đều được hấp dẫn.

Nhắm lại mắt, anh nhận điện thoại: “Alo”

Nhắm mắt lại, tay phải bỗng chốc đưa về phía sau, ngón tay mảnh khảnh cứ như vậy chuẩn bị cởi ra nút áo phía sau.

Người đàn ông âm nhu vẽ mặt giãn ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ đến trắng bệch, gật đầu một cái: “Ngược lại hàng mới mẻ, xem ra, tiết mục tối nay sẽ không quá nhàm chán!”

Người đàn ông âm nhu tà khí gật đầu một cái, cúi người xuống xé toang băng dính ngoài miệng của cô: “Dáng dấp thật sự là không tệ.”

Người đàn ông âm nhu lông mi dài, hứng thú: “Người phụ nữ em hai coi trọng?”

Ôm ấp xa lạ, hơi thở xa lạ, tất cả đều xa lạ như vậy.

Đối mặt với động tác tràn đầy khiêu khích của cô, Mạc Lãnh Tiêu nheo mắt lại, lạnh lùng xoay người, cất bước đi! ,

Dừng một chút, người đàn ông tròn mắt nhú lại: “Đừng tưởng rằng chúng tôi không có ở công ty, cũng không biết các người làm chuyện tốt gì.”

Đám cấp cao bị sợ đến rụt cổ lại.

Nhưng vì cái gì, sẽ không có người đến cứu cô đây?

Vô cùng tuyệt vọng dẫn đến đau lòng, cô thật thấp khóc ra tiếng: “Lãnh.”

76. Chương 76: Trận Đánh Cuộc Nực Cười

Vẽ mặt người đàn ông lạnh lùng, nhìn bộ dạng cô kích động hoảng sợ, một bàn tay túm lấy cô, xé toạc chiếc áo mỏng trên người cô: “Còn giả bộ thanh cao cái nỗi gì!”

Tiếng vải vóc bị xé rách, vang lên trong đêm, có thể nghe rất rõ, cho thấy sự bất lực và thâm hiểm của người trong phòng.

“Không cần. Van xin anh, thả tôi! Thả tôi đi!” Tiếng van nài của cô như xé rách tâm can, nhưng vẫn như cũ không có ai mở cửa phòng ra, mang cô thoát khỏi nguy hiểm như cô mong đợi.

Thân mình không ngừng run lên, chẳng lẽ, cô thật sự bị người đàn ông ở trước mắt này cường bạo sao?

Không...không được, đừng!

Trái tim của cô càng ngày càng sợ hãi, đôi mắt đẫm lệ của cô sợ sệt mở to, nhìn người đàn ông trên mặt nở nụ cười đầy thèm muốn cô, lòng của cô lại một đợt co rút lại.

Không chút nào thương tiếc bóp chặt cánh tay nhỏ bé của cô, hấn định nhanh chóng xé rách mảnh vải cuối cùng che chắn người cô.

“A.” Cô nhắm chặt hai mắt ôm cơ thể, đau khổ gọi: “Lãnh, anh đang ở đâu? Anh đang ở đâu.”

Người đàn ông nâng cằm của cô, giễu cợt: “Người đẹp, nếu đã tới đây, thì hãy ngoan ngoãn mà nghe lời. Làm cho anh hưởng thụ thật thoải mái, thì em sẽ ít phải ăn đau khổ hơn đó.”

Thân thể cô bị đè mạnh xuống đất, cô cố gắng muốn khép lại hai chân cũng bị hấn ép buộc tách ra, nước mắt đã sớm ướt đẫm cả khuôn mặt của cô: “Van xin anh, van xin anh, thả tôi, thả tôi.”

Không để ý chút nào đến sự hoảng sợ cùng kháng cự của cô, người đàn ông dùng sức xé chiếc áo vốn đã rách nát trên người cô.

Thanh Thần tuyệt vọng, cô cảm thấy thế giới của cô dường như đã sụp đổ!

“Lãnh.” Nhắm mắt lại cam chịu số phận, cô lẩm bẩm cái tên của người đàn ông mà cô vẫn mong đợi đến cứu mình.

“Người đẹp, một lúc nữa em sẽ không lạnh!” Người đàn ông cười một tiếng âm đặng, bàn tay từ từ sờ xuống phía dưới người cô. (lãnh= lạnh đó)

Cô nghĩ muốn gặp anh như vậy, nhưng anh, lại đối với cô như thế. Tại sao anh có thể, tại sao có thể trở nên như vậy?

“Ma quỷ?” Mạc Lãnh Tiêu tàn khốc nhếch miệng, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo: “Cô nên may mắn tôi là ma quỷ, vì ma quỷ còn cho cô cơ hội bình tĩnh nói chuyện cùng tôi lúc này! Hay là, cô thực sự mong muốn nằm ở trên giường cùng người đàn ông khác? Hử?”

“Ma quỷ?” Mạc Lãnh Tiêu tàn khốc nhếch miệng, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo: “Cô nên may mắn tôi là ma quỷ, vì ma quỷ còn cho cô cơ hội bình tĩnh nói chuyện cùng tôi! Hay, cô thực sự mong muốn nằm ở trên giường cùng người đàn ông khác? Hử?”

Những lời châm biếm của anh, mỗi từ đều tràn đầy sự chế giễu, đầu không buồn quay lại, cứ như vậy làm cô thương tâm, đau đớn này, làm cho cô hít vào từng luồng khí lạnh.

Cô làm tất cả, chỉ là vì muốn nhìn thấy anh, chỉ là vì muốn anh chú ý đến mình. Nhưng anh, lại làm cho người ta sỉ nhục cô, xâm phạm cô.

Người đàn ông mà cô để ý như thế, vậy mà cũng làm ngơ coi như không thấy nhìn một người đàn ông khác nhìn cơ thể cô, thậm chí còn....

Trên đời còn có người nào đáng thương, nực cười hơn cô sao?

Lúc đó, cô vẫn còn cảm thấy sợ, sợ sẽ bị hấn cường hiếp rồi, sợ người khác đụng vào thân thể mình.

Bởi vì trong lòng cô, người có thể làm cho cô cam tâm tình nguyện giao ra thân thể mình, chỉ có anh a!

Nhưng còn anh thì sao? Anh lại bày ra một vở kịch để người khác.....

Tâm trạng vui mừng cùng an tâm khi nhìn thấy anh lúc này cũng không còn, bây giờ, trái tim của Thanh Thần chỉ có từng đợt từng đợt đau nhói rất khó chịu.

Đôi mắt sụp xuống, lúc này, cô chỉ muốn đi khỏi chỗ này ngay bây giờ, rời đi người đàn ông trước mắt, rời đi càng xa càng tốt.

Đôi tay vòng ở trước ngực, cô khó có thể bước đi bởi bộ quần áo trên người đã không thể che đậy được cơ thể mình, chỉ có thể miễn cưỡng ngồi dưới đất, im lặng rơi nước mắt.

“Muốn đi?” Mạc Lãnh Tiêu cười lạnh, tàn nhẫn nhìn đáng vẻ nhếch nhác của cô: “Nghe cho rõ đây Mộ Thanh Thần, cô là vợ chưa cưới của tôi, một là ngoan ngoãn trở về không cần xuất hiện ở những loại địa phương này, hoặc là chờ đợi sự tàn nhẫn của tôi, còn gấp 1000 lần sỉ nhục so với vừa rồi, hơn nữa lần này sẽ không bao giờ có người nào vì cô mà kêu dừng lại!”

“Chẳng hạn như cô có thể chọn mấy nghìn người đàn ông tới hưởng thụ thân thể cô, cũng có thể.....”

“Đủ rồi!” Đôi tay bịt lỗ tai, những từ ngữ bẩn thỉu kia sẽ làm cho cô phát điên mất: “Đừng nói ahhh... Đừng bảo là!”

Tại sao, tại sao anh không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng của cô?

Cô làm như vậy, chỉ là muốn, chỉ là muốn dừng cảm một lần để dành lấy sự quan tâm của anh thôi! Cô chỉ là muốn biết, ở trong lòng của anh, mình có phải cũng chiếm được một vị trí nhỏ nhoi hay không.

Bây giờ nhìn lại, đáp án đã rất rõ ràng.

Không khí yên ắng ở trong phòng tràn ra, Thanh Thần ngơ ngác ngồi dưới đất, trên mặt toàn bộ là đau khổ.

“Lại đây.”

Rốt cuộc, người đàn ông lạnh lùng ra lệnh.

Thân thể hơi ngẩn ra, nhìn Mạc Lãnh Tiêu ngồi ở trên ghế sa lon mở rộng đôi chân thon dài ra, mắt đen chớp chớp không chớp nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cô yếu ớt cùng anh nhìn nhau.

“Lại đây.” Anh lặp lại một lần, cũng ra hiệu cô đứng ở giữa hai chân của mình .

Không hiểu cô nghĩ như thế nào, Thanh Thần nhắm lại mắt, vẫn đứng lên, như cái xác không hồn đi về phía anh.

Bước đi từng bước lại gần anh , đối với cô mà nói, đều là đau khổ.

Nhìn cô bước đi từng bước, tim của anh càng khó chịu, gương mặt tuần tú cũng lạnh đi một phần.

“Bỏ hai tay cô ra, tôi muốn xem cơ thể cô.” Trong con ngươi anh, thoáng hiện ra đầy lạnh lẽo, lời của anh lại lạnh lùng khát máu.

Hai chân mềm nhũn, Thanh Thần chỉ là do dự hai giây, đôi tay chán nản buông xuống.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt khó chịu đến đỏ ửng, cô lại không chịu khuất phục nhìn thẳng hai mắt âm u, lạnh lẽo của anh, không cho bản thân lùi bước.

Trong mắt anh, cô cũng chỉ là một công cụ không có tình cảm, một con rối không biết đau đớn. Vậy hãy để cho cô nhìn rõ, người đàn ông mà cô tưởng nhớ mong ngóng, sỉ nhục cô, làm cho cô xấu mặt và tuyệt vọng như thế nào!

Cánh tay dài của Mạc Lãnh Tiêu giơ ra, kéo ôm lấy hông của cô vào lòng, trào phúng nói: “Tôi nhớ rõ, tôi hôm qua không phải cô rất chủ động muốn quyến rũ tôi sao?”

Bàn tay dùng sức giữ chặt cầm của cô, bóp cô đến phát đau: “Cô có phải cảm thấy rất hui quạnh, nghĩ muốn để cho tôi đè lên cô? Được, bây giờ tôi sẽ làm như cô mong muốn!”

Thân mình Thanh Thần vẫn còn đang run lên, mà anh đã hôn lên môi của cô, còn bá đạo cạy ra đôi môi của cô, đưa đầu lưỡi ẩm áp cứng rắn đi thẳng vào trong khoang miệng!

“Umm.” Hai mắt mở to, cô ép buộc bản thân nhìn người đàn ông đang như một con thú hoang trước mắt, không để cho bản thân bị kỹ xảo cao siêu của anh mê hoặc, không để mình bị lạc đường trong trò chơi của anh.

Cô cười cay đắng, thì ra là. thật sự cô cái gì cũng không phải là, cái gì cũng không phải a!

Một lúc sau, Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên buông cô ra, ánh mắt lạnh lẽo của cô khiến cho anh cảm thấy không thoải mái.

Dùng sức đè xuống hai vai cô, để Thanh Thần quỳ gối giữa háng của anh.

Hành động sỉ nhục như vậy, làm cho cô phải mở miệng: “Anh...anh muốn làm cái gì.”

“Nhìn tôi.” Anh bá đạo ra lệnh, không cho cô không nghe lời.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng cứ như vậy thờ ơ nhìn anh.

Đôi môi mỏng của Mạc Lãnh Tiêu hơi cong lên, đột nhiên hai tay cầm lấy tay cô bắt chéo ra sau lưng, ép buộc lưng cô thẳng tắp, cầm lấy bộ phận xinh đẹp mềm mại của cô đang hiện ra ở trước mắt của anh.

Hành động cưỡng chế khiến Thanh Thần không kịp trở tay, cảm xúc cố gắng ngụy trang trong nháy mắt sụp đổ: “Đừng, đừng như vậy.”

“Đừng như thế nào?” Đôi mắt đen đầy ham muốn nheo lại, anh thô bạo nắm lấy cầm của cô: “Cô không phải là nghĩ muốn tôi đối với cô như thế sao? Ừ ?”

“Không.” Cô hoảng sợ lắc đầu, thân thể kháng cự anh đụng chạm: “Không cần.”

Bộ phận mà bàn tay đi qua nổi lên một dòng điện xa lạ chạy khắp toàn thân, cô sợ, sợ cảm giác như thế, sợ mình sẽ đắm chìm trong cảm giác này, sợ mình bị anh biến trở thành một người đàn bà không biết xấu hổ!

Nhưng mà ý nghĩ chống trọi của cô sao mà yếu đuối không có chút sức lực nào như vậy, giống như thủ đoạn của một cô gái muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào. Thậm chí cực kỳ giống âm thanh phát ra của người phụ nữ mà cô đã nghe thấy ở trong hành lang.

Không, cô không cần, cô không nên như vậy!

Gắt gao cắn môi dưới của mình, cô không cho bản thân phát ra âm thanh, cho đến khi ở giữa răng và môi, nếm đến vị máu tanh mặn, cô vẫn không có buông ra hàm răng.

“Cô cho rằng làm như vậy, cô sẽ có thể không ra tiếng?” Ý xấu trong mắt của người đàn ông nổi lên: “Đây không phải là điều cô muốn sao? Tôi xem cô có thể bướng bỉnh tới khi nào? Cô không chịu gọi ra, ngón tay của tôi cũng sẽ không ngừng!”

Uy hiếp của anh, hành động của anh, để cho toàn thân cô trở nên lạnh lẽo, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cô chấp nhận thua: “Tất cả đều theo lời anh. Anh muốn như thế nào, thì cứ như vậy đi.”

Vẻ mặt thanh cao của cô làm trong lòng anh dâng lên một cơn tức giận, nữ nhân đáng chết! Chết tiệt!

Môi mỏng nhẹ nhàng liếm qua vành tai cô, mỗi câu mỗi chữ anh nói ra đều làm cô cảm thấy khó thở như vậy: “Nữ nhân tự mình đưa tới cửa, tôi, không còn thấy lạ gì.”

Một hồi buông người phụ nữ xuống đất, Mạc Lãnh Tiêu đứng dậy bước đi: “Nơi này, không phải là nơi cô có thể chơi đùa. Nếu như còn có lần sau, đùa giỡn thân thể cô, sẽ là tên đàn ông khác.”

Âm thanh của anh càng thêm rét lạnh, gõ vào trong lòng cô, làm nó càng trở nên đau đớn!

Thanh Thần ngơ ngác nhìn phía trước, không có chút phản ứng ào.Giống như búp bê vải vô tình bị vứt bỏ, nhếch nhác ngồi ở trên đất, thần thờ nhìn bóng lưng anh rời đi.

Mạc Lãnh Tiêu, anh biết không? Cô tình nguyện bị người đàn ông khác chà đạp, cũng không muốn anh, sỉ nhục cô như vậy a!

Nước mắt, từng giọt từng giọt chảy qua gò má, ướt đầm tóc mai.

“Trời ạ!”

Tiết Khả Nhân ôm quần áo chạy vào trong phòng, nhìn mọi thứ trước mắt, cả người cũng không khỏi sững sờ!

Thanh Thần nằm trên mặt đất, im lặng rơi lệ, bộ dạng nhếch nhác không chịu nổi này sao có thể không làm người khác đau lòng.

“Thanh Thần. Thanh Thần. Cậu thế nào ? Cậu.!” Tiết Khả Nhân hoảng hốt ôm thân thể lạnh lẽo của cô: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là tớ không bảo vệ tốt cậu.”

Xong rồi, xong rồi. Thật sự đã xảy ra chuyện, Thanh Thần đã xảy ra chuyện! Tại sao có thể như vậy? Cô phải làm sao đây?

Trái tim Thanh Thần, bởi vì sự quan tâm thăm hỏi nhẹ nhàng của Tiết Khả Nhân mà rách ra, thân thể cũng bởi vì cái ôm siết chặt của Tiết Khả Nhân cũng đi theo run rẩy.

Trong lúc nhất thời, tất cả những tủi thân đều ập đến, cái mũi Thanh Thần đau xót, cứ như vậy ngã vào trong ngực Tiết Khả Nhân, òa ra lên tiếng khóc!

Hóa ra mọi việc càng làm càng thêm tồi tệ. “Tớ thua, tớ thua. Anh ta thật sự không quan tâm tớ, thật sự không muốn cần tớ. Tớ. Ô ô.”

Cái bộ dạng này của cô, khiến tay chân Tiết Khả Nhân luống cuống, căn bản không biết an ủi ra sao: “Trời ạ, cậu đừng như vậy, đừng như vậy a! Trên đời còn nhiều đàn ông tốt như vậy, cậu tội gì cứ nhất định phải là Mạc Lãnh Tiêu nào? Ngoan, đừng khóc. Đôi chân ếch không có, chứ hai chân nam nhân thì thiếu sao?”

“Anh ta, anh ta không phải là một ông chú tuổi rất cao thôi sao? Mặc dù thật sự là đẹp trai lại rất có tiền Nhưng người so với anh ta tốt hơn, vẫn còn có nhiều a! Điều kiện của cậu tốt như vậy, còn sợ không tìm được đàn ông như ý sao?”

“Ngày mai, ngày mai tớ liền bảo cha tớ để ý cho cậu, ông ấy biết nhiều thanh niên tài giỏi đẹp trai! Mạc Lãnh Tiêu? Hừ, để cho anh ta hối hận đi thôi!”

“”

Tiết Khả Nhân ôm cô, lẩm nhẩm cầu nguyện.

Khóc đủ rồi, kêu đủ rồi, Thanh Thần tựa vào trong ngực của cô, cả người phát run.

“Cậu đi thay quần áo trước được không? Thời tiết lạnh như thế, dễ dàng bị cảm .” Tiết Khả Nhân cẩn thận khuyên răn, khe khẽ thở dài.

Thanh Thần nghe lời đi đến phòng tắm, tắm rửa, thay xong quần áo sạch sẽ.

Rửa đi lớp trang điểm trên mặt, cả người cô trở nên mát mẻ giống như một hoa sen mới đi ra từ nước, trên mái tóc, giọt nước chỗ chỗ không càn nổi bật lên, làm cô càng trở nên thanh lịch tao nhã vô cùng.

Có người phụ nữ như vậy để ở chỗ này, chính là dê vào miệng cọp!

Biết chuyện vừa mới xảy ra, Tiết Khả Nhân không hỏi mà chỉ biết lo lắng nhìn cô.

Thanh Thần khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy sự cô đơn: “Tớ muốn về nhà, hôm nay, cảm ơn cậu.”

“Cậu.Cậu. Cứ như vậy trở về sao?” Tiết Khả Nhân căn bản không yên tâm.

“Yên tâm đi, tớ không có chuyện gì.” Cố gắng hơi cong môi cười một cái, Thanh Thần không muốn làm cho cô lo lắng: “Trời cũng nhanh sáng, lát nữa còn phải đi học, khi đến trường học chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi.”

“Vậy, vậy tớ đưa cậu đi ra ngoài.” Đi bên cạnh Thanh Thần, hai người yên lặng đi ở trên hành lang.

Tiếng rên rỉ làm người ta mặt đỏ tới mang tai thì lại khiến mặt Thanh Thần trở nên trắng bệch.

Thở dài, Tiết Khả Nhân nắm tay của cô: “Nơi này thật sự không thích với cậu, về sau cậu cũng không nên đến, biết chưa?”

“Mặc dù cậu trang điểm, thay đổi quần áo, nhưng mà. khí chất trên người cậu tuyệt đối không giống nơi đây! Đàn ông nơi này đều là lang sói hổ báo, cậu có biết hay không, lúc cậu khiêu vũ, có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm cậu, bộ dáng như thể hận không thể lập tức đem cậu ăn sạch.”

Ánh mắt kia, ngay cả cô nghĩ tới cũng đều cảm thấy sợ hãi.

Thanh Thần không có trả lời, chỉ là yên lặng đi, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Tiểu thư.”

Đi ra khách sạn, nhìn Dịch Hàn đứng ở trước cửa xe, cô hơi ngần ra.

“Thiếu gia để cho tôi, đưa tiểu thư trở về.” Người đàn ông lạnh mặt đến cả lời nói cũng không có chút nhiệt độ, chỉ là thời gian ánh mắt dừng ở trên người cô, so ngày thường nhiều hơn một chút.

Chậm chạp đi vào trong xe, cô trầm mặc không nói gì.

Ngoài cửa xe, ánh đèn màu vàng không ngừng lui về phía sau, nhìn những cảnh vật đó trôi qua thật nhanh, Thanh Thần cắn cánh môi, lẳng lặng thừa nhận những thứ đã gây cho trái tim cô đau buốt.

Trở lại biệt thự, cô giống như một con mèo nhỏ cô độc, cuộn tròn ở trên ghế sofa, sững sờ ngẩn người.

Lòng của cô, cho tới bây giờ cũng không có đau quá thế này, nước mắt của cô, cũng chưa từng có rơi nhiều như vậy.

Nhưng vào thời điểm này, cô không có dư thừa khả năng đi tự hỏi, chỉ có thể im lặng chảy nước mắt.

Nước mắt luôn có lúc được hong khô, vậy còn trái tim bị thương thì sao đây? Có thể có một ngày nào đó khỏi hẳn được không? Nếu như có, vậy thì cần bao nhiêu thời gian?

Một ngày? Một tháng? Một năm? Hay là lâu hơn.

Vừa khóc vừa nghĩ, mệt mỏi vô cùng, Thanh Thần dần dần ngủ thiếp đi ở trên ghế sofa.

Cho đến khi nghe thấy tiếng hô hấp của cô đều đặn, người đứng ở trong bóng tối mới đi ra khỏi chỗ.

Đi đến bên cạnh cô, đem cô dịu dàng ôm vào trong ngực, đi nhanh đi hướng lên tầng hai.

Con mắt xinh đẹp màu xanh lam không di chuyển nhìn về mặt ngủ mê man của cô, cằm của cô, nhất định là rất đau đi?

Vết máu ứ đọng, hẳn là đã đụng phải chỗ nào .

Nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường, thay cô đắp kín chăn, người đàn ông ngồi ở bên giường, thật chăm chú nhìn gương mặt của cô. Chỉ có khi thiếu gia không có ở đây, anh mới có thể ở bên cô gần như vậy.

Dịch Hàn cứ như vậy nhìn cô, nhìn cô đang ngủ, lông mày thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại, anh chợt kích động có ý nghĩ muốn thay cô vuốt lại.

77. Chương 77: Ban Đầu Không Phải Như Vậy

Bàn tay to chậm rãi dời đi gò má của cô, trong nháy mắt ngay lúc muốn chạm vào da thịt cô, người đàn ông bỗng chốc dừng lại động tác, nhanh chóng đứng lên.

Hít vào một hơi, Dịch Hàn giật giật khóe môi, tối nay anh có phần làm càn.

Cô, không phải là người anh nên quản, chỉ là.Mặc dù anh biết rõ việc này, nhưng hình như không làm được.

Quay đầu lại nhìn cô một cái, anh lặng lẽ rời khỏi phòng ngủ của cô.

Lúc rạng sáng thức dậy , Thanh Thần phát hiện mình nằm ở trên giường.

Cô hít hít cái mũi, cứ như vậy mất hồn.

Tối hôm qua, hình như cô lại thấy được bộ mặt khác của Mạc Lãnh Tiêu, đó là hoàn toàn sự lãnh khốc, hoàn toàn vô tình, một con người đầy quyền uy không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến, điều này hiển nhiên là rất ít khi cô trông thấy.

Nghĩ tới lần đầu tiên anh uống say, ôm mình, anh gọi tên Tiểu Nhược, đó hẳn là tên một cô gái. Về mặt đó, dịu dàng biết mấy, Thanh Thần không cách nào đem anh, cùng với người cô nhìn thấy Mạc Lãnh Tiêu bây giờ liên hệ với nhau.

Có lẽ, sự dịu dàng của anh, vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về cô.

Thở dài, Thanh Thần buộc mình không tiếp tục suy nghĩ.

Nhảy xuống giường, cô đơn giản rửa mặt sau đó liền cầm sách đi trường học.

Về phần Mạc Lãnh Tiêu, cô đã không có ý định lãng phí thời gian ở trên người anh rồi, nếu anh không thích, cô liền thức thối một chút là được. Làm như lời anh nói, cô sẽ ngoan ngoãn , sẽ không bao giờ đi gây sự chú ý với anh nữa.

Tiết Khả Nhân nói rất đúng, trên đời này đàn ông tốt còn nhiều. Không bao lâu, cô sẽ quên anh đi, vĩnh viễn vĩnh viễn quên mất.

Những ngày kế tiếp, Thanh Thần giống như là trở lại như lúc trước, đi học, về học, hai thời điểm tạo thành một đường thẳng (*trở thành những việc cơ bản) trong cuộc sống cô, có lúc cũng đi ra bên ngoài để vẽ thực tế.

Mặc dù cuộc sống như vậy có chút đơn điệu, nhưng mà cô cũng không muốn đi suy nghĩ lung tung, thay vì để mình khó chịu, còn không bằng cứ bình thường như vậy thật là tốt.

“Ai, các cậu có phát hiện ra hay không, người đẹp bằng giá của chúng ta gần đây dường như càng lạnh lùng hơn rồi, nhìn một chút bộ dáng cô đơn kia, quả thật u buồn đến không thể tưởng tượng nổi.” Nam học sinh nằm ở trên bệ cửa sổ, nhìn Mộ Thanh Thần cách đó không xa đang vẽ tranh, lắc đầu cảm thán.

“Phi, nói ít đi, đối với bọn côc như các cậu, người ta đương nhiên không có cảm tình.” Tiết Khả Nhân ngăn lại tầm mắt của đám nam sinh cười mắng.

“Tiết Khả Nhân a, chỉ có cậu có thể nói chuyện cùng Mộ Thanh Thần, nếu không cậu đi ra hẹn với cô ấy, để sau khi tan học cô ấy đi chơi một chỗ với bọn tớ đi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, dẫu gì cũng tạo cho chúng tớ chút cơ hội a!”

“Các cậu nghĩ hay.” Trợn mắt nhìn bọn họ, Tiết Khả Nhân bỏ đi ý nghĩ của bọn họ: “Liên người như các cậu mà còn muốn theo đuổi Thanh Thần ấy. Rõ là.”

Xoay người, Tiết Khả Nhân đi về hướng bóng lưng tĩnh mịch kia đi đến: “Hôm nay sau khi tan học, chúng mình cùng nhau đi chơi, được không?”

“Không được. Tớ muốn đi về nhà sớm.” Thanh Thần không có dừng lại bút trong tay, giọng nói dịu dàng lại khách khí.

Một tay cầm lấy tay cô vẽ tranh, Tiết Khả Nhân nhăn đầu lông mày: “Mộ Thanh Thần, hãy nghe tớ nói, bộ dạng này của cậu không thể được!”

“Nhìn cậu xem, mới mấy ngày, người gầy đi một vòng, mặt trắng đến dọa người. Cậu như vậy là muốn hành hạ ai đó? Cậu không thể làm cho bản thân sống tốt hơn một chút sao?”

Cô quan tâm, khiến trong lòng Thanh Thần trào ra một tia ấm áp, thật lâu, cô quên mất cảm giác được người khác quan tâm, thì ra là hạnh phúc như vậy.

Ngẩng đầu lên, nhìn Tiết Khả Nhân, cô kéo khóe miệng: “Tớ biết rõ tấm lòng tốt của cậu dành cho tớ, thật ra thì, tớ vô cùng ổn, thật đấy!”

Cô đã rất ít suy nghĩ những chuyện tình phiến lòng kia rồi, mặc dù bộ dáng của người kia ở trong đầu của cô vẫn như cũ rõ ràng đến thế, nhưng cô tin tưởng, một thời gian sau, cô sẽ làm những hình ảnh đó phai nhạt rồi biến mất.

“Không muốn làm cho tớ lo lắng, liền nghe của tớ đi, sau khi tan học, chúng mình cùng đi khu vui chơi, chơi một trận thật đã!” Tiết Khả Nhân không cho cô cơ hội từ chối, trực tiếp ra quyết định.

“Được.” Khẽ mỉm cười, Thanh Thần đồng ý với cô.

Cùng các bạn học cùng nhau đến khu vui chơi, Thanh Thần cơ hồ đem tất cả mọi thứ bên trong đều chơi một lần. Trò dọa người, không dọa người, cô đều chơi.

Ngay cả trò chơi thường ngày cô sợ nhất là đi nhà ma, cô cũng kiên quyết dứt khoát đi. Cũng mặc kệ chơi cái gì, mặc kệ có nhiều mạo hiểm hay bao nhiêu đáng sợ, cô cũng chưa từng có cảm giác.

Cả người giống như là người không có linh hồn, không có tình cảm, không cảm giác.

“Xong rồi xong rồi.” Tiết Khả Nhân không ngừng lắc đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô cho ra kết luận: “Cô ấy quả thật chính là đã mắc bệnh tình nguy kịch, không có thuốc nào cứu được! Cũng không biết Mạc Lãnh Tiêu đã cho cô trúng bùa mê thuốc lủ gì!”

Nhìn ở phía trước, Thanh Thần suýt nữa bị người bán hàng rong đụng vào, Tiết Khả Nhân mở ra bước chân đi đến: “Thanh Thần, cậu đừng có bộ dạng như vậy được hay không. Thật ra thì, tớ cảm thấy được Mạc Lãnh Tiêu vẫn quan tâm cậu. Ngày ấy, anh ta còn đến quán bar đúng không?”

Trí nhớ ra sức muốn trốn tránh một lần nữa bị người khác nhắc tới, trái tim Thanh Thần không nhịn được cảm giác mơ hồ đau đớn.

Hơn nữa, đưa quần áo cho cậu, cũng là anh ta sai người để tớ đưa tới cho cậu. Nếu như anh ta thật sự bỏ mặc cậu, làm gì còn để tớ lấy quần áo tới cho cậu a?”

“Cái gì?” Lời của cô..., khiến Thanh Thần ngẩng ngẩng cả người, quần áo kia, là anh bảo người đưa tới cho cô?

“Thật, là vệ sĩ của anh ta đưa đến! Anh hai của tớ biết anh ta, sẽ không nhớ sai.” Tiết Khả Nhân lôi kéo tay của cô: “Ngày ấy, anh ta không phải đã nói với cậu cái gì? Làm sao cậu khóc khổ sở như vậy?”

Hơn nữa, quần áo cũng bị.

Thanh Thần quay mặt, trường hợp kia khó có thể để cho cô mở miệng: “Tớ...tớ không biết nên nói làm sao, nếu như cậu muốn biết, cứ đi hỏi hai anh trai cậu thôi.”

“Nhưng.” Tiết Khả Nhân trừng mắt nhìn.

“Đừng hỏi, tớ không muốn nói.” Cô từ chối trả lời vấn đề, Thanh Thần từ từ đi về phía trước.

Sững sờ ở tại chỗ, Tiết Khả Nhân hồ đồ, cô không phải muốn tiếp tục hỏi tiếp, cô chỉ là muốn nói, cô khi nào có tới hai anh trai?

Rõ ràng, tiết gia bọn họ có hai thiên kim, một thiếu gia a? Cô muốn đi đâu để tìm hai anh trai để hỏi?

Thời gian hai tuần cứ thế đã trôi đi.

Thanh Thần cùng Tiết Khả Nhân ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn album ảnh mà Tiết Khả Nhân mang đến, chia sẻ những bí mật học sinh hồi bé.

“Thanh Thần cậu xem cậu xem, hồi học cấp hai trung học có phải tớ đặc biệt đẹp trai hay không a, tớ nói cho cậu biết a, lúc đó, ở trường học của chúng tớ còn có học sinh nữ viết thư tình cho tớ đấy.”

Chỉ vào mình trong hình, Tiết Khả Nhân cười đến vô cùng đắc chí.

Nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của cô, Thanh Thần “hì hì” một tiếng, bật cười: “Cậu cũng thật biết làm đẹp. Còn đẹp trai!”

“Chắc chắn, vốn là đẹp trai nha, cha tớ nói rồi, ba đứa con nhà Tiết gia chúng tớ đều là trai đẹp từ trong trứng, đặc biệt là chị cả của tớ, so với anh hai của tớ còn đẹp trai hơn!”

“Chị cả?” Thân thể chấn động, Thanh Thần nghi hoặc nhìn cô: “Cậu. Còn có chị sao? Nhà của cậu, rốt cuộc mấy người con nha?”

“Ba nha.” Chỉ vào ảnh gia đình, Tiết Khả Nhân giới thiệu: “Nhà tớ hai gái, chị cả cùng tớ, một trai, chính là anh hai tớ nha!”

“Chị cả tớ học sân khấu truyền hình, được rất nhiều giải thưởng, cũng lợi hại nữa!” Nói đến chị của mình, Tiết Khả Nhân lập tức mặt mày rạng rỡ: “Đặc biệt là đóng vai nam, được coi là một trai đẹp nha, làm người khác chết mê chết mệt!”

“.” Lời của cô..., khiến hô hấp Thanh Thần dừng lại: “Cậu...cậu nói là, cậu không có anh cả, chỉ có chị cả?”

“Đúng nha đúng nha.” Tiết Khả Nhân không ngừng giở ảnh, rốt cuộc cô tìm được một bức hình cô muốn, đưa đến trước mặt Thanh Thần giống như dâng báu vật: “Cậu xem, đây chính là ảnh chị cả tớ lúc diễn Romeo và Juliet, chị ấy hóa trang thành Romeo nhưng trong nháy mắt giết chết đông đảo trái tim nữ sinh nha!”

“.” Khuôn mặt trong hình đó cũng không hề xa lạ gì, thân thể Thanh Thần nổi lên từng đợt cảm giác lạnh giá.

Thế nào lại là anh ta?

Trong tấm ảnh, vẻ mặt Romeo hào hứng kia lại là người đàn ông gầy nhỏ ở trong khách sạn ngày đó, suýt nữa cường bạo cô?

Anh. Anh ta, lại là người chị cả mà bạn cô kính yêu. Lại là nữ?

Không trách được, lúc ấy nhìn thấy anh ta, cô cảm thấy có chút kỳ quái. Là một người đàn ông, anh ta quả thật quá mức nhỏ bé, cũng đẹp để quá mức.

Chờ một chút. Cô, hiểu biết Mạc Lãnh Tiêu, chẳng lẽ nói, tất cả đây là. Từ trước đến giờ đều nằm trong kế hoạch của anh.

Cánh cửa phục vụ dành cho người giàu chỉ là câu chuyện được bịa ra. Anh, là cố ý, cố ý đối với cô như vậy?

Mạc Lãnh Tiêu không phải muốn làm cho người khác làm nhục cô, là cô hiểu lầm anh, có đúng hay không?

Không để ý Tiết Khả Nhân lải nhải ở bên cạnh, cả người Thanh Thần giống như bị một dòng điện chạy qua, chạy thật nhanh ra khỏi cửa chính.

Là cô, là cô hiểu lầm Mạc Lãnh Tiêu.

Từ trước đến nay anh không có mặc kệ để người đàn ông khác đụng chạm cô, không hề có ý nghĩ muốn xâm chiếm thân thể cô.

Anh, chỉ là dùng cách thức như vậy để hù dọa cô, để cho cô ngoan ngoãn, có đúng hay không?

Ở quán bar, cô chủ động quyến rũ anh, sau đó vì muốn anh xuất hiện, cô chạy đi múa cột.

Anh nhất định rất tức giận, anh cho là cô học thứ xấu, cho nên mới dùng cách thức này để giáo huấn cô? Không phải anh thật sự bỏ mặc cô.

Nhất định là như vậy, nhất định là như vậy!

Thanh Thần cười, tất cả, cô đều hiểu. Bây giờ, cô phải đi tìm anh, cô muốn nói cho anh biết, cô không có thay đổi, cô chỉ là muốn nhìn anh. Cô chỉ là muốn anh.

Chạy đến công ty của anh, lần đầu tiên, nhân viên nữ ở quầy tiếp tân không có ngăn lại bước chân của cô.

Dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi thang máy, Thanh Thần dừng bước ở trước cửa phòng làm việc tổng giám đốc, vội vàng thở hổn hển.

Nhìn xuyên qua khe cửa, trong phòng dường như có người đang nói chuyện, Thanh Thần đang do dự có nên đi vào hay không, đã nhìn thấy cô gái mặc áo khoác màu xanh dương đứng ở bên cạnh Mạc Lãnh Tiêu, đôi tay thân mật khoác lên trên bả vai của anh.

Tâm, khe nhói đau, môi hồng mím lại thành một đường thật chặt.

“Em nói nghe này Mạc tổng giám đốc, mặc dù em là diễn viên chuyên nghiệp, nhưng mà ngài cũng không thể trong lúc vui mừng nhất thời liền sửa lại kịch bản nha?” Giọng người phụ nữ nói mang theo chút ý tứ trách cứ, cũng kèm theo nụ cười.

“Rõ ràng đã nói xong rồi, phải chờ tôi cởi hết quần áo của cô, hôn mặt cô, cô mới có thể xuất hiện, làm sao cô bất thành linh lại ra sân khấu? Ngộ nhỡ, ngộ nhỡ tôi không đỡ được cô xuống, vậy không phải nhọc sức phí công sao?”

Đôi tay cô gái áo lam ôm ngực, trên khuôn mặt xinh đẹp có chút không vui: “Thật mệt khi hai chị em em giúp anh, anh xem cô gái bé nhỏ kia khóc đến điềm đăm đáng yêu liền chịu không được ! Thật không có đạo đức nghề nghiệp rồi!”

78. Chương 78: Không Muốn Chọc Giận Anh Nữa

“Được rồi, Tiết đại tiểu thư, cô nói đủ rồi chứ?” Giọng nói Lâm Sách cũng tăng thêm đi vào: “Chớ một bộ dáng vẻ hiên ngang lắm liệt, thiếu gia nhà tôi cũng không bạc đãi hai chị em nhà cô, không phải đều đem miếng đất ở cửa Tây giao ấy người khai phá rồi sao? Vẫn nói nhảm nhiều như thế.”

“Ai cần anh lo.” Tiết Khả Tâm đôi tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Lâm Sách một cái, ánh mắt lại rơi vào trên thân người đàn ông lạnh lùng này: “Lại nói, cô gái nhỏ kia chính xác là mỹ nhân, vóc người cũng tốt được không thể chê, tôi là một người phụ nữ cũng động lòng, khó trách anh sẽ đem cô ấy làm bảo bối.”

“Nói nhảm nói xong rồi, đi ra đi.” Đôi mắt đẹp của Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống, hạ lệnh đuổi khách: “Tôi không bảo đảm miếng đất cửa Tây sẽ không đổi chủ nhân.”

“Hừ. Xem như anh lợi hại!” Tiết Khả Tâm đối mặt với người đàn ông qua sông rút cầu, chỉ đành phải thút thốt rời đi.

“Đợi chút, tôi cũng vậy đi nha.” Lâm Sách đuổi theo, cùng cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Cửa, vừa mở ra, hai người đã nhìn thấy sững sờ ở cạnh cửa, Mộ Thanh Thần tái mặt.

“Ách. Hi, tiểu mỹ nhân.” Tiết Khả Tâm nhếch miệng, thân thiết chào hỏi với cô.

Theo bản năng lui một bước, cho dù biết cô là người phụ nữ, Thanh Thần vẫn còn có chút sợ: “Tôi...tôi tìm, tôi tìm Lãnh.”

“A nha.” Tiết Khả Tâm sờ lỗ mũi một cái, hướng về phía sau lưng hô to: “Mạc tổng giám đốc, bảo bối của anh tới tìm anh rồi.”

Quấy rối xong, Tiết Khả Tâm và Lâm Sách hiểu chuyện rời đi.

“Em. Có thể vào không?” Nhút nhát dò xét cái đầu đi vào, trong tiếng nói của cô tràn đầy yếu ớt.

“Vào.” Mạc Lãnh Tiêu vẻ mặt không có một chút biến hóa, giọng nói lạnh lùng như cũ.

Tiết Khả Tâm cách đó không xa chờ thang máy có nhiều thâm ý nhìn Thanh Thần đi vào phòng làm việc, mi tâm nhíu lại nâng lên nhìn Lâm Sách: “Hai người các anh trong hồ lô rất cuộc bán là thuốc gì?”

“Có ý tứ gì?” Khơi lên lông mi dài, Lâm Sách không quá thích người phụ nữ thông minh.

“Thật sự ngẫu nhiên như vậy, để cho cô ấy vừa lúc nghe được đối thoại của chúng ta?” Đôi tay ôm ngực, diễn trò như vậy, đi lừa gạt tiểu cô nương đi, lừa cô? Đừng mơ tưởng!

“Nếu không thì sao?” Lâm Sách nhún nhún vai, trực tiếp đi vào thang máy.

Tiết Khả Tâm cũng đi vào theo, ánh mắt chìm chìm: “Cô gái nhỏ kia rất đơn giản, các anh đừng quá mức.”

“Còn không biết, thì ra là cô là tâm địa Bồ Tát nha?”

“Hừ.” Trợn mắt nhìn mặt anh, giữa hai lông mày Tiết Khả Tâm một mảnh chán nản: “Tôi chỉ không nghĩ không cần thận, thành đồng lõa của các anh!”

Lời của cô..., khiến cho tâm trạng Lâm Sách cũng trầm xuống, thở dài, không dám mở miệng.

Đứng ở trong phòng làm việc, Thanh Thần cúi đầu, suy nghĩ xem mở miệng như thế nào.

Vốn là, có thật nhiều lời muốn nói, nhưng nghe được bọn họ nói chuyện, cô ngược lại không biết nói gì rồi.

Cô thật sự trách lầm anh, anh chẳng những không có nhục nhã mình, còn dùng tâm quan tâm chăm sóc muốn mình học giỏi, trải qua thật tốt.

Cô lại cái gì cũng không biết, vẫn còn tức giận với anh. Nếu như, nếu như không phải là cô nhìn thấy ảnh chụp của chị cả Tiết Khả Nhân, cô còn không biết muốn hiểu lầm anh bao lâu!

“Không đi học?” Mạc Lãnh Tiêu trầm thấp mở miệng, phá vỡ giữa trầm mặc hai người.

Thân thể khẽ run, cô vội vã gật đầu: “Đi học rồi. Là buổi chiều không có lớp.” Giọng nói kia có nửa phần cẩn thận.

“Có chuyện gì sao?” Lời của anh lạnh được không có nhiệt độ, Thanh Thần liền đứng tại chỗ, mím môi thật chặt.

Bộ dáng lạnh lùng cách xa ngàn dặm khiến cho cô không có lòng tin, cô càng phát không biết phải làm thế nào nói cho anh biết ý nghĩ của mình: “Không có, không có việc gì.”

“Không có việc gì, liền rời khỏi đây.” Giọng nói của anh vững vàng dễ nghe, chỉ là ý lạnh này, khiến cho cô có chút khó chịu.

Hít mũi một cái, đầu của cô càng cúi xuống càng thấp, bộ dáng kia giống như là một đứa bé bị uất ức: “Nha.”

“Nhưng mà, nhưng. Em.”

Lời muốn nói còn không có nói, để cho cô đi như vậy, cô có chút không vui lòng.

Mắt đen nhìn thẳng mặt của cô, giọng của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy phiền não: “Không có nhưng nhị gì hết.”

Đôi mắt, nhiễm màu hồng, thân thể Thanh Thần co rụt lại, nghe lời rời khỏi phòng làm việc, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vẫn bận đến thời gian tan tầm, Mạc Lãnh Tiêu mới đi ra khỏi phòng làm việc.

Mới vừa đi hai bước, anh liền nhìn đến một đôi giày Cavans màu trắng, tâm ngẩn ra, con mắt sâu thẳm thuần thế nhìn lại.

Cô gái nhỏ đó tựa vào trên vách tường, đầu đẹp chôn ở giữa hai đầu gối, không phải cô, là ai?

Cô giống như là ngủ thiếp đi, cũng không nhúc nhích, chẳng lẽ, cô chờ ở chỗ này ba giờ?

Đôi lông mày nhíu lại, anh ngồi xổm người xuống: “Không phải để cho cô lúc này rời đi rồi sao?”

“Mộ Thanh Thần.” Cô không để ý tới, khiến cho anh không khỏi đề cao giọng nói: “Nói chuyện.”

Cô vẫn như cũ không biến sắc, phải nói là không dám động.

“Nói chuyện với tôi! Nghe được không?” Gương mặt tuần căng lên thật chặt, giọng nói sống nguội phải người phải sợ hãi.

“Em. Lời nói của em, lời nói của em. Anh không cần tức giận.” Giọng nói cô buồn buồn, còn mang theo nồng nặc giọng mũi.

“Đứng lên.” Âm thanh khí phách, khiến cho thân thể cô bất giác co rúm lại, anh dắt lôi vai của cô, dùng lực: “Mộ Thanh Thần, tôi kêu cô nói chuyện!”

“Lời nói của em, anh không cần tức giận, em biết rõ sai lầm rồi, về sau em không bao giờ chọc anh tức giận nữa. Không bao giờ chọc giận anh nữa. Thật sự. Anh không cần tức giận có được hay không?”

Âm điệu trầm đậm đáng yêu hết sức lo sợ như thế, nghe được người ta nói không ra khó chịu.

Người đàn ông không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chăm đỉnh đầu của cô.

“Lãnh. Anh không cần không để ý tới em, có được hay không?” Cúi đầu, cô cầu khẩn anh, tư thái này, là hèn mọn như thế.

“Đi, lúc này rời đi đi.”

Cô lại trầm mặc, một hồi lâu đều không nói chuyện.

“Cô có nghe hay không! Mộ Thanh Thần!” Anh lại nổi giận, ngay cả chính anh, cũng không biết hỏa khí từ đâu lên.

Gần đây tính tình của anh thật sự kinh khủng, ngay cả Lâm Sách cũng hỏi thăm qua anh thật nhiều lần.

“Được, em đi, em đi!” Cô đứng thẳng người, khóc đỏ cặp mắt theo dõi anh: “Em lập tức đi.”

Anh không có giữ lại, chỉ là lạnh lùng đứng tại chỗ.

Nhìn cô khập khễnh đi về phía thang máy, dáng vẻ nhếch nhác kia khiến cho đôi mắt đen của anh nhúu lại, không nhịn được gầm thét lên: “Mộ Thanh Thần, từ nay về sau, không cho phép cô trở lại công ty!”

Cô gắt gao cắn môi, xoay người, nước mắt trong suốt không màu bao quanh vành mắt: “Anh. Được, tốt. Về sau em cũng sẽ không tới công ty của anh nữa, không bao giờ tới tìm anh nữa, sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. Em sẽ cách anh thật xa, cho dù chết, cũng sẽ không lại đi quấy rầy anh!”

Nước mắt, cứ như vậy rơi xuống, Mộ Thanh Thần nhìn mắt của anh, từng chữ từng câu nói được rõ ràng: “Mạc Lãnh Tiêu, em chán ghét anh, chán ghét anh!”

Xoay người thật nhanh, cô cũng quay đầu lại chạy vào thang máy, cứ như vậy biến mất ở trong tầm mắt của anh.

Cô rời đi, khiến cho anh giống như phản xạ có điều kiện đuổi theo, cửa thang máy cũng đã đóng lại rồi.

Chân mày chau quá đổi, trong con ngươi hiện lên một tầng miếng băng mỏng!

Đáng chết, cái người phụ nữ ngốc này!

Thanh Thần khóc chạy đến cửa, cửa lại không mở ra, đôi tay không ngừng vỗ cửa chính: “Mở cửa, mở cửa, tôi muốn đi ra ngoài. Ô ô. Mạc Lãnh Tiêu, cái người này tên đại bại hoại, Đại Phôi Đản!”

Nước mắt, khắp cả mặt cả gò má, mu bàn tay thô lỗ lau gương mặt của cô, chà xát đỏ, cũng không thềm để ý chút nào.

“Các anh mở cửa ra, tôi muốn đi ra ngoài, tôi muốn đi ra ngoài.” Hướng về phía an ninh một bên, cô kêu khóc, cô không nên ở lại ở chỗ này, một khắc cũng không cần ở lại chỗ này.

Mạc Lãnh Tiêu mặt lạnh, đi tới phía sau của cô, nhỏ giọng mở miệng: “Mộ Thanh Thần, cô âm ỉ đủ chưa! Câm miệng cho tôi!”

Đột nhiên xoay người, cô bắt chập tất cả nhào vào trong ngực của anh, không ngừng gào thét: “Em liền không câm miệng, cũng không đóng! Còn có. Người nào âm ỉ? Người nào ở đây âm ỉ? Anh nói nha, rốt cuộc người nào ở đây âm ỉ? Ô. Em cho anh biết, không có người nào, không có người nào đang âm ỉ!”

Đầu của cô, chôn ở ngực của anh, giọng buồn buồn không ngừng đụng chạm đến màng nhĩ của anh.

Lông mày nhúu lại, anh không có đẩy cô ra, chỉ là để mặc cho cô ôm mình khóc thút thít.

“Mạc Lãnh Tiêu, làm sao anh có thể như vậy chứ?” Thấy anh trầm mặc, cô cũng bắt đầu uất ức: “Em hiểu biết rõ mình sai lầm rồi, em cũng đã khiêm nhường như vậy rồi. Nhưng anh chính là không tha thứ em. Đối với em dữ dội như vậy. Anh...anh rốt cuộc muốn em như thế nào?”

“Ô ô. Rõ ràng, tất cả mọi người không hề đúng, lúc trước em đều đã nhận lầm. Làm sao anh có thể đối với em như vậy. Anh...anh làm sao hư hỏng như vậy!”

“Thật ra thì, tôi. Em. Em chỉ là nhớ anh.” Tay nhỏ bé vòng chắc hông của anh thật chặt, cô khóc đến hết sức triệt để: “Nhớ anh, cũng là sai lầm rồi sao?”

Nếu như không phải là nhớ anh, cô tại sao phải tự tìm mất mặt, tại sao phải chạy tới nhìn anh mặt lạnh?

Anh, vì cái gì liền không hiểu cô đây?

Một câu nói ập a ập úng này, khiến cho lòng của anh, chợt căng thẳng, không có trải qua bất kỳ suy nghĩ gì, anh liền đưa hai cánh tay, dùng sức ôm lấy cô.

“Em bảo đảm, về sau em cũng sẽ không đi chỗ kia, em sẽ thật biết điều, rất nghe lời. Nhưng mà, anh không cần không để ý tới em, không muốn không quan tâm em. Có được hay không? Em...em thật, thật sự nhớ anh.” Cô nói nhỏ để cho anh bớt đi hỏa khí.

Bàn tay khê vuốt ve phía sau lưng của cô, lông mi dài chau quá mức: “Mộ Thanh Thần, em đều không ăn cái gì sao? Muốn chính mình đói chết đúng không? Tôi cho em biết, mạng của em là của tôi, em đừng mơ tưởng tự mình làm chủ!”

Bảo vệ mở cửa, Thanh Thần dựa vào trong ngực của anh, nói cái gì đều không nói, chỉ là dùng sức lôi kéo vạt áo của anh, chỉ sợ một giây kế tiếp, anh một mất hững liền đẩy mình ra.

Đi tới trước xe, Mạc Lãnh Tiêu nhét cô vào trong xe.

Lên xe, đem thân thể lạnh lẽo của cô kéo vào trong ngực, cô cứ như vậy an tâm vui ở trong ngực của anh: “Lãnh. Mấy ngày nay, em rất nhớ anh.”

Mặt củ cô nổi lên đỏ ửng, cô lại không sợ nói cho anh biết nhớ nhung của mình. Cô là thật sự nhớ anh, rất nhớ rất nhớ.

“Ừ.” Anh nhỏ giọng đáp lời, không nói lời nào, chỉ là sử dụng tay đẹp mắt của anh, vuốt tóc cô thật dài.

“Vây. Anh có nhớ em hay không? Một chút xíu cũng được!” Cô giống như là đứa bé, tràn đầy mong đợi nhìn anh.

Đối với cặp mắt sáng ngời kia, anh đột nhiên có chút cảm thấy vô lực, nhanh chóng chuyển đề tài: “Tôi nay muốn ăn cái gì?”

“Em không đói bụng!” Thở dài, cô quyết định thừa dịp hiện tại đem vấn đề đều nói rõ ràng.

Ở trong lòng anh nâng đầu lên, cô nghiêm túc nhìn mắt của anh: “Lãnh. Đêm hôm đó, hay là tại quầy rượu ngày ấy. Em là uống rượu, nhưng, bởi vì tất cả mọi người đều uống, em không muốn làm bọn họ mất hứng. Em chỉ uống một chút, liền.”

Thấy anh chìm lông mày, Thanh Thần lo lắng đôi tay bưng lấy mặt của anh: “Nhưng mà, em bảo đảm, em biết người kia là anh, em mới có thể. Mới có thể.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, càng ngày càng hồng, cô mắc cỡ không nói được nữa.

“Mới có thể chủ động quyến rũ tôi như vậy?” Mạc Lãnh Tiêu không thể tin nhìn cô, nhìn cô bộ dáng nóng nảy lại xấu hổ, bất giác liền nhếch lên khóe môi.

“Em thật sự biết, em thật sự biết là anh!” Sợ anh không tin, Thanh Thần liều mạng bảo đảm: “Nếu như là những người khác, tôi mới sẽ không như vậy!”

“Cho nên?” Anh hỏi, mắt đen chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm cô.

Ngón tay thon dài đem tóc cô lộn xộn vén vào sau tai, bàn tay nhẹ nhàng liếm đôi mắt khóc đỏ của cô.

“Nhưng mà ngày thứ hai, em tỉnh lại, nhưng không nhìn thấy anh. Anh, lại không thấy nữa.” Cô nói tiếp, lỗ mũi không nhịn được chua xót.

Anh vẫn như cũ chỉ là nhìn cô, không nói một lời.

“Lúc trước, em đi tìm anh, nhưng tìm thế nào, cũng không tìm được. Bọn họ đều không nói cho em biết anh đi nơi nào. Em cho là, chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt nữa, không ngờ, ở quầy rượu, em gặp anh. Nhưng mà. Anh không hề nói gì, lại không nhìn. Em...em chỉ là muốn tìm đến anh, trực tiếp hỏi anh một chút, anh là có ý tứ gì? Đêm hôm đó, anh...anh. Sau đó, anh lại rời đi. Anh phải nói cho em biết, giữa chúng ta cứ như vậy kết thúc sao? Có phải hay không, về sau anh cũng sẽ không xen vào em nữa.”

Một hơi đem lời trong lòng, tất cả nói ra ngoài, cô mệt mỏi thở nặng khí, giọng nói này, run rẩy không ngừng.

“Cho nên, em đi hộp đêm múa cột?” Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng mở miệng, tiểu nha đầu mảnh khảnh này, lá gan ngược lại tuyệt đối không nhỏ.

“Ừ. Em nhờ Tiết Khả Nhân giúp em. Cô ấy đồng ý, còn nói em sẽ rất an toàn. Thật ra thì. Em cần bản không nghĩ tới thật muốn cởi quần áo.”

“Em...em chỉ là muốn xem xem phản ứng của anh, muốn biết, anh có quan tâm em một chút hay không. . . . Nhưng mà, anh liền đứng ở nơi đó, mặc kệ em. Sau đó, em liền không giải thích được em bị người mang đi, sau đó. Người kia, anh có biết hay không, em thật sự rất sợ, em gọi lên của anh, em cho là, anh sẽ đến cứu em, nhưng, nhưng.”

Nhìn mắt của cô, lông mày của anh, khóa rất sâu.

“Lúc ấy, em liền cảm thấy trái tim mình thật đau, làm sao anh có thể làm nhục em như vậy. Làm sao anh có thể đối với tôi như vậy đây? Mạc Lãnh Tiêu, anh thật quá đáng!”

Càng nói cô càng thấy được uất ức, ngã ở trong ngực của anh, nước mắt lại chảy ra.

Mạc Lãnh Tiêu sắc mặt tái xanh, bàn tay nắm cầm của cô, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ: “Những thứ này đều không phải là lý do em đi đến loại địa phương đó.”

“Là anh, lúc trước không để ý tới em...em đi, cũng là bị bắt đắc dĩ.” Thanh Thần cũng bắt đầu nổi lên tính tình trẻ con.

Anh lạnh mắt, tay nắm cầm cô tăng thêm sức lực: “Nếu quả thật có ý gì khác, em sẽ hối hận.”

Thân thể, hơi ngẩn ra, cô chăm chú nhìn chằm chằm gương mặt tuấn tú của anh, môi hồng nhẹ nhàng nâng lên: “Lãnh, anh là quan tâm em, anh sợ em xảy ra chuyện, phải hay không?”

“Nhàm chán.” Mặt lạnh, anh định không nhìn cô nữa.

Trong đôi mắt mang theo tố cáo, Thanh Thần cong miệng lên: “Anh...anh người này tại sao như vậy? Anh.”

“Ừm.” Môi hồng chợt bị anh chiếm lấy, lưỡi của anh tiến quân thần tốc, lật khuấy cô. Mạc Lãnh Tiêu dùng chính là phương thức này kết thúc đối thoại giữa bọn họ, ngăn trở cô hỏi thăm.

Thanh Thần không có lùi bước, chỉ là ngẩng đầu lên, thừa nhận yêu cầu nóng bỏng của anh.

Lật người đè cô ở trên ghế dựa, thân thể cao lớn của anh áp chế cô, môi lưỡi lửa nóng quấn quýt si mê .

Nụ hôn dày đặc kết thúc, cô tựa vào trong ngực của anh, môi anh đào khê sưng đỏ, sợi tóc rối loạn, áo nửa bị cởi ra, cô đỏ mặt đáng vẻ thở hổn hển, cực kỳ mê người.

Mạc Lãnh Tiêu hôn bả vai của cô, lại đem nụ hôn nho nhỏ rải rác vào cần cổ của cô, nhìn cô như con mèo nhỏ, lưỡi biếng ở trong ngực của anh thở dốc.

Anh không nói lời nào, con mắt tĩnh mịch nhìn cô, ngón tay thon dài lại thích nhìn chỉ chóp mũi của cô: “Cô gái nhỏ.”

Thân mật như vậy, khiến cho cô động lòng, cô vòng chặt cổ của anh: “Lãnh, anh có thể đồng ý với em hay không, không cần giận em, không muốn không để ý đến em?”

Anh thần bí như thế, cao thâm khó lường thế kia, cô cho đến bây giờ đều chưa từng hiểu anh. Anh Phong một trận mưa một trận, tiếp tục như vậy, cô thật sự sẽ biến thành bệnh thần kinh.

Sao sao hệ bảo vệ hệ sao cảm hệ. Không trả lời lời cô..., Mạc Lãnh Tiêu chỉ là đem cô xiết trong lồng ngực mình thật chặt, giọng nói cười nhạo lạnh lùng nói: “Ngu ngốc.”

Trở lại biệt thự, Thanh Thần từ lên khi lên đến xe, cơ hồ đều là rơi ở trên người của anh, đem quần áo của anh lôi kéo thật chặt, thế nào cũng không chịu buông tay.

“Đói bụng chưa?” Xoa tóc của cô, giọng của Mạc Lãnh Tiêu vẫn là thói quen lạnh lùng.

Thanh Thần hơi hơi ngẩng đầu lên, suy tư chốc lát: “Lãnh, anh có nấu cơm hay không.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận, người giống như anh là đại thiếu gia sống an nhàn sung sướng, làm sao có thể biết làm cơm?

“Ừ.” Không ngờ, anh đồng ý khiến cho cô giương lên lòng mày: “Lúc đi học ở Thụy Sĩ, chịu đựng qua cháo, cũng xuống mặt.”

Lúc còn trẻ cùng bạn bè ở chung một chỗ, bao nhiêu cũng đã làm chút có hay không đều được.

Trong mắt, thoáng qua một tia kinh ngạc, Thanh Thần đưa tay vòng qua gáy của anh: “Này, anh hầm cháo cho em ăn, có được hay không? Muốn ăn cháo anh nấu.”

Ngữ khí của cô giống như đứa trẻ, khiến cho anh nhướng mi, co kéo khóe miệng, anh cúi xuống áo khoác liền đi vào phòng bếp.

Cô tắm rửa sạch sẽ, lặng lẽ đi vào phòng bếp, nhìn người đàn ông tay chân có chút luống cuống, khóe môi nhếch lên nụ cười ngọt ngào: “Em, có phải người đầu tiên ăn cháo của anh nấu hay không?”

“Không sợ khó ăn?” Không trả lời vấn đề của cô, Mạc Lãnh Tiêu khó được có kiên nhẫn, chưa bao giờ bước vào trong lĩnh vực lãng phí thời gian.

Từ phía sau lưng ôm chặt hông của anh, Thanh Thần cười đến hạnh phúc như vậy: “Chỉ cần là anh làm, cũng sẽ không khó ăn.”

“Lãnh, cảm ơn anh, cảm ơn anh vẫn đối với em tốt như vậy.” Giọng nói của cô có chút lộ vẻ xúc động.

Anh không lên tiếng, chỉ là nhướng đuôi lông mày: “Tốt? Tốt chỗ nào?”

“Nghe thấy được, em đều nghe thấy được.” Cô nói, tay nhỏ bé vuốt ve trên khuôn mặt anh: “Em biết rồi, đêm hôm đó chính là cái người kia. chị gái của Khả Nhân, anh, căn bản không có người đàn ông. Dù sao, cảm ơn anh, em thật sự, thật sự rất cảm động.”

Nào chỉ là cảm động, cô căn bản là cảm thấy thật hạnh phúc: “Đến đây, suốt cả một năm rồi. Anh khắp nơi cũng chăm sóc em, để cho tôi không lo áo cơm. Em...em.”

Càng nói, càng thấy được anh là tốt như vậy. Lỗ mũi Thanh Thần chua xót, đôi mắt đỏ đỏ bảo đảm: “Lãnh, về sau em đều nghe lời, sẽ không để cho anh tức giận, thật sự.”

79. Chương 79: Cam Tâm Tình Nguyên

“Thật sự nghe lời?” Anh nhú lông mày nhìn cô, trong giọng nói mang theo vẻ tìm tòi nghiên cứu.

“Ừ.” Cô gật đầu thật mạnh, giờ ngón tay thè: “Em bảo đảm.”

“Vậy đi ra ngoài chờ, đừng đứng ở chỗ này.” Mạc Lãnh Tiêu trầm giọng mở miệng nói, xoay người tiếp tục bận rộn làm việc.

“Không muốn!” Cô không nghe theo, vẫn ôm anh như cũ, cô không muốn cách xa anh. Người đàn ông cũng không kiên trì nữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lẳng lặng dán vào lưng anh, chờ anh nấu cháo, ôm cô, đi ra phòng bếp.

Ngồi cùng anh ở trên ghế sa lon, đôi tay Thanh Thần kéo gáy của anh: “Lãnh, cảm ơn anh đối tốt với em như vậy.” Hôn lên khắp khuôn mặt anh, bên tai của anh.

“Mộ Thanh Thần.” Lôi kéo tay của cô, lông mày Mạc Lãnh Tiêu chìm xuống, gương mặt tuấn tú có chút buộc chặt: “Muốn chơi với lửa sao?”

Đầu cô, dựa vào trên ngực của anh, trên mặt của cô hiện lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt: “Vậy anh sẽ đốt em sao?”

Thân thể, hơi sững sờ, phản ứng của cô, làm cho anh cảm thấy bất ngờ.

Ngẩng đầu lên, con mắt trong suốt không nhiễm chút tạp chất chiếu thẳng, dừng lại trong mắt anh: “Lãnh, em. Em là cam tâm tình nguyện.”

Cô thật sự là cam tâm tình nguyện giao mình cho anh, mặc dù, anh cũng không thiếu phụ nữ, nhưng mà, cô thật sự muốn làm người phụ nữ của anh, mà không phải là một người xa lạ ở chung với anh dưới một mái nhà.

Mặc dù, khoảng cách giữa bọn họ, vĩnh viễn không thể kéo gần, nhưng, cô chấp nhận, thật sự chấp nhận. Ai bảo cô rất yêu anh chứ?

“Lãnh. Em...em không cần danh phận, cái gì em cũng không muốn. Em chỉ là, chỉ là.” Cô, cũng không phải người phụ nữ tùy tiện, anh biết không?

Cô, chỉ là muốn sau này, có được nhiều hơn một chút kỷ niệm cùng với anh.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn mặt của cô đỏ bừng bởi vì luống cuống, nhìn cô không chớp mắt, bàn tay dịu dàng vuốt ve gò má như ngọc của cô: “Cái gì cũng không muốn?”

Gật đầu thật mạnh, Thanh Thần khẽ cắn môi: “Vâng, cái gì em cũng không muốn. Em biết, anh cũng không hiếm lạ gì. Nhưng, mà em.”

Cô gấp đến mức sắp khóc, hai mắt thấm đẫm nước mắt nhìn anh: “Dù sao, em tự nguyện. Lãnh. Anh...anh.”

Úp mặt ở trong ngực của anh, cô ngậm miệng lại, chỉ là khe khẽ nức nở.

“Không hối hận?”

“Vâng, không hối hận!”

Lời nói kiên định vừa nói ra, tay của anh đã chạm vào bên trong áo ngủ của cô, hai tay đầy dịu dàng.

Thân thể hơi run rẩy, nhưng ánh mắt Thanh Thần vô cùng kiên định.

Ánh mắt của cô, lấy lòng anh, cúi đầu khẽ cắn chặt lỗ tai của cô, giọng nói của anh nghe sao mà cảm động thế: “Giữa tôi cùng Tống Vũ Phàm, em, chọn ai?”

Trái tim, khẽ đập lỡ một nhịp, cô có chút khẩn trương nhìn của anh, không hiểu vì sao anh nhận ra mình có quan hệ cùng Tống Vũ Phàm.

Bỗng nhiên, cô lại cười, cần gì phải thắc mắc nhiều như vậy? Chỉ cần coi vấn đề của anh, làm chính là đang quan tâm mình, không tốt sao?

“Lãnh, em chỉ thích anh.” Kéo cổ của anh, cô chủ động hôn lên môi của anh, hôn lên những câu hỏi không rõ lí do này của anh.

Câu trả lời của cô, làm cho anh hài lòng, nhanh chóng đảo khách thành chủ, đứng dậy ôm cô vào phòng của anh.

Búi cài tóc rơi xuống đất, mái tóc dài đen nhánh cứ thế tùy ý buông xuống .

Đặt cô lên trên chiếc giường lớn, không nói lời nào hôn lên đôi môi anh đào của cô, không cho cô bất kỳ cơ hội lên tiếng, bá đạo chiếm lấy hương thơm mềm mại từ đôi môi cô.

Nhanh chóng đưa lưỡi vào thăm dò trong miệng cô, dây dưa với lưỡi cô, vội vàng đòi lấy ngọt ngào thuộc về cô.

Bàn tay bắt lấy cổ tay cô giơ lên cao khỏi đầu, Mạc Lãnh Tiêu thả sức thưởng thức bộ dáng ngoan ngoãn của cô.

Anh biết, giờ phút này, anh chỉ muốn cô.

Có chút thô lỗ xé áo ngủ cô, cởi ra quần áo của mình. Da thịt màu đồng của anh nằm đè lên thân thể trắng ngần như tuyết của cô, không có bất kỳ vật cản ngăn cách, cương và nhu trái ngược nhau, nhưng đều rất đẹp.

Thanh Thần chỉ cảm thấy bất chợt trời đất quay cuồng, thân thể không ngừng mềm đi bởi vì sự xâm chiếm của anh.

Từng có một lần cùng anh với nhau gần nhau như vậy. Nhưng mà so sánh với lần sợ hãi đó, lần này, cô hi vọng sẽ tốt đẹp hơn.

Cô không thể phủ nhận đã yêu người đàn ông trước mắt này, cho nên cô không muốn nghĩ lại, không muốn nói về buổi tối không vui đó.

Đỏ mặt, Thanh Thần to gan đáp lại nụ hôn của anh, thử sử dụng phương thức anh dùng để đáp lại cái hôn của anh dành cho cô.

Bỗng nhiên có tiếng gầm nhẹ của người đàn ông cùng vật thể to lớn cứng ngắc của người đàn ông chạm thân thể vào làm trong lòng cô dâng lên thứ cảm giác xa lạ là sự tự hào.

Thì ra cũng không phải chỉ có mình cô bị ảnh hưởng bởi anh. Mạc Lãnh Tiêu cũng có phản ứng với cô

Động tác của anh, không chỉ đang trêu chọc cô, mà còn cho thấy anh cũng muốn cô. Nếu không, tầm mắt của anh sẽ không nóng rực như vậy, sẽ không tham lam như vậy.

Nghĩ tới chỗ này, Thanh Thần khẽ nở nụ cười, nụ cười đó biến mất trong nháy mắt khi cảm nhận được vật phía dưới anh khát vọng khê chống vào phần nhạy cảm dưới bụng mình.

Cô nóng đỏ mặt, e lệ rụt rè cảm thụ ám hiệu như có như không kia.

Mạc Lãnh Tiêu chỉ lướt qua vùng bụng bằng phẳng, thành thạo mà trực tiếp thăm dò vào địa phương mềm mại nhất của cô.

Mắt đen nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhìn bộ dáng hoảng sợ bất lực của cô khi anh thăm dò vào trong cơ thể cô, khóe miệng gợi lên làm mất đi nụ cười gian manh.

Không ngờ, vào giờ phút này, vẻ đẹp của cô lại khiến cho anh thấy ngạc nhiên thú vị.

“Không cần.”

Thanh Thần hoảng sợ lui về phía sau, nghĩ ngăn lại sự xâm nhập xa lạ kia.

Nhưng thân hình anh cao lớn dễ dàng ngăn chặn cô, để cho cô không có cách nào khép lại, chỉ có thể hoàn toàn đem toàn bộ bản thân giao ra cho anh.

“Không cần?” Anh nói, trừng phạt hôn cô: “Mới vừa rồi, là ai nói muốn .”

“Anh còn nhớ rõ mùi vị của em rất ngọt, rất mê người.” Lời của anh tràn đầy sự mờ ám, từng câu chữ nóng rực thổi nóng vào da thịt cô.

Mùi vị đó, chỉ cần bất luận kẻ nào hưởng thụ qua, đều không cách nào quên được.

“Bây giờ nói không cần, đã quá muộn.” Ở bên tai cô, anh bá đạo tuyên bố, ngón tay không ngừng một giây uốn chuyển vẽ ra hình dáng trên cơ thể cô.

“Em.” Thanh Thần không ngừng thở hổn hển, đôi mắt quẩn rũ không thể nào nhìn anh.

“Bé con, lần này, anh sẽ đối với em thật dịu dàng”. Anh đè lên thân thể cô, trong giọng nói trầm thấp xen lẫn chút cảm xúc cô nghe không ra.

“Lãnh. Cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không xa cách nhau nữa, có được hay không?” Không trả lời cho câu hỏi của cô, anh chỉ im lặng cùng đòi lấy.

Dưới sự hấp dẫn của anh, cô không ngừng thở hổn hển, bị kẹp ở giữa thân thể anh và chiếc giường, cô không còn chỗ nào có thể trốn, mà lưới tình anh giăng ra, càng làm cho cô khó có thể thoát khỏi.

Nói cách khác, cô tình nguyện rơi vào trong lưới, không hề muốn chạy trốn.

“Nhớ hay không?” Hôn từng chỗ trên người cô, Mạc Lãnh Tiêu cúi thấp đầu mê hoặc cô.

Thanh Thần khó có thể tự suy nghĩ câu hỏi của anh, khắp khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rục: “Nhớ. Nhớ, cái gì?”

“Nhớ đêm hôm đó.” Anh nói lực đạo càng tăng thêm. Bên trong đôi mắt đen thoáng qua vài tia ánh sáng sâu xa mà cô không biết.

Mặc dù đêm hôm đó, anh say, nhưng anh vẫn nhớ rõ từng phản ứng của cô, cô ngượng ngùng, cô sít chặt, vẻ đẹp tuyệt vời của cô. Tất cả điều đó đều làm cho anh yêu thích không buông tay, không muốn buông ra, liền muốn cứ chiếm giữ như vậy!

“Không. Không nhớ rõ.” Cô ngượng ngùng quay đầu, không muốn cho anh nhìn ra phản ứng chân thật.

Một lần kia, đối với cô mà nói, cũng không phải là kỷ ức tốt đẹp để nhớ lại. Cô không muốn vào lúc này, dâng lên suy nghĩ sợ hãi lúc đó.

“Thật sao? Như vậy anh càng phải cố gắng thêm nữa, xem xem có thể gợi nhớ lại trí nhớ em chút nào hay không.” Mạc Lãnh Tiêu khó được lúc cười, không chịu bỏ qua cho người trong ngực, nước da cô dần dần nhuộm lên thành màu tuyệt đẹp.

“Lãnh.” Lời nói tà ác, làm cho cô sợ hãi. Người đàn ông này, quá mức gian manh, cô hầu như không có sức lực, vô lực ngăn cản.

Thân thể kịch liệt run rẩy, quá nhiều cảm giác xa lạ xuất hiện, làm cho cô không có cách nào suy nghĩ, tay nhỏ bé nắm chặt cổ tay của anh, muốn dời đi tay của anh, nhưng mà không còn một chút hơi sức nào dùng được, chỉ có thể bị động thừa nhận tất cả những điều anh đang làm.

“Lãnh. Em, sợ.” Cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ làm cô muốn rút lui, ý chí Thanh Thần mơ hồ nhìn anh, cầu mong sự giúp đỡ của anh.

Ôm thật chặt thân thể của cô, giọng nói Mạc Lãnh Tiêu cũng trở nên nhỏ nhẹ: “Bé cưng, anh muốn em, muốn em.”

Không ngừng nỉ non ở bên tai cô, cố gắng dùng phương thức này làm giảm tâm tình khẩn trương của cô.

Cảm giác mình giống như đang bồng bềnh trên mặt biển, không ngừng phập phồng, cảm giác đó, thật sự quá mức kích thích, quá mức mơ hồ.

Thấp thoáng cảm thấy, thân thể của mình bị anh ôm lấy, Thanh Thần nằm ở trên vai của anh, đúng lúc đó hành lang đột ngột truyền tới tiếng bước chân, bỗng chốc khiến Thanh Thần mở mắt ra: “Lãnh.”

Thanh Thần thét chói tai ra tiếng, có người đi tới, mà bọn họ chưa đóng cửa!

Thân thể Mạc Lãnh Tiêu cứng đờ, giống như cả người bị hắt một gáo nước lạnh.

Cho dù đưa lưng về phía cửa, trong nháy mắt anh giống như đã hiểu ra cái gì. Bàn tay kéo qua chặn tờ tằm che lại, đắp thật chặt lên hai người.

“Thiếu gia, thiếu gia.” Người vội vàng đi tới biết điều, chỉ đứng ở bên trái cửa phòng, bắt đầu xin chỉ thị.

“Nói!” Mạc Lãnh Tiêu thở mạnh, giọng nói lạnh lùng kia dọa người khác sợ đến run rẩy.

Người ở phía ngoài ngoài, rùng mình một cái, lại chỉ có thể kiên trì đến cùng: “Lâm Sách thiếu gia tìm ngài khắp nơi, điện thoại của thiếu gia tắt máy.”

Mặt Thanh Thần dựa sát vào trên ngực anh, cảm thấy thân thể anh cứng ngắc, cảm thấy anh thở hổn hển, trái tim không khỏi đau đớn.

Mỗi thuộc hạ của anh đều được huấn luyện kỹ càng, chưa từng có sợ hãi như trước mặt bọn họ bây giờ.

Mà Lâm Sách gấp gấp tìm anh như vậy. Nguyên nhân làm cho Lâm Sách vội vã như thế muốn tìm được anh, cũng không nhiều.

Mạc Lãnh Tiêu cầm lấy áo sơ mi, mặt lạnh lùng mặc vào, ánh mắt anh nhìn về phía cô dừng lại nửa giây. Thanh Thần chỉ nhìn anh, tay nhỏ bé lôi kéo tay của anh, không nói gì im lặng.

“Tôi đi một lát.” Nhìn cô một lát, anh mở miệng nói.

“” Khẽ mím môi, cô nở nụ cười nhạt nhòa : “Vâng.”

Mặc quần áo tử tế, Mạc Lãnh Tiêu nhanh chóng rời khỏi phòng, không nói một câu nói nào nữa.

Thở dài, Thanh Thần nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, để mình không suy nghĩ. Trong đầu lại không ngừng hiện ra gương mặt anh tuần của anh.

Ở trong chăn, đem thân mình cuộn lại thành một vòng, cô ôm thật chặt cơ thể, cắn môi: “Anh chỉ đi ra ngoài một lúc, chắc chắn anh sẽ trở về. Ngủ đi, tỉnh ngủ, là có thể nhìn thấy anh.”

80. Chương 80: Rời Khỏi Cô

Biệt thự yên tĩnh bên hồ

Trong phòng khách, Mạc Lãnh Duệ đem tài liệu cầm trong tay đặt ở trước người của Mạc Lãnh Tiêu: “Căn nhà anh muốn, thủ tục đã làm xong.”

“Ừ.” Người đàn ông sau bàn đọc sách chỉ đáp một tiếng, tầm mắt căn bản không rời đi tài liệu trên bàn. Mấy ngày nay, anh tiêu hao thời gian dài, thừa dịp hiện tại, phải xem chút tài liệu thật lâu.

“Đã gửi số liệu phân tích thân thể đến đây, anh có nhận được không?” Không hề rời đi, Mạc Lãnh Duệ kéo cái ghế phía trước ra, ngồi ở đối diện anh trai của mình.

Môi nhếch lên giật giật, cặp mắt sau tròng kính kia thoáng qua ý lạnh: “Có ý gì?”

“Một tin tức tốt, một tin tức xấu, anh muốn nghe cái nào trước?” Hai tay Mạc Lãnh Duệ khoanh trước ngực, một bộ dáng thoải mái, nửa người nhàn hạ hoàn toàn dựa vào trên ghế.

“Tin tức tốt.”

“Em hiểu rõ người có trái tim, có thể cấy ghép cho anh là người nào.” Khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, trên mặt Mạc Lãnh Duệ mang theo một loại tà khí trở đùa quái đản.

“Chú xác định sau khi ghép sẽ không có phản ứng bài xích?” Mạc Lãnh Tiêu hừ nhẹ, nói ra nghi ngờ của mình.

Nâng cằm lên, trong mắt của Mạc Lãnh Duệ tràn đầy tự tin: “Anh có thể để cho Lâm Sách xem qua báo cáo kiểm tra sau đó lại quyết định.”

“Người kia, là chú tìm được?”

Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng nhìn mình chăm chăm em trai, nhìn nụ cười trên mặt anh ta càng ngày càng đậm, lông mi dài khẽ nhú lại.

“Nói cho đúng , không phải là em tìm được, nhưng mà em lại biết người kia ở đâu.”

Buông bút máy trong tay xuống, Mạc Lãnh Tiêu ngồi thẳng người: “Tin tức xấu?”

Trong mắt thoáng qua một nụ cười đùa giỡn, Mạc Lãnh Duệ anh tuần nhún nhún vai, vẻ mặt xin lỗi nhìn Hoàng đế nhà bọn họ: “Tin tức xấu chính là em không thể nói cho anh biết, người kia ở đâu.”

Lông mi đẹp dễ, lạnh đi mấy phần, giọng nói người đàn ông có chút trầm thấp: “Chú là tới tìm anh nói điều kiện hay sao?”

Thoải mái đứng lên, cánh tay thon dài chống lên trên bàn sách, anh cũng không phủ nhận mục đích đến của mình: “Không sai.”

“Nói.”

“Thật ra thì rất đơn giản.” Hết sức rõ ràng chính mình phát hiện anh trai khẳng định nổi lên giết chết tâm tư của mình, nhưng anh vẫn là nhắm mắt hoàn thành nhiệm vụ của mình: “Muốn biết người kia ở đâu, anh chỉ phải làm, chỉ là, chỉ là. . . .”

Dự liệu điềm xấu nổi lên trong lòng, Mạc Lãnh Tiêu không cắt đứt lời của anh, chỉ là thẳng tắp theo dõi anh.

“Chỉ cần. . . . để cho Mộ Thanh Thần rời đi, hơn nữa, vĩnh viễn sẽ không đi trêu chọc cô ấy.”

Mạc Lãnh Tiêu mắt hí lại, trong mắt thoáng qua ánh sáng cơ trí (nhìn xa trông rộng), nhìn em trai ruột của mình, khỏe miệng anh co quắp: “Chú muốn cô ấy?”

“No, No, No.” Hai tay Mạc Lãnh Duệ ngăn lại: “Em đối với phụ nữ của anh cũng không có hứng thú, em cũng chỉ là nhận ủy thác của người khác hết lòng làm việc cho người ta thôi.”

“Người nào?” Tầm mắt vừa rơi xuống, Mạc Lãnh Tiêu đột nhiên dựa vào ghế: “Piano này, cũng là người kia đưa?”

Mạc Lãnh Duệ không phủ nhận, chỉ là nhún vai: “Em không thể nói cho anh biết.”

Cười lạnh, anh nhìn Mạc Lãnh Duệ nhẹ nhàng mở miệng: “Người kia, có thể cho chú và Lâm Sách ra mặt giúp đỡ, ra tay lại cực kỳ hào phóng, xem ra. . . . Tôi không nên quá khinh thường anh ta.”

“Anh cả.” Mạc Lãnh Duệ thở dài, nhún mày: “Muốn cứu cô ấy, anh chỉ cần đồng ý điều kiện này, cũng phải đồng ý điều kiện này.”

“Chú cho rằng, tôi không tìm được người kia?” Giọng nói anh lạnh đi mấy phần, anh ghét hình thức giao dịch như vậy.

Mạc Lãnh Duệ tà mị cười một tiếng: “Em đương nhiên tin tưởng anh có thể tìm ra, chỉ là. . . . Kéo dài lâu như vậy, đã chứng minh, anh cũng không muốn vận dụng quan hệ tổ chức, không phải sao? Anh muốn cứu Tử Nhược, lại sợ cô ấy gây ra phiền toái.”

Thấy anh rơi vào trầm mặc, Mạc Lãnh Duệ vỗ vỗ bờ vai của anh: “Anh cả, thật ra thì. . . . Anh và Mộ Thanh Thần, không có quan hệ gì. Chỉ cần anh thả cô ấy, Tử Nhược sẽ không có việc gì. Sao lại không làm đây?”

Mạc Lãnh Duệ không hiểu, hoặc là nói, Mộ Thanh Thần đối với anh trai, cũng không phải cái gì cũng không là?

Xác thực, anh nói không sai. Mạc Lãnh Tiêu không nói gì, lẳng lặng suy nghĩ. Thả Mộ Thanh Thần, tiểu Nhược của anh là có thể. . . .

Hồi lâu sau, Mạc Lãnh Tiêu ngược mắt đối mặt với người đàn ông, gần từng chữ: “Được, tôi đồng ý.”

“OK.” Mạc Lãnh Duệ cười, nụ cười này, có chút bí hiểm.

Tại sao, cái câu tôi đồng ý của anh trai kia, làm sao nghe, làm sao cảm giác có chút tâm không cam tình bất nguyện đây?

————— tuyển phân cách cô nàng mèo —————

Trong bệnh viện, Thanh Thần ngồi ở trong phòng lấy má, con người trong suốt không nhuộm nghi ngờ nhìn bác sĩ trước mắt: “Ý của anh là, bệnh của người bệnh nhân kia đã tốt hơn, về sau, cô ấy đều không cần truyền máu rồi sao?”

Yêu thương nhìn cô gái mảnh khảnh này, bác sĩ gạt đầu một cái, lộ ra nụ cười hòa nhã: “Trên cơ bản mà nói, là như vậy.”

“Trên cơ bản?” Thanh Thần nhăn đầu lông mày, không hiểu lắm ý trong lời nói của anh.

“Ha ha. . . .” Bác sĩ nở nụ cười: “Đúng nha, thân thể bệnh tim còn có thể tái phát hay không, vĩnh viễn sẽ không có đáp án xác định. Cho nên tôi chỉ có thể nói, cô ấy bây giờ là không cần truyền máu. Nếu như không xảy ra ngoài ý muốn, một đoạn thời gian rất dài sau này, cô ấy cũng không cần dựa vào truyền máu để duy trì tính mạng.”

Rũ mí mắt xuống, cô co quắp khéo miệng: “Này, ý của anh là nói, người kia, đã bình phục, có đúng hay không?”

Đẩy mắt kính trên mũi một cái, bác sĩ cười không đáp: “Mộ tiểu thư, cô là cô gái tốt nhất mà tôi đã gặp. Chỉ là. . . . Ở trong lúc suy nghĩ cho người khác, cũng cần phải liệu sức mà làm. Thân thể của cô, rất suy yếu, không thích ứng rút lượng máu lớn như vậy.”

“Cô tiếp tục lấy xuống như vậy, rất nguy hiểm.”

“Tôi hiểu rõ.” Nhàn nhạt cười, trong mắt Thanh Thần có chút cô đơn: “Cám ơn anh đã quan tâm, tôi sẽ chú ý. Lại nói, mỗi một lần, lượng máu rút ra cũng không tính lớn, tôi cũng uống rất nhiều thuốc men bồi dưỡng thân thể, trên thức ăn cũng có chú ý. Thân thể vẫn chịu được.”

“Mộ tiểu thư, cô còn trẻ, phải chú ý thật tốt. . . .” Bác sĩ cảm thán.

“Cám ơn anh.” Đứng lên, Thanh Thần gật đầu với các bác sĩ một cái: “Lý Y Sinh, bạn của tôi ở bên ngoài chờ tôi, không có chuyện gì nữa, tôi liền đi trước.”

“Ừ.”

Xoay người rời khỏi phòng làm việc của Lý Y Sinh, Thanh Thần thở dài, lẳng lặng đi ở hành lang của bệnh viện.

“Thanh Thần.” Tiết Khả Nhân chờ ở một bên đi theo tiến lên, lôi kéo cổ tay của cô: “Bác sĩ nói thế nào? Cậu vẫn phải rút máu sao? Cái này không thể được, cậu nhìn cậu một chút đi, cũng gầy thành bộ dáng gì rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trạch bạch được không!”

“Khả Nhân.” Ngẩng đầu nhìn về phía cô an ủi giống nư cười cười, giọng nói Thanh Thần mang theo buồn bã nhàn nhạt: “Cậu yên tâm, về sau, tớ đều không cần rút máu nữa rồi. Lý Y Sinh nói, người kia, đã thoát khỏi nguy hiểm. . . . Tớ nghĩ, người kia, nên sẽ bình phục thôi.”

Lỗ mũi, tràn lên một chút ghen tuông, trong con ngươi trong suốt kia, có một tầng nước hiện lên.

“Thanh Thần. . . .” Tiết Khả Nhân trừng mắt nhìn, tiếng nói thanh thanh: “Cái đó, cậu và Mạc Lãnh Tiêu, gần đây như thế nào?”

Tim, khe kéo, cô liếc gò má: “Cái gì như thế nào?”

“Hừ, lừa gạt ai đó!” Tiết Khả Nhân không thuận theo: “Mấy ngày trước đây xem tâm tình của cậu giống như rất tốt, thỉnh thoảng một mình ngẩn người cười khúc khích! Tớ còn nhìn thấy Mạc Lãnh Tiêu tới đón cậu tan học ! Cũng đừng nói cho tớ biết, hai người không có gì cả.”

Tim, cứ như vậy bởi vì lời nói của cô, đau.

Cô và Mạc Lãnh Tiêu. . . . Cô không biết phải nói như thế nào.

Vẫn tưởng rằng, tháo ra hiểu lầm ở hộp đêm lần đó, bọn họ sẽ. . . . Buổi tối ngày đó, thật sự bọn họ cũng mất không chế, lộ vẻ một chút cứ như vậy ở cùng một chỗ.

Nhưng, anh vẫn là rời đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, cô tỉnh lại, cũng không nhìn thấy anh.

Cô không có tâm tình ăn cơm, cũng không có tâm tình làm chuyện khác.

Khả Nhân nhìn thấy anh tới đón cô, là ngày thứ ba sau khi anh rời đi rồi. Tới đón cô, cũng chỉ là nói cho cô biết, anh có chuyện muốn rời khỏi một thời gian. . . .

Vốn là, lần này, anh nói mình biết hành tung, cô nên vui mừng. Nhưng. . . . Không biết vì sao, nghĩ đến phải tách ra với anh, cô liền thế nào cũng không vui mừng nổi.

Hoàn toàn sợ hãi, lần ngày tách ra, liền là duyên phận của hai người đã hết.

Nghĩ đi nghĩ lại, Thanh Thần cứ như vậy đã mất hồn, sững sờ nhìn chăm chăm bông tuyết không ngừng bay, không nhúc nhích.

“Thanh Thần. . . .” Tay nhỏ bé quơ quơ ở trước mắt của cô, Tiết Khả Nhân mấp máy môi, hiểu chuyện mở miệng: “Cái đó, nếu như cậu không muốn nói, đừng nói nữa, tớ liền tùy tiện hỏi một chút. Cậu đừng để trong lòng.”

Nhìn cô như vậy, Tiết Khả Nhân nhìn cũng có chút đau lòng.

Nhẹ nhàng nâng lên một nụ cười, giọng nói Thanh Thần cực kỳ dịu dàng: “Tớ không sao, thật.”

“Ha, lại nói, cậu đến thành phố Hải Ninh cũng được một năm đi. Không đúng không đúng, tớ bỗng nhiên nhớ ra, năm nay cậu tròn mười tám tuổi đúng không. . . . Sinh nhật quan trọng như vậy, làm sao cậu cũng không cho tớ biết đây?”

Sinh nhật? Nếu như cô ấy không đề cập tới, Thanh Thần thật đã quên.

Sinh nhật mười tám tuổi, có lẽ đối với rất nhiều người mà nói, đều là kỷ niệm đáng giá. Nhưng ngày sinh nhật của cô ấy, cũng chỉ là một mình, ở trong biệt thự phía Đông, lặng lẽ vẽ tranh mà thôi.

“Tiểu nha đầu.”

Đang lúc hai nữ sinh trò chuyện tâm sự, một giọng nói lạnh lùng, đột nhiên vang lên.

Quay đầu lại, nhìn bóng dáng cao lớn đứng ở trước xe thể thao kia, thân thể Thanh Thần, không nhịn được phát run lên.

Nhìn mặt của anh, nửa tháng không thấy, anh vẫn anh tuấn mê người như cũ vậy, chỉ là mệt mỏi trên trán, rõ ràng như vậy, không ảnh hưởng đến khí suất của anh, ngược lại tạo cho anh thêm mấy phần mùi vị tang thương.

Anh, trở lại sao?

Khí nóng, ánh mắt mê mẩn, cô giống như là bị người rút đi linh hồn, đứng tại chỗ, con ngươi chớp cũng không chớp nhìn anh.

“Không biết tôi?” Ưu nhã đi đến trước người của cô, cánh tay dài của Mạc Lãnh Tiêu bao quát, đem thân thể yếu của cô ôm vào trong ngực thật chặt: “Tiểu nha đầu, nhớ tôi không?”

Lỗ mũi, bởi vì dịu dàng anh khó có được, chua chua, khí nóng trong mắt cũng nặng.

Cô cứ như vậy đứng ở trong ngực của anh, không nhúc nhích, sợ mình vừa mở miệng, sẽ đánh vỡ cảnh trong mơ như vậy.

“Tiểu nha đầu?” Vuốt sống lưng của cô, anh nhăn mày lại, thật kiên nhẫn khó có được, không thích cô không trả lời.

“Anh, trở lại.” Trong tiếng nói, có run rẩy, có không xác định.

Bàn tay ma sát gò má của cô, Mạc Lãnh Tiêu dùng trán chống đỡ trán của cô: “Trở lại, sẽ đến gặp em. Tiểu nha đầu, một mình có ngoan ngoãn hay không? Hả?”

81. Chương 81: Trời Bằng Đất Tuyết Với Anh

Ngẩng đầu lên, nhìn mắt của anh, trong đồng tử xinh đẹp kia, tràn đầy thụ sủng nhược kinh. Lời của anh, ăn mòn lòng của cô.

“Tiểu nha đầu.” Dịu dàng hôn tai của cô, anh ở bên tai cô nhỏ giọng đầu độc : “Nói, em nhớ Lãnh.”

“Lãnh, em nhớ anh lắm.” Tay nhỏ bé, vòng chắt eo của anh, hít mũi một cái, cô không kiềm rơi nước mắt.

Cô nhớ anh rồi, mỗi một ngày mỗi một đêm, mỗi một phút mỗi một giây.

Dắt tay của cô, Mạc Lãnh Tiêu cười ảm đạm, mang theo cô liền rời đi.

“Lãnh?” Tựa vào trong ngực của anh, Thanh Thần không hiểu nhìn anh: “Chúng ta phải đi đâu?”

Bàn tay vuốt vuốt tóc của cô, anh nhếch khóe miệng: “Em không phải là thích trượt tuyết sao? Chúng ta đi trượt tuyết.”

“” Tay nhỏ bé run lên, cô trợn to hai mắt: “Trượt tuyết, bây giờ?”

Ôm cô vào trong ngực, nắm chặt tay lạnh lẽo của cô, anh cười: “Tiểu nha đầu, tôi dẫn em đi trượt tuyết, về sau mỗi mùa đông, em đều có thể đi.”

Nghe lời của anh, nước mắt nơi khóe mắt của Thanh Thần cứ như vậy rơi xuống.

Anh, là đến nói từ biệt từ biệt với cô đi. Lần này, bọn họ, thật sự kết thúc, thật sự, phải tách ra.

Khó trách, anh gọi cô là tiểu nha đầu, trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên, anh dùng biệt danh thân thiết như vậy gọi cô.

Tim, rất đau rất đau, khóe miệng cô giương lên mức độ vẫn xinh đẹp như cũ, nắm thật chặt bàn tay ấm áp của anh, cô gật đầu nói: “Được, anh dẫn em đi, trượt tuyết.”

Tiết Khả Nhân đứng tại chỗ, đưa mắt nhìn bọn họ ôm nhau rời đi, chân mày lá liễu nhăn lại.

Ông trời, anh ta gọi cô ấy tiểu nha đầu nha, thật mập mờ nha!

————— tuyết phân cách cô nàng mèo —————

Ngồi ở trong quán cà phê bằng gỗ ở trên đỉnh núi, yên tĩnh nghe khúc Violin du dương, Thanh Thần lặng lẽ nhìn bông tuyết lưu loát ngoài cửa sổ.

Cô, thích thế giới băng tuyết anh cho này.

Mạc Lãnh Tiêu không nuốt lời, anh thật sự mang cô đi trượt tuyết, đi ô-tô ba tiếng đồng hồ, bọn họ rời khỏi thành phố Hải Ninh, đến chỗ này.

Tất cả sơn trang nghỉ dưỡng cũng bị anh bao trọn, thời điểm anh không ở đây, trừ nhân viên làm việc, cũng chỉ có một mình cô. Mặc dù có chút vắng lạnh, chỉ là cũng làm cho cô có thể tự do tự tại hưởng thụ mùa đông yên tĩnh.

Anh, luôn có rất nhiều công việc phải bận rộn, thời điểm rảnh rỗi, anh sẽ đến cô, mà cô, cho đến bây giờ đều không cự tuyệt.

Anh nói, anh thay cô mua một căn nhà, cách trường học gần hơn, trên bất động, là tên của cô. Sau khi trở lại thành phố Hải Ninh, cô sẽ gặp dọn đến nơi đó.

Về sau cơ hội gặp mặt với anh, sẽ càng ngày càng ít. Lúc anh nói, cô chỉ là yên tĩnh nghe, không lên tiếng, cũng không có nửa điểm ý tứ gì khác.

Mấy ngày nay, anh đối với cô rất tốt, không ép buộc cô làm bất kỳ chuyện gì cô không muốn làm, chỉ là thỉnh thoảng lặng lẽ đem cô kéo vào trong ngực của anh, nhìn vẻ mặt cô miễn cưỡng, anh sẽ thân mật dịu dàng xoa cô..., gọi cô tiểu nha đầu.

Chỉ là, mỗi một lần nghe giọng nói anh dịu dàng như thế, cô đều có chút muốn khóc.

Tích tắc- tích tắc tích tắc. Nhìn xuống đồng hồ báo thức, đã muộn thế này, có lẽ, hôm nay anh sẽ không đến đi.

Hít mũi một cái, Thanh Thần không ình đắm chìm trong tâm tình như vậy nữa, đứng dậy ôm lấy trượt tuyết ở bên cạnh, cô đi ra khỏi phòng cà phê.

Tâm sự đầy cõi lòng ở trượt lên con dốc đó, đột nhiên, một âm thanh trầm đục, phá vỡ yên tĩnh trong núi!

Trong lòng hoảng sợ, Thanh Thần theo bản năng dừng động tác lại, xoay người nhìn lại.

Giờ phút này cô mới phát hiện, vốn là con dốc trượt tuyết không có người nào, hôm nay cư nhiên xuất hiện một nhóm người, kỹ thuật trượt tuyết của mọi người cao siêu, tựa hồ đang đuổi theo người kia.

“Đuổi theo người phụ nữ trước mặt kia!” Xa xa, Thanh Thần nghe được đối thoại bọn họ hô to: “Mặc kệ cô ấy và anh ta có quan hệ hay không, trước tiên bắt được cô ấy lại nói!”

Trong lòng rét lạnh, Thanh Thần bỗng chốc quay đầu đi tìm bóng dáng quen thuộc kia.

Hiện tại làng du lịch này đã bị Mạc Lãnh Tiêu mua lại, người có thể đến đây trượt tuyết, gần như chỉ có hai người bọn họ.

Đám người sau lưng kia, thân phận không rõ, hơn nữa khí thế hung hăng, chẳng lẽ, ý đồ bọn họ đến là. . .

“Anh ta đang nơi đó, trước tiên đuổi theo anh ta.”

Sau lưng, lại truyền tới đối thoại của mấy người đàn ông.

Xa xa nhìn lại, Thanh Thần nhìn thấy một người đàn ông mặc một bộ quần áo trượt tuyết màu xám thẫm hình như cố ý ngăn cản đám người đuổi theo cô kia, không ngừng đến đến lui lui xuyên qua ở trong đám người cách đó không xa.

Anh một mặt ngăn trở bọn họ đi về phía coo, một mặt thu hút sự chú ý của mọi người!

Bộ quần áo kia, là Mạc Lãnh Tiêu, cô, sẽ không nhớ nhầm.

Thân thể Thanh Thần một hồi lạnh lẽo, hai chân cũng có chút run rẩy.

Liên tưởng đến mới vừa một tiếng trầm đục kia, tim, treo phải thật cao.

Anh đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ anh không biết đám người kia mục tiêu là anh sao? Chẳng lẽ anh không biết trong tay đám người kia có súng sao?

Dịch Hàn đâu?

Vệ sĩ của anh đâu? Bọn họ không phải cũng sẽ đi theo cách anh không xa sao?

Tại sao cô không thấy bất kỳ ai.

Rõ ràng là mùa đông, nhưng trên trán của Thanh Thần, dấm bởi vì lo lắng, đầy mồ hôi.

Đang lúc cô không biết làm sao, một chuỗi âm thanh bắn liên hồi giống như tiếng súng lại vang lên, mà bóng người màu xám quen thuộc kia cứ như vậy biến mất ở trong tầm mắt của cô.

“Tôi bắn trúng anh ta, tôi bắn trúng anh ta!”

“Đuổi theo! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Nghe đến mấy câu này, Thanh Thần bỗng chốc trừng lớn mắt, kính trượt tuyết trong tay cũng rơi xuống tuyết trên đất.

Anh, trúng đạn?

Ông trời!

Không có bất kỳ tự hỏi và do dự, Thanh Thần dùng phương thức nhanh nhất trượt vào trong khu rừng bóng dáng Mạc Lãnh Tiêu biến mất kia.

Mỗi một bước, cô đều phải trượt cực kỳ cẩn thận, sợ bị người khác hiện, làm liên lụy tới anh.

Lãnh, anh không cần có chuyện, ngàn vạn lần không được có chuyện gì.

Môi hồng, mím thật chặt thành một đường thẳng, trong lòng Thanh Thần chỉ có một ý nghĩ: cô nhất định phải trước tìm được anh trước bọn họ, nhất định phải!

Lặng lẽ trượt đến trong bụi cây, Thanh Thần tìm nửa ngày, rốt cuộc ở một nơi vô cùng kín đáo nơi tìm được Mạc Lãnh Tiêu.

Híp mắt một cái, Thanh Thần trượt đến trước người Mạc Lãnh Tiêu, nhanh chóng lột ra quần áo trượt tuyết kiểm tra vết thương bị đạn bắn trên vai anh.

“Sao em lại tới đây?” Sự xuất hiện của cô, khiến Mạc Lãnh Tiêu nhíu mày: “Đi, đi mau!”

Người phụ nữ đáng chết này, cô chạy đến đây làm cái gì? Cô không biết hiện tại ở tình huống rất nguy hiểm sao?

Thanh Thần không nói câu nào, chỉ là chuyên chú kiểm tra vết thương của anh, cũng may, đạn chỉ là xẹt qua da tay của anh, vết thương không sâu, cô chỉ cần cầm máu cho anh là tốt rồi.

“Mộ Thanh Thần, tôi bảo em đi, nghe không.” Bộ dạng cô không chút cử động, làm cho anh tức giận, gần như nóng nảy đẩy cô một cái, gương mặt tuấn tú lãnh khốc như thế.

“Mạc Lãnh Tiêu, anh không cần lộn xộn, có được hay không?” Thấy vết thương của anh rỉ máu ra, trong mắt Thanh Thần hiện đầy thương mủ: “Chỉ cho phép anh cứu em, thì không để cho em xem anh một chút sao?”

Cô thiếu anh, còn thiếu sao?

Cô, cũng sẽ lo lắng anh, cũng sẽ đau lòng vì anh.

Thấy mắt cô đỏ lên, Mạc Lãnh Tiêu vẫn là lạnh lùng nhìn cô, tính tình không bởi vì cô chất vấn lấy được hòa hoãn: “Không muốn hại tôi, thì em biến cho tôi, mau chút.”

Đối với cô, buông ra lời nói ngoan độc, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim của anh, có chút rối loạn: “Tôi bảo em biến, em nghe không hiểu tiếng người sao? Mộ Thanh Thần.”

Lại một lần thô bạo đem Thanh Thần muốn đến gần anh đẩy ra, sắc mặt của anh cực kỳ khó coi.

Tay nhỏ bé, lúc anh phân tâm nhất, giữ thật chặt thân thể anh, sau đó giơ tay, lấy lá cây non ngắt được trên đường để dùng để che đậy đắp lên hai người.

Có lẽ là bởi vì tuyết quá lớn, có lẽ là bởi vì ánh sáng quá mờ, khi người của bọn họ đi tới đi lui tìm tòi bốn phía, tìm kiếm, nhưng không ai có thể phát hiện ra bóng dáng của bọn họ.

“Đi bên kia tìm, mau! Không được để cho người chạy thoát!”

Không biết qua bao lâu, đợi sau khi âm thanh quanh mình đều biến mất, Thanh Thần mới thở dài một hơi, mà lúc này, cũng mới phát hiện ra người đàn ông bên cạnh đang không hề chớp mắt nhìn mình chằm chằm.

“Em với ai, học những thứ này?” Nhìn trán Thanh Thần mồ hôi chảy ròng ròng, tròng mắt đen của Mạc Lãnh Tiêu thoáng qua ánh sáng trong sáng.

“” Thanh Thần hơi ngẩn ra, giọng nói có chút khàn: “Khi còn bé, học qua với giáo sư trường cảnh sát”

Mộ khải, là cục trưởng cục an, chú dì bên cạnh mình, tất cả đều là cảnh sát, những thủ đoạn khắt khe này, cô từ nhỏ đã học được không ít.

Chỉ là không nghĩ đến, có một ngày, thật sự có đất dụng võ.

“Tại sao cứu tôi?” Giọng nói người đàn ông có chút trầm thấp, tầm mắt canh chừng cô cũng tràn đầy tìm tòi nghiên cứu: “Tôi chết, em liền tự do.”

“Bởi vì anh đã cứu em.” Thanh Thần đi theo bên cạnh anh, vừa đi vừa nói.

Đột nhiên dừng bước lại, Mạc Lãnh Tiêu nhẹ nhàng nâng cằm của cô, đem mặt đưa tới: “Tiểu nha đầu, em không chú ý nguy hiểm đến tìm tôi, nguyên nhân thật sự đơn giản như vậy?”

“Thật ra thì.” Khẽ rũ mí mắt xuống, cô khẽ thở dài: “Thật ra thì, anh biết nguyên nhân, không phải sao?”

Tình cảm của cô, cô không tin anh không nhìn ra được.

Không đợi câu trả lời của anh, cô ngẩng đầu lên, phát hiện anh cũng không nhúc nhích bất định tại chỗ, trông mắt cực kỳ lạnh mà nhìn phương xa.

“Làm sao vậy?” Cô không tự chủ theo nhìn tầm mắt của anh.

“Băng tuyết.” Một tay kéo ván trượt tuyết giẫm ở dưới chân sang, một tay chặn ngang ôm lấy Thanh Thần, động tác của Mạc Lãnh Tiêu mau lẹ giống như con báo, bắt đầu trượt xuống dưới dốc: “Ôm chặt tôi, không cho phép buông tay.”

Ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của anh, Thanh Thần ôm thật chặt gáy của anh, đầu cũng tựa vào trong ngực của anh, để tránh ngăn cản tầm mắt của anh.

Sau lưng, tiếng vang băng tuyết ù ù không ngừng đuổi theo bọn họ, hơn nữa có khuynh hướng càng ngày càng gần!

Tốc độ trượt nhanh như vậy, nhanh đến mức Thanh Thần gần như cũng có thể cảm thấy khi khối tuyết đánh vào người thì trên lưng mình liền đau đớn giống như bị hòn đá đánh vào, nhưng cô chỉ là cắn chặt răng, không để cho bất kỳ thanh âm gì từ trong miệng phát ra.

Bởi vì cô hiểu, anh ở phía sau mình, chịu đựng ngăn gió và bị tập kích trước mặt so với cô nặng hơn, lớn hơn!

Nghe tiếng băng tuyết y hệt như sấm rền, nhìn phía trước có một tảng đá lớn cao cao đứng vững ở giữa không, Mạc Lãnh Tiêu cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trong ngực cố làm bình tĩnh, nhẹ nhàng kéo kéo môi mỏng: “Tiểu nha đầu, sợ không?”

“Không, không sợ.” Ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông vẻ mặt nặng nề đó, Thanh Thần không chậm trễ chút nào nói .

Đúng, cô không sợ. Mặc kệ anh muốn làm cái gì, cô đều không sợ.

Bởi vì, cô rúc vào trong ngực của anh.

Cũng bởi vì cô biết, giờ khắc này, mặc kệ gặp phải cái gì, cô đều không sẽ tách ra với anh.

82. Chương 82: Muốn Cô Có Được Không?

Cúi đầu, nhìn ánh mắt Thanh Thần hoàn toàn tin cậy, Mạc Lãnh Tiêu cười.

Đôi tay ôm lấy Thanh Thần thật chặt, anh bình tĩnh lại, mặc cho hai người bay qua tảng đá lớn kia, sau khi bay cao trên không trung hai giây, cùng nhau rơi xuống trên mặt tuyết!

Một khi thân thể dính tuyết, không để ý đến đau đớn trên người, Mạc Lãnh Tiêu lập tức nắm tay Thanh Thần, nhanh chóng lôi kéo cô nấp vào dưới tảng đá lớn!

Mà trận tuyết kia như sóng ddiên cuồng, cũng ở thời khắc đó, ùn ùn kéo đến che xuống.

Diễn Đan Lê Quý Đôn

————— tuyến phân cách cô nàng mè—————

Bởi vì có tảng đá lớn trợ giúp, Mạc Lãnh Tiêu và Mộ Thanh Thần không bị hoàn toàn chôn vào trong tuyết, mà là ở một cái nho nhỏ, trong không gian tối đen.

Sau khi đợi tinh thần và trí tuệ hoàn toàn khôi phục, Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo ở cánh tay trái, mà khí lạnh cũng bắt đầu thấm vào tứ chi do anh dựa vào tường tuyết sau lưng, anh nhăn đầu lông mày, nhìn cô gái nhỏ bé trước người: “Tiểu nha đầu, em làm sao vậy?”

“Em không sao.” Thanh Thần nhin được đau đớn trên người, ngẩng đầu lên nhìn về nơi phát ra âm thanh: “Lãnh, vết thương của anh.”

“Không có việc gì.” Giọng nói anh lạnh lùng, đứng lên, bắt đầu dò xét bốn phía.

Thanh Thần ở đáy lòng thở dài một cái, cũng học hành động của anh, kiểm tra xung quanh vách tường tuyết, nhìn một chút có bộ phận nào tương đối mỏng hay không, có thể tạo điều kiện cho bọn họ xuyên ra. Vậy mà lấy được đáp án lại làm kẻ khác nhụt chí, tình cảnh của bọn họ cũng không tốt, thậm chí có chút hồng bết.

Lông mi Mạc Lãnh Tiêu trầm xuống, nhìn người phụ nữ cực kỳ yên tĩnh: “Lạnh không?”

“Không lạnh.” Thanh Thần nâng lên nụ cười thoáng qua, để cho anh yên tâm.

Nhưng cô hiểu, điều này chẳng qua cũng là an ủi lời của mình thôi, ở trong động tuyết bịt kín cái này, cho dù trên người mặc quần áo nhiều hơn nữa, cũng còn còn không chống đỡ được lạnh lẽo.

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thanh Thần cảm thấy thân thể càng ngày càng lạnh, trên lưng truyền tới cảm giác vô cùng đông lạnh quả thật làm cô tứ chi đều muốn kết băng.

Ngay cả hàm răng của cô, cũng không chịu nổi không chế run lên.

Vì che giấu phản ứng của mình, cô chậm rãi di chuyển thân thể, nhưng trong lúc bất chợt, cả người cô bị một tay ôm!

“Lãnh. Anh.” Con người mùa thu trừng lớn, nhìn người đàn ông đem lấy chính mình ôm vào trong ngực, không hề dứt đoạn cởi quần áo của mình, cô hoảng sợ!

Anh, anh.

Tuyết, bị anh bá đạo kéo ra, bàn tay lại đem mục tiêu chuyển dời đến tuyết bên trong quần áo của cô. . . .

Thanh Thần bắt đầu dùng sức giằng co, lại vô ích: “Lãnh, đừng, đừng.”

Ông trời, anh bị điên rồi sao? Làm sao đột nhiên, cứ như vậy?

Diendan

Mạc Lãnh Tiêu không thấy kháng nghị của cô, đã man xé quần áo của cô ra, còn muốn đem nửa người trên của cô dán tới trước ngực anh, mà tay, chặt chẽ nắm eo nhỏ của cô.

“Không muốn chết ở chỗ này, liền ngoan ngoan.” Vuốt ve sau lưng của cô, trong tiếng nói của anh tràn đầy uy hiếp: “Tiểu nha đầu, tôi đối với một người con gái sắp đông thành nước đá không có hứng thú.”

“Anh.” Cảm giác một hồi ấm áp do ngực của anh truyền tới trên người mình, Thanh Thần mặt đỏ, lỗ mũi cũng chua: “Lãnh.”

“Tại sao, tại sao muốn đối với em tốt như vậy.” Không muốn anh nhìn thấy nước mắt trong mắt mình, cô cúi đầu, ngửi mùi vị dành riêng của anh.

Mùi vị đó, cô quen thuộc, cũng mê luyến.

“Chỗ nào tốt?” Để ý tóc của cô, trong mắt của anh thoáng qua một mảnh một cái chớp mắt chần chờ, ôm lấy tay của cô, càng dùng sức.

Sức lực này, khiến cho cô hơi đau, nhưng cô lại thích ôm như vậy: “Dù sao, thật là tốt.”

“Lãnh.” Nhẹ nhàng gọi tên của anh, ẩm ướt trong mắt cô càng ngày càng nhiều: “Em không muốn tách ra với anh, tuyệt đối không muốn.”

Diễn đàn Lê Quý Đôn

Nhưng mà, điều này, giống như không thể nào. Cô biết.

“Tiểu nha đầu, đừng luyến tiếc tôi.” Trong mắt đen thoáng qua một tia ánh sáng hiếm thấy, giọng của Mạc Lãnh Tiêu trầm thấp lại lạnh lùng kiêu ngạo.

“Àm!”

Một tiếng vang thật lớn, cách bọn họ không xa, tuyết lại sụp đổ một khối.

Thân thể Thanh Thần, run rẩy không ngừng.

Lông mi dài mơ hồ nhú lại, anh đem lấy đầu cô ép vào trong ngực, thật chặt: “Đừng sợ, Tôi ở đây.”

Nước mắt trong mắt, cứ như vậy rơi xuống.

Thanh Thần mím môi, tâm, bởi vì một câu nói của anh, đau.

Cô rất muốn hỏi, anh có thể ở bao lâu, nhưng mà, cô không ngốc, cô không hỏi.

“Lãnh.” Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn động lòng người, con người trong suốt này chớp cũng không chớp theo dõi anh: “Anh yêu em, có được hay không?”

die»nd anl«equ»ydon

Thân thể anh, hơi cứng đờ, trầm mặc chốc lát: “Nghĩ rõ ràng?”

“Nghĩ rõ ràng.” Thản nhiên đối với mắt của anh, cô dùng ánh mắt đem lấy kiên định của chính mình truyền lại cho anh: “Em, sẽ không hối hận.”

Đôi môi mềm non của cô, to gan hôn lên môi của anh, lạnh như băng.

Mạc Lãnh Tiêu nheo mắt lại, nhìn cô vụng về hôn mình, giơ tay lên nắm chặt đầu của cô, đôi môi nóng bỏng như lửa trong nháy mắt đoạt lại quyền chủ động

“Lãnh.” Cô dùng từng tiếng kêu gọi quyến rũ tinh thần anh, hơi thở của anh căng thẳng, nhắm mắt lại, bởi vì tay nhỏ bé của cô trúc trắc muốn làm gì thì làm.

Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

Lúc mơ hồ, Thanh Thần càng gần sát anh, đường cong yếu diệu kết hợp với anh chặt chẽ. Cô nhu, cùng anh cương, để cho anh cảm nhận được sự kỳ diệu khác biệt lẫn nhau, trái tim như muốn ra khỏi ngực.

“Lãnh.” Đỏ mặt, đem nụ hôn đặt vào khoe miệng của anh, trẻ trung như cô, căn bản không biết sau đó phải làm thế nào: “Lãnh. Anh có biết hay không.”

Em, rất yêu anh. Bốn chữ này, cô nhẹ nhàng ngậm cho phép ở trong lòng.

83. Chương 83: Dịu Dàng Trong Mắt Kia, Đả Thương Cô

Gặp anh? Cô có thể không?

Anh, có muốn gặp cô không?

Không gặp anh, nhưng, nhưng cô không yên tâm, cô muốn biết, anh khỏe hay không, cô muốn biết, vết thương trên người của anh, thế nào rồi, cô muốn biết.

“Tôi ở trong xe chờ cô.” Không đợi cô nói chuyện, Dịch Hàn cất bước rời khỏi phòng của cô.

Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn

Nhắm lại mắt, Thanh Thần từ trên giường nhảy xuống, đi đến trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt tái nhợt trong gương, cô nhẹ nhàng cười: “Mộ Thanh Thần, thì ra mày nhớ anh ấy đến vậy, nhớ đến mức mỗi một người, cũng biết.”

————— tuyển phân cách cô nàng mèo —————

Xe vững vàng chạy ở trên đường, chạy vòng vòng, hơn nửa tiếng, cuối cùng đã đến một thành phố xa lạ.

Nơi này, là nơi cô chưa bao giờ đến.

Di_ễn_đ_àn_L_ê_Qu_ý_Đ_ôn.

Ở đây rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta khó có thể tin, cho dù ở trong mùa đông, ở đây Hoa Bách Hợp còn nở rộ mềm mại

Ở đây rất phồn vinh, những tòa nhà lớn khắp nơi, nhìn qua cũng biết là nơi có nền kinh tế phát triển cao.

Xe dừng ở trước một tòa nhà to lớn, nhìn tên của tòa nhà này, cô biết, đó là một địa điểm làm việc khác của Mạc Lãnh Tiêu.

Cô ngồi yên ở ghế sau xe, nhìn tòa nhà trước mắt, cô nhìn cửa, mắt không dám chớp một cái, chỉ sợ bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy anh.

Ở khu vực buôn bán trung tâm, người qua lại rất nhiều, cô vẫn không nhìn thấy bóng dáng của anh.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Ngồi ở trong xe, cô lo lắng nhìn về nơi xa. Nhiệt độ trong lòng lạnh đi một chút xú, cổ họng giống như ngậm ô mai, muốn ới mà không ra, muốn nuốt mà không trôi.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, người muốn gặp kia, từ đầu đến cuối không xuất hiện.

Dịch Hàn ngồi yên ở trên ghế lái, không nhúc nhích nhú lông mày, chờ đợi cùng cô. Khuôn mặt tuấn mỹ kia, giống như một pho tượng điêu khắc, không có một chút nét mặt nào.

Diễn - Đàn - Lê - Quý - Đôn

Một đôi mắt đẹp trong sáng không ngừng lưu chuyển, mong đợi người xuất hiện, cô bị thứ nhớ nhung kia ăn mòn, trong lòng có chút chua xót.

Không gặp anh một lần, cô cảm thấy khó chịu, bởi vì cô muốn biết anh có khỏe không.

Hít hít lỗ mũi, cô cắn môi, ngơ ngác ngồi ở ghế sau cầu nguyện, mau mau nhìn thấy anh!

“Đi ăn cơm trước đã.” Đột nhiên, truyền đến thanh âm lạnh lẽo.

Cô hơi sững sờ, hít mũi một cái, nhẹ giọng nói: “Có thể, đợi thêm một lát không? Đợi lát nữa ăn, tôi không đói bụng.”

Tất cả tài sản lớn nhỏ và công ty, cô đều đến rồi, tại sao có thể cứ rời khỏi như vậy? Không gặp được anh, cô ăn cái gì cũng không vào.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Dịch Hàn không lên tiếng, chỉ là tầm mắt nhìn sang chỗ khác, anh luôn luôn không thích quản những việc của người khác.

Nếu không phải thiếu gia bảo anh ở lại bên người cô, anh không sẽ quan tâm cô, ăn cơm hay không, có ngủ hay không, đều không liên quan đến anh.

Chỉ là, “Chăm sóc” trong suốt một năm này, cảm giác như biến thành thói quen?

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Tựa người vào ghế sau lưng, Thanh Thần vẫn nhìn chăm chăm cửa như cũ.

Đột nhiên, một bóng dáng to lớn cao ngạo ở xa xa, liền hấp dẫn ánh mắt của cô. Cô cắn môi, ánh mắt vì vậy mà dừng lại.

Mới hai ngày không gặp, làm sao, cô cảm thấy giống như là không gặp anh cực kỳ lâu?

Khuôn mặt kia khiến cho cô mê muội, vẫn đẹp trai vô cùng như cũ. Khí chất ưu nhã cao quý kia, cho dù tỏ ra hờ hững, cũng hoàn mỹ không ai bằng.

Ánh mắt của cô theo anh di chuyển mà lưu động, tay nhỏ bé không nhận được đưa về phía bên cạnh cửa xe.
.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn

Vừa lúc đó, bóng dáng cao lớn kia, đột nhiên xoay người lại.

Cùng lúc đó, bong bóng xinh đẹp màu xanh dương cũng rơi vào tầm mắt của cô.

Trái tim, khê đau.

Nhìn người con gái được Mạc Lãnh Tiêu giang tay ôm vào lòng, trên mặt kia đầy hạnh phúc, làm đau nhói trái tim Thanh Thần, mà giữa hai lông mày người đàn ông trong nháy mắt nhuộm đầy dịu dàng và thương tiếc, càng thêm đả thương mắt cô.

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Dịu dàng như vậy, thương tiếc như vậy, sủng ái như vậy, cứ hấp dẫn ánh mắt Thanh Thần như vậy.

Tay nhỏ bé, nắm lại thật chặt, trái tim, không ngừng co rút đau đớn.

Đối với mình, Mạc Lãnh Tiêu chưa từng toát ra vẻ mặt say lòng người như vậy, vẻ mặt kia, khiến cho cô có chút ghen tỵ.

Cô biết, một người đàn ông, nếu không có tình yêu nồng đậm, không thể nào thể hiện nhu tình như vậy.

“Trời lạnh như thế, làm sao em cứ như vậy chạy ra ngoài? Thân thể vừa mới khỏe, không phải nên nghỉ ngơi nhiều sao?”

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Giọng nói từ tính, truyền vào lỗ tai Thanh Thần, vừa quen thuộc vừa xa lạ. Quen thuộc là giọng nói vững vàng, xa lạ là giọng nói dịu dàng.

Người con gái ở trong lòng anh ngẩng mặt lên, đẹp như vậy, đẹp khiến cho người ta không kiềm hãm được muốn thân mật: “Em lo lắng thương thể của anh, anh Sách nói, anh là người vội vàng, sẽ không chú ý thân thể.”

“Vậy em phải ở lại bên cạnh anh, anh liền chắc chắn chú ý thân thể.” Người đàn ông nhỏ giọng đầu độc, dẫn đến người con gái trong ngực mắc cỡ mặt đỏ bừng: “Em, nhưng em.”

“Không có nhưng gì hết.”

Dịch Hàn từ trong gương nhìn ánh mắt cô thất vọng, nước mắt yêu kiều kia đang lưu chuyển ở trong mắt, chỉ lát nữa là rơi xuống.

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

Anh nhìn theo ánh mắt của cô, trong con ngươi xanh thẳm không biết là cảm xúc loại nào: “Muốn đi đến sao?”

Anh hỏi, cho dù biết không phù hợp.

“Không, không cần.” Thanh Thần lắc đầu, nhỏ giọng nói, không cần, không cần nhìn, nhìn cũng là vô ích!

Anh có giai nhân trong ngực, mình cần gì đi quấy rầy bọn họ.

Dịch Hàn chỉ lẳng lặng nhìn một bên mặt của cô, trầm mặc. Ngồi xe lâu như vậy tới đây, chỉ vì nhìn một màn để ình đau lòng, đáng giá không?

Diễn Đan - Lê - Quý Đôn

“Chúng ta đi thôi.” Quay đầu, Thanh Thần không dám nhìn gương mặt tuấn tú khiến cho cô nhớ thương nữa: “Tôi đói rồi, muốn đi về.”

Nước mắt của cô, rơi vào gương mặt của cô, óng ánh trong suốt, làm cho long người đau.

Dịch Hàn khởi động xe lùi lại, xe chạy ra khỏi chỗ đậu xe, lẩn vào trong dòng xe cộ, nước mắt của cô, không ngừng rơi.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, bộ dáng khổ sở kia, làm cho người ta nhìn có mấy phần không đành lòng.

Vốn cho là, cô sẽ hỏi thăm về chuyện người con gái kia, nhưng suốt dọc đường đi, cô cũng cực kỳ yên tĩnh, Dịch Hàn giật giật lông mày, muốn nói gì, nhưng cuối cùng cũng không nói được gì.

Trong đầu, là mỗi một lần chung đụng với anh, bên tai, là giọng nói mê hoặc lòng người của anh.

Diễn Đàn - Lê - Quý Đôn

Một năm này, từng ly từng tý với anh, vậy mà không phai nhạt đi chút nào trong cuộc sống của cô.

Chỉ là, hôm nay tỉnh mộng, vẫn chưa vẽ xong, coi như không bỏ được, cô cũng không thể không dừng lại bút trong tay.

Lãnh, em đã từng nói với anh, em thích cây cát cánh là bởi vì: truyền thuyết, hoa cây cát cánh nở biểu tượng cho hạnh phúc lần nữa phủ xuống. Chúng ta có thể nắm được hạnh phúc.

Lãnh, thật ra thì anh không biết.

Truyền thuyết, hoa cây cát cánh nở đại biểu hạnh phúc lần nữa phủ xuống. Nhưng có người có thể bắt được hạnh phúc, có người lại nhất định không có duyên với nó, bắt không được nó, cũng không giữ được hoa.

Thật ra thì, hoa cây cát cánh có hai tầng hàm nghĩa: một loại là tình yêu vĩnh hằng, mà một loại là —— tình yêu vô vọng.

Tình yêu vĩnh hằng, cũng như anh thâm tình đối với cô ấy, tình yêu vô vọng, cũng như em cố chấp níu kéo đối với anh.

Mặc kệ thế nào, em đều sẽ đem này phần tính yêu vô vọng này coi trọng ở bên trong lòng của mình, mặc dù, nó còn chưa nở hoa, cũng đã qua thời kỳ nở hoa.

84. Chương 84: Tin Vui Hay Tin Dữ

Trong khoảng thời gian này, cô vui đầu vào bài vở và bài tập nâng cao ở trường học, cũng dành nhiều thời gian cho bạn bè hơn.

Nhưng mà bí mật trong lòng cô, cô chưa bao giờ nói với bất kỳ ai.

Ngay lúc đó, một chiếc xe cao cấp, đỗ ngay cạnh cô, cửa kính hạ xuống. Khuôn mặt đáng yêu của Tiết Khả Nhân xuất hiện ngay trước mắt.

“Thanh Thần, lên xe, lên xe”

Mím môi cười, cô không từ chối, tài xế giúp cô mở cửa xe.

Ngồi xuống bên cạnh Tiết Khả Nhân, Thanh Thần trừng mắt nhìn: “Cậu tìm mình, có chuyện gì sao?”

“Cũng không phải chỉ có họ mới có xe.” Tiết Khả Nhân liếc cô một cái: “Về sau, mình sẽ tới trường đón cậu, nếu cậu ở chỗ anh ta không thoải mái, cứ đến nhà mình, nếu không thích, có thể thuê một phòng ở bên ngoài!”

Lúc này nhìn Thanh Thần có chút biến hóa, cô không phải không biết, người khác có thể không biết, nhưng Tiết Khả Nhân cô sao lại không biết, tuy rằng cô ấy đang cố gắng mỉm cười, nhưng cô ấy lại không hề vui vẻ.

Mỗi khi Thanh Thần cầm bút vẽ lên đường như đều nhớ đến một người, lại ngăn người ra. Ngồi xuống cũng mất một hai ngày.

Ngày hôm qua, bởi vì tò mò, Tiết Khả Nhân nhìn vào bức tranh của cô ấy.....

Vừa nhìn thấy, cô suýt chút nữa bị dọa chết.

Một tập tranh dày như vậy, chỉ vẽ một người duy nhất, tuần mỹ như vậy, lạnh lùng như vậy, cô nhận ra, người đó chính là Mạc Lãnh Tiêu.

Tuy rằng Thanh Thần chuyện gì cũng không nói, nhưng cô biết, trong lòng cô ấy, lúc nào cũng tràn đầy hình bóng của người đàn ông kia.

“Không cần, không cần phiền như vậy.” Thanh Thần mỉm cười cự tuyệt, trong lòng lại đầy cảm động: “Tớ rất thích chỗ ở hiện tại, không cần thiết phải tìm phiền toái.”

“Phiền toái, làm sao lại phiền toái chứ! Chỉ cần cậu thật sự vui vẻ, thì không hề phiền toái.”

Còn không kịp mở miệng, Thanh Thần bỗng cảm thấy trong ngực tràn lên cảm giác buồn nôn, vội vàng che miệng lại: “Dừng, dừng xe....”

“Thanh Thần, cậu sao thế?” Tiết Khả Nhân vỗ vào lưng cô, giúp cô có thể thở.

Ngẩng lên khuôn mặt tái nhợt, Thanh Thần khẽ lắc đầu: “Không có gì, thật ra mấy ngày nay có chút không thoải mái.... Có thể là bị cảm.”

Tiết Khả Nhân mở to hai mắt, bị cô dọa không ít: “Tớ nói này, Thanh Thần.... Cậu, cậu không phải là có thai chứ?”

“...” Thanh Thần ngây ngẩn cả người, mang thai? Mang thai! !

Nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, Tiết Khả Nhân không phân minh liền kéo Thanh Thần lên xe: “Chú Trương, mau lái xe... Đi bệnh viện!”

phân cách tuyến của cô nàng mèo

Đứng trên hành lang dài của bệnh viện, Tiết Khả Nhân lo lắng chờ đợi.

Ánh nắng bên ngoài chiếu rọi qua cửa sổ thủy tinh của hai bên hành lang, tạo thành trên sàn nhà một chiếc bóng thật to.

Thanh Thần cảm thấy chần đoán, lông mày nhíu lại, đi ra khỏi phòng phụ sản.

“Thế nào, thế nào, chẩn đoán thế nào, bác sĩ nói gì?” Vừa thấy cô đi ra, Tiết Khả Nhân do chờ lâu sớm đã đứng ngồi không yên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Mặt trắng bệch không có một tia huyết sắc, Thanh Thần cắn môi gật đầu: “Ừ, bác sĩ nói, tớ mang thai đã hơn hai tháng.”

“Cái gì? Cậu thật sự....” Thật sự mang thai. Trời ơi!

Như không nghe thấy tiếng hét của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần nhìn chăm chăm vào chiếc bóng âm u trên khung cửa sổ, con người trong suốt một mảnh ảm đạm.

“Thanh Thần, cậu đừng vội, đừng nóng vội, mình thấy như vậy đi....Đi xóa bỏ đứa bé này, bây giờ không có ai biết....” Trái với sự bình tĩnh của Thanh Thần, cô thật sự cảm thấy sốt ruột.

Nâng mi mắt lên, Thanh Thần dịu dàng mở miệng: “Khả Nhân, tớ muốn về nhà.”

Lời nói bình tĩnh như vậy, chính là điều lóe ra trong ánh mắt kia, cô không biết làm sao hết.

Cô mang thai, mang thai con của Mạc Lãnh Tiêu. Sinh mệnh kia, ở trong chính bụng cô, đã gần ba tháng.

Nhưng cô, vì sao lại không hề vui mừng?

Gần ba tháng, nói cách khác, chính là đêm anh ấy uống rượu, cô đã mang thai con của anh.

Nhớ lại khi ở trên núi, cô ở trên tuyết hết lần lại nhảy xuống, còn cùng anh.... Không nghĩ tới, đứa bé lại không hề có việc gì.

Sinh mạng bé nhỏ kia, lại có thể kiên cường như vậy sao?

Nhưng vì sao.... Bác sĩ lại nói với cô, thân thể hiện tại của cô, căn bản không thích hợp để sinh đứa bé....Nếu cố ý sinh ra, cô có khả năng sẽ mất mạng.

Thân thể của cô quá yếu, không thích hợp để mang thai.

Cứ lo lắng như vậy, cô nhú chặt mi lại, cô thật sự không biết, chính mình nên làm gì mới là tốt?

Ngồi trên xe, cô mới mở điện thoại, nhìn ghi lại số điện thoại trong tin nhắn.

Khi biết mình mang thai không hiểu sao trong lòng cô tràn đầy vui sướng, cô không cách nào tưởng tượng ra niềm vui đó.

Nếu như anh biết, có hay không cũng giống mình?

Tay khẽ di chuyển, màn hình di động dừng lại ở cái tên Lãnh, Thanh Thần cúi đầu thấp xuống, môi tái nhợt giật giật, do dự một lúc lâu, cuối cùng lại để điện thoại vào trong túi.

Đề xuống sự phiền muộn trong lòng, Thanh Thần chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Nói cho anh biết, còn cần thiết sao?

Hà cớ gì lại quấy rầy cuộc sống của anh, có lẽ anh của hiện tại, đã sớm quên còn có một người tên Thanh Thần.

Cô cần gì phải tự làm mất mặt mình?

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Thanh Thần nở nụ cười, kỳ thật chỉ cần có một người cảm thấy niềm vui này cũng là rất tốt rồi.

Có lẽ có đứa bé này, chính mình sẽ không còn cảm thấy tịch mịch nữa.

Huống chi, đứa bé này, là của cô và anh, của bọn họ.

Tay bất giác sờ lên nơi bụng bằng phẳng, ở nơi đó, có đứa bé của bọn họ, khoe môi khẽ cong lên, Thanh Thần bỗng muốn hạnh phúc muốn kêu to.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt không ngừng biến hóa kia, Tiết Khả Nhân nóng nảy, nhìn bộ dạng hiện tại của Thanh Thần, cô có thể hiểu, cô ấy sẽ không bao giờ bỏ đứa bé này.

“Thanh Thần, Thanh Thần....Cậu, thật sự không muốn bỏ đứa bé này sao?” Kéo tay cô, Tiết Khả Năng cũng không biết làm gì vào lúc này.

Mở mắt ra, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần hơi giật mình: “Khả Nhân, cậu....”

Cô ấy muốn làm hại con của cô sao?

.....Vì sao? Vì sao lại muốn hại con cô?

“Thanh Thần, cậu cần phải biết..... Cậu, mới mười tám tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ. Cậu còn đang đi học, thành tích của cậu lại tốt như vậy, chẳng lẽ cậu không muốn đi học nữa sao? Cậu hiện tại còn đang ở trọ, bản thân lại yếu đuối như thế, ai sẽ giúp đỡ cậu chứ?”

85. Chương 85: Phá Bỏ Đứa Bé

“Hơn nữa, nếu cậu cố ý sinh ra đứa bé, cậu có nghĩ đến tương lai của nó hay không?” Tiết Khả Nhân nhú chặt mày lại: “Đứa bé sinh ra không có cha, nó.... Nói sau đi, hiện tại, cậu muốn làm gì để nuôi sống chính cậu và đứa bé đây?”

“Hay là nói, cậu nghĩ... nói cho Mạc Lãnh Tiêu?” nếu mà như vậy, nếu người đàn ông kia chịu trách nhiệm, vậy thì tốt, nhưng nếu hắn không nhận thì sao?

“Khả Nhân” Lên tiếng cắt đứt câu hỏi đầy lo lắng của cô ấy, trong mắt Thanh Thần không có nhiều gợn sóng: “Mình biết, cậu tốt với mình. Mình đồng ý với cậu, mình sẽ suy nghĩ thật tốt, được không? Đừng lo lắng ỉn...”

“Nhưng...” Còn muốn nói thêm gì đó, nhưng khi nhìn thấy sự kiên trì trong mắt cô, Tiết Khả Nhân không nói nữa. Cô biết cô ấy, tính cách Thanh Thần dù dịu dàng, nhưng nếu cô ấy đã quyết định chuyện gì, dù ai đó có nói như thế nào, cũng không thay đổi.

Thở dài, Tiết Khả Nhân nắm tay cô: “Mặc kệ như thế nào, mình đều luôn ở bên cậu”

Cho dù cô ấy muốn sinh đứa bé này ra, Tiết Khả Nhân cô chính là mẹ nuôi của đứa bé rồi.

“Khả Nhân, cảm ơn cậu.” Mỉm cười, Thanh Thần cảm kích nhìn cô ấy.

đường phân cách của nàng mèo

Một người, ở một nơi xa lạ, sau khi biết được mình mang thai, Thanh Thần bỗng cảm thấy mình có chút khẩn trương.

Nghỉ học, Thanh Thần đi đến bệnh viện, cục cưng mới được ba tháng, thân thể vẫn chưa có dấu hiệu gì, nhưng cô dường như có thể cảm nhận sự tồn tại của đứa bé.

Kiểm tra xong, bác sĩ nhìn cô lo lắng: “Mộ tiểu thư, chúng tôi đề nghị, cô nên bỏ đứa bé trong bụng.”

Lòng cô run rẩy: “Cái gì?” Thanh âm cũng trở nên run run, cô có hơi nói không ra lời.

“Mộ tiểu thư, thân thể cô quá yếu, chúng tôi đề nghị phá bỏ đứa bé này, nếu cô vẫn muốn sinh ra đứa bé, thân thể cô rất có thể sẽ bị suy yếu theo.”

Thanh Thần ngẩng đầu không thể tin, con người trong mắt sáng ngời khê di chuyển.

Không được, không thể, cô không thể phá bỏ đứa bé này. Đứa bé này là người thân duy nhất của cô, trụ cột duy nhất, cô làm sao có thể phá bỏ nó?

Ông trời ơi, vì sao lại có thể tàn nhẫn như vậy, vì sao đứa bé còn chưa được sinh ra, đã muốn cướp đoạt quyền sống của nó?

Không được... Huống chi, đứa bé này, là của cô và Mạc Lãnh Tiêu, là mối liên hệ duy nhất của bọn họ, cô yêu anh, nhưng nhất định không thể cùng anh ở một chỗ, hiện tại, ngay cả khi cô muốn đem theo cốt nhục của anh lặng lẽ ra đi, cũng không thể ư?

Không ngừng lắc đầu, cô không tin, cô không tin bác sĩ lại có thể đưa ra quyết định tàn nhẫn như vậy.

“Không, không thể, tôi sẽ không phá bỏ đứa bé này, tôi muốn đứa bé này.” Cô cầm lấy tay bác sĩ, cầu xin: “Mặc kệ có nguy hiểm thế nào, tôi phải sinh đứa bé này”

Bác sĩ chỉ nhìn cô lắc đầu: “Mộ tiểu thư, cô đang mang thai, nên ở bệnh viện tĩnh dưỡng, chúng tôi sợ rằng có điều gì ngoài ý muốn, ba ngày trước cô đến kiểm tra sức khỏe, tôi đã nói với cô, cô có dấu hiệu sinh non, lần này...”

“Tôi van cầu bác sĩ, tôi không muốn bỏ đứa bé này. Tôi sẽ rất cẩn thận, thật sự.... Tôi, tôi không thể ở trong bệnh viện được?” trong lòng Thanh Thần còn có một tia mong đợi, ánh mắt chân thành động lòng nhìn thẳng vào bác sĩ.

“Anh, anh là cha của đứa bé?” Nhìn thấy một người đàn ông lạnh lùng bỗng nhiên đi vào phòng, đứng sau Thanh Thần, bác sĩ liền đặt toàn bộ sự chú ý lên anh ta: “Khuyến nhủ vợ anh đi, thân thể cô ấy, căn bản không thể mang thai”

Xoay người, con mắt nhìn vào người đàn ông mắt xanh lạnh im, Thanh Thần phản xạ có điều kiện giống như đang ngồi trên bông bột dầy; “Anh.... .. sao anh lại ở đây”

Khuôn mặt bất động của cô không còn tia huyết sắc, lông mày Dịch Hàn nhíu lại: “Lái xe xin nghỉ, tôi đi đón cô tan học.”

Thân mình lảo đảo lùi về sau, hai tay Thanh Thần chống lên mặt bàn phía sau, môi run nhẹ tái nhợt: “Anh, anh đã nghe thấy, có phải không?”

Trầm mặc gập đầu, Dịch Hàn cũng không phủ nhận.

Từ trên giường cô cố gắng đứng lên, muốn đứng nhưng đứng không được. “Dịch Hàn....” Trong mắt, nước mắt không ngừng tràn ra, Thanh Thần rụt rè mở miệng, trong giọng nói tràn đầy khẩn cầu: “Đồng ý với tôi, đừng đem chuyện anh vừa nghe được , nói cho....người khác...”

Lạnh lùng nhìn cô, trên mặt anh không có một tia biểu tình, không đáp ứng, cũng không cự tuyệt.

“Xem như tôi cầu xin anh.” nhìn cô cầu xin, nước mắt cứ như vậy rơi xuống: “Anh yên tâm, tôi, tôi chỉ là cần đứa bé, chỉ như thế thôi. Tôi, tôi sẽ không đi quấy rầy anh ấy, cũng sẽ không nói cho anh ấy biết.....Giúp tôi, được không?”

Thân hình cao lớn, đến gần cô, lôi kéo cánh tay cô, Dịch Hàn đưa cô đến phòng bệnh: “Bác sĩ nói, hy vọng cô phá bỏ đứa bé”

Cô lắc đầu, ngồi trên giường bệnh khóc: ”Dịch Hàn, tôi có thể, tôi thật sự có thể. Chỉ cần anh không nói cho anh ấy biết, đừng cho anh ấy biết.... Van xin anh, giúp tôi giữ bí mật được không?”

Nhìn bộ dạng khóc như mưa của cô hèn mọn như vậy, đôi mắt màu xanh tối sầm lại, thật lâu sau, anh gạt đầu: “Được”

Mỗi ngày Dịch Hàn đều đến giúp đỡ cô, nhìn cô ăn cơm, nhìn cô vì đứa bé kia, không ngừng ăn cái gì đó, không ngừng cầu xin.

Lần đầu chạm mặt hiểu rõ trái tim, một mảnh run rẩy như vậy.

Thanh Thần ở trong bệnh viện suốt một ngày, mới trở lại biệt thự.

Mỗi một ngày, cô đều buộc mình phải ăn nhiều thứ gì đó, nhưng mỗi lần ăn xong, đều nôn ra.

Dịch Hàn thay cô mời bác sĩ tư nhân đến, bác sĩ nói cô trước khi mang thai, thân thể thiếu dinh dưỡng nghiêm trọng, lại thiếu máu, tụt huyết áp, huyết thấp, bây giờ, thân thể không điều trị tốt, còn có con, như vậy mà bồi bổ, sẽ chỉ làm thân thể bị tổn thương.

Mặc kệ thầy thuốc khuyên thế nào, Thanh Thần đều muốn giữ lại đứa bé.

Cảm xúc càng ngày càng dâng cao, cô càng sợ hãi mất đứa bé, thậm chí cảm thấy nếu không có đứa bé, cô thật sự sẽ điên mất.

Vào buổi sáng mỗi ngày, Thanh Thần đã bị tra tấn đến chết đi sống lại, nhiều lần yếu ớt đứng cũng không đứng được, căn bện không có sức đi lại.

Có đôi khi cô một mình nằm trên chiếc giường trống rỗng, so với thời điểm trước luôn cảm thấy cô đơn, vừa hợp, trừ bỏ Tiết Khả Nhân, cũng chỉ có Dịch Hàn lạnh lùng ít nói.

Muốn gặp người, cho dù đang ở trong mơ, cũng ít xuất hiện.

Chỉ là cô không thể khóc, đây chính là lựa chọn của cô, là chính cô chọn con đường này để đi, yên lặng yêu thương , chờ trong vô vọng, không ai ép cô, cô cũng không thể oán bất cứ ai.

“Cực kỳ, chúng ta phải kiên cường.... Đã hơn ba tháng rồi, rất nhanh, là con có thể....” Cô khẽ vuốt phần bụng bằng phẳng, khẽ dịu dàng.

Cô nằm ở trên giường, không đi đến trường, không đi vẽ tranh, ngay cả Piano, cũng không chơi, cô không dám lộn xộn, trừ lúc vận động ngày thường, cô không dám đi đâu cả, luôn nhốt mình ở trong phòng.

Bởi vì cô sợ , cô làm loạn, sẽ làm tổn hại đến đứa bé.

Dịch Hàn đứng ở cạnh cửa, nhìn cô một bộ cẩn thận, hơi nhú mi: “Ăn cơm.” Lạnh giọng mở miệng, anh đưa đồ ăn cho cô.

86. Chương 86: Là Cô Ấy Sao?

Thân thể gầy yếu như thế, làm sao có thể mang thai chứ?

Thanh Thần lẳng lặng ăn cơm, con anh đứng im lặng bên cạnh.

“Dịch Hàn, cảm ơn anh.” Khẽ ngẩng đầu lên, cô khẽ nói.

Đối với tất cả những việc anh làm cho cô, đã sớm vượt qua cả những gì Mạc Lãnh Tiêu giao phó, nhưng chính cô ngoài nói lời cảm ơn, cũng chỉ có thể như vậy.

Dịch Hàn vẫn không nói lời nào, chỉ đứng bên cạnh cô, đến khi xác định cô đã ăn no mới xoay người rời đi: “Vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

_____đường phân cách của cô nàng mèo_____

Ban đêm, Thanh Thần ngồi trên sô pha trong phòng khách, lẳng lặng ngắm góc nhìn tivi đang mở.

Mỗi khi màn đêm buông xuống, trong lòng cô lại trở nên vô cùng sợ hãi.

Nhìn phòng khách được trang hoàng xa hoa và phong cách, cô khẽ nhú mày, nơi này sao lại xa hoa như thế, lại nhàn hạ như thế, tất cả đều làm cho cô không thể cảm thấy tức giận, càng làm cho cô không cảm nhận được hơi ấm gia đình.

Mọi chuyện dường như biến hóa rất kỳ ảo. Hoàn hảo, hiện tại cô đã có cục cưng, cô sẽ không còn cô đơn nữa.

Liên tục không đến trường học, cuộc sống cũng mất đi trọng tâm, đối với những hoài niệm về anh càng ngày càng trở nên rõ ràng.

Nằm ở trên sô pha, Thanh Thần nghĩ đi nghĩ lại, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ....

Mười một giờ, một bóng người ặc tây trang màu đen đi vào màn đêm. Mạc Lãnh Tiêu đứng trước cổng biệt thự trầm mặc, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy sự lạnh lùng, cao thâm khó lường như thế.

Dịch Hàn nhìn dáng người cao ráo của anh, lạnh lùng lên tiếng: “Thiếu gia”

Đây là lần đầu tiên Mạc Lãnh Tiêu xuất hiện tại biệt thự này.

Mạc Lãnh Tiêu xoay người, liếc Dịch Hàn một cái, ánh mắt sâu nhìn: “Cô ấy đâu?”

“Tiểu thư, đã đi ngủ” Dịch Hàn trả lời, không cần hỏi, cũng trong miệng anh, cô ấy là ai.

Chân bước dài về trước, Mạc Lãnh Tiêu không nói gì thêm, chính là bước về phía biệt thự phía trước.

“Thiếu gia” Dịch Hàn đứng ở chỗ cũ, theo dõi bóng lưng mờ ảo của anh: “Thân thể cô ấy rất yếu”.

Bước chân đột nhiên dừng lại, không quay người lại, chỉ lạnh lùng mở miệng: “Cậu, quan tâm cô ấy?”

“...” Mi dài khẽ rung, Dịch Hàn vẫn đứng nguyên chỗ cũ, trầm mặc.

“Xem ra, tôi đã đánh giá thấp cô ấy.” Môi mỏng khẽ nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú kia, có chút cứng nhắc: “Dịch Hàn, hai người không thể đâu”

Lạnh nhạt để lại một câu, hoàn toàn không nhìn lại người phía sau, Mạc Lãnh Tiêu lập tức đi đến phòng khách.

Đi từ từ đến trước sô pha trong phòng khách, ánh sáng từ tivi lóe ra lần lượt phản chiếu trên mặt Thanh Thần, làm cho cô trở nên vô cùng không thật.

Anh cúi mặt xuống, bàn tay to xoa nhẹ lên hai má trơn bóng của cô “Tiểu nha đầu, có nhớ tôi không?” Anh nhẹ nhàng mở miệng, trong mắt tràn đầy tà ác.

Không chờ cô đáp lại, anh liền cúi mặt xuống, đặt một nụ hôn lên má cô: “Nhìn không ra, bản lĩnh của em cũng không đơn giản ngay cả Dịch Hàn cũng động lòng.”

Trong đôi mắt sâu, hiện lên một tia tức giận, mà trong lúc ngủ, Thanh Thần không phát hiện ra, mà ngay cả chính anh, cũng không chú ý đến.

“Còn em? Sớm tối ở chung, có phải là cũng đã động lòng với hân?” Giọng nói của anh tràn đầy sự bất mãn, vậy nên từ một nụ hôn khẽ bỗng trở nên cuồng nhiệt, trở nên vội vàng.

Hôn cuồng nhiệt, lấy hết toàn bộ môi cô.

Giữa lúc mịt mù, Thanh Thần chỉ cảm thấy hơi khó thở, khẽ kêu một tiếng, rồi mở mắt to. Lý trí còn chưa quay trở lại, tất cả những gì trước mắt, làm cho cô không thể phân biệt được đâu là thật đâu là mơ....

Cánh môi còn chưa mở ra, lưỡi anh đã trượt vào, tiếp tục tham lam quần lấy lưỡi cô.

Giữa lúc mông lung như thế, Thanh Thần muốn đẩy anh ra, nhưng sức lực của anh rất lớn. làm cho cô cảm thấy sợ hãi, cánh tay kiên cường đem cô giữ chặt trong ngực của anh, đặt ở trên sô pha.

Lưỡi của anh đã quét qua toàn bộ răng của cô, chiếm hết hương ngọt của cô, mắt cô khẽ mở, đôi mắt mê loạn.

Hơi thở nóng rực trên người anh truyền đến làm cho cô không tự chủ được, khẽ run lên, tim cũng đập loạn.

Ông trời ơi, đây là mơ sao?

Cô giống như thấy anh ở đây, không chỉ vậy, anh còn đang hôn cô.

Đây, nhất định là mơ.

Bởi vì anh sẽ không đến.

Nhất định là do cô nghĩ về anh quá nhiều, mới có thể trong mơ cũng thấy anh.

Cô, có rất nhiều điều muốn nói với anh.

Cô muốn nói cho anh biết, cô mang thai, đứa bé là của bọn họ.

Nhưng cô, không dám mở miệng, thật sự không dám.

Quần áo của anh rơi xuống, cô nghe thấy tiếng váy của cô cởi ra, anh nằm trên người cô, môi dừng ở vành tay cô, thanh âm nóng rực, giọng nói khàn khàn.... Nhiệt độ nóng bức, làm cho cần cổ cô cảm thấy tê dại.

“Em nhớ tôi” Thanh âm khàn khàn giống như không chịu khoan nhượng, lòng cô khẽ run lên, thanh âm dịu dàng này, làm cho cô đau lòng, giọng nói dịu dàng này, làm cho cô không thể kháng cự.

87. Chương 87: Làm Sao Không Quan Trọng

Váy cuốn ở bên hông, áo cũng tuột khỏi vai. Thanh Thần chỉ lẳng lặng nhìn anh có chút mê ly, môi của cô và anh chạm vào nhau dây dưa, cảm nhận được mùi vị của rượu.

Anh uống rượu.

Cho nên mới giọng nói của anh với dịu dàng như vậy khi nói chuyện với mình.

Tay anh không rời khỏi người cô, Thanh Thần tự hỏi, anh biết cô là ai sao?

Áo vừa rơi xuống, môi anh di chuyển trên cổ cô từ từ đi xuống, một tắc cũng không buông tha.

Thân mình run rẩy mãnh liệt, cảm cổ tay anh càng thêm nặng, anh xoay người một cái, ngã xuống ghế sô pha, cô ngồi trên người anh. Hiện tại anh biết cô là ai sao?

“Tiểu Nhược, tiểu Nhược...”

Anh say, xem cô thành cô ấy, Anh, anh là nhận nhầm người? Cô không muốn không minh bạch như vậy, cũng không muốn trở thành thể thân.

Bởi vì hiện tại, trong bụng cô có một đứa bé, cho dù là vì anh, cô cũng không thể lại hạ mình như thế....

Tay bắt giắc bắt đầu kháng cự, cô có chút hoảng, có chút rối loạn!

Giọt nước mắt rơi xuống, cô dùng sức nâng bả vai lên, sự giãy dụa của cô, sự kháng cự của cô, đều làm cho anh muốn chinh phục, muốn chiếm giữ.

Phản ứng của cô, như là đã bị đoán trước, cánh tay ôm chặt, Mạc Lãnh Tiêu đặt cô lên sofa tơ tằm, người nằm úp lên.

Xem ra anh đối xử với cô và người kia khác nhau, ngay cả chỗ ở, cũng đặc biệt để ý.

Vừa lúc đó, Thanh Thần bỗng nhiên ngẩng đầu lên, có cảm giác bị người khác nhìn làm cho cả người cô run lên.

Mở mắt ra, nhìn giữa phòng khách là một bóng dáng xinh đẹp lẳng lẳng đứng đó, ý thức Thanh Thần rốt cuộc cũng quay về: “A....”

Giữa phòng khách là một nữ nhân môi mím lại, khuôn mặt nhỏ nhắn, có nước mắt, cả người giống như bị một màn hoạt sắc sinh hương trước mắt lúc trước làm cho sợ choáng váng.

Anh quay đầu, không hề bất ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt nhưng xinh đẹp kia, ánh mắt thẳng tắp nhìn bọn anh chằm chằm, trong ánh mắt chỉ có đau thương.

Thanh Thần cảm thấy thân thể anh cứng ngắc, cũng có thể cảm nhận hơi thở anh trở nên dồn dập, đều là vì ánh mắt của người kia.

Thân mình, hơi run run, cô ngẩng đầu lên nhìn mặt anh, khóe miệng nhợt nhạt lay động.

Về mặt kia. lo lắng như vậy, không đành như vậy....

Vì sao trong mắt anh chưa bao giờ xuất hiện nửa phần nhu tình với thương tiếc đối với cô, chỉ có xuất hiện cùng ảo não.

Thanh Thần tựa vào lồng ngực anh, trái tim lại thấy đau. Có thể xuất hiện tại phòng này, là cô ấy....

Cô biết, cô gái kia là Tiểu Nhược, lúc trước Mạc Lãnh Tiêu uống say cũng gọi tiểu Nhược.

Bạch Tử Nhược, cô biết, tên của cô ấy rất đẹp, người cũng rất đẹp.

Cô ấy xinh đẹp như vậy, dường như chỉ liếc mắt một cái, có thể khiến ọi người đều chú ý đến cô ấy.

Ánh mắt không có độ ấm, dừng trên khuôn mặt gầy yếu của cô, mắt bỗng mở to: “Sao đến đây, em trở về như thế nào.”

“Anh...” Trong mắt Thanh Thần mang theo hoang mang, cô muốn hỏi, tại sao anh lại đến, nhưng khi nói ra lại thành: “Cô là...”

“Đi ra ngoài.” Tiếng nói lạnh lùng, bất cứ ai cũng không thể nhìn được thâm ý hiện lên trong mắt anh.

Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng mặc quần áo vào, nhìn cô: “Chờ tôi trở lại.”

Mạc Lãnh Tiêu mặt lạnh lùng, cũng đi theo.

Thanh Thần đứng ở một bên, nhìn hai người, vốn còn muốn đi lại, bước chân lại không thể bước đi.

Chậm rãi mặc quần áo, Thanh Thần mím chặt môi, trong mắt chứa đầy chua xót.

Một hồi lâu cô không nói chuyện, chỉ mặc quần áo tử tế bước ra khỏi phòng khách.

Bên ngoài ban công phòng khách, một cô gái áo xanh lẳng lẳng ngồi trên ghế: “Cô ấy, là vị hôn thê của anh sao?”

“Cô ấy, rất đẹp, anh thích cô ấy? Có phải không?” Người con gái áo xanh bình tĩnh hỏi, cô muốn biết, một người con gái xinh đẹp như thế, ở trong lòng anh, có phải hay không rất quan trọng.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chằm chằm cô, khuôn mặt tuấn tú có chút căng thẳng: “Cô cảm thấy, tôi nên thích cô ấy sao?”

Đối mặt với cô bé kia, cho dù lời nói có lạnh lùng thế nào, cũng không thể che dấu được sự dịu dàng trên trán anh.

“Năm nay anh cũng đã ba mươi mốt, nên tìm người trong lòng rồi kết hôn đi. Bằng không.... bác trai bác gái đã nôn nóng rồi.”

“Được” Anh nói, nhìn ánh mắt cô chứa đầy lo lắng.

Lông mi nhỏ dài vểnh lên, môi mỏng cong lên thành một đường đẹp mắt: “Nếu như cô cho là như thế, được. Tôi cưới cô ấy.”

Mi mắt cô run rẩy khép lại: “Chúc các người hạnh phúc”

Giọng nói của cô ấy rất lạnh nhạt, lại che dấu không được sự bi thương trong đó.

“Bỏ chìa khóa xuống.” Bỗng nhiên anh mở miệng.

Người con gái áo lam ngẩn người ra, nhưng cũng ngoan ngoãn giao ra chiếc chìa khóa ra.

“Tôi về trước.” Đứng dậy, cô ấy nhìn anh từ biệt.

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở chỗ cũ, không nhúc nhích: “Được”

Nước mắt rơi xuống, dừng ở trên khuôn mặt cô ấy, cô ấy đi qua anh, chậm rãi hướng ra ngoài cửa.

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chăm chú cô ấy bước đi, đôi mắt lạnh lẽo khiến không ai dám nhìn thẳng vào.

“Về sau, đừng tới nơi này.” anh lạnh lùng mở miệng, thanh âm kia, làm cho bước chân cô gái áo xanh nhanh hơn, gần như chạy ra cửa.

Bỗng nhiên, anh giật giật, nói vậy, cô ấy đã đi.

Do dự một lúc lâu, Thanh Thần vẫn đi đến: “Anh, không tiễn cô ấy sao? Đã trễ thế này, một cô gái như cô ấy....rất nguy hiểm”

Sắc mặt anh cứng đờ, chỉ đưa tay vuốt ve cô, trong mắt một mảnh âm đạm: “Không quan trọng”

Ba chữ phía sau vừa ra khỏi miệng, giọng nói có chút cứng ngắc.

Không quan trọng, không quan trọng sao? Làm sao có thể không quan trọng!

Nhìn chiếc túi trên bàn, Thanh Thần thở dài: “Lãnh, túi của cô ấy....”

“Mộ Thanh Thần, cô có ăn cơm không?”

Đưa tay cầm lấy túi xách, Thanh Thần không chút do dự, cất bước hướng ra phía ngoài.

“Cô đi đâu?” Tiếng nói Mạc Lãnh Tiêu chứa đầy sự mất hứng.

“Tôi đi trả túi cho cô ấy, điện thoại và ví tiền của cô ấy đều ở trong túi, một cô gái nhỏ, tại sao có thể đi ra ngoài mà không mang theo mấy thứ này chứ?”

“Cô ấy tìm không thấy sẽ quay trở lại.” con người đen khê động, ánh mắt anh không giống với giọng nói bình tĩnh của anh.

Kỳ thật, cô cũng không rõ, anh sẽ không ở lại. Vừa mở cửa, sắc mặt anh phút chốc thay đổi, Thanh Thần còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã cúi người xuống, ôm người bị ngã trên mặt đất vào ngực.

Sững sờ tại chỗ, Thanh Thần không biết phải làm sao, thậm chí có chút ghen tỵ.

Mạc Lãnh Tiêu sắc mặt tái mét, hối hận và có lỗi làm nét anh lần lượt thay đổi: “Thất thần cái gì, gọi điện nói Lâm Sách đến đây.”

Không cho cô cơ hội phản ứng, Mạc Lãnh Tiêu đã ôm Bạch Tử Nhược vào ngực, vội vã đi lên lầu hai, đi vào phòng của anh.

Mạc Lãnh Tiêu vội vã rời đi, căn bản không có để ý, có một bóng hình đơn bạc ở cửa kia, mặt đã đầy nước mắt.

Trái tim, bỗng cảm thấy rất đau. Thì ra, cô nghĩ rằng cô không quan tâm, nhưng cô vẫn là không làm được. Trái tim, đau. Thanh Thần đứng tại chỗ, nở nụ cười chua xót.

88. Chương 88: Cùng Anh Về Nhà.

“Chuyện đó....Lâm Sách, cô ấy, cô ấy làm sao vậy?”

Thấy Lâm Sách từ trong phòng đi ra, Thanh Thần hỏi trong giọng nói có chút lo lắng, cũng có chút xấu hổ.

“Không có chuyện gì.” Lâm Sách lắc đầu, đôi mắt khẽ chớp mà như không lảng nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô gái trước mắt: “Chắc là do thời tiết chuyển lạnh, bị cảm.”

Khuôn mặt thay đổi thành mang ơn.

“... ..” Lâm Sách không nói gì, chỉ nhẹ nhàng thở hắt ra, đó là vì cô mà thở dài.

“Cô....” Nhìn Mộ Thanh Thần cúi đầu xuống, Lâm Sách nhíu chặt mi: “Sắc mặt cô trông thật khó coi, thân thể không khỏe?”

“Không có.....” Đối mặt với câu hỏi của bác sĩ, cô có chút kích động, sợ anh nhìn thấu thân thể khác thường của chính mình: “Chỉ là gần đây không có khẩu vị, sắc mặt không tốt lắm.”

“A.” Mí mắt sụp xuống, khỏe miệng nhợt nhạt trả lời: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Cùng với Lâm Sách lại một nói một đáp, cho đến tận khi anh ấy rời đi, cô mới bước từng bước đến cạnh cửa.

đường phân cách của nàng mèo

“Thu dọn đồ đạc, quay về biệt thự phía đông.” Anh cúi người khẽ nói vào tai cô, ra lệnh.

Không phải anh đang đưa cô đến đây ở sao? Vì sao hiện tại lại muốn.... ..

Cô ngẩng đầu, ngây ngẩn nhìn anh.

Thân mình hơi cứng ngắt, đôi đồng tử xinh đẹp tràn đầy khó hiểu: “Vì...vì sao?”

“Không có vì sao.” Bà đạo chặt ngang lòng tốt quan tâm của cô, đồng tử đen kìa cô không thể hiểu nổi thâm ý: “Bởi vì em nhớ tôi, cho nên, em theo tôi về nhà.”

Cùng anh về nhà? Nơi đó.....khi nào là nhà của cô?

Thanh Thần rất muốn hỏi anh, nếu, không phải vì cô ấy, anh có quay về tìm cô? Sẽ đưa cô về nhà sao? Nhưng mà cô không hỏi, chỉ ngoan ngoãn tựa vào ngực anh, mềm mại gật đầu: “Được, em cùng anh về nhà.”

Ngón tay thon dài xinh đẹp, giữ chặt cằm của cô, môi mỏng giơ lên, dừng ở trên môi của cô, hút mạnh: “Trường học có việc gì sao?”

Cô lắc đầu, tiếng nói rất nhẹ nhàng: “Không có...”

Anh thay đổi đề tài, lại làm cho lòng cô, khẽ chua xót.

Chính mình, đã lâu không đi học, nhưng anh, cũng không biết.

Nước mắt từ trong, chảy xuống.

” Cái gì.... ..Mộ đại tiểu thư của tôi ơi, cô lại có thể cùng người đó trở về sao?” Nhìn Thanh Thần thu dọn quần áo. Mắt Tiết Khả Nhân mở to đến nỗi suýt rớt ra ngoài.

Thanh Thần không mở miệng, chỉ trầm lặng gấp quần áo.

“Cậu rất cuộc là nghĩ như thế nào vậy?” Một tay lật tung đồng quần áo Thanh Thần vừa gấp lại, Tiết Khả Nhân nổi cơn tức: “Cậu biết rất rõ, người đàn ông kia..... Dù sao, cậu ở trong này không tốt sao? Vì sao muốn trở về cùng anh ta? Hơn nữa, cậu hiện tại đang mang thai, cậu như vậy lại trở về cùng anh ta, sớm hay muộn anh ta cũng phát hiện?”

“Khả Nhân.....” Mí mắt giương lên, Thanh Thần nhìn thẳng vào mắt Tiết Khả Nhân: “Mình yêu anh ấy.”

“Mình biết, mình cùng anh ấy, không thể ở cùng một chỗ.” Mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt Thanh Thần có chút ảm đạm: “Kỳ thật, mình cũng không hy vọng quá nhiều vào hạnh phúc. Mình chỉ nghĩ muốn nhìn thấy anh ấy, cũng muốn cho đứa bé nhìn thấy anh ấy.... Không hơn....”

“Khả Nhân, không cần lo lắng ỉn, được không?” Nhẹ nhàng ôm cô ấy, giọng nói Thanh Thần rất hạnh phúc: “Cậu yên tâm, mình sẽ không để anh ấy phát hiện ra mình mang thai đứa con của anh ấy...Khi thời điểm đến, mình sẽ rời đi....Thật sự đó.”

“Nhưng mà, ở bên cạnh anh ta, cậu luôn chịu đau khổ!” Người đàn ông kia, căn bản là không trân trọng Thanh Thần, theo như cô thấy, cô ấy vẫn luôn ở tại đây, nhờ vào Dịch Hàn chăm sóc, cũng tốt hơn là trở về với người kia.

“Nhưng anh ấy, cùng có thể làm ỉn hạnh phúc.” Trong mắt, hiện lên một tia hạnh phúc sáng rực: “Là anh ấy, ỉn biết cái gì là yêu, cũng là anh ấy làm mình hiểu cái gì gọi là không oán không hối.”

“Cậu....”

“Mộ Thanh Thần, trên đời này, không có người con gái nào ngu ngốc hơn cậu.” Ôm chặt thân thể gầy yếu của Thanh Thần, mắt Tiết Khả Nhân đã nhòe lệ: “Đáng chết đồ con gái ngu ngốc, mặc kệ có xảy ra chuyện gì, cậu đều phải nói ỉn biết. Chỉ cần cậu nói một câu, mặc kệ là núi đao biển lửa, mình đều sẽ đưa cậu rời đi.”

Khẽ cắn môi, Thanh Thần chỉ cúi đầu: “Mình biết...”

“Yên tâm, mình sẽ chăm sóc cho bản thân tốt, cũng sẽ chăm sóc cho đứa bé trong bụng.” Giữ chặt khuôn mặt Tiết Khả Nhân, Thanh Thần cam đoan: “Mặc kệ mình gặp phải chuyện gì, mình đều sẽ nói cho cậu biết, được không?”

“Cảm ơn cậu, Khả Nhân.” mũi khẽ hít thở, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tràn đầy cảm kích tươi cười, đúng vậy, cô cảm tạ ông trời, ở thành phố Hải Ninh này, giúp cô tìm được một người bạn tri kỷ.

Sống mũi chua xót, nước mắt kia, đã tràn đầy hốc mắt.

Nếu như không có Tiết Khả Nhân, có lẽ cô đã không biết ra sao rồi. Ở lúc cô khó khăn, có tình cảm bạn bè này tiến tới vì cô mà rộng mở, cô đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Nay, cô còn cùng anh có một đứa bé, kỳ thật như vậy, ông trời đã không đối xử tệ bạc với cô. Có đứa bé, có bạn bè, có người mình yêu, anh hay không yêu cô, cô làm sao dám suy tính?

Dù sao trên đời này, không phải ai cũng có thể may mắn như vậy, gặp được người mình yêu, lại vừa vận yêu mình có phải hay không?

đường phân cách của nàng mèo

Phương Đông mờ ảo, ánh sáng mặt trời chưa kịp xuyên qua tầng mây mỏng để chiếu nhưng tia sáng đầu tiên.

Thanh Thần yếu ớt tỉnh lại, trở mình một cái, chạm đến bên cạnh đã trở nên lạnh lẽo, lòng cô hoảng hốt, ngồi dậy.

Anh khiến cô chờ anh trở lại, nhưng anh, lại không xuất hiện.

Thở dài, xuống giường đi ra khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đi đến phòng anh, cửa phòng khép.

Đẩy cửa ra, đi đến bên cạnh anh, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lạnh của anh: “Lạnh, tỉnh tỉnh....”

Người đàn ông tỉnh lại, ngẩng đầu nhìn cô mặt hết sức tiều tụy, nhướn mày khinh thường: “Làm sao vậy?” thanh âm khàn khàn là mê lòng người.

“Cô ấy, không thấy.” Mắt sợ hãi nhìn khuôn mặt tuần tú của anh, cô không biết, ngay sau đó anh sẽ có phản ứng gì.

Trong phòng to như vậy, Mạc Lãnh Tiêu ngồi vào cạnh giường, trên giường, người đã không thấy.

Cô không có việc gì, anh cũng sẽ không lo lắng cho cô như vậy chứ.

Lặng lẽ xoay người, Thanh Thần trở về phòng ngủ của mình, nằm ở trên giường, lại không hề buồn ngủ....

Thanh Thần nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng bằng phẳng, trái tim nổi lên từng cơn đau đớn: rốt cuộc là yêu sâu bao nhiêu, mới có thể làm ột người đàn ông, cam tâm tình nguyện làm ột người con gái nhiều chuyện như thế?

Cô thật ngưỡng mộ, cũng thật ghen tị.

Thân mình cao lớn ngẩng ra, nhìn giường lớn trống vắng, Mạc Lãnh Tiêu đứng lên, một câu cũng không nói, liền mang Thanh Thần ôm vào nơi ấm áp nhất.(đoạn này mình không biết dịch sai hay là sắp xếp thế nào nữa, hìh). Mọi người thông cảm nhé)

Trong phòng, Mạc Lãnh Tiêu chuyên tâm nhìn từng tí, sự dịu dàng trong mắt kia giống như biển lớn.

Đêm nay anh xuất hiện, đều là cố ý sắp xếp.

Anh ở bên cô, một đêm sao?

89. Chương 89: Sự Dịu Dàng Làm Cô Bất An.

Mở to mắt, Thanh Thần liền nhìn thấy anh đã tỉnh, chính mình còn nằm trong ngực của anh, vui sướng bỗng tràn ngập trong lòng.

Nhìn thấy anh đã tỉnh, như là anh đã tỉnh từ lâu và nhìn chăm chăm cô ngủ.

Vươn bàn tay mềm mại, nhẹ nhàng xoa mặt anh, từ chớp mũi đến giữa cặp lông mày rậm, “Anh lại nhúu mày.”

Cô thở dài, từ khi cô ấy trở về. Anh luôn nhúu mày, chưa bao giờ giãn ra, trong lòng anh, nhất định có rất nhiều chuyện.

Tâm, nao nao.

Trong lòng Thanh Thần, sóng mắt lưu chuyển, trong lòng nổi lên từng trận gợn sóng.

”Thay quần áo.’ Anh dặn dò, bàn tay to trực tiếp giải khai nút áo ngủ của cô.

Hành động của anh, làm cho cô đỏ mặt, thân mình không ngừng lui về phía sau: “Em, em, em tự mình làm...”

Anh hừ lạnh một tiếng, coi như trả lời, lại đi thẳng vào phòng ngủ nối liền với phòng thay đồ.

Lúc anh đi ra ngoài một thân nhân nhả, áo dệt kim đen, quần bò thanh nhân, khác với ngày thường một bộ tây trang kém rất nhiều, lại vẫn làm mê lòng người.

Thanh Thần rủ mi xuống, người đã bị anh ôm vào lòng: “Lãnh?”

“Lãnh, anh.....” Cô sợ hãi hô to, dùng tay ôm lấy cổ anh, mím môi nhìn anh, trong mắt tràn đầy tố cáo.

Mạc Lãnh Tiêu ôm Thanh Thần xoay người, giọng điệu lạnh đậm như đòi mạng: “Em có ý kiến?”

“Kìa, em cũng không cần anh ôm em như thế.” Cô nhăn mũi lại, trừng mắt.

Sắc mặt Thanh Thần khê biến trắng, nhìn anh một cái. hơi giãy dụa, nhưng anh cũng không có ý muốn thả cô ra.

Lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, đuôi lông mày khê khiêu khích, anh ôm cô đến bên giường: “Em cử động nữa, có tin hay không tôi ném em đi? ” Tin hay không, tôi ném em”

Anh làm sao vậy? Vừa rồi, anh muốn tự mình thay quần áo cho cô, còn bây giờ, còn thân mật ôm cô xuống lầu.

Lúc này Mạc Lãnh Tiêu giống như một đại nam hài tính tình vui đùa, làm cho Thanh Thần hoảng tay chân: “Anh buông....buông...”

“Cô bé, tôi thấy em càng ngày càng lớn mật ?” Anh cười lạnh mỉa, tiến lên từng bước, làm bộ muốn buông tay.

“Lãnh, có hay không anh sẽ buông tay?” Ở trong lồng ngực anh, Thanh Thần rầu rĩ nói. Kể từ ngày hôm qua, cô chưa bao giờ rời xa anh.

“Sợ thì nên ngoan ngoãn” Ôm thân thể cô, Mạc Lãnh Tiêu bước đi, cứ như vậy mang cô đi xuống dưới lầu.

Thanh Thần cắn môi, anh vừa đi, khê hôn nhẹ cô, cô vùi đầu vào cổ anh, anh mặc cho ánh mắt tò mò của đám người hầu, ôm xuống lầu.

Lâm Sách và Mạc Lãnh Duệ ngồi trên sofa, xem tin tức tài chính và kinh tế.

“Xem ra, gần đây các người tiến triển tốt.” Lông mi anh tuấn khiêu khích, Mạc Lãnh Duệ trêu ghẹo nhìn hai người thân mật trước mắt, giọng nói tràn đầy nghiền ngẫm.

“Tôi cho rằng tôi đã nói rất rõ ràng”.

“Lãnh, đừng như vậy,anh.....” Cô sửng sốt, ông trời ơi, rốt cuộc anh ấy làm sao vậy, vì sao không để ý nơi này liền thân mật như vậy.

“Lão đại, anh đùa giỡn cái gì.” Mạc Lãnh Duệ mím môi, không ngừng lắc đầu: “Tôi làm sao dám có ý kiến.....Tôi chỉ muốn nói.....Tôi rất hâm mộ.”

Mẹ Từ chào đón, giúp bọn họ chuẩn bị tốt bữa sáng.

Nắm hông của cô, làm cho cô vững vàng ngồi trên đùi anh, anh uống một ngụm cà phê, thản nhiên liếc nhìn cô một cái: “Em không đói bụng?”

“Anh không đi làm sao?” Cô không trả lời câu hỏi của anh, tay khoác lên vai anh, vì anh thân mật mà cảm thấy nghi hoặc.

“Lâm Sách nói, thân thể em quá yếu, cần tĩnh dưỡng. Cho tâm tình em thả lỏng, cho nên, tôi ở đây với em.” Nhìn thấu sự nghi hoặc trong mắt cô, anh hôn lên tóc cô, thấp giọng giải thích.

Tuy rằng thân thể cô mấy ngày ngày đã khá lên nhiều, nhưng cô vẫn còn muốn có thời gian đi bệnh viện kiểm tra.

“Anh, muốn ở lại với em?” Thanh Thần mở to hai mắt nhìn, con mắt sáng hiện lên kinh ngạc

Anh nói, anh muốn ở lại với cô, Thanh Thần khê nhú mày: “Nhưng mà, vì sao anh muốn giúp em? Anh có việc, không phải sao? Hơn nữa, em cũng có chút việc nhỏ”

”Em hi vọng tôi ở lại, không phải sao? Anh nhìn ánh mắt cô, ánh mắt kia cơ hồ muốn xem cả linh hồn của cô.

Anh nói không sai, cô là hy vọng anh ở lại với cô. Chỉ là, hạnh phúc như vậy, vui sướng như vậy, làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Ngoan ngoãn mở miệng, ăn bánh anh đưa tới, khuôn mặt xinh đẹp kia, thanh nhã lạnh nhạt: “Lãnh...”

Không chỉ một lần, cô cầu nguyện ở trong lòng, làm cho một ngày như vậy có thể dài hơn một tý.

Vì sao anh dịu dàng như thế, vì sao anh lại đối với cô dịu dàng như thế.

Anh cứ dịu dàng khó hiểu như thế này, làm cho cô cảm thấy bất an, giống như phát sinh chuyện gì, anh đều như thế này ôm cô.

Đủ lại suy đoán hiện lên trong đầu cô, nắm lấy quần áo trong tay cũng không kìm lòng lại nắm thật chặt.

“Chuyện ở trường, em cũng không cần lo lắng.” Nhíu mày, anh hiểu lầm ánh mắt do dự của cô: ” Thành tích của em tốt lắm, cho dù không đi học, cuối năm em vẫn có thể đạt được hạng nhất.”

Anh biết thành tích? Nói như vậy, với cô, anh cũng không phải là không quan tâm?

“Lãnh, hôm nay anh không đi làm sao?” Lòng mi nhẹ nhàng chớp, Thanh Thần nhẹ nhàng mở miệng.

“Không đi” Mạc Lãnh Tiêu cầm lấy sợi tóc cô ngấm ngấm, trả lời không chút để ý.

Mím môi, cô trầm mặc.

“Không được phép trốn tôi.” Dùng tay nâng cằm cô quay lại, con ngươi đen phiếm hồng, giọng nói khàn khàn: “Cô bé, không được trốn.”

Cùng anh trở lại biệt thự phía đông suốt một tuần, mỗi ngày vào ban đêm, anh đều ôm cô ngủ trên khuỷu tay, vào buổi sáng, cô đều thức dậy từ trong ngực của anh.

Cảm nhận hơi thở của anh hướng về cô, sự ấm áp kia, hơi thở mê người chạm vào lòng cô.

“Tôi không muốn thể hiện cho em thấy.” Anh hừ lạnh một tiếng, ném chiếc áo ngủ của cô xuống, không biết như thế nào, anh nhân tiện giáo huấn cô một chút.

“Anh, anh đừng như vậy!” Mạc Lãnh Tiêu như vậy, làm cho cô sợ hãi.

Tà tứ cười, đôi mắt đẹp của Mạc Lãnh Tiêu hiện lên tia nghiền ngẫm: “Từ trong ra ngoài, tôi sao còn không biết?”

Vẻ mặt anh tà ác, nhiệt liệt thân mật, làm cho cô tâm hoảng ý loạn.

“Anh, anh, anh không biết xấu hổ...” Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, người cô đã nằm toàn bộ trong lòng anh.

So với bộ dạng lạnh nhạt của cô, anh càng thích bộ dạng cô đỏ mặt tim đập hơn.

“Để cho tôi hôn em.” Anh vỗ nhẹ lên hai má nóng bỏng của cô, kiềm chế giọng nói, như là dấu không được khát vọng nóng bỏng.

Tiếng anh thở hơi lộn xộn, khuôn mặt anh tuần đầy quyến rũ.

Tâm chấn động, Mạc Lãnh Tiêu bắt lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, hai tay cứng rắn ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu, môi nóng bỏng thô lỗ hôn xuống cánh môi thắm lạnh của cô, xoa nắn, ý đồ bắt cô tách đôi môi ra.

90. Chương 90: Tổn Thương Ấm Áp.

Làm cho cô vô thức vươn hai cánh tay ra chủ động ôm lấy sau gáy anh, đưa bờ ngực rắn chắc của anh dán vào chính mình, hai cánh môi anh đào lạnh lẽo hơi hé ra, hoan nghênh anh đoạt lấy.

Anh lập tức cúi đầu xuống, thỏa thích mút lấy thật sâu.

Bốn cánh môi nhanh chóng tăng cường đến mức hai người không thể khống chế được nhiệt độ, ngọn lửa đang bùng cháy cũng uy hiếp muốn chiếm lấy hai người. Anh vươn tay, nhanh chóng tiến vào trong bộ đồ mùa đông của cô, miệng không an phận cắn vào chiếc cổ xinh đẹp của cô.

Mẹ Từ bưng ly trà đi vào, sững sờ nhìn một màn này: “Cậu chủ...”

Anh lạnh lùng cau mày, liếc nhìn mẹ Từ một cái: “Mẹ Từ, ở đây lâu như vậy, còn không biết hay sao? Không nên nhìn những cái không nên nhìn, không nên nghe những cái không nên nghe.”

Lời nói của anh, hướng về phía người khác, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm người phụ nữ đang thở hổn hển trong lòng mình.

Thanh Thần cầm lấy đồ của anh, không biết làm sao, Cô cứ có cảm giác, anh đang làm gì.

Cảm giác đó, mãnh liệt như vậy, mãnh liệt đến mức khiến cô lo lắng, mãnh liệt đến mức khiến cô đau lòng.

“Lãnh, chúng ta thật sự phải rời đi sao?” Thanh Thần nhú mày, không thể tin được anh không đi làm là vì muốn dẫn cô đi ra ngoài giải sầu.

Vốn là, cô ở trong lồng ngực của anh, chờ anh ăn cơm xong, cô cảm thấy bản thân như chìm vào trong mây, như vậy không chân thật, hiện tại, anh ấy còn muốn đưa cô đi ra ngoài, trời ạ!

Bên ngoài tuyết còn rơi, anh muốn đưa cô ra ngoài giải sầu sao?

Cô đứng trước cửa sổ, rũ mắt xuống, vẫn không thể tin được vừa rồi chính mình nghe được lời nói đó, tuy rằng trong lòng ngập tràn nghi ngờ, nhưng cũng nhịn không được mà dâng lên hương vị hạnh phúc.

“Nào có thật hay giả nhiều như vậy, đi lấy áo khoác nhanh một chút.” Nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc của cô, Mạc Lãnh Tiêu gấp gáp, giọng nói có chút không vui.

“Vâng!” Thanh Thần gật gật đầu, nhanh chóng đi đến lầu hai.

Đôi mắt đẹp nhú lại, Mạc Lãnh Tiêu xoay người đi ra khỏi phòng khách, bước tới trước sân bị bao phủ bởi băng tuyết.

Khê thở dài, hơi thở lạnh như băng ngưng tụ thành màn sương trắng ở trong không khí.

Anh nhìn về phía đằng xa, thấy bóng người phụ nữ đang trốn bên cạnh đài phun nước trong vườn hoa gọi điện thoại.

Khóe môi anh cong lên thành một nụ cười, mà ngay cả đôi mắt đen láy kia, cũng nhiễm một nụ cười thần nhiên.

Vốn Thanh Thần xuống lầu là muốn hỏi bọn họ có cần mang theo cái gì hay không, để cô chuẩn bị thật tốt, cũng không nghĩ đến, đi đến sân trước nhà, cô đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Mẹ Từ trốn ở bên cạnh suối phun nước trong vườn hoa, nhanh chóng gọi điện thoại, mà anh đứng ở phía xa, nhìn chằm chằm mẹ Từ, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười, tinh ranh như vậy, giống như một chú mèo đang ăn trộm thịt.

Là việc gì khiến anh chăm chú như vậy, là việc gì khiến anh mất hồn như vậy.

Anh là một người đàn ông luôn có tính cảnh giác cực cao, nhưng cô đến gần lâu như vậy, anh cũng không phát hiện ra.

Thanh Thần đứng ở phía sau anh, tim cô hung hăng đập mạnh một chút.

Bước chân nhịn không được chậm rãi quay lại.

Thì ra, những thứ dịu dàng này đều là cố ý.

Sở dĩ anh ôm cô, hôn cô, dịu dàng thân mật như vậy với cô là đúng, bởi vì, mẹ Từ ở bên cạnh nhìn bọn họ...

Tuy rằng không biết mẹ Từ gọi điện cho ai, nhưng Thanh Thần biết, Mạc Lãnh Tiêu tuyệt đối không để ý, trong lúc bọn họ đang thân mật, đã có một người nhìn thấy.

Có thể nói, vẻ đắc ý trên mặt anh, rõ ràng chứng tỏ anh rất nóng lòng muốn người thứ ba biết quan hệ của bọn họ.

Thì ra, anh dịu dàng, cũng chỉ làm cho người khác xem.

Từ khi anh đón cô trở về, đến bây giờ, mọi thứ chẳng qua chỉ là một vở kịch.

Không phải chính bản thân đã đoán được hay sao? Tại sao, nhìn đến cảnh trước mắt thì tim vẫn đau đớn. Mộ Thanh Thần, không phải cô không để ý hay sao? Không phải là cam tâm tình nguyện hay sao? Nay, cô ngay thẳng gì chứ? So đo gì chứ?

Khóe miệng kéo lên một đường cong chua xót. Mộ Thanh Thần, cô thật sự không phải là gì cả, cái gì cũng không phải, cho nên tất cả chỉ là do cô tưởng tượng, giống như cô nghĩ, trong lòng anh, ít nhiều cũng có mình...

Chẳng qua, cô không muốn đối mặt với sự thật, không muốn tin, ở trong lòng anh, mãi mãi chỉ có Bạch Tử Nhược.

Nhưng đó là sự thật, cuối cùng đó cũng là sự thật, coi như bản thân dù thế nào cũng không muốn thừa nhận, thì đó cũng là sự thật.

Cô nhanh chóng xoay người, đi vào phòng, tựa lưng vào cửa, để bản thân tùy ý đau lòng, sắp xếp lại cảm xúc của mình, cô không ngừng tự nói với bản thân, không có việc gì xảy ra cả.

Cả người mặc một chiếc áo lông trắng như tuyết, trên tai mang một chiếc máy trợ thính được bao bởi lông thỏ, ánh nắng sớm mai thấp thoáng chiếu xuống người, trông cô vô cùng thanh cao, trang nhã đến động lòng người.

Đi đến trước mặt anh, hàng mi dài khê nâng lên chạm vào ánh mắt của anh, cô khê thu hồi mắt mát khó nén.

Trong lúc đó bọn họ, từ lúc ban đầu, chẳng qua là đang diễn kịch.

Nếu hiện tại, anh muốn diễn kịch, ngoại trừ việc phối hợp với anh, cô không có lựa chọn nào khác.

Hơn nữa... Cô biết rất rõ ràng, trong vở diễn này, mình vĩnh viễn là một diễn viên diễn theo kịch bản, chỉ có anh, mới là đạo diễn sắp xếp vở kịch.

Người xem vở kịch này, là mẹ Từ, có lẽ... đối với cô mà nói, cũng không quan trọng.

Bởi vì cô biết rõ, là ai nhìn ra được đây là một vở kịch.

“Cô bé, áo khoác của anh đâu?” Giọng nói êm tai của anh nhàn nhạt lướt qua bên tai cô, bàn tay to vững vàng dừng lại trên hai gò má trắng nõn của cô.

Cô chủ động tựa vào ngực anh, nhẹ nhàng nhắm mắt lại: “Anh, không nói cho em biết, để em lấy áo khoác giùm anh.”

Thân mật như vậy khiến cô động lòng, nhưng càng làm cô đau lòng hơn.

Bỗng nhiên, cô nở nụ cười, cánh tay mảnh khảnh ôm lấy cổ anh, môi chuẩn xác hôn lên đôi môi mỏng của anh.

Truyền cho anh tất cả bi thương, bàng hoàng, tình yêu say đắm,... tất cả đều hòa vào trong nụ hôn này.

Mẹ Từ cúi đầu đi lướt qua hai người, bà cười nhẹ nhàng: “Nụ hôn này, có tốt không?”

Đuôi mắt anh thoáng qua chút ngạc nhiên, bàn tay to chạm vào đôi môi đỏ mọng ẩm ướt của cô: “Cô bé, đừng dụ dỗ tôi.”

“Có sao?” Cô nháy mắt nghịch ngợm, vui vẻ hỏi lại.

Dụ dỗ, cô có tư cách đó sao?

Nếu anh không muốn, cho dù cô có cởi hết đồ đứng trước mặt anh, anh cũng không thêm liếc mắt nhìn cô lấy một cái.

Cánh tay cô trượt xuống cổ của anh, khóe môi lạnh nhạt cong lên rõ ràng, cô nhìn về phía chân trời, mây bay nhẹ nhàng, bầu trời giống như một khối thạch bích đã được lau chùi, bông tuyết lả tả rơi xuống.

Xinh đẹp kinh người, nhưng trong lòng cô lại vô cùng run rẩy.

“Anh đi lấy áo khoác.” Buông cơ thể của cô ra, Mạc Lãnh Tiêu xoay người rời đi.

Đôi mắt đẹp di chuyển theo bóng lưng anh rời đi, gió lạnh vờn lên những sợi tóc đen như mực của cô, cơ thể của cô hơi co lại trong gió.

Thanh Thần mím nhẹ môi, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt trong suốt, cô ngẩng đầu, mở to mắt nhìn lên bầu trời, làm cho nước mắt chìm trong mép tóc, không thấy dấu vết.

Lãnh, nếu anh yêu người kia như vậy, mà cô ấy cũng biết điều đó, mà con quyến luyến anh như vậy.... Có phải cô nên giúp bọn họ hay không, để cho hai người sẽ được bên nhau.

Đôi tay nhỏ bé đặt lên bụng, Thanh Thần cười đau khổ: “Cực kỳ, xem ra, mẹ sẽ không rời bỏ con được... Con cũng hi vọng cha con có được hạnh phúc, đúng hay không?”

91. Chương 91: Luôn Xúc Phạm Tàn Nhẫn

Thanh Thần dựa vào trong ngực anh, lặng lẽ nhìn một bên mặt anh.

Dường như tâm tình anh đang rất vui, áo lông màu đậm, áo dệt kim bên trong đơn giản, trên chiếc mũi cao thẳng là một cặp kính đen, khiến khí chất quý tộc tao nhã của anh càng tăng thêm sắc thái thần bí.

Người đàn ông đẹp trai lạ thường như vậy, đi tới đâu cũng trở thành tiêu điểm của mọi người, hấp dẫn khiến mọi người phải liếc nhìn.

Xe dừng ở cầu tàu gần bờ biển, bàn tay nhỏ bé của Thanh Thần bị anh bọc trong lòng bàn tay anh.

Giờ phút này, nhìn qua bọn họ cực kỳ giống với một đôi yêu nhau cuồng nhiệt.

Trong gió lạnh, bọn họ chia sẻ những cái ôm với nhau, hơi thở hòa vào nhau.

Nhưng cô biết, bọn họ không phải như vậy, không tình tứ như vậy, chỉ là một đôi bởi vì thỏa thuận mà phải ở cùng một người xa lạ.

Khẽ thở dài, Thanh Thần hướng tầm mắt về phía trước.

Nghe nói, nơi này là nơi có chim sếu bay về trú đông, vừa đến mùa đông, nơi yên tĩnh thế này sẽ tràn đầy hình dáng của những con sếu.

Chim sếu cao quý xinh đẹp, thanh khiết, khi nằm khi đứng, khi bơi hoặc đi, khi bay lượn trên bầu trời, khi cắn nhau, vuốt ve nhau.

Bông tuyết xôn xao rơi đầy trời, một con chim sếu đứng ngạo nghễ, hòa cùng với cảnh sắc mù mịt, tạo ra một bức tranh lãng mạn hấp dẫn.

Trong lòng Thanh Thần có chút cảm động, Di3n/d@n-l3,quý.d0n, nếu có thể, cô cũng có thể đi về phía trước giống con chim sếu đó, nếu như người mình yêu mến, yêu thương sâu đậm, khi già có thể ôm nhau trong gió rét...

Chỉ tiếc...

Vừa lúc đó, một đôi tay to ấm áp phút chốc ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của cô.

Cô hoàn hồn, nháy nháy đôi mắt xinh đẹp nhìn gương mặt khôi ngô đang gần kề mình, sững sờ.

“Cô bé, em rất thích nơi này?” Mạc Lãnh Tiêu khẽ chạm vào cánh môi đỏ mọng của cô, thấp giọng hỏi.

Vì anh đeo mắt kính che đi những cảm xúc trong mắt, nên cô không thấy được vẻ mặt của anh, càng không đoán ra thâm ý trong lời anh nói.

“Nơi này rất đẹp, không phải sao?” Di chuyển ánh mắt sang nơi khác, cô thản nhiên trả lời, không ai không thích cái đẹp cả, tại sao cô phải ngoại lệ.

“Một khi đã như vậy, chúng ta cứ ở đây.”

Cô ngẩng ra, nâng mi mắt lên nhìn anh: “Vì... Vì sao? Anh không đi làm à?”

“Em cần nghỉ ngơi, chúng ta sống ở nơi này, cho đến lúc cơ thể em tốt hơn.” Bày ra một chút tươi cười, Mạc Lãnh Tiêu ôm lấy cô, đi tới nơi đỗ xe.

Rũ mi mắt xuống, cô cong nhẹ khóe môi, nổi chua sót trong lòng không ngừng lan ra: “Lãnh... Thật ra, anh không cần dẫn em tới chỗ này... Nếu chỉ là để em nghỉ ngơi, hãy để em ở trong nhà, là được rồi, đúng không?”

“Em muốn nói gì?” Bả vai bị anh nắm lấy, có chút đau, nhưng nỗi đau này, chẳng bằng nỗi đau trong lòng cô.

Lông mi chớp chớp như cánh bướm, cô nhìn ánh mắt giấu sau cặp kính của anh: “Anh dẫn em tới đây, cũng không phải để em nghỉ ngơi.”

Cô biết rất rõ, cô là gì trong lòng anh.

Dịu dàng như vậy, chăm sóc như vậy, quả thật, vẫn là có mục đích.

“Em biết gì chứ?” Anh nâng cằm cô lên, hơi tăng thêm sức, buộc cô đối diện với mình.

Thanh Thần hỏi một đằng, trả lời lại một nẻo, hai tay run rẩy ôm lấy cổ anh, Di3n/đ@n~l3,quý.d0n, khóe môi cười lộ vẻ tự giễu: “Cái gì em cũng không biết... Cái gì cũng không muốn biết... Nhưng mà.”

“Lãnh, em biết, anh không phải Lãnh của em, bây giờ không phải, tương lai cũng không phải, cho nên đừng dịu dàng với em, được không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ anh, giọng nói của cô run run: “Cho dù là giả, cũng đừng dịu dàng với em.”

Dịu dàng anh ban cho cô, chỉ làm trái tim vốn đã chìm đắm, lại càng chìm sâu hơn, cho dù biết rõ dịu dàng kia là thuốc độc, nhưng cô vẫn ngốc nghếch uống vào...

Khẽ cau mày một chút, Mạc Lãnh Tiêu kéo cô từ trong lòng ra, trong mắt là trêu chọc: “Cô bé, em yêu anh?”

Đừng mở mắt, Thanh Thần không dám nhìn thẳng vào đôi mắt nồng nhiệt của anh, lại càng không nghĩ sẽ trả lời vấn đề đã chắc chắn này.

Anh lại nắm chặt mặt cô, không để cô trốn tránh: “Em yêu anh?”

“...” Im lặng nhắm mắt lại, cô không nghĩ sẽ nói vấn đề này cùng anh.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngang bướng của cô, Mạc Lãnh Tiêu lạnh lùng cong môi: “Cô bé, anh chưa nói với em à, không được yêu anh.”

Tim hung hăng đau một chút, nước trong mắt không ngừng tuôn ra.

Đối với cô, anh luôn tổn thương cô như vậy.

Không được yêu anh, vì sao, anh muốn trêu chọc cô chứ?

Ngẫu nhiên gặp lúc đầu, sau đó dây dưa, căn bản là anh đoán chắc, chính là cô yêu anh, không phải sao?

Nay, cô yêu rồi, anh lại nói cho cô biết, không được yêu anh.

Nếu không muốn cô yêu, tại sao còn để ý, cô có nghĩ đến anh hay không.

Cứ mỗi lần anh không nghe được đáp án mình muốn, vẽ u ám trên mặt anh, trong mắt không chứa hờn giận, đều làm cô sinh ra ảo giác, làm cô tự mình đa tình, cho rằng có phải anh vẫn có chút để ý đến mình hay không.

Hiện tại, cô đã hiểu. Anh u ám ngay lúc đó, bất mãn ngay lúc đó, không phải bởi vì cái gì khác, mà là vì anh nóng nảy, anh lo cô không yêu anh, anh lo lắng không thấy bởi vì yêu anh, mà cô phải nhận lấy những đau khổ kia.

Anh ấy chính là yêu cô như vậy, chính là chăm sóc cô như vậy.

Yêu đến có thể trả giá tính mạng của mình, làm người dùng cơ thể thay cô ấy nhận lấy một dao, không phải anh cũng đã biết, rung động như vậy, đủ làm lay động trái tim vốn đã không kiên định của cô.

Anh yêu cô ấy như vậy, yêu đến có thể vì cô ấy mà chăm sóc một cô gái không chút liên quan nào, chỉ là muốn cô cam tâm tình nguyện cung cấp máu cho cô ta, bảo vệ tính mạng cho người anh yêu.

Anh cho cô những thứ cô cần, nhưng không cần, trước mặt người ngoài, anh cưng chiều cô như báu vật, nhưng mà, chỉ có cô biết, vật báu trong lòng anh không phải cô, mà là người phụ nữ Bạch Tử Nhược kia, anh dùng phương pháp như vậy mà gắt gao bảo vệ cô.

Nếu vì con, anh có thể dễ dàng, tàn nhẫn đâm dao vào bụng cô, cũng cười mà nói với cô, không được yên anh.

Mà cô lại ngu ngốc mang thai đứa bé, yên lặng hèn mọn ở trong góc phòng nơi mà anh không biết, cầu xin một tình yêu vĩnh viễn sẽ không thuộc về mình.

Thanh Thần gắt gao cắn môi, đẩy cơ thể anh ra.

Cô yêu anh, cũng muốn được yêu. Cho dù anh tổn thương cô như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh như trước.

Vì sao cô vẫn luyến tiếc khi thoát khỏi hoàn cảnh rõ ràng là bi kịch này?

Là anh chưa tổn thương cô đủ? Di3n/đ@n~l3,quý.d0n, Hay là, thương anh đã khắc sâu vào xương tủy, cho nên biết rõ là bị tổn hại, cô vẫn vui vẻ chịu đựng.

Ánh chiều mờ dần, chiếu vào chân trời một mảnh vàng óng ánh, phong cảnh đẹp quá, nhưng cô lại không muốn thưởng thức.

Thanh Thần giống như một pho tượng búp bê bằng gốm sứ, cười nhẹ, im lặng rơi nước mắt.

Ôm cơ thể cô, Mạc Lãnh Tiêu nhìn thấy nước mắt của cô, vẻ tuần tú tàn khốc trên mặt, nét mặt phức tạp. Từ đầu đến cuối cũng không nói câu gì, chỉ là nhẹ nhàng, dịu dàng ôm cô vào ngực mình.

Ngoài cửa sổ xe, hoa tuyết không ngừng bay xuống, không tiếng động, không phát ra hơi thở.

92. Chương 92: Đau Đớn Trong Dự Đoán.

Thanh Thần bày ra một nụ cười tươi, ở trong lòng ngực anh đưa tay với tới ngoài cửa sổ, đón lấy bông tuyết đang rơi xuống, mãi cho đến lúc tuyết tan, tay lạnh đi...

“Chúng ta quay về đi.” Đầu nhỏ thẳng dậy, nhìn anh, trong mắt tràn đầy dịu dàng: “Ông Mạc, chúng ta về đi.”

Nơi này, không có người nào nhìn thấy bọn họ, anh cũng không cần dịu dàng như bình thường với cô. Phong cảnh ở đây thật đẹp, anh không nên rảnh rỗi thưởng thức cùng cô.

Cô lạnh lùng, Mạc Lãnh Tiêu giữ vai cô, rồi nâng cằm cô lên: “Nếu ngay từ đầu, em không phản đối. Kết cục, cũng là do anh nói.”

Khóe miệng cong lên nụ cười khổ, Thanh Thần có chút mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Không còn thưởng thức cảnh đẹp nữa, Thanh Thần chỉ cảm thấy một trận đau đớn, đau đến hoảng sợ...

Cô biết, anh vẫn không chịu buông tha mình, cho dù vết thương của cô đã rất nhiều.

— — — — — Đường phân cách của cô gái mèo — — — — —

Ngày thi, Thanh Thần dậy thật sớm, cầm tập tranh, đi xuống lầu.

“Hôm nay cậu chủ tiện đường muốn đưa cô đến trường để thi...Cô... Bọn họ thân mật như vậy, nhưng tôi hiểu, trong lòng cậu chủ vẫn có cô, nếu không phải tiện nhân kia quấy lấy cậu ấy...”

Mẹ Từ đứng ở ngã rẽ cầu thang, tiếng nói trong góc phòng khách từ từ truyền đến.

Đôi mắt hơi ảm đạm một chút, Thanh Thần cố ý cố ý bước nhanh xuống cầu thang: “Mẹ Từ, Dịch Hàn đến sao?”

“Cô Mộ.” Mẹ Từ vội vàng cúp điện thoại, bà hơi kích động nhìn về mặt thần nhiên của Thanh Thần: “Cậu chủ đã ra khỏi nhà, cậu ấy nói chờ cô trong xe...”

“Cảm ơn.” Cô gật gật đầu, không nhìn thấy ánh mắt không mấy thiện cảm của người kia, nhanh chóng rời khỏi phòng khách.

— ———Đường phân cách của cô gái mèo — ———

Thanh Thần tựa đầu vào cửa kính xe, ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Tuyết đã rơi mấy ngày rồi, dường như không muốn dừng lại.

Nhưng cũng tốt, cô thích tuyết, thích yên tĩnh như vậy.

Chỉ là cô không biết, mùa đông năm sau, cô sẽ làm sao? Sẽ có bộ dáng như thế nào với anh...

Thanh Thần thở dài, lấy lại tinh thần, xe đã đứng ở trước trường học, cô quay đầu nhìn người đàn ông khiêng ghế kia.

Mạc Lãnh Tiêu cũng nhìn cô, nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười: “Không muốn xuống xe à?”

Cởi bỏ dây an toàn, Thanh Thần đẩy cửa xe, tay lại bị giữ chặt, thật bất ngờ, môi kia lại đáp xuống.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nhận lấy ngọt ngào anh dành cho.

Mãi cho đến khi nụ hôn kết thúc, cô mới xuống xe, gật đầu với anh: “Em vào đây.”

Mới vừa đi tới trường, Thanh Thần dừng chân.

“Không được rồi, tập tranh còn để trên xe.” Cô thở dài, nhanh chóng đi đến chỗ xe đang đậu, hi vọng anh vẫn chưa đi, nếu không có thể gặp rắc rối...

Xe thể thao màu đen xuất hiện trong mắt cô, Thanh Thần vui sướng, bước nhanh hơn.

Nhưng vừa đi được vài bước, cô liền ngây người.

Ở phía trước, Mạc Lãnh Tiêu kéo tay Bạch Tử Nhược, vội vàng đi đến bên vườn hoa.

Nhìn theo bóng lưng của họ, Thanh Thần hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn bước tới.

Vừa đi, cô vừa tự giễu lắc đầu.

Mộ Thanh Thần, cô muốn làm gì chứ?

Biết rất rõ, bỏ qua đi, nhưng lại làm cho bản thân đau lòng hơn, khó chịu hơn, cô theo sau họ, làm gì chứ?

Vườn hoa vào mùa đông, vốn không có nhiều người, hơn nữa lại là ngày thi, nên vườn hoa vốn vắng vẻ, càng toát ra sự tiêu điều.

Đứng trước vườn hoa, Thanh Thần đảo mắt nhìn chung quanh một vòng, không thấy được người muốn tìm, cô thở dài, vừa định rời đi, chợt nghe một giọng nói quen thuộc.

“Bạch Tử Nhược, em là kẻ lừa dối, em dám nói không nhớ anh à? Em dám nói không nhớ anh chút nào sao?”

Thanh Thần nhanh chóng trốn sau cây đại thụ gần đó, nhìn người phía trước đang đưa lưng về phía mình.

Tim miễn cưỡng đau đớn.

Cơ thể Mạc Lãnh Tiêu cao lớn, che lấy trên người Bạch Tử Nhược, dường như rất mạnh mẽ, đặt cô lên cây cổ thụ chắc chắn kia.

“Anh tránh ra, tránh ra... Em không nhớ anh, một chút cũng không nhớ anh...” Bạch Tử Nhược đánh người đàn ông trước mặt, giọng nói mang theo giọng mũi đậm đặc.

“Em không nghĩ đến anh? Vậy tại sao ở trong đây? Không nhớ anh, nhìn anh hôn Thanh Thần, tại sao lại khóc?” Mạc Lãnh Tiêu uất hận nói, cũng mang theo sự khiêu khích.

“Em không có...”

“Không có? Không có cái gì? Không nhớ anh, hay không rơi nước mắt?” Bàn tay to dịu dàng lau đi nước mắt hai bên gò má, giọng nói của Mạc Lãnh Tiêu tràn đầy nỗi không đành lòng. “Bạch Tử Nhược, nói cho anh biết, đây là gì?”

“Em, em... Là bụi bay vào mắt thôi, không được sao?” Bàn tay nhỏ bé không ngừng lau đi nước mắt trên mặt, giọng nói mang theo sự hồ hững thản nhiên.

Mạc Lãnh Tiêu đặt tay cô lên tim mình, hôn trên gương mặt đầy nước mắt, giọng nói trầm xuống, mang theo vẻ hết sức cưng chiều: “Tiểu Nhược, trong khoảng thời gian này, em còn chưa quyết định sao? Vẫn muốn rời bỏ anh sao?”

“Em, em không biết anh đang nói gì, em không biết!”

“Không biết sao? Không phải mỗi ngày mẹ Từ đều thông báo với em, em còn nói không biết sao?” Anh cười xấu xa, nâng cằm cô lên: “Nói anh biết, có đau lòng không?”

Đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào hai người phía trước đang nói chuyện thân mật, cả người Thanh Thần ngã ngồi trên mặt đất lạnh như băng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tái nhợt...

Thì ra, người xem vở kịch này, là Tiểu Nhược của anh, Tử Nhược, Bạch Tử Nhược.

Tất cả mọi chuyện đều vì cô.

Nước mắt trong mắt liền rơi ra, khóe miệng Thanh Thần hơi cong lên.

Hóa ra, ngay cả sự dịu dàng giả vờ kia, cũng là mượn cô để truyền lại cho Tiểu Nhược của anh.

“Anh...Anh... Anh cũng biết?” Tử Nhược ngạc nhiên nhìn anh: “Anh, vậy hai người... Mọi chuyện hai người làm...”

Đều là giả!

Thanh Thần ở một bên, thay anh trả lời.

Tim đau đớn vô cùng!

“Anh... Mạc Lãnh Tiêu, sao có thể như vậy!” Đôi bàn tay trắng nõn không ngừng đánh vào ngực anh, nước mắt khô rơi, vẻ mặt kia thật động lòng người: “Anh thật quá đáng, anh cố ý, đúng hay không? Anh cố ý tìm cô ấy, cố ý trước mặt em... Làm sao anh có thể như vậy? Sao có thể đối xử với em như vậy chứ!”

Mạc Lãnh Tiêu nhìn chằm chằm vào mắt cô, trong mắt anh có chút bất đắc dĩ: “Tiểu Nhược, em để ý sao? Em để ý anh đang ở cùng ai sao? Em để ý anh ngủ bên cạnh ai sao? Em để ý người trong lòng anh là ai à?”

“Anh... Rõ ràng, đã có vị hôn thê, vì sao còn muốn trêu chọc em... Trong lòng anh có cô ấy, cưng chiều cô ấy như vậy, thương cô ấy như vậy, làm gì còn muốn giữ em, anh biết rõ, bệnh của em...”

“A...” Cô nói chưa xong, đôi môi hồng đã bị người đàn ông kia cúi đầu bá đạo chặn lại.

93. Chương 93: Thể Xác Và Tinh Thần Đầu Một Mỗi.

Ánh mắt ngây dại nhìn chằm chằm phía trước, Thanh Thần muốn rời khỏi nơi này, nhưng không có cách nào đứng dậy, muốn đứng dậy chạy đi, nhưng vẫn cứ đứng đó nhìn.

Nhìn bọn họ ôm nhau điên cuồng, hôn môi kịch liệt, nước mắt trong đôi mắt kia giống như nước vỡ đê, rốt cuộc cũng không ngăn được...

Bàn tay nhỏ bé chống trên mặt đất, cố gắng đứng lên, bất chấp đầu óc choáng váng, Thanh Thần xoay người đi đến trường.

Cô còn có một cuộc thi, cô muốn thi đỗ, không thể dừng lại ở đây lâu được.

Cô ngửa đầu, hít từng ngụm không khí, những đau đớn không ngớt trong lòng liền dịu đi.

Lãnh, hạnh phúc của anh, đã về với anh, em đây có phải nên im lặng rời đi hay không, rời khỏi tầm mắt của hai người, vĩnh viễn rời xa?

Bước chân hỗn loạn, Thanh Thần giống như người bị lấy mất linh hồn, không còn ý thức.

“Tránh ra, buông ra...”

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng la của người đàn ông, cô xoay người, còn không kịp nhìn thấy rõ chuyện gì, cảm thấy lạnh như băng, hung hăng chạm phải mình.

Dường như lúc cơ thể bị va chạm đã không chống đỡ nổi mà té trên mặt đất.

Đau đớn kia, tất cả đều đến ở từng nơi trong cơ thể.

“A... Trời ơi...”

Nam sinh lái xe nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, kích động nhảy xuống xe, chạy tới trước người cô: “Cô, cô có sao không? Tôi, tôi...”

“Thanh Thần...”

Giọng nói quen thuộc bay vào tai cô, giây tiếp theo, cơ thể cô đã rơi vào một cái ôm quen thuộc: “Thanh Thần, Thanh Thần... Cậu làm sao vậy...”

“Khả Nhân.” Thanh Thần cong khóe miệng, nhìn Tiết Khả Nhân đang lo lắng, khẽ cười.

Thanh Thần cố gắng ngẩng đầu lên, không để nước mắt tràn ra, một mình chịu đựng đau đớn bứt rứt: “Tôi không có chuyện gì đâu.”

Cô cảm thấy đau, đau quá, thật sự đau lắm.

Cơ thể rất đau, tim cũng rất đau. Cô muốn khóc, nhưng không dám khóc, cũng không thể khóc.

Thanh Thần vẫn không khóc, nhưng Tiết Khả Nhân ở trước người cô lại rơi nước mắt.

Cô nhìn thấy, nhìn thấy hai người kia ở trong vườn hoa, chỉ dù Thanh Thần không nhắc tới người phụ nữ kia với cô, nhưng cô cũng biết một ít.

Người phụ nữ đó, chính là chủ nhân của biệt thự bệnh viện Tư Khắc, chính là người phụ nữ khiến Mạc Lãnh Tiêu không hề liếc mắt đến người con gái khác như lời đồn.

Nhìn giữa hai chân Thanh Thần có máu đỏ tươi, mà cô ấy lại nắm tay cô, cười dịu dàng.

Cô biết, nhất định cô ấy đau vô cùng.

Tiết Khả Nhân chớp mắt không ngừng, Thanh Thần, cô chờ mong đứa nhỏ sinh ra như vậy, muốn chào đón đứa nhỏ như vậy.

Nếu... Đứa nhỏ mất đi, cô ấy...

Cho dù lúc này, cô còn đang cười, nhưng mà nụ cười đó, lạnh nhạt đến nỗi khiến người ta đau lòng. Dường như trong mắt cô đã không có, cao ngạo trên vầng trán cũng không có.

“Thanh Thần, đừng sợ, tớ đưa cậu đến bệnh viện.” Tiết Khả Nhân không nói được gì nữa, cổ họng nghẹn ngào đến không thể nói được.

“Tiết Khả Nhân,” Nguyễn Hoài Viễn theo đám người đi tới, nhìn thấy cảnh trước mắt, cũng sợ ngây người: “Các cậu, các cậu...”

“Hoài Viễn, nhanh lên, nhanh đưa Thanh Thần đến bệnh viện.”

“Kêu xe cứu thương, các người mau gọi xe cứu thương đi...” Tiết Khả Nhân khóc lớn, ôm thật chặt cơ thể đang run lên của Thanh Thần.

Máu nhuộm đỏ tuyết trên mặt đất, Nguyễn Hoài Viễn biến sắc: “Tiết Khả Nhân, mẹ nó, sao cô không nói sớm.”

Tiết Khả Nhân ôm Thanh Thần rơi nước mắt, không ngừng khóc: “Không sao cả, Thanh Thần không sao cả... Cậu đừng sợ...”

“Đừng khóc...” Thanh Thần nhẹ nhàng đưa tay lên, cô muốn lau đi nước mắt trên mặt Khả Nhân, nhưng cơ thể không có một chút lực nào: “Tiết Khả Nhân, xin cậu, tớ muốn có đứa bé... Xin cậu...”

Giọng nói run run bất lực, nước mắt trượt dài xuống hai má: “Cực kỳ, đừng rời xa mẹ...”

Tiết Khả Nhân ôm cô vào lòng, không ngừng gật đầu, không nói được câu nào.

“Tránh ra.” Đẩy Tiết Khả Nhân ra, Nguyễn Hoài Viễn ôm Thanh Thần chạy ra khỏi trường, đứng ở bên đường, chờ lái xe tới, nhưng lại bị một chiếc xe màu đen phóng tới cản đường.

Dịch Hàn cùng Lâm Sách vừa xuống xe, nhìn thấy tình huống trước mặt đều ngây ngẩn cả người.

“Cậu...” Theo Nguyễn Hoài Viễn ôm Thanh Thần trong lòng, Dịch Hàn nhanh chóng lên xe.

“Dịch Hàn...” Tiết Khả Nhân lôi tay anh không ngừng khóc: “Tớ biết, tớ biết cậu rất tốt với Thanh Thần, cầu xin cậu, cậu cứu cậu ấy đi... Cứu con của cậu ấy...”

“Lâm Sách, cô ấy làm sao vậy?” Mạc Lãnh Duệ đi vào cửa trường học, cau mày hỏi, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

“Đưa cô ấy đi bệnh viện, cô ấy... sảy thai.”

Mọi người nhanh chóng lên xe rời đi, không khí im lặng trong xe khiến mọi người cảm thấy vô cùng áp lực.

“Lâm Sách...” Thanh Thần dựa vào lòng Dịch Hàn, trên mặt không có một tia máu: “Tôi biết, anh rất lợi hại, van xin anh, cứu con tôi, tôi muốn con tôi...”

“Câm miệng!” Lâm Sách hung dữ mở miệng, trong mắt nổi lên tia không đành lòng: “Mẹ Thanh Thần, không muốn chết thì ngậm miệng lại cho tôi.”

Đôi mắt đào hoa mất đi sự ảm áp của ngày xưa, Lâm Sách nhìn Mạc Lãnh Duệ, thờ ơ mở miệng: “Gọi điện thoại cho Diên Thần, bảo anh ta đi đến bệnh viện.”

— — — — — Đường phân cách của cô gái mèo — — — — —

“Hoài Viễn, cậu nói, Thanh Thần không có việc gì chứ, cậu ấy cùng đứa bé sẽ không có chuyện gì, đúng không?”

Ngoài hành lang bệnh viện, Tiết Khả Nhân dựa vào lòng Nguyễn Hoài Viễn, sớm đã khóc không thành tiếng: “Cậu ấy muốn đứa bé như vậy, làm sao có thể... Ô ô...”

Nghiêng ngả lão đạo chạy đến bên người Lâm Sách, Tiết Khả Nhân lôi kéo ống tay áo anh: “Thanh Thần nói, anh rất lợi hại, anh là bác sĩ phải không? Anh đi nói cho mọi người biết, bảo họ cứu Thanh Thần, cứu đứa bé của cậu ấy đi!”

Lâm Sách nhíu mày lại, trong mắt là một mảng nặng nề.

Anh đi tìm Mạc Lãnh Tiêu, người giúp việc nói anh đưa Thanh Thần đi học, chính là anh muốn nói cho cậu ta biết, đừng làm tổn thương cô ấy nữa, cùng đừng nghĩ đến...

Anh đã tới chậm, thương tổn của cô, vẫn xuất hiện...

94. Chương 94: Không Còn Đứa Bé.

“Cô ấy... Thế nào rồi?” Giọng nói hỗn hển tràn đầy lo lắng, ánh mắt có vẻ mê loạn, qua một lúc lâu, nước mắt mới rơi trên gương mặt tái nhợt.

Đôi mắt đẹp lạnh như băng đảo qua, trong ánh mắt mang theo nỗi đau đớn thương xót, đôi bàn tay to cố gắng kìm chế không xoa lên gương mặt lạnh lẽo của cô.

“Đứa bé không còn nữa.” Mạc Lãnh Duệ im lặng một lúc lâu mới mở miệng nhẹ giọng nói, đôi mắt vẫn dừng trên người đàn ông trước mặt, rõ ràng anh nhìn thấy, trong mắt người kia, xuất hiện vẻ đau khổ.

“Diễn...” Vừa định mở miệng, Mạc Lãnh Duệ lại im lặng, thở dài.

Người đàn ông khô ngô hết mức như vậy, anh ta, chính là người anh em tốt mười lăm năm của anh – Diễn Thần. Người đàn ông làm mọi chuyện đều suôn sẻ như vậy, chỉ có chuyện vướng vào Mộ Thanh Thần sẽ đánh mất sự bình tĩnh.

Mộ Thanh Thần đau đớn, anh còn đau đớn hơn trăm ngàn lần!

Là một người tài giỏi không để chuyện cá nhân ảnh hưởng đến việc chung. Nhưng mà chỉ cần nhận được một cú điện thoại, ngay cả áo khoác anh cũng không kịp mặc, liền chạy tới bên cạnh cô.

Mộ Thanh Thần, Diễn Thần còn sống là còn ý nghĩa.

“Mạc Lãnh Tiêu đâu?” Đôi mắt lạnh lùng đảo qua chỗ Mạc Lãnh Duệ, Diễn Thần cần một câu trả lời.

Mạc Lãnh Duệ sờ sờ mũi, cảm thấy bản thân thế nào cũng không phải con người: “Anh nhìn tôi như vậy làm gì, tôi không biết gì cả, không liên quan đến tôi.”

Tuy rằng, chuyện này là do anh trai làm, nhưng thật sự không liên quan đến chuyện của anh là được rồi.

Tiết Khả Nhân nhìn thoáng qua vẻ mặt xa lạ của người đàn ông, bộ dạng vô cùng tuần tú, cô không thể dùng từ ngữ nào để miêu tả.

Cô chỉ có thể nói, mỗi một nơi trên người anh đều cực kỳ tinh xảo, có thể làm cho mỗi người nhìn thấy, đều không thể nào quên.

Khí chất trên người anh khiến người ta dễ dàng say mê, tao nhã nhưng lạnh lùng, cao ngạo, thuần khiết... Tóm lại, phức tạp lại thần bí, lóa mắt lại tuyệt trần.

Đàn ông như vậy, quá mức xuất sắc, quá mức khiến cho người ta... Cô nghĩ, chắc hẳn là không một người phụ nữ nào có thể chống lại sức hấp dẫn của anh?

Hơn nữa, ánh mắt anh nhìn Thanh Thần thật dịu dàng, dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước.

Nhìn vẻ mặt anh, dường như anh và Thanh Thần quen biết đã lâu.

Bọn họ, là bạn bè sao? Không, không, ánh mắt kia, không có khả năng là bạn bè bình thường, vậy anh... là người yêu mến Thanh Thần sao?

Cũng không đúng, nếu Thanh Thần có người yêu mến hơn người như vậy, hẳn là sẽ nói cho cô biết! Nhưng cho tới bây giờ Thanh Thần chưa nhắc tới người này.

Bọn họ... Rốt cuộc có quan hệ gì?

Tiết Khả Nhân ngo ngắc nhìn anh, nhìn anh ngồi trên giường bệnh, dịu dàng vén sợi tóc trên trán của Thanh Thần, vẻ mặt chú tâm như vậy, ánh mắt nồng nàn như vậy.

Đôi mắt sâu thẳm nhìn nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Thanh Thần, ngón tay dịu dàng yêu thương lướt vuốt ve mặt cô, Diễn Thần cảm thấy, tim anh đóng băng nhiều năm như vậy, nhưng cứ quyết liệt, từ từ hòa tan, từ từ nảy sinh ra tình yêu kia.

Ánh mắt của cô, ánh mắt thuần khiết không một tia tạp chất, ánh mắt tràn đầy ánh sáng mặt trời rực rỡ, khiến ngọn lửa tình yêu nhen nhóm trong anh.

Nhưng dù đã tìm được đối tượng, mặc dù Diễm Thần có yêu cô đến chết, anh cũng chỉ có thể bảo vệ cô, thương cô, chăm sóc cho cô, cưng chiều cô, nhưng không thể bên cạnh cô, có được cô!

Lúc cô chạm vào cuộc sống của anh, tất cả mọi chuyện, đã có một kết cục định sẵn.

— —Đường phân cách của cô gái mèo— ——— ——— —

Thuốc khử trùng có chút khó chịu.

Thanh Thần chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là một màu trắng không có sức sống.

Cô ở bệnh viện sao?

Ánh mắt mê man di chuyển, dừng tại người bên giường bệnh, cô hơi ngẩn ra.

Người đàn ông này... Ánh mắt của anh thật đen, dường như được rửa qua màu đen của thủy tinh, nhìn thật đẹp, mũi cao đẹp mắt, bờ môi tuy hơi nhợt nhạt, nhưng cũng cuốn hút...

Anh là người rất sạch sẽ, anh mặc quần áo màu trắng, anh cũng là người tao nhã, cho dù không chuyển động, cũng nhìn thấy được anh là người có trình độ cao.

Người đàn ông này, cô đã gặp qua, nhưng, vì sao anh...

“Thanh Thần, cậu tỉnh rồi... Rốt cuộc cậu cũng tỉnh!” Tiết Khả Nhân đứng ở bên cạnh vội vàng chạy tới.

Người đàn ông bên giường không nói gì, chỉ dùng ánh mắt dịu dàng âm u nhìn cô.

“Anh ấy... Vì sao anh ấy lại ở đây?” Tiếng nói rõ ràng êm tai vang lên, Thanh Thần nhìn về phía Tiết Khả Nhân.

“Ách, cậu không biết anh ấy à?”

Tiết Khả Nhân mở to mắt nhìn, ánh mắt không ngừng chuyển động trên gương mặt hai người.

Nhìn bộ dáng của Diễm Thần, cô còn tưởng là bọn họ quen nhau, nhưng với phản ứng của Thanh Thần, phản ứng đó... Bọn họ không biết nhau sao?

Đây là, chuyện gì xảy ra vậy?

“Tớ, tớ cũng không biết, hình như anh ấy biết cậu đó.” Tiết Khả Nhân sờ sờ đầu, mơ hồ.

“Tôi...” Ánh mắt Thanh Thần dừng trên người đàn ông, cô hít hít mũi: “Anh, làm sao có thể...”

Người đàn ông này, cô không biết, nhưng mà, hình như gặp qua rồi.

Chính là lúc cô chụp hình, ở trên đường cái, là anh cứu cô.

Cô nhớ rõ, lúc anh rời đi, đưa cho cô một con hạc.

Ngoại trừ lần gặp đó, bọn họ chưa từng gặp lại, càng không tính là biết nhau.

Lời nói của Thanh Thần làm cho ánh mắt Diễm Thần mang theo chút mất mát, anh nhìn cô một lúc lâu, rồi nở nụ cười dịu dàng với cô: “Diễm Thần.”

Nụ cười kia, khiến Thanh Thần ngây ngẩn cả người.

Bởi vì trong nụ cười của anh, cô nhìn thấy giống như mùa xuân về muôn hoa đua nở, nhìn thấy được bờ biển rộng lớn, thấy được mặt hồ nước yên tĩnh.

Hít hít mũi, Thanh Thần phóng to tầm mắt: “Anh, anh là Diễm Thần?”

Chính là người có trình độ cao nhất trong giới thượng lưu trẻ tuổi, được khen là người có thiên phú về tranh sơn dầu?

Tiết Khả Nhân cũng cả kinh há to miệng, cũng học nghệ thuật, đương nhiên cô biết cái tên Diễm Thần có ý nghĩa thế nào, càng biết rõ, đó chính là thần tượng duy nhất từ trước tới nay của Thanh Thần!

“Tại sao anh lại ở đây?” Thanh Thần nâng hàng mi dày lên nhìn anh, cô biết anh, nhưng là, bọn họ cũng không nhận ra.

Vì sao hai lần, anh đều xuất hiện bên cạnh cô? Là trùng hợp, hay là...

“Mạc Lãnh Duệ, nói cho tôi biết, cậu ta đến bệnh viện chưa.” Tiếng nói hơi khàn khàn, anh ngồi ở chỗ cũ nhìn cô, không làm gì cả.

Tim cô đập mạnh, bàn tay nhỏ bé tự nhiên chụp lên trên bụng phẳng của mình.

Sắc mặt vốn tái nhợt, bây giờ không còn giọt máu nào, Thanh Thần thu ánh mắt lại, trong nháy mắt bỗng tối tăm đi: “Con của tôi, đã không còn...”

Tuy cô nói lí nhí, nhưng tầm mắt lại ở trên mặt của Tiết Khả Nhân. Cho dù đoán được kết quả, nhưng cô chờ, chờ Tiết Khả Nhân cho mình một đáp án chính xác.

Tiết Khả Nhân cúi đầu, nhắm mắt vuốt cằm: “Ừ, đứa nhỏ không còn.”

Đứa nhỏ, đã không còn. Đứa nhỏ, thật sự không còn nữa.

Có được câu trả lời của Tiết Khả Nhân, Thanh Thần không biết trong phút chốc mình đã trải qua điều gì.

Cô chỉ cảm thấy sự kinh khủng từ bốn phương tám hướng kéo tới, dứt khoát cắn nuốt cô.

Đau đớn kia, xót thương kia, tuyệt vọng kia, mười tám năm qua cô chưa từng trải qua, tầng tầng lớp lớp bao lấy cô, một ngum rồi một ngum cắn lấy máu thịt trên cơ thể cô.

Lòng ngực tràn ra từng đợt ớn lạnh, chiếm lấy từng tia hy vọng của cô.

Cơ thể Thanh Thần cứng ngắc, cô nằm trên giường, trước mắt là một mảnh tối tăm.

Lúc này đây, đối mặt với sự thật nghiêm khắc tàn nhẫn như vậy, thậm chí ngay cả trốn, cô cũng không thể chạy thoát được.

Cô nghĩ, mình giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Không khóc, không ảm ỉ, không oán không hận, mặc bản thân không ngừng rơi xuống.

Đã sớm biết, thế giới của cô, không phải là truyện cổ tích, không phải là mộng đẹp có thể nảy mầm.

Nhưng người kia, lại cho cô hi vọng, lúc cô sắp sụp đổ, anh lại cho cô mảnh đất, để cô gieo mầm hy vọng xuống đó.

Cô ở tại cảnh trong mơ mà anh cho, quy định phạm vi hoạt động, cùng đợi, hy vọng xa vời, ánh mắt của anh có thể ngưng lại trên người cô, cho dù là một giây.

Nhưng mà, anh không như vậy, ngay cả liếc nhìn cô, anh cũng không làm, bởi vì trong lòng anh chỉ có Tiểu Nhược.

Cô không yêu cầu xa vời, thật sự không yêu cầu xa vời, cô chỉ muốn đứa nhỏ của bọn họ, cô khát khao như vậy, khát vọng như vậy... Nhưng...

Thanh Thần nhắm mắt lại, muốn từ chối sự thật.

Có lẽ, số phận của cô, nhất định là cô đơn. Không có một người có thể chăm sóc cho cô lúc mưa gió, có cô, có thể có, tốt nhất là, vĩnh viễn chỉ một mình cô.

“Thanh Thần...” Tiết Khả Nhân mở miệng, trong lòng dâng lên nỗi lo sợ: “Cậu đừng như vậy...”

Cô vẫn không nói lời nào, chỉ từ từ nhắm hai mắt lại, im lặng.

“Thanh Thần...” Tiết Khả Nhân lôi kéo tay cô, mũi cay xè: “Cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng giấu trong lòng, xin cậu đó, được không?”

— — Đường phân cách của cô gái mèo— — — — —

Thanh Thần lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt dịu dàng bị phủ bởi một tầng khói nhẹ, ánh mắt mờ mịt.

Cả một ngày, Diễm Thần lẳng lặng ở bên cạnh cô, cô không nói lời nào, anh cũng không mở miệng.

Anh chưa từng quấy rầy cô, cũng không rời đi.

“Thanh Thần, cậu muốn ăn gì? Không ăn lâu như vậy, chắc chắn sẽ đói bụng...” Tiết Khả Nhân tươi cười, nói chuyện với cô: “Cậu nói cho tớ biết, muốn ăn gì, tớ đi mua cho.”

Nhưng cô vẫn im lặng, cũng lười cử động.

“Thanh Thần...”

Tiết Khả Nhân nóng nảy, mũi cay cay, do dự chốc lát, lặng lẽ đi ra, đi ra đường mua thức ăn cho bọn họ.

Im lặng của cô khiến trong lòng Diễm Thần xuất hiện một chút sợ hãi.

Từ trước đến nay anh luôn bình tĩnh, giờ cũng hoảng hốt.

Anh đi tới bên cạnh cô, bắt cô ngồi dậy.

Nhưng cô dùng ánh mắt trong suốt nhìn anh, không tức giận, cũng không nói gì.

“Thanh Thần, em, các em còn trẻ, về sau còn có thể có con.”

Khóe miệng cô mang nét giễu cợt, về sau? Về sau...

Đã không có, không có về sau. Bọn họ không có về sau, không có về sau nữa.

Nụ cười kia khiến tim Diễm Thần co rút đau đớn.

Nhìn vào mắt cô một lúc lâu, anh buông đôi bàn tay to đang nắm lấy bả vai cô, chậm rãi đi ra khỏi phòng bệnh.

Anh hiểu cô, anh hiểu cô đang nghĩ gì.

Cô cần thời gian, cần không gian.

Để cô một mình yên tĩnh một chút. Suy nghĩ cẩn thận, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Nghe thấy tiếng đóng cửa truyền đến.

Thanh Thần nhìn cảnh ngoài cửa sổ trắng như tuyết, trong lòng một mảnh yên tĩnh.

Con yêu, xin lỗi, xin lỗi con.

Đôi mắt kia như khô cạn, cho dù cô đau lòng đến hít thở không thông, nước mắt vẫn không thể nào chảy ra được. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); } ->

95. Chương 95: Chương 95

Đi trên hành lang bệnh viện, tâm trạng Thanh Thần vô cùng bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh đến mức quá đáng.

“Này, Hải Đế, soái ca thâm tình kia, tại sao gần đây không xuất hiện ở bệnh viện nhỉ?”

Cô y tá bên cạnh buồn chuyện mới xảy ra trong bệnh viện.

“Cô còn không biết đúng không? Nghe nói, bạn gái của anh ta đã tỉnh lại, anh ta còn chạy tới bệnh viện làm gì nữa?”

“A, thật sao? Thật vậy à? Không phải người phụ nữ đó đã hôn mê năm năm sao? Không ngờ lại tỉnh lại...”

“Là thế này, nghe nói soái ca kia đã suy nghĩ rất nhiều biện pháp, các cô không biết đâu, biệt thự đằng sau bệnh viện của chúng ta, chính là của người đàn ông kia xây dựng cho người yêu đó!” Giọng nói của nữ y tá mang theo vẻ hâm mộ vô cùng.

“Cái gì chứ, vốn là bạn gái của anh ta rất ít đến bệnh viện của chúng ta, vậy mà cũng ở trong này xây dựng biệt thự... Quá khoa trương...”

“Không chỉ thế, anh nghe nói, mỗi khi đến bệnh viện nổi tiếng nào, anh ta cũng đều xây phòng riêng cho bạn gái.”

Tim âm ỉ đau đốn.

Sắc mặt Thanh Thần hơi tái đi, nhưng vẫn bước về phía trước, không vì những câu nói bên tai kia mà dừng lại.

Những tin tức này, đương nhiên không xa lạ với cô, thậm chí so với mấy cô gái kia cô còn hiểu rõ hơn.

Cô hiểu soái ca thâm tình trong lời nói của những cô gái kia chính là Mạc Lãnh Tiêu, mà bạn gái của anh ta, người phụ nữ hôn mê năm năm, tất nhiên là người yêu của anh ta – Bạch Tử Nhược.

Suốt năm năm, anh ở bên cạnh cô ấy, một tắc cũng không rời.

Vậy mà giờ thì sao, lúc nào trong tầm mắt của anh lại xuất hiện hình ảnh của cô?

Cô thở dài, khoe miệng nâng lên thành nụ cười gượng gạo.

Mộ Thanh Thần, lúc này, tại sao cô còn cảm thấy đau lòng, tại sao cô không cảm nhận được lối thoát?

Diễn Thần lẳng lặng theo sau cô, không xa không gần, im lặng đi theo.

Lời nói kia, đương nhiên không tránh được đến tai anh, ánh mắt kia mang theo yêu thương luyến tiếc.

Nghe thấy mấy lời đồn đại này, chỉ sợ lòng cô lại đau thôi.

Chẳng qua, Diễn Thần, mặc dù anh nguyện vì cô mà tiêu tiền như nước không mảy may nhú mảy, nhưng lúc này, cô đau lòng, anh có thể vì cô làm gì chứ?

Rốt cuộc phải làm thế nào, anh mới có thể xóa đi nỗi ưu tư trên trán cô, làm lành đi vết thương trong lòng cô?

Thanh Thần im lặng như vậy, thật sự khiến anh lo sợ.

Thà rằng cô khóc một lúc, ồn ào một lúc, rồi tỉnh dậy, thì tốt rồi.

Nhưng cô cố bình tĩnh, nét mặt bình thản ấy khiến anh không yên tâm.

Anh sợ, sợ nhìn thấy trong mắt cô sự mờ mịt cùng bất lực.

Bình thường, cô ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy bọn họ bên cạnh nhau, trong mắt hiện lên sự sợ hãi, anh đều thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt của cô, cẩn thận như vậy, thậm chí không biết nên đặt ở đâu.

Anh biết, cô sợ, cô sợ đau đốn.

Cô như vậy, cũng làm anh sợ hãi.

Lo gì chứ, thậm chí so với lúc cô ở trên đường cái, có một lần nhìn chính mình, trong mắt toát ra sự xa lạ, còn khiến anh sợ hãi hơn.

Nhìn bóng dáng xinh đẹp từ từ bước vào trong thang máy, Diễn Thần nhắm mắt lại, đau xót trên vầng trán dường như càng sâu hơn.

Đau thương kia dường như đã tồn tại trong tim anh mấy ngàn năm.

Thanh Thần, nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn anh làm thế nào mới được đây?

— — — — —Đường phân cách của cô gái mèo — — — — —

Thang máy ngừng, ngừng ở tầng lầu mà cô muốn tới.

Nơi Thanh Thần tới là phòng kiểm tra trẻ sơ sinh, cô đứng sau cửa thủy tinh, hai tay lạnh như băng dán trên kính, đôi mắt đẹp nhìn một vòng những đứa trẻ vừa mới sinh.

Tại sao bọn chúng lại nhỏ như vậy, đáng yêu như vậy, tay kia mập mạp, quả thật rất đáng yêu.

Khóe miệng gợi lên một nụ cười tươi ngọt ngào, đôi mắt đẹp trong suốt, ánh mắt của cô thỏa mãn như vậy, lúc này nhìn cô giống như một đứa nhỏ.

Diễn Thần đứng cạnh cô, nụ cười của cô đâm vào tim anh, đau đến khó chịu.

Nhìn thấy trong mắt cô chốc lát phấn khởi, chốc lát mất mát, chốc lát lại cô đơn... Mỗi một nét mặt đều cực kỳ giống với đứa bé không tìm thấy nhà mình.

Diễn Thần không tự chủ được đi về phía cô, anh dịu dàng ôm cô vào lòng, im lặng thở dài, thương tiếc che mắt của cô, “Đừng như vậy, Thanh Thần...”

Cơ thể cô khẽ run lên, ngẩng đầu, cơ thể rơi vào đôi mắt sâu thăm thẳm u ám của anh.

Dịu dàng trong đôi mắt kia, quá mức chói lọi, làm cho cô bị lún sâu vào.

Thanh Thần cắn môi, nhanh chóng chuyển tầm mắt đến chỗ khác, không để bản thân có cơ hội nhìn thấy sự dịu dàng lạnh thấu xương kia.

Cô còn nhớ rõ, trong mắt Mạc Lãnh Tiêu, cũng từng xuất hiện vẻ mặt như vậy.

Về mặt đó khiến cô động lòng, khiến cô lún sâu, cho nên... Cô từng bước sai lầm, từng bước bị thương, mãi cho đến hôm nay...

Dịu dàng kia, cô khắc cốt ghi tâm như trước.

Chẳng qua, dịu dàng kia thuộc về người khác, dịu dàng kia cũng làm tổn thương chính mình.

Bây giờ, cô đã hiểu, nhưng khi hiểu được thì đã quá muộn.

Tim đã không còn nữa, cho dù đau đến mệt mỏi, cũng không thể hối hận.

Bây giờ còn lại trong cô chỉ là một trái tim đã bị tan vỡ không còn nguyên vẹn, cơ thể mệt mỏi không chịu nổi.

Diễn Thần, người đàn ông xa lạ này, cứ âm thầm dịu dàng cưng chiều cô, anh cứ ở bên cạnh chăm sóc cô như vậy, suốt ba ngày chưa từng rời đi.

Đương nhiên cô biết, điều đó có nghĩa thế nào.

Chẳng qua, tất cả chuyện này, thật hay giả đều tốt cả, khi cô đã chạm vào thì sẽ không thể rời khỏi, cô sợ, thật sự sợ.

Cô khẽ cắn môi hồng, đôi mắt trong veo nhìn chăm chú vào người đàn ông khôi ngô lạ thường kia, bàn tay nhỏ bé không tìm thấy vết dằn anh ra.

Trong lòng Diễn Thần căng thẳng, vòng tay ôm cô càng tăng thêm lực: “Thanh Thần, đừng né tránh anh.”

“Không phải như em nghĩ, không cần sợ anh, cũng không cần trốn tránh anh.” Giọng nói kia có chút sợ hãi, ngập ngừng, rõ ràng.

“Anh...”

Diễn Thần mỉm cười ngắt ngang lời cô muốn nói, anh cúi người xuống, dời đi đề tài: “Nghỉ ngơi mấy ngày, tinh thần tốt lên rồi, anh đưa em ra ngoài, tốt hơn ở trong này.”

“Không, em không cần đi.” Thanh Thần cắn môi, từ chối ý tốt của anh.

Cô không ảnh hưởng đến quyết định của Diễm Thần. Anh ôm ngang eo cô, xoay người đi tới phòng bệnh của cô, ánh mắt sâu xa nhìn cô: “Anh nói rồi, đừng né tránh anh, Thanh Thần.”

Anh ôm cô trở về phòng, Diễm Thần không biết từ đâu mang tới một bộ quần áo nữ, đưa cho cô: “Thay quần áo này, mặc bộ đồ ngựa vằn này, xấu lắm.”

“Anh...”

“Mười phút.” Diễm Thần đứng lên, khe mỉm cười: “Mười phút sau anh lại vào, nếu em còn chưa thay quần áo, vậy... Anh thay giúp em.”

Sờ sờ chiếc mũi thon của cô, không cho cô có cơ hội từ chối, anh liền xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

“Nhưng, nhưng mà...” Thanh Thần sững sờ nhìn anh rời đi, lại nhìn quần áo trong tay mình, cô giống như đang mơ.

Người này, người này! Cái gì chứ.

Anh hiểu cô sao?

Chắc chắn là vậy, mỗi một động tác, thậm chí mỗi một nét mặt, mỗi một ánh mắt đều nói cho cô biết, anh hiểu rõ cô.

Nhưng tại sao, trong trí nhớ của cô, không có ký ức nào liên quan đến anh.

Hơn nữa, sự xuất hiện của anh, không phải chỉ một lần.

Lần trước, anh cứu mạng cô, sau đó để lại một con hạt giấy màu trắng rồi thản nhiên rời đi... Lúc cô chặt vật, anh lại xuất hiện, còn vô cùng cưng chiều cô...

Điều này, rốt cuộc là vì sao...

Thanh Thần thở dài, thay quần áo, nhìn chính mình trong gương.

Màu sắc của quần áo, là màu trắng mà cô quen thuộc, sắc mặt kia, cũng trắng bệch đến có chút dọa người.

Khe nâng khoe miệng lên, người ở trong gương, trang nhã có chút không giống với cô. Trước kia... cha mẹ luôn nói cô là một cô bé không bao giờ lớn, luôn bướng bỉnh cùng kì lạ.

Bắt đầu từ khi nào, bản thân cô lại trở nên thế này. Cô có còn là cô hay không? Tại sao, ngay cả bản thân cũng cảm thấy xa lạ?

Vừa lúc đó âm thanh mở cửa vang lên.

Không cần nghĩ cũng biết là ai vào.

“Không mang dép đã đi xuống giường, không phải là thói quen tốt.” Vừa nói, Diễm Thần vừa đi đến bên người cô, một lần nữa ôm cô ngồi lại trên giường: “Cơ thể của em, không thể gặp lạnh.”

Anh quỳ một gối trước người cô, cầm chiếc chân nhỏ trắng nõn, giúp cô mang giày.

“Anh...” Thanh Thần ngẩng người, chân theo bản năng muốn lùi về sau.

“Đừng cử động.” Sức lực tăng rõ, anh thản nhiên mở miệng, chuyên tâm giúp cô mang giày: “Đừng làm tổn thương bản thân.”

Thanh Thần cau mày, định lui chân về, “Đừng nhúc nhích.” Anh thản nhiên mở miệng, chăm chú nhìn chân của cô.

Thanh Thần không nói gì, nhìn chăm chăm vào gương mặt tuần tú của anh, ngẩn ngơ suy nghĩ.

Cho đến khi anh giúp cô mang giày trắng, lại cẩn thận khoác thêm áo choàng đỏ, cô mới mở miệng: “Anh vừa mới nói, muốn đưa em đi ra ngoài?”

“Ừ, đúng rồi.” Vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, trong đôi mắt kia, tất cả đều là sự dịu dàng.

“Này, anh muốn dẫn em đi đâu?”

“Đi một nơi nhất định em sẽ thích.” Nhéo nhéo hai gò má mịn màng của cô, anh hứa danh dự: “Hơn nữa, anh đảm bảo, cho dù em không khóc, không làm ầm ĩ, thì tâm tình của em cũng sẽ tốt lên.”

Đôi mắt nhắm một màng sương mù, cô nhìn anh chăm chăm, không chớp mắt.

Diễn Thần hơi giật mình, sau đó lông mày giãn ra, cười khê: “Thanh Thần, em thấy anh rất tuần tú, đúng không?”

“...” Đôi môi hồng khê động, vùng tối tắm giữa trán của Thanh Thần nháy mắt giãn ra: “Diễn Thần, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Có người lại nói bản thân như vậy, thật là!

Đôi mắt thâm trầm khóa chặt trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh chăm chú phân tích từng cái cau mày, từng nụ cười của cô.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài!” Diễn Thần vô cùng tự nhiên cúi người ôm lấy cô, rồi bước ra ngoài.

“Anh...” Thanh Thần bị ôm ngang eo liền kinh ngạc: “Anh thả em xuống được không? Em có thể tự đi.”

Chăm chú nhìn vào đôi mắt của cô, anh cười, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Chờ cơ thể em hoàn toàn bình phục, không còn đau nữa, anh sẽ thả em xuống.”

Mặt cười ửng đỏ, sự chăm sóc tỉ mỉ của anh, sự hiểu biết sâu sắc của anh, khiến Thanh Thần có chút không biết phải làm sao.

“Bên ngoài gió lớn, nếu còn cảm thấy lạnh, hãy nép trong lòng anh, biết chưa?” Sự then thùng của cô khiến hàng lông mày anh nhíu lại, cô nở nụ cười thản nhiên: “Đừng lo, em không cần anh chịu trách nhiệm.”

96. Chương 96: Chương 96

Xe chạy trong thành phố Hải Ninh phồn hoa, Thanh Thần nhìn Diễn Thần ở bên cạnh mình, tim đập có chút mạnh và loạn nhịp.

Xe bọn họ ngồi là loại xe cao cấp số lượng có hạn, mà anh, bề ngoài lịch sự, đôi mắt thâm sâu ẩn chứa sự cơ trí khó nén, ánh mắt sắc bén kia có thể thấy rõ được lòng người, có chút mâu thuẫn với sự dịu dàng trên gương mặt anh.

Mở cửa xe sau, anh liền ôm cô đang ngồi ở phía sau lên, từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói một câu nào.

Lái xe đi trước dẫn đường, có thể thấy được, mọi việc này anh đã sớm chuẩn bị thật tốt.

Thanh Thần có chút nghi ngờ, theo bản năng cơ thể giữ một khoảng cách với anh.

Diễn Thần nghiêng qua, ôm cơ thể lạnh như băng của cô vào người mình, nét mặt lộ ra vẻ tươi cười: “Anh cho em mượn lồng ngực, em cứ tùy ý dựa vào, anh không thu phí.”

Lời của anh có vài phần cân nhắc, động tác hơi bá đạo nhưng trong hành động đó, sự dịu dàng vừa đủ, không khiến cô bị đau.

Thanh Thần cũng im lặng, nghe lời dựa vào ngực anh, không để bản thân hỏi thêm điều gì, cũng không nghĩ gì nữa.

Thật ra vậy cũng tốt, có lẽ nhìn phong cảnh khác, thay đổi tâm tình, đối tốt với tất cả mọi người.

Nếu anh sắp xếp như vậy, tại sao cô lại hết lòng từ chối chứ?

— —Đường phân cách của cô gái mèo— —

Qua một lúc lâu, cuối cùng xe cũng dừng lại.

Diễn Thần mở cửa xe, giống như bình thường ôm cô vào ngực rồi bước về phía trước.

Cảnh vật lạ lẫm khiến Thanh Thần bất an, lqđ, cô nhẹ nhàng cau mày, nhìn mắt anh: “Đây, là thế nào?”

Anh thản nhiên nhìn sự ngạc nhiên của cô, trong mắt tràn ngập ý cười: “Không hỏi han gì cả đã đi theo anh, bây giờ biết sợ rồi à? Hả?”

“...” Lời của anh khiến cho Thanh Thần căng thẳng, đúng nha, cô đều không nói khiến người ta động lòng, hơn nữa, ngay cả điện thoại cô cũng không đem theo.

Bộ dáng của cô bị anh nhìn thấy, nụ cười kia càng phát ra sáng lạn: “Yên tâm, nếu anh bán em đi, anh sợ người ta còn đòi anh tiền.”

“Anh...” Anh nói cô bồi thường tiền sao?

Thấy cô tức giận, anh lập tức dừng lại, kề sát vào mặt cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt không dính chút bụi nhỏ: “Huống chi, anh không nỡ.”

Cơ thể Thanh Thần lại ngơ ngẩn, cô còn chưa kịp thấy rõ thâm ý trong mắt anh, anh đã nhìn về hướng khác!

“Anh... Rốt cuộc anh muốn đưa em đi đâu?” Anh tránh né không trả lời khiến cô cong môi lên.

Lông mày anh cong lên, cô nóng nảy, anh cũng không vội vàng: “Đừng khóc, em sợ anh bán em ư?”

“...” Ánh mắt mở thật to, Thanh Thần hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Này, con người này! Lại còn nói cô đừng khóc... Thật là!

Không để cô cơ hội giận dữ, Diễn Thần ôm cô đi vào một toà nhà hai tầng mang đậm nét cổ kính, nhưng phòng ở lại hiện đại.

Xung quanh căn nhà thật sự yên lặng, yên lặng đến cô quạnh, trong căn phòng hiện đại trang trí rất đơn giản, hơn nữa mỗi đồ vật trang trí đều có dấu vết của thời Trung Cổ, gợi lại thời phục cổ.

“Đừng ngạc nhiên, em xem mỗi loại này đi, đều là báu vật của thời Trung Cổ.” Ngay lúc đó Diễn Thần mở miệng, đưa cô đi về phía lầu hai.

Đi qua hành lang dài, ánh mắt Thanh Thần đã mở lớn hết cỡ, trời ơi, làm sao có thể...

Nơi này treo đầu tranh của Picasso, Mạc Nại, bậc thầy Phạm Cao, thật quá kinh ngạc! Nơi này, chính là bảo tàng!

“Nếu em nghi ngờ chúng là hàng dỏm, thì những vị này sẽ tức giận lắm.” Về mặt của cô khiến anh hài lòng, tiếng nói của Diễn Thần mang theo ý cười, giọng nói biến đổi vô cùng dễ nghe.

Thanh Thần không ngừng lắc đầu, giọng nói phát ra cũng hơi run run: “Không, em không nghi ngờ chúng là đồ dỏm, không nghi ngờ một chút nào...”

Chỉ là cô kinh ngạc, chỉ là cô đang phấn khởi.

Anh cười trừ, dd lqđ, không tranh cãi cùng cô: “Đúng vậy, đương nhiên công chúa có thể nhìn ra chính xác, là tôi nhiều chuyện.”

Ôm cô đi tới phòng cuối cùng của hành lang tầng hai, chính giữa phòng là bức tranh “Cung điện của Quốc Vương” của họa sĩ Tây Ban Nha Francisco Goya.

Tận cùng bên trong của căn phòng ở phía Tây có một quầy bar lớn, trên quầy bar là vô số các loại rượu nổi tiếng.

Giữa phòng, một chiếc Piano lặng lẽ được đặt trên sàn nhà.

“Anh đưa em đến nơi này là để em đánh đàn sao?” Trong mắt cô hiện lên kinh ngạc, Thanh Thần nhìn nét mặt anh vẫn bình thường, trong lòng tràn ngập nghi hoặc: “Tuy rằng em không biết vì sao anh lại biết nhiều chuyện của em như vậy, nhưng mà...”

“Nhưng mà, em muốn nói, hôm nay em không muốn đánh đàn...” Cô cúi đầu xuống, không phải cô cố ý mất hứng, nhưng cô thật sự không muốn, cũng không có tâm trạng.

“Ai nói anh muốn em đánh đàn?” Diễm Thần nở nụ cười, ôm cô ngồi trước Piano: “Tự cho mình thông minh, đúng không?”

“Việc đó...” Đôi mắt trong suốt dịu dàng tràn đầy nghi hoặc.

Theo ngón tay thon dài của anh đang đánh lên chiếc đàn cầm, Thanh Thần ngây ngẩn cả người: “Trời ơi... Tiếng động êm dịu...”

Bàn tay nhỏ bé che miệng lại, Thanh Thần cảm thấy mình đã kích động đến muốn khóc.

Cô không thể tin được, cô nhìn thấy được người chế tạo Piano nổi tiếng được mệnh danh là “Ông vua Piano”: công ty Hamburg Steinway của Đức đã chính thức mở rộng công cuộc hợp nhất giữa nghệ thuật của Trung Quốc cùng nghệ thuật phương Tây, ra được một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tinh túy – “Tiếng động êm dịu”.

“Tiếng động êm dịu” là bức tranh Trung Quốc đương đại của họa sỹ Thạch Tề, được vẽ vào năm 1989, với thiết kế bản gốc là tác phẩm màu mực “Khổng Tước”, nguyên bản là cánh chim năm màu, nước chảy sinh động, các nhánh cây đen xen nhau cùng với các tảng đá menh mông đứng tạo dáng, từ hơn bốn mươi loại gỗ tốt không cùng màu sắc, toàn bộ làm bằng tay lại khảm tạo ra bức tranh này.

“Nó... Nó...” Ánh sáng trong mắt Thanh Thần bỗng lóe ra, cô cố gắng không để mình luống cuống quá mức: “Diễm Thần, anh nói cho em biết, trên đời này, có cái gì anh không có hay không?”

Những đồ vật trong phòng này đều là những tinh phẩm của thế giới, chỉ cần người nào có được một món, cho dù chết cũng có thể sáng mắt.

Nhưng anh, lại có thể... Không thể nào tin được...

Ánh mắt thâm thúy hơi dao động, sự lạnh nhạt trên vầng trán đã biến mất nửa phần, Diễm Thần nhìn mắt cô, nhẹ nhàng mở miệng: “Có lẽ, có một việc, mãi mãi anh cũng không thể có.”

“Vậy sao? Là gì vậy...?”

Diễm Thần không nói, chỉ nhấn ngón tay thon dài lên trên phím đàn.

“Này, có thể đàn sao?” Thanh Thần sửng sốt.

Anh nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt dịu dàng tràn đầy chắc chắn: “Có gì là không thể?”

Trong một giây phút ngắn ngủi, trong phòng bỗng nhiên yên lặng.

Anh không cử động, cô cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn một bên mặt anh, nín thở: “Anh, muốn đánh đàn sao?”

Vừa nói, ngón tay của anh cũng rơi xuống.

Một nốt nhạc, rồi một nốt nhạc nữa vang lên, tự nhiên trôi chảy...

Khúc nhạc này, là ai soạn vậy.

Trầm tĩnh như vậy, xa xăm, thanh nhã, can đảm.

Rõ ràng là dùng khí hùng hực, nhưng lại ẩn chứa sự ngấm ngấm dè dặt bồi hồi...

Một bản nhạc thật sự mâu thuẫn, nhưng vô cùng cảm động.

Mỗi một âm thanh đều mang theo sự do dự chống đối, nhưng lại phù hợp như vậy.

Khúc nhạc này, cô chưa nghe qua bao giờ. Rốt cuộc, là ai đã phổ nhạc... Vì ai mà phổ nhạc...

97. Chương 97: Chương 97

Thanh Thần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, thả lỏng tâm tình, dựa vào chiếc tủ phía sau, nghe giai điệu êm tai của Piano.

Xung quanh cũng im lặng, toàn bộ thế giới dường như cũng tươi đẹp hơn.

Cô cảm thấy bản thân như ở trong mây, lâng lâng, cơ thể càng ngày càng nhẹ, suy nghĩ càng ngày càng xa. Dần dần, dần dần chậm rãi hòa theo khúc nhạc.

Thanh Thần cảm thấy dường như mình quên đi mọi đau thương, đả kích, mọi thứ, cô đều quên sạch sẽ...

Nốt nhạc cuối cùng theo ngón tay của Diễm Thần vang lên, Thanh Thần đã yên lặng ngủ.

Anh xoay người, nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang nhắm nghiền yên tĩnh của cô, đôi môi mỏng khẽ cong lên.

Ánh mặt trời chiếu vào gương mặt trong suốt của cô, lông mi thật dài như cánh bướm động nhưng không động. Tất cả đều đẹp đến mức khiến anh giống như đui mù.

“Cậu chủ!” Giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên phía ngoài phòng.

Diễm Thần hơi chấn động, nhanh chóng xoay người: “Xuyt...”

Anh nhẹ nhàng đặt áo khoác lên người cô, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên trán cô, mang theo sự cưng chiều cùng thương xót.

Diễm Thần nhìn cô thật lâu, trong mắt đầy sự yêu thương.

Anh biết, cô mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

Nếu không, cô sẽ không yên lặng ngủ trong căn phòng xa lạ thế này.

Đau thương luyến tiếc quanh quẩn trong mắt anh.

Anh nhẹ nhàng kéo cô ôm vào ngực, cúi đầu tham lam nhìn gương mặt của cô: “Thanh Thần...”

Một tiếng thở dài nhàn nhạt theo tên của cô phát ra nơi khóe miệng. Anh nhắm mắt lại, khẽ hôn cô, Diễm Thần không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm cô, mang theo sự dịu dàng quý trọng.

—Đường phân cách của cô gái mèo— —

Xe của Mạc Lãnh Tiêu chạy như bay trên đường cao tốc, xe cảnh sát giao thông đuổi theo anh liên tục.

Xe chạy đến phía Đông của căn biệt thự, anh dừng lại.

Nhìn căn biệt thự trước mắt, anh không nhận được cau mày, lồng ngực khó chịu, không ngừng nôn nóng.

Nơi này, chẳng qua chỉ là một phần bất động sản phía Đông của anh, cũng là nơi anh khá thích, một thời gian lâu anh đến thành phố Hải Ninh, đều ở nơi này.

Nếu muốn nói lời trong lòng, anh xem nơi này là nhà của mình.

Chỉ là, bây giờ, anh không muốn về đây, thậm chí ngay cả đến cửa cũng không muốn.

Bốn ngày, từ khi đưa Mộ Thanh Thần đi đến cuộc thi ở trường, anh nhìn thấy Bạch Tử Nhược, suốt bốn ngày không về lại đây.

Người phụ nữ đó, lúc này, vẫn đang vẽ tranh, đùa nghịch với hoa cỏ của cô ta sao?

Hô hấp của Mạc Lãnh Tiêu hơi khàn khàn, anh nhíu chặt mày.

Giờ khắc này, thậm chí anh không biết nên đối mặt với Mộ Thanh Thần như thế nào.

Ngẩng đầu nhìn bông tuyết từ trên trời rơi xuống, bàn tay to nắm thật chắc, các đốt ngón tay trắng lên.

Lại là tuyết rơi, đáng chết!

Năm nay tuyết rơi khiến anh vô cùng khó chịu.

Đi vào phòng khách, căn phòng to lớn không một bóng người, không có chút sức sống.

Nhìn bàn trà trống rỗng, Mạc Lãnh Tiêu khẽ nhướng mày.

Người đàn bà đó luôn thích đặt hoa tươi lên bàn trà, cô nói như vậy nhìn có sức sống hơn, hôm nay, tại sao lại không có?

Sau lưng truyền đến một hơi lạnh. Mạc Lãnh Tiêu cảm thấy căn biệt thự này quá to lớn, quá vắng vẻ, anh không muốn bước vào.

“Cậu chủ, cậu đã về.” Người quản gia già cung kính ân cần hỏi thăm, đưa tay nhận lấy áo khoác trong tay anh.

Kéo kéo caravat, Mạc Lãnh Tiêu nhìn xung quanh, tao nhã ngồi xuống sofa: “Cô ấy đâu?”

Giọng nói kia vô cùng lạnh lẽo, nhưng hoàn toàn êm tai.

Cô ấy?

Quản gia già giật giật mi mắt, hiểu rõ ý tứ của anh, bà lắc đầu, cung kính nói: “Cô Mộ không có ở đây.”

Không ở đây?

Bây giờ là mấy giờ rồi, dd/lqđ, không thể ở trên lớp được.

Hơn nữa, cô không có bạn bè ở đây, một người như vậy mà đi ra ngoài sao?

Khuôn mặt tuần tú nặng nề đi vài phần, ánh mắt lạnh lùng nhìn người quản gia: “Đi đâu?”

Người quản gia do dự chốc lát, thở dài: “Cậu chủ, từ ngày cô Mộ đi thi ở trường, đã bốn ngày chưa về...”

Không hiểu cảm giác bất an lo sợ ở trong suy nghĩ anh lan ra, bàn tay nhanh chóng nắm lại, sự lạnh nhạt bao phủ lên gương mặt tuần tú.

“Tôi nghĩ, cô Mộ cùng cậu chủ ở cùng nhau.” Người quản gia già rung mình một cái, sắc mặt cậu chủ, thật khó coi.

Bốn ngày, suốt bốn ngày, cô chưa quay về, là ý này, đúng không?

Khóe miệng cong lên, Mạc Lãnh Tiêu đứng lên, gương mặt bình tĩnh, nhanh chóng đi đến phòng sách. Vừa đi vừa lấy điện thoại ra.

Bấm vào dãy số của cô, điện thoại tắt.

Mạc Lãnh Tiêu mím môi, dựa vào chiếc cửa sổ sát đất, nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ.

Sau cuộc thi, cho dù anh không đón cô, cô cũng có thể về...

Nhưng suốt bốn ngày, cô không xuất hiện.

Đôi mắt đen láy tối sầm lại vài giây.

Hay là... cô đã nhìn thấy điều gì?

Không phải không nghĩ tới, khi anh cùng với Tử Nhược ở trường học, có thể bị cô bắt gặp.

Nhưng căn bản anh cũng không có thời gian, không nhất thiết lo lắng về cảm nhận của cô.

Trong lúc đó bọn họ cũng sắp xong rồi. Lo lắng của cô, anh chưa bao giờ để tâm tới.

Nhưng mà, hiện giờ cô đang ở đâu?

Hay giống như lần trước, ở trong quán Bar cùng một người đàn ông khác dính dáng không rõ ràng, thậm chí còn ôm hôn môi?

Bây giờ cô là hôn thê của anh, Mạc Lãnh Tiêu không cho phép cô khiến anh phải đội nón xanh, khiến anh nhận lời chê cười từ người khác.

Mạc Lãnh Tiêu khó chịu bước đến trước quầy bar, rót một ly rượu, nhắm mắt lại, chân mày theo thói quen cau lại, ly rượu lạnh lẽo cong cong nơi tay anh, lúc ẩn lúc hiện.

Anh thừa nhận, anh rất tức giận, bởi vì bây giờ cô còn là vị hôn thê của anh, trò chơi này, anh còn chưa cho kết thúc.

Chỉ cần anh tuyệt bố chấm dứt trò chơi, cô sống hay chết cũng không liên quan đến anh. Cô là một dấu hiệu có cũng được, mà không có cũng không sao.

Mộ Thanh Thần, đối với anh mà nói, không phải là gì cả.

Mạc Lãnh Tiêu, vĩnh viễn cũng không thể để ý đến Mộ Thanh Thần.

Mạc Lãnh Tiêu nâng mí mắt, trong mắt là một mảng lạnh lùng, bọn họ sẽ nhanh chóng chấm dứt. Khi Tiểu Nhược đã quay về bên cạnh anh, anh sẽ không dây dưa cùng Mộ Thanh Thần nữa!

——Đường phân cách của cô gái mèo——

Tám ngày nghỉ ngơi ở bệnh viện, mỗi ngày Tiết Khả Nhân đều đến thăm Mộ Thanh Thần.

Tiết Khả Nhân đẩy cửa mang đồ ăn vào: “Thanh Thần bảo bối, đến đây ăn cơm!”

Thanh Thần xoay người, cười cười với cô: “Thơm quá, dường như rất ngon!”

“Đương nhiên, cũng nhìn là ai mua chứ!” Tiết Khả Nhân cũng cười, so với cô Diễm Thần có biện pháp hơn, vậy mà có thể làm cho Thanh Thần cười.

“Soái ca kia đâu?” Tiết Khả Nhân vừa đưa thìa cho cô, vừa tìm kiếm xung quanh.

Thanh Thần lắc đầu, nở nụ cười: “Khả Nhân, đừng gọi anh ấy như vậy, giống như háo sắc vậy.”

“Tở vui mà.” Tiết Khả Nhân nghịch ngợm nháy mắt ngồi sát cô: “Thanh Thần, thật ra tới cảm thấy, tớ cảm thấy là... Cái người Diễm Thần kia, vô cùng tốt!”

98. Chương 98: Chương 98

“Tôi biết.” Thanh Thần trả lời.

Không ai có thể phủ nhận Diễm Thần rất tốt, mỗi ngày, anh đều đưa cô đi đến nơi cô muốn, nhưng không đi qua những nơi cô từng đi.

Chỉ là cho tới bây giờ anh cũng không để cô tự đi, cứ mãi ôm cô vào trong ngực, bắt chấp đi thật xa.

Hơn nữa, anh vô cùng cẩn thận, chăm sóc rất tốt, rất hiểu cô.

Cô thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì, nên ăn gì, không nên ăn gì, anh đều hiểu rõ, hơn nữa có thể kết hợp thật tốt.

Cô thích bài hát nào, thích bộ phim gì, thích màu sắc thể nào, tóm lại, anh đều biết rõ mọi thứ về cô.

Mấy ngày nay, anh đưa cô đi rất nhiều nơi, nhưng bọn họ không trở thành tiêu điểm trên các tờ báo. Cô biết, anh đều xử lý, xử lý thật tốt không để lại dấu vết.

Suốt tám ngày, Mạc Lãnh Tiêu không xuất hiện trước mặt cô.

Có lẽ, bây giờ anh cũng không biết cô ở đây. Cũng đúng, anh muốn nhanh chóng chăm sóc cho Tiểu Nhược của anh, làm sao có thời gian nhớ tới người rảnh rỗi như cô...

Thật sự quá buồn cười, người cô coi trọng nhất, chưa bao giờ ôm cô vào lòng, ngược lại người đàn ông xa lạ tên Diễn Thần, lại xem cô như báu vật.

Khóe miệng Thanh Thân cong lên ý cười chua xót. Trong mắt là một mảnh trống vắng: “Tôi muốn xuất viện, về nhà nghỉ ngơi.”

“Về nhà? Quay về nhà nào?” Tiết Khả Nhân mở to hai mắt, ngây ngốc hỏi cô.

Thanh Thân cúi đầu xuống thở dài, giọng nói rất nhẹ, lạnh nhạt: “Tiết Khả Nhân, tôi biết cậu muốn nói gì... Thật ra, có rất nhiều chuyện cậu không biết.”

“Có nói, tôi cần nói rõ ràng với anh ta, cho dù rời đi, tôi cũng phải kết thúc.” Thật ra, bọn họ còn có rất nhiều điều cần nói rõ.

Cô nghĩ nếu rõ ràng thì không có đau khổ, không để mình có cơ hội lừa dối người khác.

Lần này, bọn họ đã không còn dây dưa nữa, cô cũng có thể rời đi.

“Việc đó... Diễn Thần đâu? Anh ấy hôm nay không đến sao?” Tiết Khả Nhân căn bản không nghĩ tới sẽ nói tiếp về vấn đề này, nên đặt hy vọng vào soái ca kia.

“Tôi không biết...” Thanh Thân khẽ run mi mắt, đối diện với Diễn Thần, hiểu biết của cô không thể so với Tiết Khả Nhân.

Thật ra, xuất viện cũng tốt. Đối với sự cứng chịu của Diễn Thần, cô cảm thấy sợ hãi.

Chính là, cô trở về, có ý nghĩa hay không, cô cùng Mạc Lãnh Tiêu, đã xong rồi sao.

A, vì sao sâu trong thâm tâm, vẫn không đành lòng chứ?

Ngốc quá!

——Đường ranh giới của cô nàng mèo—— ——

“Thanh Thân, nếu không, ngày mai xuất viện đi?” Tiết Khả Nhân vừa thu dọn đồ đạc, vừa nhìn xung quanh.

Cậu nói, đồng chí Diễn Thần kia, tại sao ngay thời điểm mấu chốt lại biến đâu mất?

Cũng đã nhiều ngày như vậy, thấy cô muốn xuất viện, tại sao anh không đến?

“Đi rồi.” Thanh Thân kéo Tiết Khả Nhân, nở nụ cười, suy nghĩ rất rõ ràng rành mạch.

Đi ra khỏi bệnh viện, Thanh Thân nhìn lên trời, thở dài.

“Thanh Thân, chẳng lẽ cậu không biết anh ấy thực sự thích cậu sao?”

“Hả?” Thanh Thân nhìn Tiết Khả Nhân, nhẹ nhàng trả lời.

Tiết Khả Nhân liếc cô một cái, hừ lạnh: “Tớ nói, Diễn Thần rất thích cậu, vô cùng vô cùng thích cậu. Giống như cậu thích người đàn ông kia vậy. Anh ấy thích cậu, so với cậu thích người đàn ông kia, hay người đàn ông kia thích cô gái kia, còn nhiều hơn đó.”

Không phải cô không biết, mà là công khai để nói ra, lại là điều không tốt.

Sắc mặt Thanh Thân hơi tái đi, ánh mắt không ngừng chuyển động.

“Mộ Thanh Thân, đầu cậu chứa nước à?” Tiết Khả Nhân xoa thắt lưng: “Tớ nói, tại sao Diễn Thần không thể so sánh với Mạc Lãnh Tiêu? Tại sao cậu không để mắt tới? Không phải tự ngược đó chứ, không ngược không thoải mái đúng không?”

“Tiết Khả Nhân, cậu thông minh, cha tôi nói, tôi bơi lội nên đầu bị nước vào rồi.” Thanh Thân không muốn tranh luận cùng cô, cười tủm tỉm trả lời.

“Tớ... Cậu đâu chỉ là nước vào, căn bản chính là... Chính là... Ai da!” Tiết Khả Nhân gấp đến mức muốn đánh người, lại không tìm thấy từ nào phù hợp.

“Tôi như thế nào, thế nào cơ?”

Thanh Thần vui tươi hơn hở nhìn bạn mình, đang vui vẻ, một chiếc xe màu đen chạy như gió xoáy dừng trước mặt cô.

Thanh Thần hơi giật mình, lui về phía sau từng bước, còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đã bị người ta ôm vào một cái ôm ấm áp.

Lực kia thật nhanh, đến nỗi cô không nhận ra được sự xuất hiện của người đó.

Nhưng mùi hương kia, không xa lạ với cô, khiến cô hoảng sợ.

“Anh...” Tiết Khả Nhân phóng to tầm nhìn, vừa muốn nói gì đó, đã bị Lâm Sách từ trên xe bước xuống trừng mắt nhìn mình.

“Tôi đưa cô về.”

Lâm Sách không để Tiết Khả Nhân nói gì, một tay nhét cô vào xe, lái xe đi mất.

Hai người rời đi, Thanh Thần trong lồng ngực của anh ngẩng đầu lên: “Diễn Thần, anh làm sao vậy?”

Diễn Thần sững sốt, đôi mắt nhanh chóng hiện lên sự đau thương, không còn là đôi mắt trong suốt lóa mắt, mà là phức tạp khó hiểu, anh cong khóe môi cười nhẹ: “Xuất viện cũng không nói anh biết một tiếng.”

“Em...” Thấy anh nửa đùa nửa thật, Thanh Thần hơi nhúm mày.

Cảm giác hôm nay anh có chút kì lạ.

Anh quàng tay cô, mở cửa xe, để cô ngồi vững vàng mới vòng qua đầu xe, tiến vào chỗ điều khiển: “Nói đùa với em thôi, để anh đưa em về.”

Diễn Thần, trước kia chúng ta có gặp nhau rồi, đúng không?” Xe chạy êm ru trên đường, Thanh Thần mở miệng: “Ý của em là, trừ việc gặp nhau trên đường quốc lộ kia, trước đó, chúng ta đã từng gặp nhau?”

Từng chữ vang lên rõ ràng, giống như vút một hòn đá nhỏ vào giữa hồ, sẽ có những vòng tròn gợn sóng, khiến tim anh cũng bồng bênh theo.

Anh liếc cô một cái, không nói gì, cười nhẹ.

“Ý em là gì?” Cười một cái, là gặp qua hay chưa gặp qua?

“Đoán không ra à?” Anh cười khẽ, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước, chuyên tâm lái xe.

Thanh Thần nhúm mày, yên lặng.

Anh, không muốn nói?

Là không nghĩ, hay không muốn, hoặc là không thể?

Cô không hiểu, không biết chút gì.

Anh đối với cô rõ như lòng bàn tay, nhưng cô muốn biết bọn họ có biết nhau không, cũng khó vậy sao?

Vì sao, mỗi người đều có nhiều bí mật như vậy, cô không hiểu, cũng không đoán ra.

Cảm giác không tốt khiến cô hoảng hốt, khiến cô cảm thấy lo sợ.

Cô không biết, cảm giác như thế có phải được gọi là sự lo lắng dẫu dằng hay không, cô biết, cô không nghĩ như vậy là dẫu dằng. Cô sợ, cô không rời khỏi được.

Dựa người vào sau ghế, Thanh Thần hơi mím môi, chẳng qua chân mày đã mang vẻ lo âu, bất luận thế nào cũng không xóa được.

Diễn Thần không nhìn cô, chỉ là bỗng dưng nắm chặt tay lái, khiến các đốt ngón tay trở nên trắng đi.

Suốt đoạn đường hai người đều lo nghĩ, không mở miệng nói gì, tùy ý để sự im lặng lan tràn vô biên

99. Chương 99: Chương 99

Xe ổn định chạy về biệt thự phía Đông, dọc đường đi, hai người ngồi trên xe không nói chuyện cùng nhau.

Thanh Thần xuống xe, nhìn vào biệt thự quen thuộc lại xa lạ kia, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót.

Chỗ này, chính là chỗ ở của cô tại thành phố Hải Ninh. Nếu có thể, nơi này được xem là nơi cho cô gia đình đầu tiên.

Cô nhớ rõ, lúc ấy, Mạc Lãnh Tiêu đưa cô tới đây, không nói gì liền rời đi.

Ở trong này, cô bắt đầu cuộc sống của mình. Hiện tại, cô đều nhớ rõ trước kia, khi anh thấy cô chật vật trong thương trường, anh đã vội vàng cuống cuống, cô cũng nhớ rõ, ở trong đêm tiệc, anh thấy cô bị khi dễ đã ôm cô vào lòng.

Có lẽ chính là, cô luôn cô độc, thói quen chờ đợi anh ở đây, chờ đợi sự xuất hiện của anh, rồi nhìn anh rời đi.

Cô vĩnh viễn không biết khi nào anh xuất hiện, cũng mãi mãi không biết lần này anh rời đi, có thể vĩnh viễn không muốn gặp lại cô.

Một năm qua, thời gian cô ở cùng anh cũng không nhiều, nhưng mỗi khi ở cùng chỗ, mỗi lần nói chuyện, cô đều nhớ rõ ràng như vậy.

Này, có phải chính là khắc cốt ghi tâm trong truyền thuyết hay không?

Diễn Thần đứng cạnh cô, nhìn cô suy nghĩ ngẩn ngơ, anh nhẹ nhàng nói: “Vào thôi.”

Thanh Thần lấy lại tinh thần, nâng mi mắt lên, không chớp mắt nhìn gương mặt tuấn tú trước mặt mình. Lúc này, có phải cô nên nói chút gì hay không?

Nhưng mà, cô phải nói gì đây?

“Về nhà nghỉ ngơi cho tốt vào, không nên gặp lạnh, biết không?” Anh dịu dàng căn dặn, cũng không nói gì nữa.

Thanh Thần gật đầu, mím môi, nhìn anh xoay người.

“Diễn Thần...”

Cô mở miệng, gọi người đàn ông đang rời đi kia quay trở lại.

Giọng nói dịu dàng trong trẻo như dòng suối, lướt qua tim anh.

Anh xoay người, nhìn cô, không nói một lời.

“Diễn Thần, cảm ơn anh.” Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nói câu cảm ơn với anh.

Trong mắt nhiễm một tầng dịu dàng, anh bước đến, d/đ/l/q/đ, cứng chiều nhéo hai gò má trong suốt của cô: “Còn tưởng em luyến tiếc anh.”

Cô im lặng, chỉ nhìn vào mắt anh.

“Vào đi, anh chờ em vô rồi rời đi.” Diễn thần nhẹ nhàng cười: “Như vậy, em cũng không luyến tiếc.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Thanh Thần hơi đỏ lên, cô cúi thấp đầu, xoay người bước về phía biệt thự.

Hình bóng xinh đẹp trắng nõn hòa cùng màu trắng của tuyết, trong đôi mắt Diễn Thần có những tia cảm xúc phức tạp âm ỉ thôi thúc.

Đây là lần thứ mấy, anh đứng sau cô, lẳng lặng nhìn cô rời đi, nhưng cô chưa bao giờ biết được.

Anh khẽ thở dài, vầng trán nhiễm một tầng tối tăm: Thanh Thần, chỉ cần em xoay người lại, nhìn anh một cái, cho dù chỉ là liếc mắt, em sẽ phát hiện, anh đứng sau lưng em, vẫn đứng sau em.

Không phải Thanh Thần không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng kia, nhưng cô không quay lại, ngược lại đi nhanh hơn.

Cô lo sợ, cô sợ khi quay đầu, sẽ nhìn thấy ánh mắt tràn ngập tình cảm của anh. Cô sợ hãi, sợ sự cưng chiều anh dành cho cô, sợ hãi sự quan tâm của anh, sợ tình cảm vô bờ anh đối với cô.

Cô là Mộ Thanh Thần, là Mộ Thanh Thần hai bàn tay trắng, đối với chuyện may mắn, cô không có quan hệ.

Thanh Thần đi qua con đường dài, cúi đầu, dọc theo bể bơi, đi đến phòng chính.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày thật đẹp của nam, và một đôi giày của nữ.

Bỗng nhiên tim cô tê rần, Thanh Thần không ngẩng đầu, cô sợ hãi, sợ mình vừa ngẩng đầu lên sẽ gặp phải gương mặt xinh đẹp kia.

Cô sợ mình ngẩng đầu sẽ thấy người phụ nữ anh yêu, đứng trước mặt mình.

Nếu như vậy, cô nên làm gì bây giờ.

Đôi mắt trong suốt như bị dính chặt, cô vẫn cúi đầu, không nhúc nhích, nhìn đôi giày kia, cơ thể khẽ run lên.

“Thì ra, cô đi đường đều thích cúi đầu à? Quả thật là hạng người nào cũng có nha!”

Giọng nói phụ nữ xa lạ truyền đến từ phía trước, giọng nói rõ ràng không hề thân thiện.

Thanh Thần hơi ngạc nhiên, nhíu mày, giọng nói này, không phải của cô ấy, Thanh Thần nhớ rõ, giọng nói kia rất dịu dàng, rất êm tai.

Cô nâng mi mắt, nhìn người phụ nữ trước mặt, Thanh Thần không khỏi lùi về sau từng bước.

Người này, cô cũng không biết, nhưng vì sao trong mắt cô ta lại tràn ngập bất mãn với cô?

Thấy sự hoang mang trong mắt người phía trước, người phụ nữ tao nhã nói với cô: “Tiêu không nói cho cô biết à? Tôi gọi là Lý Ngữ Na, là bạn tốt của anh ấy, chúng tôi quen nhau đã hai mươi năm.”

Chớp chớp mắt, trong mắt Lý Ngữ Na tràn ngập khiêu khích cùng cao ngạo: “A, xem ra cô chỉ là phụ nữ làm ấm giường cho Tiêu thôi, ngay cả tôi mà cô cũng không biết.”

Thanh Thần không nói lời nào, lùi về sau từng bước, thản nhiên mở to mắt, nhẹ nhàng cười, cũng muốn nói cho cô ta biết, thật ra, cũng không phải là phụ nữ làm ấm giường cho anh ấy.

Cô hiểu, sức ảnh hưởng của cô trong lòng anh, cần gì bạn anh nhắc tới chứ.

Lý Ngữ Na tiến lên, hai tay vòng trước ngực nhìn cô: “Cô Mộ phải không? Có một số việc, có lẽ không ai nói cho cô biết.”

Gương mặt Thanh Thần tái đi, cô không nói gì, cô biết, có vài việc, ngoại trừ phải đối diện với chúng, thì cô không có tư cách để trốn tránh.

“Tiêu cùng Tử Nhược là thanh mai trúc mã, nếu không phải vì chuyện ngoài ý muốn năm năm trước, tôi nghĩ, bọn họ đã kết hôn, hiện tại, có thể đã có con nhỏ một tuổi.”

Lý Ngữ Na tiến lên từng bước, cầm cổ tay Thanh Thần: “Cô Mộ, cô biết ý của tôi chứ?”

Nụ cười kia thật dịu dàng, nhưng cổ tay cô đau quá: “Thực xin lỗi, tôi không biết cô.”

“Nhưng tôi biết cô.” Lý Ngữ Na chớp mắt, vẫn mang theo nét tươi cười, khiến người ta sờn tóc gáy: “Tiêu cùng mấy người chúng tôi, lớn lên bên nhau từ nhỏ, d.d.l.q.d, anh ấy nói, là chỉ có Tử Nhược, mới là người

quan trọng của anh, chỉ có Tử Nhược, mới là người duy nhất anh ấy yêu thương. Trong mắt mỗi người chúng tôi, họ là một cặp trời sinh, bất cứ chuyện gì, cũng không thể tách bọn họ ra được!”

“Năm năm trước, tai nạn xe kia khiến Tử Nhược hôn mê suốt năm năm... Năm năm... Có ý nghĩa thế nào? Có bao nhiêu người đàn ông, chờ một người phụ nữ hôn mê năm năm không biết bao giờ tỉnh? Cô cũng biết, thời gian năm năm, người phụ nữ anh yêu thương, vẫn là Tử Nhược, vì cô ấy, anh đã dùng rất nhiều tiền để xây dựng một biệt thự to lớn.”

Tim Thanh Thần như nứt ra, rỉ máu, cô dùng sức giãy dụa, cô ta lại càng dùng sức, mỉm cười nhìn cô, dùng quá khứ của bọn họ cười nhạo cô, bôi móc cô.

“Xin cô, buông ra.” Đôi mắt đẹp của Thanh Thần chuyển động, giọng nói đề cao cảnh giác.

“Cô Mộ, mong cô tự mình hiểu lấy.” Lý Ngữ Na vẫn cười: “Tử Nhược đã tỉnh, cô cũng biết rồi, chẳng lẽ, cô chờ Tiêu đưa cô ra trước cửa sao?”

Thanh Thần ngẩn ra, tim đau đớn.

100. Chương 100: Lãnh Là Tâm Của Cô

Edit: Mon Miêu

Cô khẽ ngẩng đầu lên, tầm mắt rơi vào người đàn ông không biết xuất hiện trong vườn hoa ở phía trước từ lúc nào.

Anh vẫn xuất chúng, sáng ngời như vậy, đẹp đến mức khiến cho người khác hít thở không thông.

Nhưng anh chỉ thản nhiên nhìn cô, bộ dạng thờ ơ này, khiến Thanh Thần biết rõ ràng, anh chỉ là người đứng xem, anh sẽ không đến giúp cô.

Cô nhắm mắt lại, khổ sở lôi kéo khóe miệng.

Mộ Thanh Thần, cô là gì với anh, tại sao anh phải giúp cô?

“Tại sao cô không nói chuyện? Mộ tiểu thư?” Lý Ngữ Na nhướn mày, bàn tay tăng thêm sức lực: “Anh ấy chỉ là gặp dịp thì chơi, cô thật sự cho rằng một người đàn ông sẵn lòng lái xe, đi dạo phố với cô, chính là yêu cô sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn trong suốt của cô càng tái nhợt. Cô còn nhớ rõ, một lần kia, cô gọi điện thoại cho anh, đầu điện thoại bên kia, truyền đến giọng nói của một người phụ nữ.

Lúc ấy, người ở bên cạnh anh, chính là Lý Ngữ Na sao, cô ấy gọi anh là Tiêu, thật thân mật, tự nhiên. Quan hệ này, không phải là bình thường.

Tại sao ở trước mặt cô, anh lại không chân thật như vậy? Có phải anh làm bất cứ chuyện gì, từng câu từng chữ anh nói, đều là lừa gạt hay không?

Cô mím môi, ý nghĩ như vậy khiến Thanh Thần hơi bất lực.

Bây giờ cô đang đứng ở bên hồ bơi, nếu như cô cố gắng thoát khỏi kiểm soát của cô ấy, thì rất có khả năng cô sẽ rơi vào trong hồ nước lạnh thấu xương.

Nhưng nếu cô không thoát khỏi cô ấy, cổ tay cô sẽ rất đau, tim của cô cũng sẽ càng đau.

Tình cảnh bây giờ, người duy nhất có thể cứu cô lại thờ ơ.

Thanh Thần hít một hơi, nhìn chằm chằm ánh mắt của Lý Ngữ Na, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: “Mời cô buông tay.”

“Mộ Thanh Thần, tôi cho cô biết, cả đời này, cô đều không thể nào lấy được anh ấy!” Lời của cô khiến Lý Ngữ Na bất mãn, cảm giác được cô dùng hết sức muốn thoát khỏi kiểm soát của cô ta, Lý Ngữ Na lạnh lùng cười.

“Muốn đi sao? Được, tôi giúp cô.”

Lý Ngữ Na đột nhiên buông tay Thanh Thần ra, tay phải chợt đẩy, cô ta nhấn tâm đẩy thân hình màu trắng trước người mình vào hồ bơi bên cạnh.

“Tùm.”

Thanh Thần không có lực chống đỡ, ngay cả tiếng kêu cứu cũng không kịp nói, cả người liền rơi vào trong hồ nước lạnh lẽo.

“Um.”

Từ các phía, nước mùa đông ụp tới lạnh thấu xương, đè thân thể yếu đuối của cô xuống.

Đôi tay của cô theo sức nổi, vươn về trước.

Cô cứ tưởng rằng, cô sẽ giãy giụa, cô cứ tưởng rằng, cô biết sợ, nhưng thực sự trong giây phút kia, khi chính mình rơi vào trong nước, trong lòng Thanh Thần lại yên tĩnh cùng thản nhiên trước nay chưa từng có.

Nước trong hồ tràn qua đầu cô, hoàn toàn nhấn chìm thân thể cô, nước mắt theo hốc mắt, chậm rãi chảy ra, hòa tan vào trong hồ nước lạnh lẽo này.

Cô không kêu cứu, không giãy giụa, bởi vì cô biết, cho dù cô giãy giụa, cô cũng không thoát được màn nước lạnh thấu xương này, cho dù cô kêu cứu, thì người kia, cũng sẽ không tới cứu cô.

Bởi vì cô không quên được, không quên được trước khi cô rơi xuống, Mạc Lãnh Tiêu đứng ở phía trước, thấy ánh mắt cầu cứu của cô, nhưng ánh mắt của anh thật lạnh lẽo, vẻ mặt của anh không một chút để ý, cô vĩnh viễn cũng không thể quên được.

Có lẽ, đây chính là điều anh muốn nhìn thấy, nếu như cô chết rồi, anh và Bạch Tử Nhược sẽ không còn gì cản trở, và anh cũng không cần vì người phiền toái như cô mà hao tổn tinh thần.

Tim thật đau, khóe miệng Thanh Thần nhẹ nhàng giương lên.

Lãnh, nếu tất cả điều này, là điều mà anh muốn nhìn thấy, vậy có phải em nên làm theo mong muốn của anh hay không.

Như vậy, cũng coi như là em thay anh làm chút chuyện.

Anh và Tử Nhược có thể ở bên nhau đến già, còn em cũng có thể đi đoàn tụ với cha mẹ, không cần ở trên đời này cảm thấy cô độc và tịch mịch đến chết.

Chỉ là, Lãnh, em rất vui vì được biết anh.

Nước mắt trong suốt, hòa vào hồ nước, nước này lại lạnh, cuối cùng vẫn lạnh, chỉ là nước này rơi xuống lại gần như thiêu cháy trái tim cô.

————— Tuyến phân cách của cô nàng Mèo —————

Mạc Lãnh Tiêu đứng ở bên cạnh bể bơi, tay run lên, hô hấp trong nháy mắt cứng lại.

Lý Ngữ Na lạnh lùng cười, vô ý xoay người, nhìn bóng dáng của người phía sau, mơ hồ chau mày: “Tiêu, anh, sao anh lại ra đây?”

Hơn nữa, sắc mặt của anh thật là khó coi, trông mắt lạnh lẽo, mặc dù cô đã quen biết anh hai mươi năm, nhưng cô cũng chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh.

Chẳng lẽ.

Giọng nói của cô kéo thần trí của người đàn ông này trở lại, tâm tư tàn nhẫn của anh trầm xuống, lông mi dài thu lại.

Mạc Lãnh Tiêu chạy thật nhanh về phía hồ bơi.

“Tiêu.”

Mạc Lãnh Tiêu như vậy, khiến mắt Lý Ngữ Na choáng váng, cô đưa tay muốn kéo anh lại.

“Cút.” Anh hất tay của cô ra, nóng nảy gầm lên giận dữ với cô: “Lý Ngữ Na, từ giờ trở đi, tôi không muốn nhìn thấy cô xuất hiện ở trong biệt thự này nữa.”

Bỏ lại lời cảnh cáo với cô, thân thể cao lớn của anh đã nhảy vào trong nước.

Mộ Thanh Thần, người phụ nữ đáng chết này, cô cho rằng anh không biết sao? Cô biết bơi, hơn nữa còn bơi rất giỏi.

Bây giờ cô không giãy giụa, không cầu cứu, như vậy là có ý gì? Là tố cáo anh thờ ơ, lạnh nhạt với cô sao? Cô dùng phương thức như thế tới để chống lại áp bức của anh sao?

Đáng chết, nữ nhân đáng chết.

Chẳng lẽ cô không nhìn ra, anh đang tức giận sao?

Suốt tám ngày qua, cô không xuất hiện, điện thoại thì tắt máy, một lời nhắn cũng không có.

Anh còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, kết quả là mấy ngày nay, cô và người đàn ông kia ở cùng nhau sao! Lại còn để cho anh ta đưa cô về nhà, cô xem anh là gì? Xem người chồng chưa cưới này của cô là gì?

Ra oai sao?

Mộ Thanh Thần, rốt cuộc em có cái gì hấp dẫn, khiến nhiều người đàn ông sẵn lòng trông coi em như vậy.

Dịch Hàn đã ở bên cạnh anh mười lăm năm, là người không có tình cảm, là người đàn ông không hiểu hỉ, nộ, ái, ố(*), vậy mà lại sẵn lòng trông coi ở bên cạnh cô, chăm sóc cô

(*) Hỉ, nộ, ái, ố: chỉ trạng thái tình cảm của con người, hỉ: vui; nộ: giận; ái: yêu; ố: ghét

Còn có một người đàn ông nguyện ý bỏ ra giá tiền trên trời để mua một cây đàn Piano cho cô, chỉ vì anh ta muốn đổi lấy một tiếng cười của cô, thậm chí vì để cho cô rời khỏi anh, người kia còn tìm hai mươi tỷ cho Tiểu Nhược làm giải phẫu.

Hôm nay, lại có người đàn ông đưa cô về nhà.

Là anh quá coi thường cô? Hay là.

Ngực của Mạc Lãnh Tiêu bởi vì một màn trước mắt mà chấn động dữ dội, ở trong làn nước lạnh thấu xương, anh kéo thân thể của cô.

Cho dù anh tức giận và buồn bực, nhưng anh không muốn thừa nhận cũng không được, Mộ Thanh Thần, cô đã chống cự thẳng, anh không thể nào nhìn cô chết đi như vậy.

Cô làm cho tinh thần của anh không yên.

Bàn tay anh nâng mặt của cô lên, hôn lên môi cô, chuyển hơi thở của anh qua cho cô.

Nhưng mà cô lại không có một chút phản ứng nào, đôi tay theo dòng nước khe vươn về phía trước, đôi mắt của cô từ đầu đến cuối vẫn không chịu mở.

Cô như vậy khiến lòng của Mạc Lãnh Tiêu dâng lên một niềm sợ hãi.

Tay phải của anh nâng mặt của cô lên, tay trái ôm thật chặt hông của cô, kéo thân thể của cô về phía anh.

Miệng của anh ở trên môi cô, không ngừng thổi khí, anh muốn dùng phương thức hô hấp này để cô có phản ứng.

“Ào.” Anh ôm cô, hai người bỗng chốc thoát khỏi mặt nước, một tay anh siết chặt lấy thân thể của cô, Mạc Lãnh Tiêu ôm cô bơi đến bên bờ hồ.

“Mộ Thanh Thần!” Giọng nói của anh lại càng to hơn: “Tĩnh lại cho anh!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hop-dong-phuc-hac-co-be-chi-cho-yeu-toi>